

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Clare
Mackintosh

Artık Özgürsün'ün yazarından

SENİ
GÖRÜYÖRÜM

Artık Özgürsün'ün yazarı
Clare Mackintosh'un kaleminden
sıra dışı bir roman daha!

*Her gün aynı şeyi yapıyorsun.
Nereye gittiğini çok iyi biliyorsun.
Ama unutma, bunu bilen sadece sen değilsin.*

• • •

Zoe Walker bir gazetenin ilanlar bölümünde kendi fotoğrafını görünce çok şaşırır ve fotoğrafının nasıl olup da orada yayınlandığını bulmak için araştırmaya başlar. İlanda hiçbir açıklama yoktur; sadece çözünürlüğü düşük bir fotoğraf, bir internet adresi ve bir telefon numarası.

Zoe gazeteyi ailesine gösterir, ancak onlar fotoğrafın Zoe'ye benzeyen başka birine ait olduğunu düşünürler. Fakat ertesi gün ilanda başka bir kadının fotoğrafı yayınlanır, ertesi gün ise bir başkasının.

Bu bir yanlışlık mıdır? Belki de bir tesadüf? Yoksa attıkları her adımı izleyen birileri mi vardır?

Seni Görüyorum, heyecan, gizem ve psikolojik gerilimin dozunun büyük bir hassasiyetle dengelendiği soluk soluğa bir roman...

altinkitaplar.com.tr

KYF'den izahat

KİTABIN ORJİNAL ADI

I SEE YOU

YAYIN HAKLARI

© CLARE MACKINTOSH
KESİM TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK UYARLAMA

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

1. BASIM / NİSAN 2021 / İSTANBUL
LARUS YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A
34212 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.446 38 88 Sertifika No: 49657

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2553 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok. Maya Han Apt.
No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Clare
Mackintosh

SENİ
GÖRÜYÖRUM

Türkçesi
Filiz Sarıalioğlu

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitabı

ARTIK ÖZGÜRSÜN

Bana çok şey öğreten annem ve babam için.

*Her gün aynı şeyi yapıyorsun.
Nereye gittiğini çok iyi biliyorsun.
Ama bunu bilen tek kişi sen değilsin.*

1

Arkamdaki adam o kadar yakınımda dikiliyordu ki soluğunu ensemde hissedebiliyordum. Ayaklarımı bir iki santim öne çekip ıslak köpek gibi kokan gri bir pardösüye yaslandım. Kasım başından beri adeta aralıksız yağmur yağıyordu ve balık istifi olmuş sıcak bedenlerden hafif bir buhar tütüyordu. Uyluğuma bir evrak çantası batıyordu. Tren bir dönemeçte sarsılınca elim bir an için destek arayışıyla gri pardösüye tutundu ve etrafımı saran insanların yardımıyla ayakta kalabildim. Tower Hill durağında vagon hafta sonu için eve gitmeye can atan bir düzine yolcuyu kusup iki düzine kadarını geri yuttu.

“Orta kısımlara doğru ilerleyiniz!” anonsu duyuldu.

Kimse yerinden kıpırdamadı.

Gri pardösü gitmiş, yerine ben geçmiştim. Böylesi daha iyi olmuştu, çünkü şimdi ortadaki direğe uzanabiliyordum ve artık ensemde bir yabancınn nefesi yoktu. El çantam arkaya kaymıştı, önüme doğru çektim. İki Japon turist dev sırt çantalarını önlerine takmış, ikişer kişilik yer kaplıyorlardı. Vagonun karşı tarafındaki bir kadın onlara baktığını gördü; göz göze geldiğimizde dayanışma duygusuyla yüzünü buruşturdu. Onunla kısa bir göz teması kurduktan sonra bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. Etrafımda çeşit çeşit ayakkabı vardı: Erkeklerinkiler ince çizgili kumaştan paçaların altında, büyük ve parlaktı; kadınlarınkiler ise topuklu ve renkli, parmakları akıl almaz biçimde sıkıştıran cinstendi. Ba-

caklar arasında bir çift külotlu çorap gördüm; opak siyah naylon çorap, bembeyaz spor ayakkabılarla sonlanıyordu. Çorabın sahibi görünmüyordu ama yirmilerinde olduğunu, büyük bir el çantasında ya da ofisteki çekmecesinde baş döndürecek kadar yüksek topuklu bir çift ayakkabı bulundurduğunu hayal ettim.

Ben gün içinde topuklu ayakkabı giymiyordum. Justin'e hamile kaldığımda bağcıklı Clark's ayakkabılarımı hiç çıkarmamıştım ve topuklu ayakkabılar Tesco kasasında dikilmeye ya da anacaddede bebek pışıpışlamaya uygun değildi. Artık işin doğrusunu bilecek yaşa gelmiştim. Bir saatlik tren yolculuğuyla işe git; bir saat de eve dön. Bozuk yürüyen merdivenlerde ayağın takılsın. Bebek arabaları, bisikletliler sana çarpsın. Ne uğruna peki? Bir masanın başında sekiz saat geçirmek uğruna. Topuklu ayakkabılarımı özel gün ve tatillere saklamayı tercih ederdim. Kendime zorunlu kıldığım, siyah pantolon ve iş kıyafeti sayılmaya yetecek şıklıkta, ütü gerektirmeyen bir dizi likralı bluzdan oluşan bir üniforma giyiyordum. Alt çekmecemde ise kapının durmadan açıldığı, içeri giren her müşteri adayıyla birlikte sıcaklığın uçup gittiği yoğun günler için bir hırka bulunduruyordum.

Tren durdu ve güçlkle perona indim. Buradan tramvaya biniyordum, genellikle aynı derecede kalabalık olsa da tercihim bundan yanaydı. Yerin altında olmak beni huzursuz ediyordu; bunu tamamen kafamda kurduğumun farkında olsam da nefesim daralıyordu. Yürüyerek gidebileceğim başka bir işte çalışmayı hayal ediyordum ama asla böyle bir şey olmayacaktı. Kabul etmeye degecek tüm işler birinci bölgede, makul fiyatlı tüm evlerse dördüncü bölgedeydi.

Tramvayı beklemem gerekiyordu, ben de bilet makinesinin yanındaki raftan bir *London Gazette* aldım; manşetler günün tarihine, yani 13 Kasım cumaya uygun biçimde uğursuzdu. Polis yeni bir terör eylemini engellemiştı. Gazetenin ilk üç sayfası, Kuzey Londra'daki bir apartman dairesinde ele geçirilen patlayıcıların fotoğraflarıyla dolup taşmıştı. Sakallı adam fotoğraflarının bulunduğu sayfaları çevirdim ve peron tabelasının altında kalan asfalt zemindeki çatlağı bulmak için ilerledim, vagon kapısı

burada açılıyordu. Yerimi özenle seçtiğim için vagon dolmadan en sevdiğim yeri kapabilecektim; sıranın sonundaki cam panele yaslanabileceğim yeri. Vagonun geri kalanı hızla doldu, ayakta dikilmeye devam edenlere şöyle bir baktım; yaşlı ya da hamile birilerini görmediğim için suçlulukla karışık bir rahatlama duydum. Düz tabanlı ayakkabılarıma rağmen, günün büyük kısmında dosya dolaplarının yanında dikilmek sağ olsun, ayaklarım acıyordu. Aslında dosyalama benim işim değildi. Emlak ayrıntılarıyla ilgili fotokopi çekmek ve dolapların düzenini sağlamak için gelen bir kız vardı, ama iki haftalığına Mallorca'ya gitmişti ve bugün gördüğüm kadarıyla haftalardır hiç dosyalama yapmamıştı. Meskenle ticari mülk, kiralıkla satılık birbirine karışmış ve ben de bunu dile getirme gafletinde bulunmuştum.

"O zaman düzenlesen iyi olur Zoe," demişti Graham. Böylece yer gösterme kayıtlarını tutmak yerine Graham'ın ofisinin bulunduğu soğuk cereyanlı koridorda, keşke hiç ağzımı açmasaydım diye düşünerek dikilmek zorunda kalmıştım. Hallow & Reed'de çalışmak kötü değildi. Eskiden haftada bir gün kayıtları tutuyordum, ofis müdürü doğum iznine ayrılınca Graham, onun yerine geçmemi istemişti. Aslında muhasebeciydim ama bu işin parası makuldü, zaten bir iki müşterimi de kaybettiğimden fırsatı havada kapmıştım. Aradan üç yıl geçmişti ve ben hâlâ buradaydım.

Canada Water'a ulaştığımızda vagonun kalabalığı dağıldı; tercihen ayakta duranlar dışında herkes oturuyordu. Yanımda oturan adam bacaklarını o kadar açmıştı ki ben bacaklarımı kapatıp ondan uzaklaşmak durumunda kalıyordum. Karşı tarafımızda oturanlara bakınca başka iki adamı daha aynı vaziyette gördüm. Bilinçli olarak mı yapıyorlardı bunu? Yoksa kendilerini herkesten daha büyük kılmak için yaptıkları, doğuştan gelen bir hareket miydi? Hemen önümdeki kadın alışveriş torbasını oynattınca bir şarap şişesinin şaşmaz şingirtısını duydum. Umarım Simon buzdolabına bir şişe koymuştur, diye düşündüm; uzun bir hafta geçirmiştım ve şu anda tek istediğim kanepeye kıvrılıp televizyon seyretmekti.

London Gazette'nin iç sayfalarından birinde *The X Factor* yarışmasının eski finalistlerinden biri şöhretin yükünden yakınıyor-

du, sayfanın çoğunu mahremiyet hukuku üzerine bir tartışma kaplamıştı. Sözcüklere dikkat etmeden okuyordum. Olanlardan bihaber kalmamak için sadece fotoğraflara bakıyor, başlıklara göz gezdiriyordum. En son ne zaman bir gazetenin tamamını okuduğumu ya da haberleri başından sonuna izlediğimi hatırlamıyordum. Kahvaltı ederken Sky News bülteninden parçalar görüyor, işe giderken birilerinin omzunun üstünden başlıkları okuyordum o kadar.

Tren, Sydenham ile Crystal Palace arasında durdu. Vagonun diğer ucundan bıkkın bir iç çekiş duydum ama dönüp kim olduğuna bakmadım. Hava kararmıştı, camlara göz attığımda tek gördüğüm bana bakan kendi yüzümdü; yansıması gerçek halinden bile daha solgun ve yağmur nedeniyle yamuk yumuktu. Gözlüklerimi çıkardım ve burnumun iki yanında bıraktığı izleri ovuşturdum. Bir anonsun cızırtısını duyduk ama öylesine boğuk ve aksanlıydı ki ne hakkında olduğunu anlamak mümkün değildi. Sinyal hatasından raylardaki bir cesede kadar her şey olabilirdi.

Ceset olmadığını umuyordum. Şarap kadehim ve kanepede ayaklarımı ovan Simon geldi gözümün önüne; derken ilk düşündüğüm şeyin intihara meyilli bir ruh değil de kendi rahatım olmasından suçluluk duydum. Cesetler pazartesi sabahlarına özgüydü, işin üç mutlu gün kadar uzakta olduğu cuma akşamlarına değil.

Cızırtılı bir ses geldi, sonra da sessizlik oldu. Gecikmenin nedeni her neyse biraz uzun sürecekti.

“Bu hayra alamet değil,” dedi yanımdaki adam.

Çekimser kalarak, “Hımm,” dedim. Gazetemın sayfalarını çevirmeye devam ettim ama spora ilgim yoktu, sıradaki sayfalarda ise çoğunlukla ilanlar ve tiyatro eleştirileri vardı. Bu gidişle saat yediden önce eve gidemeyecektim. Akşam yemeği için planladığım gibi fırında tavuk yerine kolay bir şeyler hazırlamak zorunda kalacaktık. Hafta boyunca Simon yemek pişiriyordu, cuma akşamları ve hafta sonu ise ben. İstesem hafta sonu da yapardı ama bunu isteyemezdim ondan. Her akşam bize, çocuklarıma yemek pişirmek zorunda bırakamazdım onu. Dışarıdan bir şeyler alıp gidebilirdim belki.

İş dünyasıyla ilgili bölümü atladım ve bulmacaya baktım ama yanımda kalem yoktu. Ben de Katie için, belki de kendim için bir iş fırsatı görebileceğimi düşünerek ilanları okudum. Gerçi Hallow & Reed'i asla bırakmayacağımın farkındaydım. İyi maaş veriyorlardı ve ne yaptığımı biliyordum artık, patronum da olmasa her şey kusursuz olacaktı. Müşterilerin çoğu nazikti. Genellikle yeni kurulmuş ve ofis arayan ya da işleri iyi giden, daha büyük bir yere taşınma vakti gelen şirket sahipleriydi bunlar. Konut işi pek yapmıyorduk ama dükkânların üstündeki daireler ilk kez mülk edinenler ve daha küçük bir yere geçmek isteyenler için uygun oluyordu. Yeni ayrılmış epey kişiyle tanışıyordum. Kimi zaman içimden gelirse, onlara neler yaşadıklarını anladığımdan söz ediyordum.

"Sonrası iyi oldu mu bari?" diye soruyordu kadınlar hep.

"Yaptığım en iyi şeydi," diyordum güvenle. Duymak istedikleri buydu.

Oyuncu olmak isteyen on dokuz yaşındaki bir kıza uygun iş bulamadım ama sayfalardan birinin köşesini bir ofis yöneticisi ilanını için katladım. Neymiş diye bakmaktan zarar gelmezdi. Bir an için Graham Hallow'un ofisine girip istifamı verdiğimi, benimle ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi konuşmasına katlanmayacağımı söylediğimi hayal ettim. Sonra da ofis yöneticisi pozisyonunun altında yazan maaşa baktım ve gerçekten geçimi mi sağlayabileceğim bir pozisyona dişimle tırnağımla ulaşmanın ne kadar uzun sürdüğünü hatırladım. *Tanıdığın düşman, tanımadığın dosttan iyidir* demezler miydi zaten?

Gazette'nin son sayfaları tazminat talepleri ve finans haberleriyle doluydu. Kredi ilanlarından titizlikle kaçındım; bu faiz oranlarıyla almak için ya deli ya da çok çaresiz olmak gerekiyordu. Sayfanın alt tarafına, sohbet hattı reklamlarının bulunduğu yere göz attım.

Evli kadın seviyeli geçici ilişki arıyor. Fotoğraflar için MELEK yazıp 69998'e mesaj atın.

Verilen hizmetten ziyade mesaj başına alınan fahiş bedelle burun kıvırdım. Başkalarının yaptıklarını yargılamak benim haddime değildi. Önceki günün futbol haberlerine bakmayı ka-

bullenerek sayfayı çevirmek üzereydim ki Melek ilanının altındaki ilanı gördüm.

Bir an için gözlerimin yorulduğunu düşündüm: Gözlerimi hızla kırptırdım ama hiçbir değişiklik olmadı.

Baktığım şeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki trenin yeniden yola koyulduğunun farkına varmadım. Tren aniden hareket edince yana doğru fırladım, elimi istemsizce uzatıp komşumun bacağına değdim.

“Kusura bakmayın!”

“Sorun değil, dert etmeyin.” Gülümsedi, ben de zoraki gülümsedim. Fakat kalbim gümbür gümbür atıyordu ve gözlerim ilandaydı. Kutularla çevrili diğer ilanlardaki gibi bir konuşma bedeli uyarısı yapılıyordu, ilanın üst kısmında ise 0900’lü bir numara vardı, **www.esinibul.com** diye bir internet adresi verilmişti. Ama benim baktığım şey fotoğraftı. Yüzü yakından gösterecek şekilde kesilmişti ama sarı saçlar ve siyah askılı bir bluz belli belirsiz görünüyordu. Bu kadın, kendini pazarlayan diğer kadınlardan daha büyüktü fakat çözünlülüğü bu kadar düşük bir fotoğraftan yaşını anlamak zordu.

Ne var ki ben biliyordum. Kırk yaşında olduğunu biliyordum.

Çünkü ilandaki kadın bendim.

2

Kelly Swift, Central hattı tren vagonunun tam ortasında dikilmiş, tren virajı alırken dengede kalabilmek için sağa sola kıpırdanıyordu. Bond Caddesi'nden, en fazla on dört, on beş yaşlarındaki iki çocuk itişerek, orta sınıfa özgü aksanlarıyla kulak tırmalayan küfürler sıralayarak trene bindiler. Okul sonrası kulüpler için geç bir saatti ve dışarıda hava kararmıştı; Kelly onların gece gezmesine değil, evlerine gidiyor olmalarını umdu. Bu yaşta olması gereken buydu.

"Lanet olası manyak!" Delikanlı başını kaldırdı, Kelly'nin karşısında dikildiğini görünce kabadayılığı yerini mahcubiyete bıraktı. Kelly annesinin çokça takındığını hatırladığı bir ifade takınınca çocuklar sustular, kıpkırmızı oldular ve arkalarını dönüp gözlerini kapanan kapılara diktiler. Kelly belki de onların annesi yaşında olduğunu düşündü kederle, otuzdan geriye saydı ve on dört yaşında bir çocuğu olduğunu hayal etti. Eski okul arkadaşlarından bazılarının neredeyse o yaşlarda çocukları vardı. Kelly'nin Facebook sayfası düzenli olarak mağrur aile fotoğraflarıyla doluyordu, hatta arkadaşlarının çocuklarından da birkaç arkadaşlık teklifi aldığı olmuştu. İnsana kendini yaşlı hissettirmenin bir yolu da buydu.

Kelly vagonun diğer tarafındaki kırmızı kabanlı bir kadınla göz göze geldi, kadın onun delikanlılara olan tavrını onaylar biçimde kafa salladı.

Kelly, kadının bakışına gülümseyerek karşılık verdi. “Güzel bir gün müydü?”

“Bitince daha güzel oldu,” dedi kadın. “Hafta sonunu iple çekiyorum.”

“Ben çalışıyorum. Salıya kadar iznim yok.” O da tek gün izin, sonrasında altı gün arka arkaya iş, diye düşündü içten içe sızlanarak. Kadın kalakalmıştı. Kelly omuz silkti. “Birilerinin çalışması lazım, değil mi?”

“Öyle tabii.” Tren, Oxford Circus durağı için yavaşlarken kadının kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Şimdiden kolay gelsin.”

Ne demezsin, diye düşündü Kelly. Saatine baktı. Stratford’a dokuz durak vardı. Eşyalarını bırakıp geri dönecekti. Sekiz, sekiz buçuk gibi evde olacaktı. Sabah yedide tekrar gidecekti. Ağzını kapatmaya bile yeltenmeden uzun uzun esnedi ve evde yemek olup olmadığını merak etti. Elephant and Castle yakınlarındaki bir evi üç kişiyle paylaşıyordu; bu kişilerin isimlerini sadece her ay ödenmeye hazır olarak koridordaki panoya güzelce asılan kira çeklerinden biliyordu. Salon, gelirini artırma heveslisi ev sahibi tarafından yatak odasına çevrilmiş, geriye ortak alan olarak küçük mutfak kalmıştı bir tek. Orada da sadece iki sandalye sığacak kadar yer vardı ama ev arkadaşlarının vardiyaları ve değişken saatleri sayesinde Kelly’nin günlerce hiç kimseyi görmediği oluyordu. En büyük odadaki Dawn isimli kadın hemşireydi. Kelly’den küçük ama çok daha evcimen biri olan Dawn arada bir mikrodalganın yanına Kelly için de bir porsiyon bırakıyor, parlak pembe postitlere, *afiyet olsun Kelly*, yazıyordu. Kelly yemeği düşününce midesi guruldadı, saatine baktı. Öğleden sonra tahmin ettiğinden daha yoğun geçmişti; haftaya fazladan birkaç saat mesaiye kalması gerekecekti, yoksa toparlaması mümkün değildi.

Holborn durağında bir avuç işadamı bindi, Kelly tecrübeli gözlerle şöyle bir baktı onlara. İlk bakışta kısa saçları, koyu takım elbiseleri ve evrak çantalarıyla bir örnek görünüyorlardı. Şeytan ayrıntıda gizlidir, diye düşündü Kelly. Takımlardaki soluk çizgilere bakındı, bir çantaya özensizce tıkıştırılmış kitabın başlığına, bir tarafı bükülmüş tel çerçeveli gözlüğe, beyaz pamuklu gömle-

ğin manşeti altındaki koyu kahverengi deriden saat kayışa. Onları tek tip adamlar sürüsünde görünür kılacak kendine has özellik ya da ayrıntılara. Kelly onları alenen, serinkanlılıkla izliyordu. Aralarından biri başını kaldırıp soğuk bakışlarıyla karşılaşınca Kelly sadece alıştırma yaptığını söyledi içinden. Adamın gözlerini kaçıracağını düşünmüştü fakat o, dudaklarına özgüvenli bir gülüş yerleştirip göz kırptı. Kelly'nin gözleri adamın sol eline kaydı. Evliydi. Beyaz, yapılı, bir seksen boylarındaydı; yüzünde birkaç saat önce orada olmayan gölge gibi bir sakal vardı. Pardösüsünün astarında çıkarmayı unuttuğu kuru temizleme etiketinin sarı parıltısı görünüyordu. O kadar dik duruyordu ki Kelly onun eskiden orduda olduğuna bahse girebilirdi. Görünüşü sıradandı ama tekrar karşılaşalar onu tanırdı.

Tatmin olunca ilgisini Bank durağından binip son birkaç boş koltuğu bulmak için vagona bakınan yeni yolcu akınına çevirdi. Hemen herkesin elinde telefon vardı; oyun oynuyor, müzik dinliyor ya da telefonları ellerine yapışkımış gibi öylece tutuyorlardı. Vagonun öbür ucunda biri telefonunu havaya kaldırıncaya Kelly istemsizce başını çevirdi. Turistler geri döndüklerinde gösterebilmek için klasik Londra Metrosu karesini çekiyorlardı ama Kelly başka birilerinin tatil fotoğraflarına fon olmanın düşüncesini bile çok tuhaf buluyordu.

Marble Arch durağında merdivenleri koşarak inip perona ulaşmak için köşeyi çok sert dönünce duvara çarptığı omzu acıyordu. Saniye farkıyla kaçırmış ve kolunun üst kısmını boş yere morarttığına öfkelenmişti. Bir dahaki sefere daha hızlı olacaktı.

Tren Liverpool Street durağına yanaştı; perondaki bir yığın insan, kapıların açılmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Kelly'nin kalp atışları hızlandı.

Orada, kalabalığın ortasında aşırı bol kot pantolon, kapüşonlu eşofman ve beyzbol şapkası altına gizlenmiş Carl duruyordu. Anında tanımıştı onu ve Kelly eve gitmek için can atsa da onu görmezden gelemezdi. Kalabalığın arasına karışmasına bakılırsa Carl, onu bir saniye kadar önceden görmüştü ve bu karşılaşma konusunda aynı ölçüde isteksizdi. Kelly'nin hızlı hareket etmesi gerekecekti.

Kapılar arkasında tıslayarak açıldığı anda Kelly trenden attı kendini. Önce Carl'ı kaybettiğini sandı, derken dokuz on metre ötede bir beyzbol şapkası takıldı gözüne; koşmuyor ama perondan ayrılan yolcu izdihamının arasından zikzaklar çizerek hızla uzaklaşıyordu.

Kelly'nin son on yılda metro hattında öğrendiği bir şey varsa o da nezaketin insana hiçbir fayda getirmediğiydi.

"Dikkat edin!" diye bağırıp koşmaya başladı ve bavullarını çeken iki yaşlı turistin arasından ite kaka geçti. "Geçiyorum!" O sabah onu kaybetmiş ve sonuçta morarmış bir omuzla kalakalmış olabilirdi ama yine kaçıp gitmesine izin vermeyecekti. Bir an için evde kendisini beklediğini umduğu akşam yemeğini düşündü ve bunun mesaisine en azından iki saat daha ekleyeceğini hesapladı. Ama başka çare yoktu. Eve giderken kebab alabilirdi sonuçta.

Carl yürüyen merdivenden yukarıya koşturuyordu. Kelly bunun acemice bir hata olduğunu bildiğinden normal merdivenlerden çıktı. Burada atlatılacak daha az turist vardı ve hareketli bir merdivenin sarsıntılı, kararsız hareketine kıyasla bu merdiveni çıkmak bacakları için çok daha kolaydı. Yine de Carl'a paralel olarak ilerlerken Kelly'nin kasları yanıyordu. Carl yukarıya ulaştıklarında sol omzunun üzerinden ona hızlıca göz atıp sağa saptı. Lanet olsun Carl, diye düşündü Kelly. Şimdi işten hastalık izni almam gerekecek.

Son bir gayretle hızlanarak bilet turnikesinden atlamak üzereyken yetişti ona, sol eliyle ceketine yapıştı, sağ eliyle de Carl'ın kolunu arkaya doğru bükte. Carl gönülsüz bir girişimle kurtulmaya çalıştı, Kelly'nin dengesini bozdu ve şapkasının yere düşmesine neden oldu. Kelly birinin şapkeyi yerden aldığını fark etti ve alan kişinin kaçmamasını umdu. Önceki hafta bir kavga sırasında copunu kaybettiği için depo birimiyle başı dertteydi zaten, yeni bir zılgıt yemeye hiç hevesli değildi.

"Adına bir yakalama emri var dostum," dedi Kelly, kurşun geçirmez yeleğinin içinde zor nefes aldığı için sözleri kesintiye uğrayarak. Kemerine uzandı ve kelepçesini çözüp Carl'ın bileklerine ustalıkla, çat diye geçirdikten sonra kontrol etti. "Tutuklusun."

Seni görüyorum. Ama sen beni görmüyorsun. Kitabına dalmış hal-desin; kapakta kırmızı elbiseli bir kız var. Adını göremiyorum ama sorun değil, kitapların hepsi aynı zaten. Delikanlı kızla karşılaşır; olmadı, delikanlı kızı gizlice izler. Delikanlı kızı öldürür.

İroniden anlarım.

Bir sonraki durakta yolcu akınını sana yanaşma bahanesi olarak kullanıyorum. Vagonun ortasındaki direğe asılmışsın, tek elinde tuttuğun kitabı okuyorsun; alışkın başparmağınla sayfayı çeviriyorsun. Şimdi o kadar yakınız ki kabanlarımız birbirine değiyor ve parfümünün ana notası vanilyanın kokusunu alıyorum; sen işten çıktığında çoktan uçup gitmiş olacak bu koku. Bazı kadınlar öğle aralarında ortadan kaybolup tuvalete giderler; makyajlarını tazeler, biraz koku sürerler. Sen öyle değilsin. İşten sonra seni gördüğümde gözkapaklarının üzerindeki koyu gri makyaj, yorgun gölgeler halinde gözaltlarına akmış olacak; dudaklarındaki hafif ruj, kim bilir kaç fincan kahveye aktarılmış olacak.

Buna rağmen sen uzun bir günün sonunda bile hoşsun. Bu gerçekten önemli bir şey. Mesele her zaman güzellik olduğundan değil. Kimi zaman ilginç bir görünüş, iri memeler ya da uzun bacaklar. Kimi zaman klas ve zarafet; ismarlama lacivert pantolon ve krem rengi topuklular. Kimi zaman rüküş ve ucuz olmak. Hatta sürtük gibi olmak. Çeşitlilik önemli. Sürekli yendiğinde en iyi et bile yavan gelir.

Çantan normalden büyük. Genellikle omzunda taşıyorsun ama tren kalabalık olduğunda, yolculuğunun bu aşamasında olduğu gibi yere, bacaklarının arasına koyuyorsun. Aralanmış, içini görebiliyorum. Açık kahverengi dana derisinden, yıldızlı tokası olan bir cüzdan. Bir saç fırçası, dişleri arasından sarı saçlar uzanıyor. Düzgünce sarılıp top haline getirilmiş bir alışveriş torbası. Bir çift deri eldiven. Yırtılıp açıldıktan sonra içindekilerle birlikte çantaya tıkmış iki ya da üç kahverengi zarf. Kahvaltıdan sonra kapı paspasından alınmış, ilk treni beklerken peronda

açılmış posta. En üstteki zarfta ne yazdığını okumak için başımı uzatıyorum.

İşte artık adını biliyorum.

Gerçi bunun bir önemi yok; seninle isimlere gerek duyulacak türden bir ilişkimiz olmayacak.

Telefonumu çıkarıp ekranı kaydırarak kamerayı açıyorum. Sana doğru dönüyorum; baş ve işaretparmağımı kullanarak kadrajda sadece yüzünü bırakacak şekilde zum yapıyorum. Şu anda biri beni fark ederse Instagram ya da Twitter'a işle ev arası yolculuğumun bir kaydını yüklemekte olduğumu düşünecek. Selfie etiketiyle.

Sessiz bir tık ve işte benimsin.

Tren dönemece girince tavandan sarkan tutamağı bırakıp çantana eğiliyorsun; hâlâ kitaba dalmış haldesin. Seni bilmesem beni bakarken yakaladığını ve özel eşyalarını görüş alanımdan çıkarmak için kıpırdadığını sanabilirdim ama durum öyle değil. Yoldaki dönemeç, durağına yaklaştığın anlamına geliyor, hepsi bu.

Bu kitap hoşuna gidiyor. Normalde bundan çok daha önce bırakmış olurdun okumayı; bir bölüm sonuna gelir ve ayrıç olarak kullandığım kartpostalı sayfaların arasına kaydırırdın. Bugün ise tren istasyona yanaşırken bile okumaya devam ediyorsun. On defa "Affedersiniz" ve "Pardon" diyerek, omuzlarınla kendine yol açarak kapıya ilerlerken bile. Kimseye çarpmamak için ara ara önüne bakarak çıkışa doğru yürürken bile.

Hâlâ okuyorsun.

Bense hâlâ seni izliyorum.

3

Trenimin son durağı Crystal Palace'tı. Eğer öyle olmasaydı koltuğumda kalıp bir anlam bulabilmeyi umarak ilana bakmaya devam edebilirdim. Hal böyleyken bile en son inen ben oldum.

Yağmur yavaşlamış, çiselemeye başlamıştı ama metro istasyonundan çıktığım anda elimdeki gazete ıslanarak parmaklarımda mürekkep izleri bıraktı. Hava kararmış olsa da sokak lambaları yanıyor, Anerley Yolu'ndaki sayısız paket servis lokantası ve cep telefonu mağazasının neon tabelaları gazeteyi rahatça görmemi sağlıyordu. Hafta sonu üçüncü sınıf bir televizyon ünlüsüyle yapılacak buluşma nedeniyle lamba direklerinden parlak ışıklar sarkıyordu ancak hava, Noel'i düşünmeye başlamama yetmeyecek kadar ılıktı, zaten daha erkendi.

Eve yürürken kâküllerimi alnıma yapıştıran yağmura aldırış etmeden ilana baktım. Belki de ben değildim bu. Belki de bana ikizim olabilecek kadar benzeyen biri vardı. Özel tarifeli bir sohbet hattına ilan vermek için hiç uygun bir seçim değildim; daha genç, daha çekici birini tercih ederlerdi herhalde. İki yetişkin çocuğu olan, orta yaşlı, hafif göbekli bir kadını değil. Neredeyse kahkaha atacaktım. Elbet her çeşit insanın alıcısı vardı ama bu biraz fazla dar bir pazar olurdu.

Polonya süpermarketiyle anahtarcının arasında Melissa'nın kafesi vardı. Melissa'nın kafelerinden biri, diye hatırlattım kendime. Diğeri de Covent Garden yakınlarındaki bir ara sokakta, öğle arasında gelen daimi müşterilerin sandviç siparişleri için

önceden aramayı akıl ederek kuyruğa girmekten kaçındıkları, turistlerin ise yiyecekleri panini bu bekleyişe değer mi diye karar vermek için kapı önünde duraksadıkları bir yerdi. Covent Garden şubesinin para basacağı düşünülürdü aslında ama yüksek kiralar yüzünden açıldığı beş yıllık süre içinde kâra geçmekte zorlanmıştı. Oysa eski püskü boyası ve alışılmışın dışındaki komşularıyla bu dükkân tam bir altın madeniydi. Yıllardır buradaydı ve Melissa devralıp kapının üstüne kendi adını yazmadan önce de çok kazandırıyor; arada bir şehir rehberlerinde görülen şu gizli yerlendendi. Kapıya bantla fotokopisi yapıştırılmış makalede *Güney Londra'daki en iyi kahvaltıcı*, yazıyordu.

Kimseye görünmeden seyredebilmek için bir süre yolun karşısında kaldım. Camların kenarları içeriden buhar olmuştu, 1980'lerden kalma flu bir fotoğraf gibi görünüyordu. Ortada, tezgâhın arkasında bir adam sert plastikten vitrinin iç tarafını siliyordu. Boynundan geçirmek yerine Paris garsonları gibi ikiye katlayarak beline bağladığı bir önlük vardı üstünde; siyah tişörtü ve yataktan yeni çıkmış gibi görünen saçlarıyla bir kafede çalışamayacak kadar havalı görünüyordu. Yakışıklı mıydı? Taraflı olduğumun farkındayım ama bence öyleydi.

Bir otobüs şoförü elini sallayarak geçmemi işaret edince bisikletlilere dikkat ederek karşıya yürüdüm. Kafenin kapısındaki zil çınladı ve Justin başını kaldırdı.

"Selam anne."

"Merhaba canım." Melissa'ya bakındım. "Tek başına mısın?"

"Melissa Covent Garden'a gitti. Oranın müdürü hastalanmış, Melissa da burayı bana emanet etti." Sesi kayıtsızdı, ben de karşılık verirken aynı kayıtsızlığı göstermeye gayret ettim, ama gururlanmıştım. Justin'in iyi bir delikanlı olduğunu biliyordum zaten; sadece onu rahat bırakacak birine ihtiyacı vardı. "Bana beş dakika izin verirsen," dedi arkasındaki paslanmaz çelik lavaboda bezini yıkayarak. "Seninle birlikte eve gelirim."

"Ben de akşam için yiyecek bir şeyler alacaktım. Fritözü kapatmışsındır ama, değil mi?"

"Daha yeni kapattım. Patates kızartmak uzun sürmez. Hem bugün yenmezse atılacak sosisler de var biraz. Melissa onları eve götürmemize bir şey demez."

"Parasını öderim," dedim Justin'ın geçici olarak elde ettiği sorumluluğun etkisiyle coşmasını istemeyerek.

"Sorun etmeyecektir."

"Ödeyeceğim," dedim kesin bir ifadeyle ve cüzdanımı çıkar-
dım. Karatahtaya bakıp sosis ve patatesin fiyatını hesapladım.
Justin, Melissa'nın bunlar için para almayacağı konusunda hak-
lıydı ama Melissa burada değildi ve biz gereken parayı ödeyen
bir aileydik.

İstasyondan uzaklaştıkça mağaza ve işyerleri seyrekleşti, on-
ların yerini düzineler halinde sıralanmış evler aldı. Bazıları ipotek
edildiğini gösteren gri metal panolarla kapatılmış, ön kapılarına
kırmızı ve turuncu havai fişek grafitileri çizilmişti. Bizim blokta
da durum farklı değildi; bizden üç kapı aşağıdaki evin kiremitleri
eksikti ve pencerelerine kalın kontrplaklar çakılmıştı. Kiralanmış
evleri tıkalı oluklarından ve lekeli tuğlalarından anlayabiliyor-
dunuz. Blokun sonunda iki müstakil ev vardı; sıralı evlerin so-
nundaki gıptayla bakılan bölgede Melissa ve Neil'in evi, hemen
yanında da benim evim.

Justin sırt çantasında anahtarlarını arıyordu. Kaldırımında,
iyimser bir ifadeyle adına ön bahçemiz diyebileceğimiz alanı
çevreleyen korkulukların yanında bir an için dikildim. Islak ça-
kılların arasından yabani otlar fışkırıyordu; tek süsü eski moda
bir fenere benzeyen, donuk sarı bir ışık yayan güneş enerjisi lam-
basıydı. Melissa'nın bahçesinde de çakıllar vardı ama aralardan
yabani otlar görünmüyordu ve ön kapısının her iki tarafı kusur-
suz sarmallar halinde budanmış şimşir çalılarıyla kaplıydı. Salon
penceresinin altında tuğlaların diğerlerinden bir ton açık olduğu
bir bölüm vardı; Neil Güney Londra'da yaşayıp hâlâ farklı ırkla-
rın evliliğine karşı çıkacak kadar dar kafalı kalabilmiş birinden
kalma bir duvar yazısını kazıymıştı buradan.

Bizim salonda kimse perdeleri çekmeye zahmet etmemişti,
yemek masasında tırnaklarına oje süren Katie'yi görebiliyordum.
Eskiden yemeklerde hep birlikte masada toplanmak konusunda
ısrar ederdim; okulda neler yaptıklarını öğrenme fırsatı bulmayı
seviyordum. Yeni taşındığımız o ilk günlerde bu, günün Matt ol-
madan da iyi olduğumuzu hissettiğim tek zamanıydı. Saat altıda
hep birlikte masaya oturan üç kişilik bir aileydik.

Yol üstünde oturmanın getirdiği bitmeyen kir tabakasıyla kaplı pencereden Katie'nin dergiler, fatura tomarları ve her nâsılsa masayı doğal ortamı olarak belirlemiş çamaşır sepeti arasında manikür setine bir alan açtığını fark ettim. Arada bir pazar günleri öğle yemeğini beraberce yiyebilelim diye bu dağınıklığı toparlıyordum ama büyüyen bir kâğıt dalgasının, öylece bırakılmış torbaların bizi yine televizyonun karşısında, kucağımızda yemeye itmesi uzun sürmüyordu.

Justin kapıyı açtı ve çocukların küçük oldukları, eve geldiğinde sanki raf düzenlemek için sekiz saatliğine Tesco'ya gitmemişim de aylardır yokmuşum gibi beni koşarak karşıladıkları zamanları hatırladım. Biraz büyüdüklerinde çaldığım kapı bitişikteki olacaktı; artık kocaman olduklarını söyleseler de içten içe sevdikleri okul sonrası bakıcılığı için Melissa'ya teşekkür edecektim.

"Selam!" diye seslendim. Simon bir kadeh şarapla mutfaktan geldi. Kadehi bana verip dudaklarımdan öptü, kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Ona Melissa'nın kafesinden aldığım poşeti uzattım.

"Odanıza gitsenize siz." Katie salondan geldi, parmaklarını ayırmış, ellerini havaya kaldırmıştı. "Akşam yemeğinde ne var?" Simon beni bıraktı ve poşeti mutfığa götürdü.

"Sosis ve patates."

Katie burun kıvrıdı; kaloriler konusunda sızlanmaya başlamasına fırsat vermeden araya girdim. "Buzdolabında marul vardı, yanına salata yapabilirsin istersen."

"Salata kalın ayak bileklerinden kurtulmana yetmez," dedi Justin. Katie onun koluna vururken Justin arkasından dolanıp merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"Büyüsenize siz." Katie on dokuz yaşındaydı ve otuz altı bedendi, birkaç yıl önce aldığı kiloların hepsini vermişti. Ayak bileklerinde de hiçbir sorun yoktu. Ona sarılmak için yaklaştım ama tırnaklarını hatırlayınca yanağından öpmekle yetindim. "Üzgünüm canım ama bitmiş durumdayım. Kırk yılda bir hazır yemekten zarar gelmez. Her şey kararında olmalı, değil mi?"

"Günün nasıl geçti, tatlım?" diye sordu Simon. Ben salona geçerken peşimden geldi. Kanepeye gömüldüm, bir anlığına gözlerimi kapatıp rahatlayarak iç geçirdim.

"Fena değildi. Graham'ın dosyalama işini bana yaptırmasını saymazsak."

"O senin işin değil ki," dedi Katie.

"Tuvaleti temizlemek de öyle ama dün ne yaptırdı, tahmin et bakalım."

"Öf. Bu herif tam bir pislik."

"Bunları kabul etmemen lazım." Simon yanıma oturdu. "Şikâyet etmelisin."

"Kime? Adam oranın sahibi." Graham Hallow çevresindeki insanları hor görerek kendi egosunu şişiren tiplerdendi. Bunu bildiğim için rahatsızlık duymuyordum. Genellikle yani.

Konuyu değiştirmek için *London Gazette*'yi bıraktığım sehpanın üstünden aldım. Hâlâ nemliydi ve baskının bazı yerleri bulanıklaşmıştı, yine de sohbet hattı ve eskort ilanının görüneceği şekilde ikiye katladım.

"Anne! Eskort servisiyle ne işin var senin?" dedi Katie gülererek. Tırnaklarına son bir kat sürdükten sonra itinayla ojenin kapağını kapattı, masaya döndü ve cilayı kurutmak için ellerini ultraviyole lambanın altına tuttu.

"Belki de Simon'ı daha yeni bir modelle değiştirmeyi düşünüyordur," dedi Justin salona girerken. İşe giydiği siyah tişört ve kot pantolon yerine gri eşofman altı ve uzun kollu bir üst giymişti. Yalınayaktı. Bir elinde telefonunu tutuyordu, diğerinde sosis ve patates dolu bir tabak vardı.

"Hiç komik değil," dedi Simon. Gazeteyi elimden aldı. "Neden sohbet hattına bakıyorsun ciddi?" Kaşları çatıldı ve yüzü gölgelendi. Justin'e dik dik baktım. Simon benden on dört yaş büyüktü, gerçi bazen aynaya baktığımda ona yetiştiğimi düşünüyordum. Gözlerimin etrafında otuzlarımdayken hiç olmayan çizgiler vardı ve boynumun derisi kırılmaya başlamıştı. Ben aramızdaki yaş farkını hiçbir zaman dert etmemiştim ama Simon kaygılandığını anlayacağım kadar sık gündeme getiriyordu bu konuyu. Justin de bunun farkındaydı ve hançerini saplamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Simon'ı mı, yoksa beni mi hançerlediği konusunda asla emin olamıyordum.

"Sizce de bana benzemiyor mu?" En aşağıyı, Melek'in "olgun" hizmetlerinin altındaki ilanı işaret ettim. Justin, Simon'ın

omzunun üzerinden eğildi; Katie doğru düzgün bakabilmek için ellerini UV lambasının altından çıkardı. Bir saniyeliğine hepimiz sessizce ilana baktık.

Katie, "Biraz benziyor," dediği anda Justin. "Hayır," dedi.

"Sen gözlük takıyorsun, anne."

"Her zaman değil," diye hatırlattım. "Bazen lens taktığım oluyor. Gerçi en son ne zaman taktığımı hatırlamıyorum. Gözlük takmak beni hiçbir zaman rahatsız etmedi, şimdiki gözlüğümü de çok seviyorum. Kalın siyah çerçevesiyle beni okulda hiçbir zaman olmadığım kadar çalışkan gösteriyor."

"Belki de birileri şaka yapıyordur," dedi Simon. "Eşini bul nokta kom. Sence biri seni şaka olsun diye çöpçatanlık ajansına kaydettirmiş olabilir mi?"

"Böyle bir şeyi kim yapar ki?" Birbirleriyle bakışıyorlar mı diye çocuklara baktım ama Katie'nin kafası da benimki kadar karışmış gibiydi, Justin ise patateslerine geri dönmüştü.

"Numarayı aradın mı?" dedi Simon.

"Dakikası bir buçuk sterline mi? Dalga geçiyorsun herhalde."

"Sen misin bu?" dedi Katie. Gözlerinde hınzır bir ifade vardı. "Ne bileyim, biraz harçlık olsun filan diye? Haydi anne, bize anlatabilirsin."

İlanı ilk gördüğüm andan beri duyduğum huzursuzluk hafiflemeye başladı ve kahkahayı bastım. "Benim bir dakikama bir buçuk sterlin ödeyen olur mu, emin değilim, canım. Bana gerçekten benziyor ama, öyle değil mi? Görünce bayağı şaşırdım."

Simon cebinden telefonunu çıkarıp omuz silkti. "Doğum günün için bir şeyler yapan birisi çıkacağına bahse girerim." Telefonunun hoparlörünü açtı ve numarayı tuşladı. Çok saçmaydı bu. Hepimiz *London Gazette*'nin başına toplanmış, bir seks hattını arıyorduk.

"Aradığınız numara kullanılmamaktadır."

Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Bitti gitti işte!" dedi Simon bana gazeteyi uzatarak.

"Peki ama fotoğraflımın ne işi var orada?" dedim. Doğum gününe daha aylar vardı ve beni çöpçatanlık servisine kaydettirmeyi komik bulabilecek hiç kimse gelmiyordu aklıma. Simon'dan

hoşlanmayan, aramızda sorun çıkarmak isteyen birinin olabileceği geçti aklımdan. Matt miydi? Bu düşünceyi geldiği gibi kovdum.

İlandan rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti göstermese de Simon'ın omzunu sıkmak geldi içimden.

"Anne, sana hiç benzemiyor bu," dedi Justin. "Kötü geçmiş olan, eski kulağı kesiklerden biri bu."

Sözlerinin bir yerinde bir iltifat vardı galiba.

"Jus haklı, anne." Katie ilana bir daha baktı. "Evet, sana benziyor ama bir sürü insan başkalarına benziyor. Bizim işyerinde Adele'in burnundan düşmüş gibi görünen bir kız var mesela."

"Galiba haklısın." İlane son bir kez baktım. Fotoğraftaki kadın doğrudan kameraya bakmıyordu ve çözünlülük o kadar düşüktü ki bunun bir ilan olarak kullanılması bile şaşırtıcıydı. Gazeteyi Katie'ye verdim. "Bunu çöpe at canım. O arada tabaklarımızı da hazırlarsın."

"Tırnaklarım!" diye bağırdı.

"Ayaklarım," diye karşılık verdim.

"Ben hazırlarım," dedi Justin. Tabağını sehpaye pat diye bırakıp ayağa kalktı. Simon ve ben şaşkınlıkla bakiştık, Justin gözlerini devirdi. "Ne var? Gören de hiçbir işin ucundan tutmadığımı sanır."

Simon kısa bir kahkaha attı. "Tutuyorsun yani?"

"Ah, git başımdan Simon. Yemeğini kendin al o zaman."

"Kesin şunu, ikiniz de," diye çıkıştım. "Tanrım, bazen kimin baba, kimin çocuk olduğu anlaşılmıyor."

"Benim demek istediğim de bu. O bizim babamız filan..." diye söze başladı Justin ama yüzümdeki ifadeyi görünce sustu. Yemeğimizi televizyon seyredip kumanda kavgası yaparak kucağımızda yiyorduk ki Simon'la göz göze geldim. Bana göz kırptı; iki yetişkin evlatla yaşamının kaosu içinde özel bir andı bu.

Tabaklar boşalıp geriye parlak bir yağ tabakası kalınca Katie kabanını giydi.

"Bu saatte dışarı mı çıkıyorsun?" dedim. "Saat dokuzu geçti." Bana bezginlikle baktı. "Cuma gecesi, anne."

"Nereye gidiyorsun?"

“Şehir merkezine.” Yüzümdeki ifadeyi görünce, “Sophia ile taksiye bineriz. Mesaiye kaldıktan sonra eve dönmekten bir farkı yok,” diye ekledi.

Ona farkı olduğunu söylemek istedim. Katie’nin isteyken giydiği siyah etek ve beyaz bluzun şimdi giydiği daracık elbise-den daha az kışkırtıcı olduğunu söylemek istedim. Saçını sıkı bir atkuyruğu yapmanın onu temiz yüzlü ve masum gösterdiğini, bu geceki saçının ise abartılı ve seksi olduğunu söylemek istedim. Çok fazla makyaj yaptığını, topuklarının çok yüksek, tırnaklarının da çok kırmızı olduğunu söylemek istedim.

Elbette söylemedim. Çünkü ben de bir zamanlar on dokuz yaşındaydım ve düşüncelerimi ne zaman kendime saklamam gerektiğini bilecek kadar uzun süredir anneydim.

“İyi eğlenceler.” Yine de kendimi tutamadım. “Dikkatli ol. Dağıtma. Elinle içkinin üzerini kapa.”

Katie beni alnımdan öptü, sonra Simon’a döndü. “Onunla konuş, olur mu?” dedi başıyla beni işaret ederek. Ama gülüm-süyordu, kapıdan süzülerek çıkarken bana göz kırptı. “Uslu du-run,” diye seslendi. “Eğer uslu duramıyorsanız da dikkatli olun!”

“Elimde değil,” dedim Katie gittikten sonra. “Onun için en-dişeleniyorum.”

“Farkındayım ama akli başında bir kız o.” Simon dizimi sık-tı. “Annesine çekmiş.” Kanepeye yayılmış, telefonunu burnunun dibine sokmuş Justin’e baktı. “Sen çıkmıyor musun?”

“Meteliksizim,” dedi Justin gözlerini önündeki küçük ekran-dan ayırmadan. Oturduğum yerden okuyamayacağım kadar kü-çük, mavi beyaz sohbet kutucuğunu gördüm. Belinden görünen kırmızı boxeri, eşofmanının altıyla üstünü bir şerit gibi ikiye ay-ırıyordu; içeride olmasına rağmen kapüşonunu takmıştı.

“Melissa cuma günleri ödeme yapmıyor mu sana?”

“Hafta sonu bir ara uğrayıp vereceğini söyledi.”

Justin yaz başından beri kafede çalışıyordu; artık ona başka bir iş bulmaktan umudumu kestiğim sırada girmişti kafeye. Bir iki görüşmeye gitmişti; birisi bir müzik mağazasında, diğeri de Boots’ta bir işti, ama mağaza hırsızlığı sabıkası olduğunu öğren-dikleri anda konu kapanmıştı.

“Anlaşılabilir bir şey,” demişti Simon. “Hiçbir işveren, şirketten para çalma ihtimali olan birini çalıştırmayı göze almak istemez.”

“Daha on dört yaşındaydı!” Savunmaya geçmekten alamıyordum kendimi. “Annesiyle babası yeni boşanmıştı, çocuk okul değiştirmişti. Azılı bir suçlu falan değil ki.”

“Fark etmez ki.”

Vazgeçmiştim. Simon’la tartışmak istemiyordum. Justin kâğıt üzerinde bakılınca çalıştırılabilecek biri değildi ama onu bir tanısalar... Utana sıkıla Melissa’ya gitmiştim. “Teslimatçı olabilir,” demiştim. “Broşür dağıtmak. Ne olursa.”

Justin okula başlayan diğer çocuklar gibi okumaya hevesli değildi; sekiz yaşına kadar alfabeyi bile öğrenmedi. Büyüdükçe onu okula yollamak zorlaştı; altgeçit ve alışveriş merkezlerini sınıftan daha cazip buluyordu. Bilgisayar üzerine ortaöğrenim sertifikası ve hırsızlık yüzünden uyarı cezasıyla ayrılmıştı okuldan. O sırada öğretmenleri onun disleksi hastası olduğunu anlamışlardı ama o kadar geç kalmışlardı ki bunun hiçbir faydası olmamıştı.

Melissa düşünceli bir şekilde bana bakmıştı. Arkadaşlığımızın sınırlarını zorlayıp onu tuhaf bir duruma soktuğumdan endişelenmiştim.

“Kafede çalışabilir.”

Söyleyecek söz bulamamıştım. Teşekkür etmek yetmeyecek gibiydi.

“Asgari ücret,” demişti Melissa canlı bir tavırla. “Deneme süresi için. Pazartesi cumaya, erken gelmesini ya da geç çıkmasını isteyebilirim. Hafta sonları da arada ihtiyaç olabilir.”

“Sana borçlandım,” demiştim.

Minnettarlık ifademi elini sallayarak geçiştirmişti. “Arkadaşlar bugünler için, değil mi?”

“Artık işin olduğuna göre annene biraz kira ödemeye başlayabilirsin belki!” dedi Simon. Ona dik dik baktım. Simon ebeveynlik işine hiç karışmazdı. Böyle bir konuşma yapma gereği

duymamıştık hiç; Simon'la tanıştığım da çocukların biri on sekiz, öteki on dört yaşındaydı. Öyle değilmiş gibi davrandıkları zaman bile aslında neredeyse birer yetişkin sayılırlardı. Yeni bir babaya ihtiyaçları yoktu ve neyse ki Simon da öyle bir role bürünmeye çalışmamıştı.

"Katie'den kira istemiyorsunuz."

"O senden küçük. Sen yirmi iki yaşındasın Justin. Kendi ayaklarının üzerinde durabilecek yaştasın."

Justin kıvrak bir hareketle bacaklarını savurup tek hamlede ayağa kalktı. "Amma yüzüsüsün ha. Bana akıl vermeden önce kendin kira ödemeye ne dersin?"

Buna sinir oluyordum. Sevdığım iki insan birbirini gırtlaklamak istiyordu.

"Justin, Simon'la bu şekilde konuşma." Taraf tutmak kasıtlı bir tercih değildi ama konuşmaya başladığım anda Justin'in gözlerindeki bakışı gördüm, ona ihanet etmişim gibi bakıyordu. "Sadece bir öneride bulunuyor. Benim kira istediğim falan yok." Asla böyle bir şey istemezdim; insanların yumuşak yüzlü olduğumu düşünmeleri de umurumda değildi. Geri adım atmayacaktım. Justin'den yatak ve yiyecek için cüzi bir fiyat kessem bile elinde neredeyse hiçbir şey kalmazdı. Gelecek için kenara bir şeyler atmak şöyle dursun, nasıl bir hayat kuracaktı kendine? Ben kıyafet dolu bir bavul, büyüyen bir karın ve ailemin kulaklarımda çınlayan hüsrân ifadelerinden başka hiçbir şeyim olmadan evi terk ettiğimde Katie'den küçüktüm. Çocuklarım için bundan daha iyisini istiyordum.

Simon işin ucunu bırakmıyordu. "İş arıyor musun? Kafe iyi ama araba almak, kendi evine çıkmak istiyorsan Melissa'nın verebileceği maaştan fazlasını kazanman gerekecek."

Simon'ın derdi neydi, anlamıyordum. Zengin değildik ama idare ediyorduk. Çocuklardan para almaya ihtiyacımız yoktu.

"Babam ehliyet sınavını geçtiğimde araba için bana borç vereceğini söyledi."

Yanımda oturan Simon'ın, Matt'ten her söz edildiğinde olduğu gibi küplere bindiğini hissettim. Bu tepkiyi kimi zaman sinir bozucu bulsam da çoğunlukla içime bir sıcaklık yayıyordu. Matt

bir başkasının beni çekici bulabileceğini hiç düşünmemişti muhtemelen; Simon'ın ise beni kıskanacak kadar önemsemesi hoşuma gidiyordu.

"Baban iyi düşünmüş," dedim aceleyle; Justin'e olan sadakattim, onu destekleyen bir şey, herhangi bir şey, söylemeye itiyordu beni. "Belki taksi şoförlüğü sınavına girmeyi de düşünebilirsin."

"Hayatımın sonuna kadar taksi kullanacak değilim, anne."

Justin küçükken onunla çok yakındık ama Matt'i terk ettiğim için beni asla tam anlamıyla affetmemişti. İşin aslını bilse affederdi bence ama çocukların babaları hakkında kötü düşüncelerini asla istememişim; onların da benim gibi incinmelerini istememişim.

Matt'in yattığı kadının yaşı, Katie ile benim yaşımla arasındaydı. İnsan tuhaf ayrıntılara takılıyor. Kadını hiç görmemişim ama neye benzediğini hayal ederek kendime işkence ediyordum; kocamın ellerini onun yirmi üç yaşındaki, pürüzsüz bedeninde gezdirdiğini hayal ediyordum.

"şikâyet etmemek lazım," dedi Simon. "Taksicilik iyi bir iş."

Ona şaşkınlıkla baktım. Geçmişte Matt'in azim yoksunluğunu tenkit etmekten çekinmezdi. Bir yanımda onun "kariyer yapamayacak bir iş" diye nitelediğini açıkça hatırladığım şeyi oğlum için iyi bir iş olarak görmesine kızıyordu. Matt üniversitedeydi, mühendislik okuyordu. Reglimin başka hiçbir açıklaması olamayacak kadar geciktiğini fark ettiğim gün her şey değişmişti. Matt üniversiteden ayrılmış ve aynı gün bir iş bulmuştu. Çevredeki bir şantiyedeydi bu iş ama iyi para veriyordu. Evlendikten sonra taksi şoförlüğü sınavına girmişti, ailesi ise düğün hediyesi olarak ilk taksisinin parasını vermişti bize.

"Kafe şimdilik iyi," dedim. "Doğru iş karşına çıkacaktır, ben eminim."

Justin çekimser bir homurtunun ardından odadan ayrıldı. Üst kata çıktı, her zamanki pozisyonunu alırken yatağının gıcırdağını duydum; başını dizüstü bilgisayarının ekranını görme-yeyecek kadar kaldırarak uzanıyordu hep.

"Bu gidişle otuz yaşında hâlâ burada yaşıyor olacak."

"Onun mutlu olmasını istiyorum, o kadar."

“Mutlu zaten,” dedi Simon. “Seni sömürmekten mutlu.”

Dilimin ucuna gelenleri yuttum. Adil olmazdı. Simon’ın kira ödemesini istemediğimi ben söylemişim. Hatta bu konuda tartışmıştık ama ona izin vermemiştim. Yemek ve fatura masraflarını ikiye bölüyorduk; beni ve çocukları sık sık dışarıda yemeğe ve tatile çıkarıyordu. Haddinden fazla cömertti. Bankada ortak hesabımız vardı ve kimin neyi ödediği konusunu bir kez olsun dert etmemiştik.

Ama ev benimdi.

Matt’le evlendiğim zaman paraya sıkıştık. O geceleri çalışıyor, bense Tesco’da sekizden dörde kadar mesai yapıyordum. Justin okula başlayana dek bu şekilde idare etmiştik. Katie doğduğunda işler kolaylaşmıştı; Matt’in işi başından aşkındı, sonunda birkaç ekstra masrafı karşılayabilecek hale gelmiştik. Arada bir dışarıda yemek yiyorduk, hatta bir kere yaz tatiline çıkmıştık.

Sonra Matt’le ayrılmıştık ve yine başa dönmüştüm. İkimiz de evi kendi üstümüze almayı karşılayabilecek durumda değildik, bu evin teminatını ödeyecek parayı biriktirebilmem de yıllarımı almıştı. Bir daha asla bir erkekle malımı paylaşmayacağıma yemin etmişim.

Gerçi bir daha asla âşık olmayacağımı da söylemişim; sonuç ortada.

Simon bir eliyle çenemi tutarak öptü beni, sonra elini enseme kaydırды. Uzun bir günün sonunda bile temiz kokuyordu; tıraş köpüğü ve kolonyası. Elini saçıma doladığında içime o tanıdık sıcaklık yayıldı, saçımı hafifçe çekerek çenemi kaldırdı, boynum öpülmeye hazırды. “Erken yatalım mı?” diye fısıldadı.

“Birazdan yukarıda olurum.”

London Gazette’yi ve tabakları alıp mutfağa götürdüm, bulaşık makinesini yerleştirdim. Gazeteyi çöpe attım. İlandaki kadın çöpten başını kaldırmış, bana bakıyordu. Mutfağın ışığını kapadım ve aptallığımı düşünüp başımı iki yana salladım. Ben değilim tabii ki. Benim fotoğrafımın gazetede ne işi olabilirdi ki?

4

Kelly lastik tokayı bileğinden çıkarıp eline aldı, saçını yeniden topladı. Saçları biraz fazla kısaydı; ağustostaki iki haftalık sıcak hava dalgası sırasında öğrencilik yıllarından beri beline kadar uzanan ağır saç perdesinden kurtulmak iyi bir fikir gibi gelmiş, sonra kestirdiğine pişman olmuştu. İki koyu saç tutamı toplar toplamaz geri düştü. Carl Bayliss'in yakalama emrinin yanı sıra iki hırsızlık ihbarından arandığını öğrenmiş, onu nihayet mahkemeye sevk etmesi iki saat sürmüştü. Kelly esnedi. Artık açlığını filan unutmak üzereydi gerçi ama içeri girince yine de mutfağa umutla baktı. Hiçbir şey yoktu. Şu kebabı almak için dursaydı keşke. Kendine tost yapıp giriş kattaki yatak odasına götürdü. Burası geniş, kare şeklinde bir odaydı; yüksek tavanlıydı ve duvarların üst kısmı beyaza boyanmıştı. Kelly altındaki bölümü açık griye boyamış, miadını doldurmuş halının üstünü bir açık artırmadan aldığı iki koca kilimle kapatmıştı. Odanın geri kalan eşyası; yatak, çalışma masası, o sırada üzerinde oturduğu kırmızı tekli koltuk, hepsi Ikea'dan alınmıştı ve mobilyaların modern çizgileri, yatağını dayadığı cumba pencerenin geniş kavisiyle tezat oluştuyordu.

Kelly eve dönerken aldığı *Metro* gazetesinin sayfalarını karıştırdı. İş arkadaşlarının çoğu yerel gazetelere hiç bakmıyordu (İş yerinde aşağılık tipleri görmek yeterince kötü zaten, onları bir de eve getirmek istemiyorum.) ama Kelly bu gazeteleri doymak bilmez

bir hevesle okuyordu. iPhone'unun ekranından sürekli son dakika haberleri akıyordu. Emekliliklerini geçirmek için Londra'dan Kent'e taşınmış anne ve babasını ziyaret ettiği zamanlarda ise komite üyelerinden ricalar ve çöp, köpek pisliği gibi konularda şikâyetlerin bulunduğu köy bültenini satır satır okumaya bayılıyordu.

Aradığı şeyi beşinci sayfada buldu. İki sayfayı kaplayan haberin başlığı "Metroda Suç Tırmanıyor"du: *Belediye yetkilileri cinsel taciz, şiddet içerikli saldırı ve hırsızlık olaylarındaki artış nedeniyle toplu taşıma araçlarında işlenen suçlar hakkında soruşturma başlattı.*

Makale dehşet verici suç istatistikleriyle dolu bir paragraf la başlıyordu. İnsanı metro kullanmaktan büsbütün uzaklaştırmaya yeter bunlar, diye düşündü Kelly. Ardından da Londra'nın yoğun ulaşım ağında en yaygın görülen suç türlerini örneklerle açıklamak üzere tasarlanmış bir dizi vaka incelemesine geçiliyordu. Kelly şiddet vakalarına göz attı; bu bölümde başının bir yanı belirgin bir desen oluşturacak biçimde tıraş edilmiş genç bir adamın fotoğrafına yer verilmişti. Delikanlının sağ gözü kararıp morarmıştı, şişip neredeyse görünmez olmuştu.

Kyle Matthews'a yapılan saldırı dehşet vericiydi ve tahrik unsuru içermiyordu, yazıyordu altında. Buna inanması güç, diye geçirdi Kelly içinden. Evet, Kyle'ı tanımıyordu belki ama başına kazanmış sembolün anlamını biliyordu ve bu sembolü taşıyanlara yapılan saldırının "tahrik unsuru" içermediğinden pek söz edilemezdi. Yine de Kelly delikanlının suçsuzluğuna inanması gerektiğini düşündü.

Cinsel saldırıyla ilgili bölümdeki fotoğraf buzlanmıştı; kadının sadece profili görünüyordu. Altında *arşiv fotoğrafı* yazıyordu. İsimler değiştirilmiştir.

Kelly'nin zihninde başka bir gazete makalesi canlanıverdi; başka bir şehirde, başka bir kadın, aynı başlık.

Güçlkle yutkundu; son vaka incelemesine geçti, fotoğraftaki yüzünü buruşturmuş kadını görünce gülümsedi.

"Bana *Daily Mail* üzgün suratı yaptırmayacaksın, değil mi?" diye sormuştu Cathy Tanning fotoğrafçıya.

"Tabii ki hayır," demişti adam neşeyle. "İçine biraz haklı öfke serpiştirilmiş *Metro* üzgün suratı yaptıracağım. Çantayı kucağına al ve eve gelip kocanı cam silen kadınla yatakta yakalamışsın gibi görünmeye çalış."

İngiliz Ulaştırma Polisi'nin basın yetkilisi gelememiş, bu yüzden Kelly, röportaj sırasında Cathy'e eşlik etmek için gönüllü olmuştu, kadın röportajı çabucak kabul etmişti.

"Harikaydınız," demişti Cathy, Kelly'e. "Ben de en azından bunu yapayım."

"İltifat faslını anahtarlarını çalan adamı bulacağımız zamana sakla," demişti Kelly içten içe bunun düşük bir ihtimal olduğunu düşünerek. Bu iş geldiğinde Gasp Timi'ndeki bir aylık geçici görevlendirmenin sonuna yaklaşmıştı ve Cathy'e görür görmez kanı kaynamıştı.

Kelly kendini tanıtır tanıtmaz, "Benim hatam," demişti kadın. "O kadar uzun saatler çalışıyorum ve dönüş yolculuğum o kadar uzun ki uyumak çok tatlı geliyor. Birinin bundan faydalanmaya çalışacağı hiç aklıma gelmemiştir."

Kelly, Cathy Tanning'in ucuz kurtulduğunu düşünüyordu. Kadın trenin duvarına yaslanıp uyuduğu sırada saldırgan çantasını karıştırmış, ancak fermuarlı bir gözde duran cüzdanını ya da başka bir gözdeki telefonunu bulamamıştı. Anahtarlarını çekip almakla yetinmişti.

"Senin hatan değil," diye teselli etmişti Kelly onu. "Evine dönerken biraz kestirmeye hakkın var tabii ki." Kelly olay yeri tutanağı doldurmuş ve kamera görüntülerine el koymuştu. O günün ilerleyen saatlerinde basın ofisinden gelen telefonu açtığı anda Cathy'nin metro suçları haberine kapak kızı olmak için biçilmiş kaftan olduğunu düşünmüştü. Kelly kendi sözlerinin yazılı olduğu satırlara göz gezdirdi ve unvanının polis memuru yerine dedektif olarak belirtildiğini fark etti. Bu işyerindeki bazı kişileri sinirlendirecekti.

Cathy her yıl çantalara, mont ceplerine dadanan hırsızların hedefi olan yüzlerce yolcu ve turistten sadece biri. Yolcuları daha dikkatli olmaya ve şüpheli durumları İngiliz Ulaştırma Polisi memurlarına bildirmeye davet ediyoruz.

Kelly makaleyi Cathy için itinayla kesti ve yardımı için bir kez daha teşekkür eden bir mesaj gönderdi ona. İş telefonu ofisteki kilitli dolabında kapalı halde duruyordu ama Cathy'ye gerektiğinde ulaşabilmesi için kişisel telefonunun numarasını da yazmıştı.

Kelly hâlâ üniformadan kurtulmuş değildi; kravat ve apoletlerini çıkardığı beyaz gömleğinin üzerine sivil bir eşofman üstü giymişti. Botlarının bağcıklarını çözmek için eğildi. Eski okul arkadaşlarından bazıları bir şeyler içmeye çıkacaklardı ve Kelly'yi de davet etmişlerdi ama o, sabah beşte kalkıyordu ve cuma gecesi herkes içerken ayık gezmek hiç de eğlenceli olmazdı. Tost, Netflix, çay ve yatak, diye düşündü. İşte bu.

Telefonu çaldı; kız kardeşinin adının ekranda belirlediğini görünce sevindi.

"Selam, nasılsın? Sesini duymayalı bin yıl oldu!"

"Kusura bakma, durumu biliyorsun. Baksana, anneme şahane bir Noel hediyesi buldum ama normalde harcadığımızdan biraz pahalı, bizimle ortak almak ister misin?"

"Olur tabii. Neymiş hediye?" Kelly botunun bir tekini, sonra diğerini ayağından silkip atarken ikiz kardeşinin el sanatları sergisinde gördüğü vazoyu tarif edişini yarım yamalak dinledi. Kasım ortasıydı; Noel'e haftalar vardı daha. Kelly kendisinde alışveriş geninin eksik olduğundan şüphe ediyordu. Bu işleri daima son dakikaya bırakıyordu. Noel arifesinde panikle fahiş fiyatlı parfüm ve iç çamaşırları satın alan ylgın adamlarla dolu alışveriş merkezlerindeki hararetili ortam da içten içe hoşuna gidiyordu.

Lexi'nin ailenin geri kalanı için de hediyeler önermeye başlayacağını anlayınca, "Oğlanlar nasıl?" diye araya girdi.

"Harikalar. Aynı zamanda baş belası oldukları doğru tabii ama harikalar. Alfie okula şahane uyum sağladı, Fergus da gün sonunda giysilerinin durumundan anladığım kadarıyla anaokulunda iyi vakit geçiriyor."

Kelly güldü. "Özledim onları." Lexi ile kocası Stuart yakında, St Albans'ta oturuyorlardı ama Kelly onları istediği kadar sık göremiyordu.

"Kalk gel o zaman!"

“Geleceğim, söz. İzin alabildiğim ilk fırsatta. İşlerime bakıp sana tarihleri mesaj atarım. Belki bir pazar öğle yemeğine gelirim, olmaz mı?” Lexi’nin rostosu bir efsaneydi. “Galiba aralık başında üst üste birkaç gün iznim var. Kanepenizde uyumam sorun olmazsa tabii?”

“Harika. Çocuklar bizde kalmana bayılıyorlar. Ama ayın üçü olmaz, eski arkadaşlarımla buluşmam var.”

Lexi’nin anlık, belli belirsiz tereddüdünden ve rahat olmasına çabaladığı ses tonundan Kelly buluşmanın ne olduğunu ve nerede gerçekleşeceğini anlamıştı.

“Durham’de mi buluşma?”

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu, Kelly, kız kardeşinin tartışma çıkacağını sezdiği zamanlarda yaptığı gibi çenesini kaldırıp başını salladığını getirebiliyordu gözünün önüne.

“2005 girişliler,” dedi Lexi neşeyle. “Yarısını tanıyabileceğimden şüpheliyim gerçi ama Abbie ve Dan ile hâlâ görüşüyorum, Moshy’i de arada bir görüyorum. On yıl geçtiğine inanamıyorum, on dakika gibi sanki. Yani düşününce...”

“Lexi!”

Kardeşi sustu, Kelly ise doğru sözleri bulmaya çabaladı.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Yani senin için...” Gözlerini kısarak bu konuşmayı yüz yüze yapamayışına hayıflandı. “Her şeyi yeniden alevlendirmez mi?” Koltuğun ucuna doğru kaydı ve kardeşinin konuşmasını bekledi. Boynundaki gümüş zincire asılı yarım kalp kolyesine dokundu, Lexi’nin de hâlâ takıp takmadığını merak etti. Bu kolyeleri o sonbaharda, evden ayrılıp üniversiteye gitmeden önce almışlardı. Kelly, Brighton’a gitmişti; Lexi ise Durham’e. Doğduklarından beri ilk kez bir iki gecedan uzun süre ayrı kalacaklardı birbirlerinden.

Lexi sonunda kardeşine karşı hep kullandığı ölçülü tonda cevap verdi. “Alevlenecek bir şey yok, Kelly. Olan oldu. Bunu değiştiremem ve beni kısıtlamasına izin vermemeliyim.” Lexi her zaman sakın, duyarlı taraf olmuştu. İki kız kardeş teoride birbirinin aynıydı ama hiç kimse onları ayırt etmekte zorlanmazdı. Aynı köşeli çene, aynı ince burun ve koyu kahverengi gözlere sahiptiler ama Lexi’nin yüzü dingin ve yumuşakken Kelly’ninki

gergin ve asabi görünüyordu. Çocukken pek çok kez birbirlerinin yerine geçmeyi deneseler de onları tanıyan hiç kimse bu numarayı yutmamıştı.

“Üniversitede geçirdiğim güzel günleri neden anmayacakmışım?” diyordu Lexi. “Neden arkadaşlarım gibi kampüste yürüyüp gece gezmelerimizi, dersleri, birbirimize yaptığımız zevzekçe şakaları anmayacakmışım?”

“Ama...”

“Hayır, Kelly. Olanlardan sonra okuldan ayrılıysaydım, anemle ikinizin istediği gibi üniversite değiştirseydim, o adam kazanmış olurdu. Eski anıları canlandıracağı korkusuyla bu buluşmaya katılmazsam yine o kazanmış olacak.”

Kelly titrediğini fark etti. Ayaklarını zemine düz bir şekilde bastı, öne eğildi ve bacaklarını sabit tutabilmek için kolunu dizlerine dayadı. “Bence sen delisin. Yerinde olsam oranın yanına bile yaklaşmazdım.”

“Ama yerimde değilsin, öyle değil mi?” Lexi yılgınlığını saklamaya çalışmadan, hızla nefes verdi. “Duyan da benim değil, senin başına geldi sanacak.”

Kelly bir şey söylemedi. Lexi’ye aslında tam da böyle hissettiğini nasıl açıklayabilirdi ki? Yaşadığı travmanın bir bakıma Lexi’ninkiyle aynı şiddette olduğunu iddia etmeden nasıl yapabilirdi bunu? Polis okulundayken Meslek Sağlığı Bölümü’nden birinin verdiği dersi hatırladı. M25 yolunda gerçekleşen zincirleme kaza üzerine bir vaka çalışması yapmışlardı; onlarca kişi yaralanmış, altı kişi ölmüştü. Peki kim travma sonrası stres bozukluğu yaşamıştı? Eğitimci cevabı tahmin etmelerini istemişti. Olay yerine herkesten önce giden karayolları yetkilileri mi? Ölen iki çocuğun annesini sakinleştirmek durumunda kalan trafik polisi mi? Bir anlık dikkat dağınıklığıyla bu felakete neden olan tır şoförü mü?

Hiçbiri değil.

İzinde olan ve günlük koşusu sırasında yolu otoyol köprüsüne düşen polis memuru. Kazaya şahit olmuş, durumu bildirmiş, kontrol birimine gerekli bilgileri vermişti ama sonuçta gözü önünde yaşanan bu faciayı önlemeye gücü yetmemişti. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan oydu işte. Daha fazlasını yapma-

dığı için kendini suçlayan oydu. Sonunda hastalık durumundan emekli olan, bir münzeviye dönüşen oydu. Olaya seyirci kalan kişi.

Bu yüzden Kelly, “Üzgünüm,” dedi. Lexi’nin iç çektiğini duydu.

“Önemli değil.”

Önemliydi; bunu ikisi de biliyor ama ikisi de araları açılsın istemiyordu. Bir dahaki konuşmalarında Lexi, Noel planlarından bahsedecek, Kelly işin ne kadar iyi gittiğini anlatacaktı ve her şey yolundaymış gibi yapacaklardı.

Tıpkı son on yıldır yaptıkları gibi.

“İş nasıl gidiyor?” diye sordu Lexi, Kelly’nin zihnini okumuş gibi.

“İyi. Her zamanki gibi işte.” Sesinin neşeli çıkmasına çabala-dıysa da Lexi’yi kandıramadı.

“Ah, Kel, senin yeni bir hedefe ihtiyacın var. Özel birimler-den birine yeniden başvurma meselesini düşündün mü? Sonsuza kadar yüzüne vuramazlar ya bu durumu.”

Kelly o kadar emin değildi. Dört yıl önce İngiliz Ulaştırma Polisi Cinsel Suçlar Birimi’nden ayrılışı hızlı ve tatsız olmuştu. Dokuz ayı hastalık izniyle geçirmiş, geri döndüğünde ona yeni bir başlangıç gibi sunulan bir sürgünle karşılaşmıştı. Kelly vardi-yalı çalışmaya girişmiş, kısa sürede Mahalli Güvenlik Ekibi’ndeki en saygın memurlardan biri olmuştu. Yeniden ciddi soruşturma-larda görev almak için can attığı halde üniformanın hakkını ve-ren bir polis memuru olduğunu söyleyerek kandırmıştı kendini.

“Yaptığın son tutuklamanın faydası olacaktır.” Lexi ısrarcıydı. “Patronların da anlayacaktır, senin artık eskisi gibi...” Birden sustu. Kelly’nin izinli geçirdiği, dairesinden çıkamadığı, çıkmak istediği her seferinde ter içinde kaldığı o dönemi nasıl ifade ede-ceğini bilememişti belli ki.

“Ben yerimde iyiyim,” diye kestirip attı Kelly. “Kapatmam lazım, kapıda biri var.”

“Yakın zamanda geliyorsun bize. Söz mü?”

“Söz. Seni seviyorum, kardeşim.”

“Ben de seni seviyorum.”

Kelly telefonu kapatıp iç geçirdi. Londra Metrosu'ndaki sayısız yankesiciyle mücadele etmeye adanmış Gasp Ekibi'nde geçirdiği üç aylık dönem çok hoşuna gitmişti. Mesele sivil giyinmek değildi, dört sene boyunca üniforma giydikten sonra iyi bir değişiklik olmuştu gerçi. Mesele hakikaten fark yaratabildiğini, şehirdeki pek çok kişiyi etkileyen suç şebekesine darbe vurabildiğini hissetmesiydi. Kelly işe başladığından beri yeni yeni uzman birimler oluşturulmuştu: Artık tüm ciddi suçlar ekiplere dağıtılmıştı; Mahalli Güvenlik ekiplerine kanun ihlalleri ve ahlak dışı davranışlardan başka bir şey kalmamıştı neredeyse. Kelly bir haftadır yeniden üniforma giymeye başlamıştı ve Carl Bayliss'in haricinde yakasına yapıştığı kişiler sadece ayaklarını koltuklara uzatan çocuklar ve turnikelerden atlayıp geçen küfürbaz cuma gecesini sarhoşlarıydı. Özel bir birime geri dönmeye hazır mıydı gerçekten? Kelly hazır olduğunu düşünüyordu ama bu fikri komiserine açtığında adamın yanıtı kısa ve öz olmuştu.

"Bizim işteki insanların hafızaları kuvvetli oluyor Kelly. Senin büyük risk teşkil ettiğin düşünülüyor." Komiser, Gasp Ekibi'ndeki görevlendirmeyi ona bir teselli armağanı, vardiyalı düzenden bir terfi olarak vermişti, işin içine duygusal olarak girmesi riskini en azda tutmuştu. Kelly'i tatmin etmeyi amaçladıysa da tek yaptığı, ona neler kaçırdığını hatırlatmak olmuştu.

Lexi haklıydı. Kelly'nin ilerlemeye ihtiyacı vardı.

5

Katie'yi öğleden önce görmek pek alışıldık bir durum değildi; lokantada akşam bahşişleri, öğle yemeğindekiinden daha iyiydi ve Katie izin günlerinde erken yatan tiplerden olmamıştı hiç. Ancak önceki gece saat on olmadan yukarı çıkmıştı ve yatmaya giderken içeri baktığımda (hayatım boyunca sürdürdüğüm alışkanlığı kırmak zor) onun çoktan uykuya daldığını görmüştüm. Şimdi ıslak bir pazartesi sabahına başlamak için yatakta gücümü toplamaya çalışırken elektrikli şofbenden gelen iniltiyi ve buna eşlik eden, hafta sonu boyunca hayra yormaya çalıştığım çatırtılı sesleri duyuyordum.

“Bozuk.”

Simon onaylar gibi bir ses çıkardı ve kolunu yorganın üzerinden uzatarak beni kendine doğru çekti. Kıvrılarak geri çekildim.

“İşe geç kalırız. Şu duşa bakacak birini bulmam şart; bir terslik olduğu kesin.”

“Çok pahalıya mal olur, tesisatçıları biliyorsun. Kapıdan içeri adım atmak için bile yüz sterlinlik fatura keserler bize.”

“Yani kendim tamir edemiyorum, başka da kimse...” Cümlemin sonunu getirmedim ve Simon'a imalı bir bakış attım.

“Ah, o kadar da kötü değilim!” Kaburgalarımı dürtünce ciyakladım. Simon'ın kendin yap projeleri konusundaki müthiş yeteneksizliğine tek rakip benim yeteneksizliğim olabilirdi. Matt'le birlikte satın aldığımız ev ipotekliydi, aksi takdirde asla alamaz-

dık. Planımız tadilatını birlikte yapmaktı. İkinci defa matkapla su borusunu deldiğimde elektrikli el aletlerinden uzak durmaya karar vermiştim ve kendin yap projeleri, taksinin bakımını yapmak ya da çöpleri çıkarmak gibi “erkek” işleri arasına katılmıştı. Çocuklarla tek başıma olduğum yıllarda işlerin çoğunu kendim yapmaya alışmıştım ama banyodaki raf üç kez düşmüştü ve Katie’nin odasındaki, bizim monte ettiğimiz gardırop kesinlikle dengede durmuyordu. Simon’ın da kendin yap işleri konusunda benim kadar beceriksiz olduğunu keşfetmek içten içe büyük bir yıkım olmuştu.

“Duşu yaptırtmanın anlamı var mı?” dedi Simon. “Banyonun tamamının baştan yapılması lazım zaten.”

“Tamam da o yakın zamanda olacak bir şey değil!” dedim yakın zamanda kredi kartıyla alacağım Noel hediyelerini düşünerek. “Duşu yaptırtmak, geri kalanıyla da idare etmek durumundayız.” Yorganın altında kıvrıldım, Simon’ın sıcak bedeni benimkini arkadan sardı. Bir gözüm saatteydi.

“İsraftan başka bir şey değil.” Simon yorganı aniden açtı, tekmeleyip attı ve ikimize de bir soğuk hava dalgası çarptı. Doğrulup oturdum ve ona baktım.

“Ne zamandan beri parayı dert ediyorsun sen?” Ne kadar harcadığımızı takip eden kişi bendim. Kanıma işlemişti bu. Simon ise para konusunda sadece hiç parasız kalmamış insanların olabileceği şekilde kayıtsızdı.

“Özür dilerim,” dedi utançla omuz silkerek. “Tersimden kalktım. Daha büyük onarım gereken bir şeyi yamayla geçiştirmek kötü geliyor sadece. Tam bir tadilat için fiyat alayım mı, ne dersin?”

Hayalimdeki banyoyu düşündüm; her şey krom, karolar beyaz, tıpkı Simon’ın ilk yıldönümümüzde beni götürdüğü Paris’teki otelin banyosu gibi. “Masrafı karşılayamayız, Simon, önümüz Noel.”

“Ben öderim,” dedi. Gözlerinde bu sözünden pişman olduğunu sezdirenen bir şey vardı ama geri adım atmadı. “Evin taksitlerine katkıda bulunmama izin vermiyorsun, bari sana yeni bir banyo yaptırmama izin ver.” Justin’in dün geceki sözlerinin onu

etkilediğini düşündüm; itiraz edecek oldum ama Simon elini kaldırdı. “İsrar ediyorum. Güvenilir bir yapı şirketi araştıracağım. Öyle bir şey mümkünse tabii! Pekâlâ, haydi, geç kalıyorum, sen de öyle.” Yataktan sıçradı, ben de bacaklarımı sallandırıp yumuşacık terliklerimi ayaklarıma geçirdim. Sabahlığımın soğukluğunu çıplak tenimde hissettim, titreyerek alt kata indim ve çaydanlığı ocağa koydum. Bisküvi bacaklarımın arasında dolandı ve kabına bir ölçek mama koyana kadar çelme takıp durdu bana.

Düşün iniltili sesinin kesildiğini, banyo kapısının açıldığını duydum. Sahanlıktan ayak sesleri ve Katie ile Simon’ın birbirlerinin yanından geçerkenki mırıltıları geldi. Su sesi yeniden başladı. Katie’nin acelesi vardı bugün. Gece dışarı çıkmaya hazırlandığı zamanlarda saatlerce banyoda kaldığı oluyordu. Simon şikâyet etmiyordu gerçi. Katie’yi sıkıştırmaktansa düş almadan çıkıyordu.

Ben banyoyu işgal ettiği için Katie’yi paylarken Simon, “Gençler,” demişti omuz silkerek. “Saçımı yıkamam uzun sürmez zaten.” Elini başında gezdirip seyreلمekte olan kır saçlarına dertli bir gülümsemeyle dokunmuştu.

“Çok anlayışlısın,” demiştim ona. Matt’in asabiyetinden sonra onun gibi sabırlı biriyle yaşamak rahatlatıyordu beni. Simon’ın öfkeye kapıldığını görmemiştim hiç; komşular kendi çocuklarının çılgınlıklarından çok daha makul bir seste müzik açan Justin’i şikâyet için sayısız kez kapıya geldiklerinde bile. Simon’ın mizasında sinirlenmek yoktu.

Simon’ın biz tanışmadan önce on yıl yalnız yaşadığını söylediğimde Melissa gözlerini kısmıştı.

“Sorunu neymiş peki?”

“Hiçbir şey! Doğru kişiyi bulamamış sadece. Ama evin içinde nasıl davranması gerektiğini bilen biri. Yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, ütü bile yapıyor.”

“İşin bitince onu benim eve de yollasan olmaz mı? Neil sıfırdan bir bilgisayar yapabiliyor ama elektrik süpürgesinin açma tuşuyla başa çıkamıyor.”

Gülmüştüm. Daha ilk günlerden itibaren Simon’ı asla bırakmayacakmışım gibi bir his vardı içimde. Beni ilk öptüğünde duy-

duğum ürperti, ilk randevumuzdan sonraki aceleci, acemi sevişmemizin heyecanını hatırladım; hiç benlik bir hareket olmadığı için çok daha heyecan vericiydi. Simon'ın en çok bu yönünden hoşlanmıştım işte; sayesinde başka biri gibi hissetmiştim kendimi. Bir anne değil, Matt'in kız arkadaşı ya da karısı değil. Kendim gibi. Zoe Walker gibi. Ailemin evinden çıkıp doğruca Matt'le yaşamaya gitmiştim ve otuzumda yalnız kalınca çocukların iyiliği için o kadar endişelenmiştim ki kendi kimliğimi bulmak önemli gelmemişti bana. Simon'la tanışınca durum değişmişti.

Çayı hazırladım ve dört kupa koyup tepsiyle üst kata çıkardım. Justin'in kapısını çalıp yerdeki dağınıklığın içinden dikkatle ilerleyerek başucuna buharı tüten bardaklardan birini koydum.

"Justin, sana çay getirdim."

Uyanmadı, ben de dün bıraktığım el değmemiş, soğuk atıştırmalıkları topladım. Oğluma baktım, üç günlük sakalı, çukur çeneli narin yüzünü örtüyordu; uzun saçları yüzüne düşmüştü ve bir kolu karyola başlığına doğru uzanmıştı. "Canım, saat yediye geliyor." Homurdandı. Justin'in bilgisayarı açık halde komodininde duruyordu; bir müzik forumu penceresi vardı ekranda. Sayfa siyah, yazılar beyazdı; çok uzun süre bakarsam başımı ağrıatacak türdendi. Sol tarafta Justin'in internette kullandığı fotoğrafı görebiliyordum. Kendi yüzüydü ama kameraya uzanan eli, bu yüzü neredeyse tamamen kapatıyordu. Avucunda siyah harflerle kullanıcı adı yazıyordu; **Game8oy_94**.

Yirmi iki yaşındaydı ama on ikisinde gibiydi. Katie büyümek konusunda sabırsız davranmıştı hep. Barbie ve My Little Pony bebeklerini arkasında bırakmak için can atmıştı. Ama erkekler çok daha uzun süre boyunca çocuk kalıyorlardı.

Simon'ın önceki gece söylediklerini düşündüm ve Justin'in otuzuna geldiğinde gerçekten de hâlâ burada yaşayıp yaşamayacağını merak ettim. Çocuklarımın evden ayrılmasını asla istemediğimi düşünürdüm eskiden. Burada yaşamak hoşuma gidiyordu o zamanlar; üçümüz bir arada, akşam yemeğinde buluşmalarımız dışında sadece aynı çatı altındaydık. Katie ile arada bir dışarı çıkardık, ben akşam yemeği pişirirken Justin mutfakta pusuya yatıp patates kızartmalarını tabağa koymama bile fırsat

kalmadan aşırırdı, “Grand Theft Auto” oyununun hiç anlamadığım inceliklerinden söz ederdi. Ev arkadaşı gibi olduğumuzu düşünür, gülerdim içimden. Simon yanımıza taşınana dek hayatımın o yanını birisiyle paylaşmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim hiç.

Justin yorganı kafasına çekti.

“İşe geç kalacaksın,” dedim. Acele etmezsem ben de geç kalacağım, diye düşündüm.

“İyi hissetmiyorum,” diyen boğuk sesi geldi. Yorganı bir hışım ile çekti.

“Melissa senin için bir risk aldı, Justin. Hastalık izni isteyeceksin, duyuyor musun beni?” Sesimdeki panik sonunda ona ulaştı. Melissa olmasaydı, dahası, ben ondan rica etmeseydim, şu anda işsiz geziyor olacağının farkındaydı.

“Tamam. Başlama.”

Justin üstünde boxer şortuyla yatağın kenarına oturup saçlarını dimdik olana dek karıştırırken odadan çıktım.

Banyonun açık kapısından yoğun bir buhar bulutu yükseliyordu. Katie’nin kapısını vurdum, girmem için seslendi bana. Makyaj masası olarak kullandığı çalışma masasına oturmuş, silme makyajlı yüzüne koyu bir kaş çiziyordu. Saçları bir havluya sarılıydı.

“Harikasın. Saçımı yaparken içerim. Yedi buçukta çıkmaya hazır mısın?”

“Kızarmış ekmek ister misin?”

“Şişirir beni. Sonrasında bir şeyler yerim.” Bana uzaktan öpücük yolladı ve üzerinde “Sakin ol ve TOWIE seyret” yazan kupasını aldı. Bornozla bile muhteşem görünüyordu. Bacakları upuzundu. Bacaklarının kime çektiğini hiç bilmiyordum. Bana olmadığı kesindi. Matt ise benden uzun boylu olsa da tıknazdı.

“İş işten geçti,” derdi sırtıp bira göbeğini ovuşturarak. Simon ondan ancak bu kadar farklı olabilirdi; sırık gibiydi, takım elbiseyle harika, şortla ise komik ve sevimli görünen uzun bacakları vardı.

İlk tanışmalarının ardından Matt onun için, “Hayatı boyunca eliyle tek iş yapmadığına bahse girerim,” demişti küçümser bir tavırla. Matt, Katie’yi eve bırakırken kapıda tanışmışlardı.

“Belki de hiç ihtiyaç duymamıştır,” demiştim sertçe, der demez de pişman olmuşum. Matt zekiydi. Simon gibi okumuş değildi belki ama aptal da değildi. İşin içinde ben olmasaydım üniversiteye devam ederdi.

Simon’a çayını götürdüm. Giyinmişti bile. Üstünde açık mavi bir gömlek, altında daha koyu mavi bir pantolon vardı; takım elbisenin ceketi ise hâlâ gardıroptaydı. *Telegraph*’ın rahat kıyafet anlayışını benimseyerek kravat takmayacaktı ama spor pantolon insanı da değildi. Saate baktım ve diğerlerinin bana da biraz sıcak su bırakmış olmalarını umarak kendimi banyoya kilitledim; bırakmadıklarını fark edince duşumu kısa kestim.

Kapı vurulduğunda kurulanıyordum.

“Az kaldı!”

“Benim. Çıkıyorum.”

“Ah!” Havluyu ıslak vücuduma sarıp kapıyı açtım. “Beraber çıkacağız sanıyordum.”

Simon, beni öptü. “Bugün biraz erken gideceğim dedim ya.”

“On dakikaya hazır oluruz.”

“Üzgünüm, gerçekten gitmem lazım. Seni sonra ararım.”

O aşağıya indi, bense kurulanmaya devam ettim. Benimle istasyona yürümek istemeyişine gücendiğim için kızdım kendime. Âşık olduğu çocuğun futbol takımı formasını geri çeviren ergen bir kız gibiydim.

Simon vardiyalı çalışıyor, haber merkezinde erken ve geç mesailere gidiyor, sırası geldiğinde ise hafta sonu nöbetlerine kalıyordu. Birkaç ay önce, ağustos başında, durum değişmiş, onu pazartesiden cumaya, düzenli çalıştırmaya başlamışlardı. Buna memnun olduğumu sanmışım ama akşamları birlikte daha çok vakit geçirmenin keyfini süreceği yerde eve huysuz ve sıkkın gelir olmuştu.

“Bu değişimi sevmedim,” diye açıklamıştı durumu.

“O zaman eski vardiya düzenine dönmek istediğini söyle.”

“İşler öyle yürümüyor,” diyerek beni başından savmıştı. “Anlamıyorsun.” Haklıydı, anlamıyordum. Şimdi de Katie ile hazırlanmamızı on dakika beklememesini anlayamıyordum.

Aşağıya inmeden önce Katie’ye, “Bol şans!” diye seslendi. “Mahvet onları!”

İstasyona doğru yürürken, “Gergin misin?” diye sordum Katie’ye. Cevap vermedi, bu da kendi içinde bir cevaptı aslında. Kolumun altına dosyasını sıkıştırmıştı, içinde küçük bir servete mal olmuş 13x18 ebadında bir sürü fotoğraf vardı. Katie her birinde başka bir şey giyiyordu, yüzünde başka bir ifade vardı. Hepsinde güzeldi. Bu fotoğrafların parasını Simon on sekizinci yaş günü sürprizi olarak ödemişti. Katie’yi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

“Bir kez daha reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum,” dedi sessizce.

İç geçirdim. “Zor işler bunlar Katie. Korkarım birçok kez reddedileceksin.”

“Teşekkürler. Annemin bana inandığını bilmek çok güzel.” Aynı yöne yürüyor olmasak bir hışımla çekip gidecekmiş gibi saçını savurdu.

“Yapma böyle Katie. Ne demek istediğimi biliyorsun.” Crystal Palace durağının girişinde dikilen, saçları rasta örgülü sokak müzisyenine selam verdim ve kabanımın cebinde sakladığım bozukluklara uzandım. Kızın adı Megan’dı, Katie’den bir iki yaş büyüktü sadece. Bunu biliyordum, çünkü bir keresinde sormuştum; o da bana ailesinin onu evden attığını, bu yüzden başkalarının kanepelerinde yatıp sokakta müzik yaptığını, Norwood ve Brixton’daki aşevlerinde sıraya girdiğini anlatmıştı.

“Bugün hava ne kadar soğuk, değil mi?” Gitar kılıfına on peni attım, bir avuç kadar bozukluğun üzerine düştü. Kız bana teşekkür etmek için şarkısını kesti, sonra da hiçbir şey olmamış gibi söylemeye devam etti.

“On peniyle çok uzağa gidemez anne.”

Biz istasyona girerken müziğin sesi hızla uzaklaştı.

“Sabah on peni, akşam eve dönerken on daha. Haftada bir sterlin eder.” Omuz silktim. “Yılda elli küsur.”

"Eh, olaya öyle bakınca çok cömertsin." Katie bir an için sessiz kaldı. "Neden her cuma bir sterlin atmıyorsun peki? Ya da Noel'de banknot olarak versen?"

Oyster kartlarımızı⁽¹⁾ okutup turnikelerden geçerek trene ilerledik.

"Çünkü böyle yapınca çok veriyormuşum gibi gelmiyor," dedim Katie'ye. Gerçi asıl neden bu değildi. Önemli olan para değil, nezaketti. Bu şekilde her gün küçük bir nezaket göstermiş oluyordum.

Waterloo'da ite kaka perona indik ve kuzey hattına doğru ilerleyen insan seline katıldık.

"Cidden anne, bunu her gün nasıl yapıyorsun, hiç anlamıyorum."

"İnsan alışıyor," dedim ama aslında pek alışmıyor, sadece katlanıyordun. Sıkış tıkış, pis kokulu bir trende dikilmek, Londra'da çalışmanın ayrılmaz bir parçasıydı.

"Ben nefret ediyorum. Bunu çarşamba ve cumartesi gecesi çekmek bile yeterince kötü ama iş çıkış saatlerinde? Tanrım, ben olsam ölürdüm."

Katie, Leicester Meydanı civarındaki bir lokantada garsonluk yapıyordu. Eve daha yakın bir iş bulabilirdi ama şehrin "kalbi" olarak nitelediği yerde olmak hoşuna gidiyordu. Aslında Forest Hill yerine orada bulunursa Covent Garden ya da Soho civarında takılan bir film yapımcısı ya da menajerle tanışma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen haklıydı ama oralarda olduğu on sekiz ay içinde başına böyle bir şey gelmemişti henüz.

Fakat Katie o gün lokantaya gitmiyordu. Kim bilir kaçınıcı oyunculuk ajansının kendisini göreceği ve umduğu üzere kabul edeceği bir seçmeye katılacaktı. Keşke ona istediği kadar çok inabilseydim ama ben gerçekçi biriydim. Katie güzel, yetenekli biriydi ve harika bir oyuncuydu ama Peckham Meslek Okulu mezunu, on dokuz yaşında bir kızdı ve onun büyük bir çıkış yaka-

(1) Londra'daki toplu taşıma araçlarında kullanılan seyahat kartı. (ç.n.)

lama ihtimali, benim lotoyu tutturma ihtimalim kadardı ancak. Üstelik loto oynamıyordum bile.

“Bu seferki de olmazsa en azından sana bahsettiğim sekreterlik kursunu düşünene söz ver.”

Katie küçümser gibi baktı bana.

“Son çare olarak sadece.”

“Güven oyun için teşekkürler anne.”

Leicester Meydanı durağı tıklım tıklımdı. Bilet turnikelerine yaklaşırken bir anlığına ayrıldık, Katie’yi yeniden bulduğumda elini sıktım.

“Mantıklı düşünüyorum ben, hepsi bu.”

Bana darılmıştı ve haksız sayılmazdı. Sekreterlik kursundan söz açmak için tam da o anı seçmek zorunda mıydım yani? Saatile baktım. “Gitmek için daha kırk beş dakikan var. Sana bir kahve ısmarlayayım.”

“Tek başıma kalmayı tercih ederim.”

Bunu hak etmiştim ama gözlerimdeki incinmiş ifadeyi görmüştü.

“Oynayacağım bölümü gözden geçirmek için yani.”

“Tabii. Pekâlâ o halde, bol şans. İçtenlikle söylüyorum Katie. Umarım muhteşem geçer.” Katie giderken arkasından baktım. Keşke onun adına sevinmeyi becerebilseydim, Simon’ın işe gitmeden önce yaptığı gibi yüreklendirebilseydim onu.

“Birazcık daha hevesli görünsen olmaz mıydı?” Melissa dilimlenmiş ekmeklere bolca margarin sürüp yağlı tarafları içte kalacak şekilde ikişer ikişer birleştirerek yoğun öğle saati için hazır ediyordu. Cam kapaklı dolapta mayonezli tonbalığı, tütsülenmiş somon ve rendelenmiş peynir vardı. Covent Garden’daki kafenin adı *Melissa İki*’ydi. Anerley Yolu’ndaki mekândan daha büyüktü. Cama dönük yüksek koltukları ve her gece temizlikçinin yerleri paspaslayabilmesi için köşeye istiflenen metal sandalyeli beş altı masası vardı.

“Ona yalan mı söyleseydim yani?” Saat dokuza on vardı ve kafe boştu; gri uzun kabanı kirden yol yol olmuş, hareket ettikçe etrafa kötü bir koku yayan Nigel hariç. Melissa, onu her sabah

saat onda, öğle yemeğinde işleri kötü etkileyeceğini söyleyerek kışkırtılana dek cam kenarındaki yüksek taburelerden birine tüneyip bir demlik çayı yavaş yavaş içiyordu. Önceleri kafenin dışındaki kaldırımında kasketini önüne koyup otururdu, sonunda Melissa acımişti ona. Ona çayı karatahtada yazan fiyatın iki sterlin altına, elli sente veriyor, Nigel da ödediği paranın karşılığını sonuna kadar alıyordu.

“Ona destek ol diyorum.”

“Destek oluyorum zaten! Onunla gidebileyim diye işten iki saatliğine izin aldım.”

“Onun bundan haberi var mı peki?”

Suspus oldum. Seçmenin nasıl geçtiğini öğrenmek için sonrasında Katie ile buluşmayı planlamıştım ama o beklememi istemediğini çok net bir şekilde ifade etmişti.

“Onu yüreklendirmelisin. Birden Hollywood yıldızı olduğunda *Hello* dergisine annesinin kendisini işe yaramaz bulduğunu söylemesini istemezsin herhalde.”

Kahkaha attım. “Sen yapma bari. Simon da onun başaracağına ikna olmuş durumda.”

“Eee, o zaman,” dedi Melissa, mesele böylece kesinleşmiş gibi. Saçına taktığı mavi bone kaymıştı, ellerini tekrar yıkamak zorunda kalmasın diye öne çekip düzelttim. Melissa’nın uzun, gür ve parlak, koyu saçları vardı. Karmaşık gibi görünse de saniiyeler içinde yaptığına şahit olduğum bir topuz yapıyordu. Çalıştığı zamanlarda saçını bir kalemle tutturuyor, bu da görünüşüne yanıltıcı bir asilik katıyordu. Çoğu zamanki gibi kot pantolon ve kısa botlar giymişti, üstünde ise beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı, kocasının kopkoyu tenine zıt bembeyaz teni görünüyordu.

“Teşekkürler.”

“Gerçi o kendisinin de çoksatın bir yazar olacağına inanıyor.” Sırıttım ama sadece bir şaka olsa da anında kendimi sadakatsiz hissettim.

“Bunun için bir şeyler yazmak gerekmiyor mu?”

“Yazıyor zaten,” dedim, durumu toparlamak için Simon’ı savunmaya geçerek. “Öncesinde dünya kadar araştırma yapması

gerekiyor ve tamzamanlı bir işte çalışırken zaman bulması zor oluyor.”

“Konusu ne?”

“Bir tür casusluk hikâyesi sanırım. Biliyorsun, bana hitap edecek türden bir kitap değil pek. Bana Maeve Binchy ver, her türlü okurum.” Simon’ın romanından tek satır okumamıştım. Bittirdikten sonra göstermek istiyordu, ben de itiraz etmiyordum, çünkü aslında geriliyordum. Ne diyeceğimi bilemezsem diye endişe ediyordum; iyi olup olmadığını bile anlayamamaktan endişe ediyordum. İyi olacağına emindim. Simon çok güzel şeyler yazıyordu. *Telegraph*’taki en kıdemli gazetecilerden biriydi ve onunla tanıştığımdan beri bu kitap üzerinde çalışıyordu.

Kapı açıldı ve takım elbiseli bir adam içeri girdi. Melissa’ya adıyla hitap ederek selam verdi, havadan konuşurken Melissa adamın kahvesini hazırladı ve ona sormaya gerek duymadan süt ve şeker ilave etti.

Duvardaki rafta cuma gününün *Metro* gazetesi vardı. Melissa satışı kasaya işlerken gazeteyi çekip aldım. Son okuyan kişi “Metroda Suç Tırmanıyor” başlıklı bir sayfayı açık bırakmıştı. Etrafımda hiç kimse olmadığı halde kolumu istemsizce çantamın, yıllardır göğsüme çapraz taktığım askının üzerinde gezdirdim. Yüzü fena hırpalanmış, Justin’in yaşlarındaki bir delikanlı ve açık çantası kucağında duran, ağlamaklı görünen bir kadının fotoğrafı vardı haberde. Makaleye göz gezdirdim ama yeni bir şey göremedim; kişisel eşyaları göz önünden ayırmamak, gece geç vakitlerde yalnız seyahat etmemek gibi uyarılar sadece. Katie’ye defalarca tembihlemediğim hiçbir şey yoktu.

Yeniden yalnız kaldığımızda Melissa’ya, “Justin dün senin müdürün hastalanıp eve gittiğini söyledi,” dedim.

“Bugün de izinli, dolayısıyla...” Mavi bonesini işaret etti. “Bahse girerim Richard Branson’ın imparatorluğunu kurarken böyle sorunları olmamıştır.”

“Bahse girerim olmuştur. Gerçi iki kafeye...” derken Melissa’nın ters bakışlarını gördüm. “İki *harika* kafeye imparatorluk denir mi, orasını bilemiyorum.”

Melissa’nın gözleri parladı. “Üç.”

Kaşlarımı kaldırıp devamını bekledim.

"Clerkenwell. Öyle bakma bana. Yatırımsız birikim olmaz."

"Ama..." Geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aşmamak için tuttum kendimi. İkinci kafem iflasın eşiğindeyken üçüncüsünü açmanın düşüncesi bile dehşete düşürürdü beni ama Melissa'nın iş dünyasına girip benim girmeme nedenim de buydu galiba. Melissa ile Neil'in yanındaki eve taşındığımda Halk Eğitim Merkezi'nde muhasebe dersi alıyordum. Okuldayken matema-tığım berbattı ama Matt çocukları sadece çarşamba akşamları aldığı için başka çarem yoktu. Ya ona gidecektim ya da koltuk döşemeciliğine ve koltuk döşeyerek hayatımı kazanabileceğimi hiç sanmıyordum. İlk müşterim Melissa'ydı.

"Şimdiye kadar işlerin muhasebesini kendim tuttum," demişti kursa yazıldığımı ona söylediğimde. "Ama Covent Garden'da yeni bir yer kiraladım ve boş zaman ayarlamazsam iş-leri yürütemem. Bordro ve makbuzlar olacak sadece, çok karmaşık bir şey değil." Bu fırsatı havada kapmışım. Bir yıl geçmeden başka bir müşteri, Graham Hallow, bana sürekli bir iş teklif ettiği halde Melissa ve Melissa İki'nin muhasebesini tutmaya devam etmiştim.

"Melissa Üç mü?" diye sordum. Kahkaha attı.

"Sonra dört, beş... Sınır yok!"

Öğle arasına kadar izinliydim ama saat on birde işe gittiğimde Graham abartılı hareketlerle saatine baktı.

"Bugün işe gelmen iyi oldu Zoe." Her zamanki gibi üç parçalı bir takım elbise giymiş, cep saatini yelek cebine koymuştu. "Profesyonellik özgüveni besler," diye açıklamıştı bir keresinde. Belki de beni Marks&Spencer pantolonumu çıkarıp kendisinininki kadar eski moda bir şeyler giymeye teşvik etme girişimiydi bu.

Kulak asmadım. İki saatlik iznimi cuma günü ben çıkmadan önce bizzat Graham vermiş ve imzalamıştı. Graham'ı bastırmanın en iyi yolunun her koşulda nazik davranmak olduğunu uzun zaman önce öğrendiğim için, "Sana kahve yapmamı ister misin?" dedim.

"Çok memnun olurum, teşekkürler. Hafta sonun iyi geçti mi?"

"Fena değildi." Ayrıntıya girmedim, o da sormadı. Şu sıralar özel hayatımı kendime saklıyordum. Simon ile beraber olmaya

başladığımızda Graham iş vesilesiyle tanıştığım biriyle çıkmamın uygunsuz olacağını söylemeye cüret etmişti. Hem de Simon'ın ofise gelip bir yazısı için işyeri kira oranları hakkında sorular sormasının üzerinden haftalar geçtiği halde.

Kollarımı bağlayıp gözlerinin içine bakarak, "Ama patronumla çıkmam uygunsuz olmazdı, öyle mi?" diye karşılık vermiştim. Matt'in ilişkisini öğrendikten altı hafta sonra perişan halde debelenirken Graham bana çıkma teklif etmiş, ben de hayır demiştim.

"Senin için üzülmüştüm," demişti yıllar sonra ona karşı çıktığımda. "Biraz neşelenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Peki. Teşekkürler."

"Belki bu yeni herif de aynı şekilde düşünüyordur."

Oltaya gelmemiştim. Simon'ın benim için üzülmediğini biliyordum. Bana hayrandı. Çiçekler alıyor, beni güzel lokantalara götürüyordu ve öyle bir öpüyordu ki dizlerimin bağı çözülüyordu. Daha birkaç haftadır görüşüyorduk ama biliyordum. Biliyordum işte. Graham benim için üzülmüş olabilirdi ama onu geri çevirdiğim için de asla affetmemişti beni. Artık çocuklar hastalandığında erken çıkmama izin vermiyor, tren geciktiğinde beni idare etmiyordu. O andan itibaren kuralına göre oynamaya başlamıştı ve benim bu işe kuralları yıkmayı göze alamayacak kadar çok ihtiyacım vardı.

Graham kahvesini içti, ardından paltosunu giyip gitti. Ajan-dasında hiçbir şey yoktu ama bir köpek meselesi için adamın birini göreceğine dair bir şeyler mırıldandı. Açıkçası tek başıma kalmak benim de işime gelmişti. Ofis pazartesi günü için alışılmadık derecede sakindi, ben de bunu fırsat bilip çoktandır ertelenmiş bir bahar temizliğine başladım. Kâğıtları öğütücüye attım, kurdele çiçeklerini çekip arkalarındaki tozları aldım.

Telefonum çaldı, Matt'ten mesaj vardı.

KT iyi mi?

Tüm isimleri böyle kısaltırdı. Katie *KT*, Justin *Jus'tı*; bense sadece tartıştığımız zamanlarda Zoe oluyordum.

Aralarında o tür bir ilişki bulunsaydı Simon da *Si* olurdu herhalde.

*Henüz haber almadım, yazdım. Hayra alamet mi bilemiyorum!
Giderken kendine güveniyor muydu?*

Bir an durup düşündüm. İyimserdi, dedim.

Peki ya sen? x

Öpücüğü gördüm ama önemsemedim. Konuşmayı havada bırakıp toz almaya devam ettim. Birkaç dakika sonra Matt aradı.

“Yine aynı şeyi yaptın, değil mi?”

“Ne yaptım?” dedim, ne kastettiğini gayet iyi bilsem de.

“Seçmelerden önce tadını kaçırdın onun.” Sözcükleri boğuk duyuluyordu, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmış olmalıydı. Gerçekten de bir süre sonra çakmağın metalik sesini duydum ve Matt derin bir nefes çekti. Neredeyse yirmi yıldır sigara içmiyordum ama o nefes çekerken ben de fiziksel bir çekim hissettim sanki.

“Öyle bir şey yapmadım,” diye söze başladım ama Matt beni çok iyi tanıyordu. “Yani isteyerek yapmadım.”

“Ne dedin ona?”

“Sana da sözünü ettiğim sekreterlik kursunu hatırlattım sadece.”

“Zo...”

“Ne? Onun için harika olacağını kendin söylemiştin.” Arkadan trafiğin sesini duydum ve Matt’in taksi sırasına girip arabaya yaslandığını anladım.

“Ona karşı hassas davranmak zorundasın. Bir yöne fazla itersen aksi yöne daha hızlı koşmasına neden olursun sadece.”

“Oyunculuk düzgün bir meslek değil,” dedim, çünkü Matt’e karşı çıkmak, kırması güç bir alışkanlıktı benim için. “Sırtını dayayabileceği bir işe ihtiyacı var.”

“Bunu yakında kendisi öğrenecektir. Ve öğrendiğinde yanında olacağız.”

Ana odanın tozunu almayı bitirdim ve Graham’ın ofisine geçtim. Masası benimkinin iki katı büyüklüğündeydi ama benimki kadar düzenli sayılırdı. Az sayıdaki ortak özelliklerimiz-

den biri buydu. Masanın kenarına paralel olarak bir takvim yerleştirilmişti; bugünün motive edici alıntısı, gelecekteki halimin bana minnettar kalacağı bir şey yapmaya teşvik ediyordu beni. Masanın öteki kenarında üst üste üç evrak rafı vardı; *yeni gelen, beklemede, biten* diye etiketlenmişlerdi. Dosyaların önüne gazeteler istiflenmişti. O günkü *London Gazette* en üstte duruyordu.

Bunda hiçbir tuhafılık yoktu. Londra'da *Gazette* kopyasının bulunmadığı bir ofise rastlamak zordu. İçimden ortalığı toplama-ya devam ettiğimi söyleyerek ilk sıradaki gazeteyi kaldırdım ve altındaki gazetenin de *London Gazette* olduğunu gördüm. Altındaki de, onun altındaki de öyleydi. Bir düzine, belki daha fazla kopya düzgünce istiflenmişti. Kapıya bir göz attım, Graham'ın deri koltuğuna oturdum ve en üstteki kopyayı aldım. İlk birkaç sayfaya göz gezdirdim ama hemen ilan sayfalarını açmaktan kendimi alamadım.

İşte o zaman göğsümde bir sıkışma hissettim ve ellerim terlemeye başladı. Çünkü elimdeki birkaç gün öncesine ait gazetenin son sayfasında daha önce gördüğüm bir kadının fotoğrafı vardı.

Hepimiz alışkanlıkların kölesiyiz.

Sen de öyle.

Her gün aynı kabana elini uzatıyorsun; her sabah aynı saatte evden çıkıyorsun. Otobüste ya da trende tercih ettiğin bir koltuk var; hangi yürüyen merdivenin en hızlı hareket ettiğini, hangi turnikeyi kullanacağını, hangi büfede en az sıranın olduğunu biliyorsun.

Sen bunları biliyorsun; ben de biliyorum.

Aynı dükkândan aynı gazeteyi aldığını biliyorum; sütünü her hafta aynı zamanda aldığını biliyorum. Çocuklarını okula götürürken nereden yürüdüğünü biliyorum; Zumba dersinden eve dönerken kullandığın kestirme yolu biliyorum. Barda geçirdiğin cuma gecesinin sonunda arkadaşlarından hangi sokakta ayrıldığını biliyorum; eve dönüş yolunun geri kalanını yalnız yürüdüğünü de biliyorum. Pazar sabahları koştuğun beş kilometrelik rotayı ve esnemek için durduğun yeri tam olarak biliyorum.

Tüm bunları biliyorum, çünkü birinin seni izliyor olabileceği hiç aklına gelmedi.

Rutin huzur veriyor sana. Tanıdık, rahatlatıcı geliyor.

Rutin kendini güvende hissetmeni sağlıyor.

Rutin seni öldürecek.

6

Kelly toplantı salonundan çıkarken iş telefonu çaldı. *Gizli numara* ibaresi aramanın büyük ihtimalle kontrol odasından yapıldığı anlamına geliyordu. Kelly telefonu sağ kulağıyla omzunun arasına sıkıştırıp koruyucu yeleğinin fermuarını çekti.

“Kelly Swift.”

“Bayan Zoe Walker’ın telefonuna cevap verebilir misiniz?” dedi ses. Kelly arkada uğultulu sesler duydu; bir düzine kadar operatör aramaları cevaplayıp görev dağılımı yapıyordu. “Sizinle Circle hattındaki bir hırsızlık olayıyla ilgili görüşmek istiyor, çantadan bir şey alınmış sanırım.”

“Onu Gasp Ekibi’ne aktarmanız gerek. Benim oradaki görevlendirmem birkaç gün önce bitti; artık Mahalli Güvenlik Ekibi’ndeğim.”

“Aktarmayı denedim ama kimse telefonu açmadı. Adınız olay raporunda hâlâ görünüyor, ben de...” Operatörün sesi kesildi, Kelly iç geçirdi. Zoe Walker ismi hafızasında bir şey canlandırmamıştı ama Gasp Ekibi’nde geçirdiği üç ay içerisinde hatırlayamayacağı kadar çok çalıntı cüzdan mağduruyla meşgul olmuştu zaten.

“Bağlayın bakalım.”

“Teşekkür ederim.” Operatör rahatlamış gibiydi, Kelly bir kez daha penceresiz bir odada, öfkeli vatandaşlardan gelen telefonları bağlamak yerine polis kuvvetlerinin en zor alanında çalıştığına memnun oldu. Hafif bir tıkırtı duydu.

“Alo? Alo?” Hattan başka birinin sesi geldi; bu seferki kadındı ve sabırsızdı.

“Merhaba, ben Polis Memuru Swift. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Nihayet! Duyan da istihbarat teşkilatını aramaya çalıştığımı sanır.”

“Ne yazık ki o kadar heyecanlı bir birim değiliz. Anladığım kadarıyla metro hattındaki bir hırsızlık olayıyla ilgili görüşmek istemiştiniz benimle. Çalınan eşyanız neydi?”

“Benim değil,” dedi arayan kişi Kelly’nin doğru düzgün dinlemediğini ima edercesine. “Cathy Tanning’in.”

Polis memurlarından birinin adı gazetede geçtiğinde bu tür aramalar sürekli oluyordu. Vatandaşlardan gelen, genellikle makaleyle ilgisi olmayan aramalar. İsim ve yaka numarası bilgisi insanı kolay bir hedef haline getiriyordu adeta.

“Eve dönüş yolunda uyuyakalınca çantasından anahtarları çalınmıştı,” diye devam etti Bayan Walker. “Başka bir şey yok, sadece anahtarlar.”

İşi olağandışı kılan, hırsızlığın türüydü. Kelly tutanağı tutmaya giderken bunu hırsızlık olarak kayda geçirip geçirmemek konusunda kararsızdı ama Cathy ısrarla anahtarların kaybolmadığını iddia etmişti.

“Anahtarları çantamın ayrı bir bölmesinde tutuyordum,” demişti Kelly’e. “Düşmüş olamaz.” Sırt çantasının dış tarafındaki bir cepti bu; anahtarların düşmesini engelleyen bir fermuarı ve deri tokası vardı. İkisi de açılmıştı.

Güvenlik kamerası görüntülerine göre Shepherd’s Bush durağında metroya binerken Cathy’nin sırt çantasının gözündeki toka düzgünce bağlanmış durumdaydı. Epping durağında istasyondan çıktığında toka gevşemiş, göz hafif açılmıştı.

Başka vakalara kıyasla burada durum açıktı. Cathy kusursuz bir tanıktı: İşten eve daima aynı yoldan dönüyor, hatta Circle hatında aynı vagonu tercih ediyor ve mümkünse aynı koltukta oturuyordu. Kelly herkesin onun kadar öngörülebilir olması halinde işinin ne kadar kolaylaşabileceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Kamera görüntülerinde Cathy’i sadece birkaç dakika içinde tanımıştı ama peşinde her zamanki suçlular yoktu. Halihazırda metro hattındaki en azılı suçlular Curtis çocuklarıydı ama onların istediği anahtar değil, cüzdan ve iPhone’lardı.

Gerçekten de Kelly, hırsızlık sırasında Cathy'nin bulunduğu trenden kamera görüntülerini aldığı anda suçluyu az kalsın gözden kaçıracaktı.

Cathy uyuyakalmıştı; bacak bacak üstüne atıp kollarını korumacı bir tavırla çantasına dolamış, trenin camına yaslanmıştı. Kelly kapüşonlu eşofman giymiş delikanlılara, başları eşarplı, kollarında bebekler olan kadın çiftlerine bakınmakla o kadar meşguldü ki Cathy'nin bacaklarına yakın bir yerde dikilen adamı zor fark etmişti. Adamın profili alışlageldik yankesici tayfasının kine hiç uymuyordu. Uzun boylu, iyi giyimliydi. Hâlâ dışarıdaymış da havadan korunuyormuş gibi boynuna iki kez doladıktan sonra kulaklarını ve yüzünün alt kısmını kapatacak şekilde çektiği gri bir atkısı vardı. Sırtı kameraya dönüktü, yüzünü ise yerden kaldırmıyordu. Ani bir hamleyle eğilip Cathy Tanning'e doğru yanaşıyor, sonra hemen dikleşiyordu; sağ elini cebine o kadar çabucak sokuyordu ki Kathy ne tuttuğunu görememişti.

Çantanın o dış gözünde bir cüzdan olabileceğini mi düşünmüştü? Ya da bir telefon? Elindeki birkaç anahtardan ibaret olduğunu anlayınca hayal kırıklığına mı uğramıştı? Her şeye rağmen anahtarları yerine koymak lüzumsuz bir risk olacağından elinde tutmuş, eve giderken de çöpe atmıştı belki.

Kelly, Gasp Ekibi'ndeki son gününü Cathy'nin hırsızını metro hattında bulmaya çalışarak geçirmişti. Elde ettiği fotoğrafın çözünürlüğü o kadar düşüktü ki polisler arasında yaymanın bile bir anlamı yoktu. Adam Asyalıydı ve bir seksen boylarındaydı; Kelly'nin kesin olarak bildikleri bunlardan ibaretti. Güvenlik kamerası görüntüleri renkliydi ve kalitesi de etkileyiciydi; metro hattında işe gidip gelen yolcular hakkında bir haber izler gibi oluyordu insan, fakat bu bile kimlik tespiti yapılabilmesini sağlamıyordu. Kameraların cepheden görüntü alınabilmesi için doğru konumlandırılması gerekiyordu. Saldırıları sıklıkla kameranin görüş alanı içinde gerçekleşiyordu, tıpkı bu vaka gibi. Ama daha iyi görüntü için zum yapmak fotoğrafta giderek bozulmaya neden oluyor ve sonunda tüm önemli ayrıntılar bulanık hale gelip kişilerin tanınmasına ihtimal bırakmıyordu.

"Hırsızlık olayına tanık mı oldunuz?" diye sordu Kelly ilgisini yeniden Zoe Walker'a çevirerek. Olaya gerçekten tanıklık

etmiş olsaydı daha önce ortaya çıkardı mutlaka. Kelly'nin aklına Bayan Walker'ın kayıp anahtarları bulmuş olabileceği, onları adli tıp birimine gönderebilecekleri geldi.

"Elimde bazı bilgiler var," dedi Zoe Walker. Kabalığın sınırında dolaşan sert bir tonda, resmi ifadelerle konuşuyordu ama alttan alta sinirlerinin bozuk olduğunu hissettiren bir kuşku da vardı sesinde.

Kelly nazikçe konuştu. "Buyurun."

Komiser yardımcısı gelip saatini gösterdi. Kelly telefonu işaret ederek sessizce, "Bir dakika," dedi.

"Kurban. Cathy Tanning. Anahtarları çalınmadan hemen önce *London Gazette*'nin ilanlar bölümünde fotoğrafı çıktı."

Kelly'nin Zoe Walker'dan duymayı beklediği şeyler arasında bu yoktu.

Oturdu. "Ne tür bir ilan bu?"

"Pek emin değilim. Sohbet hattı ve eskortluk gibi başka ilanların bulunduğu bir sayfada. Ayrıca aynı ilanı cuma günü de gördüm ama sanırım onda benim fotoğrafım vardı."

"Sanırım derken?" Kelly sesine yerleşen şüpheli tınıya engel olamadı. Zoe Walker'ın konuşmakta tereddüt ettiğini fark etti.

"Yani bana benziyordu. Ama gözlüksüzdü. Gerçi bazen lens takıyorum, şu günlük olanlardan kullanıyorum, anladınız mı?" İç geçirdi. "Bana inanmıyorsunuz, değil mi? Delinin teki olduğumu düşünüyorsunuz."

Kadının söylediği, kendi düşüncesine öylesine yakındı ki Kelly birden suçluluk duydu. "Hiç ilgisi yok. Sadece anlamaya çalışıyorum. Bana gördüğünüz ilanların tarihlerini verebilir misiniz?" Zoe Walker tarihlere bakarken Kelly bekledi, ardından kadının ona verdiği iki tarihi not etti: Cathy Tanning'in fotoğrafı için 3 Kasım Salı, kendisinininki içinse 13 Kasım Cuma. "Bakacağım," diye söz verdi ama buna ne zaman fırsat bulabileceğini pek kestiremiyordu. "Bana bırakın."

"Hayır." Paul Powell inat ediyordu. "Biz işleri yürütürken sen üç ayını sivil kıyafetler içinde amaçsızca dolanarak geçirdin; artık gerçekten polislik yapmanın vakti geldi."

Kelly, Komiser Yardımcısı Powell'ı düşman edinmeye değmeyeceğini bildiği için dilini ısırdı. "Sadece Cathy Tanning'le kb-

nuşmak istiyorum,” dedi sesindeki yalvaran tını için kendine sinir olarak. “Sonra hemen geri döneceğim, söz.” Yarım kalmış bir iş kadar sinir bozucu bir şey olamazdı ve Zoe Walker’ı en iyimser ifadeyle güvenilmez bulmuş olsa da Kelly’nin içini kemiren bir şeyler vardı. Cathy’nin fotoğrafı ilanlarda yer almış olabilir miydi? Onun rastgele bir kurban değil, özel bir hedef olması mümkün müydü? *İlan edilmiş* bir hedef? Buna inanmak güçtü.

“Artık senin işin değil bu. Bir soruşturma yapılacaksa Gasp Ekibi’ne paslarsın. Eğer yeterince işin yoksa söylemen yeterli...” Kelly ellerini havaya kaldırdı. Ne zaman teslim olması gerektiğini bilirdi.

Cathy Tanning’in Epping’de, metro istasyonuna pek uzak sayılmayacak bir evi vardı. Sesi Kelly’den haber aldığına sevinmiş gibiydi; Kelly’e işi bitince Sefton Caddesi’ndeki bir şarap evinde buluşmayı önermişti. Kelly de buna dünden razıydı, çünkü resmen bağlı olmadığı vakadaki birinin peşinden gitmek istiyorsa tek başına olduğunu biliyordu.

“Anahtarları bulamadınız mı yani?” Cathy otuz yedi yaşındaydı, Shepherd’s Bush yakınlarındaki bir klinikte pratisyen hekimdi ve Kelly’nin bazı hastaları çok öfkeliendirebileceğinden şüphelendiği doğrudan bir yaklaşımı vardı. Bu özelliği Kelly’nin epey hoşuna gidiyordu.

“Üzgünüm.”

“Sorun değil. Zaten bulmanızı beklemiyordum. Yine de merak ettim, bu ilan meselesi nedir?”

Gazette’nin danışma görevlisi şaşırtıcı biçimde yardımsever davranmış, Zoe Walker’ın belirttiği tarihlerde gazetenin ilanlar bölümündeki her iki sayfanın renkli fotokopilerini e-posta olarak göndermişti. Kelly bunları metrodayken incelemiş, Zoe’nun Cathy’e ait olduğunu tespit ettiği fotoğrafı çabucak bulmuştu. Sadece birkaç gün önce Kelly, *Metro* gazetesinin fotoğrafçısının birçok farklı kare çekişini seyretmiş, Cathy’nin sağa dökülen kâkülleri ve kaşlarının arasındaki hafif kırışıklık dikkatini çekmişti. *Gazette*’deki fotoğrafın ona çarpıcı derecede benzediği ortadaydı.

Kelly ilanı masada Cathy'nin önüne koydu ve kadının tepkisini dikkatle izledi. Fotoğrafa dair bilgi çok kısıtlıydı ama eskort servisleri ve sohbet hattı reklamlarıyla çevrelenmiş ilan, bunun da benzer türde bir hizmet olduğunu düşündürüyordu. Pratisyen hekimler ek iş olarak sohbet hattı operatörlüğü mü yapıyordu? Telekızlık mı yoksa?

Kelly'nin ilanların kopyasını aldığı anda ilk yaptığı şey tarayıcısına internet adresini, **esinibul.com** yazmak olmuştu. Adres karşısına boş bir sayfa çıkarmıştı; ortasında bir tür parola girilmesi gerektiğini belirten beyaz bir kutucuk vardı, ama bunun ne olabileceğine, nasıl alınabileceğine dair hiçbir ibare bulunmuyordu.

Cathy'nin yüzünde sahici bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bir anlık sessizliğin ardından kısa, tedirgin bir kahkaha attı. İlanı alıp daha yakından baktı. "Daha güzel bir aç seçebilirlerdi, sence de öyle değil mi?"

"Bu sen misin yani?"

"Bu benim kabanım."

Fotoğraf yakınlaştırılıp kırılmıştı, arka plan karanlıktı ve hiçbir ayrıntı seçilemiyordu. Kelly kapalı bir mekânda çekildiğini düşünse de bundan nasıl bu kadar emin olduğunu bilemiyordu. Cathy kameranın bulunduğu tarafa dönüktü ama doğrudan kameraya bakmıyordu; aklı tamamen başka bir şeydeymiş gibi uzaklara dalmıştı. Koyu kahverengi bir kabanın omuzları görülmüyordu; başının arkasından kürklü bir kapüşon sarkıyordu.

"Bu fotoğrafı daha önce gördün mü?"

Cathy başını hayır anlamında salladı. Kendinden emin ifadesine rağmen Kelly onun şaşkın olduğunu anlayabiliyordu.

"Bu ilanı sen vermedin sanırım."

"Bak, ulusal sağlık hizmetlerinde koşullar zor olabilir ama henüz kariyer değiştirmeye pek hazır değilim."

"Herhangi bir çöpçatanlık sitesine kayıtlı mısın?" Cathy alaycı bir ifadeyle baktı ona. "Sorduğum için kusura bakma ama fotoğrafların yasal bir siteden alınmış olup olmadığını merak ettim."

"Çöpçatanlık siteleriyle ilgim yok," dedi Cathy. "Ciddi bir ilişkiden çikalı çok olmadı ve açıkçası yeni bir ilişkiye bulaşmak aklımın ucundan bile geçmiyor." Fotokopiyi masaya koydu, bir yudum şarap içti ve Kelly'e baktı. "Dürüstçe söyle, endişelenmeli miyim?"

"Bilmiyorum," dedi Kelly. "Bu ilan, anahtarların çalınmasından iki gün önce çıkmış, bense daha birkaç saat önce öğrendim. Bunu bulan kadın, Zoe Walker, da cuma günü kendi fotoğrafını *London Gazette*'de gördüğünü söylüyor."

"Onun da mı bir şeyleri çalınmış?"

"Hayır. Ama fotoğrafının gazetede çıkmasından haklı bir terdirginlik duyuyor."

"Tıpkı benim gibi." Cathy devam edip etmemek konusunda kararsızmış gibi duraksadı. "Aslına bakarsan Kelly, ben de birkaç gündür seni aramayı geçiriyordum aklımdan."

"Neden aramadın?"

Cathy gözlerini Kelly'e dikti. "Ben bir hekimim. Gerçeklerle uğraşırım, hayal ürünleriyle değil. Senin de böyle olduğunu tahmin ediyorum. Seni aramak istedim ama... Emin olamadım."

"Hangi konuda emin olamadın?"

Bir sessizlik daha.

"Sanırım ben isteyken biri evime girmiş."

Kelly bir şey söylemedi, Cathy'nin devam etmesini bekledi.

"Emin olamıyorum. Bu daha çok... bir his." Cathy gözlerini devirdi. "Biliyorum, mahkemede bunun geçerliliği olmaz, değil mi? Tam da bu yüzden ihbar etmedim zaten. Ama geçen gün işten eve döndüğümde koridorda tıraş losyonu kokusu aldığımı yemin edebilirim. Sonra üstümü değiştirmek için yukarı çıktığımda da kirli sepetinin kapağını açık buldum."

"Sen açık bırakmış olabilir misin?"

"Bu mümkün ama pek yüksek bir olasılık değil. Kapağı kapatmak otomatik yaptığım bir hareket, anlatabiliyor muyum?" Duraksadı. "Sanırım iç çamaşırlarımdan bazıları kayıp."

"Ama kilitleri değiştirmiştin, değil mi?" dedi Kelly. "Olayı ihbar etmek için aradığında çilingiri bekliyordun."

Cathy süklüm püklüm oldu. "Kapının kilidini değiştirdim. Arka kapıyı yaptırmadım. Fazladan yüz sterlin tutacaktı; doğrusunu istersen değiştirmek anlamsız geldi. Anahtarlarımda adresimi belirten hiçbir şey yoktu, o yüzden gereksiz bir harcama olduğunu düşündüm."

"Peki ya şimdi?" Kelly'nin sorusu aralarındaki sessizlikte asılı kaldı.

"Şimdi keşke ikisini de değiştirseydim diyorum."

7

Graham ofise döndüğünde saat neredeyse üç olmuştu.

“İş yemeğindeydim,” diye açıkladı. Gevşemiş halinden söz konusu öğle yemeğine en azından iki büyük biranın eşlik ettiği sonucuna vardım.

“Sen döndüğüne göre bir koşu postaneye gitsem sorun olmaz, değil mi?”

“Acele et, bir saat sonra yer göstermeye gideceğim.”

Tüm postalar damgalanıp bantlanarak masamda istiflenmişti zaten. Graham odasına girerken hepsini bir alışveriş çantasına doldurdum ve kabanımı giydim.

Dışarısı o kadar soğuktu ki nefesimi görebiliyordum. Ellerimi ceplerime soktum ve parmaklarımı avuçlarıma sürttüm. Hafif bir titreşim hissedince mesaj geldiğini anladım, ama telefonum iç ceplerden birindeydi. Bekleyebilirdi.

Postane sırasında kabanımın fermuarını açıp telefonumu buldum. Mesaj Polis Memuru Kelly Swift’tendi.

Rica etsem en kısa zamanda bana bir fotoğrafınızı gönderebilir misiniz?

Bu Cathy Tanning ile konuştuğu anlamına mı geliyordu? Bana inandığı anlamına mı geliyordu? Mesajı henüz okumuştum ki ekranda bir yenisi belirdi.

Gözlüksüz olsun.

Önümde altı kişi vardı, arkamda da bir o kadar daha. *En kısa zamanda*, demişti Memur Swift. Gözlüğümü çıkardım ve telefonumun kamerasını açtım. Yüzümü çekmek için nereye basacağımı hatırlamak biraz zamanımı aldı, ardından kendi fotoğrafımı çektiğimi belli etmeden ne kadar olabilirse o kadar uzattım kolumu. Kamerayı aşağıda tuttuğum için üç kat çenem ve göz altı torbalarım belli oluyordu ama yine de çektim ve kameradan çıkan yüksek sesi duyunca yerin dibine girdim. Ne kadar utanç vericiydi. Kim postanede selfie çekerd ki? Fotoğrafı Memur Swift'e yolladım ve anında gördüğünü belirten bildirimi aldım. Onun fotoğrafımı *London Gazette*'deki ilanla yan yana koyduğunu gözümde canlandırdım ve benzerliğin benim uydurmam olduğunu söyleyen bir mesaj atmasını bekledim ama telefonumdan ses çıkmadı.

Ben de Katie'ye mesaj yazıp seçmenin nasıl geçtiğini sordum. Saatler önce bitmiş olmalıydı ama aramamıştı. Sabah ona söylediklerim yüzünden aramadığını biliyordum. Telefonu cebime koydum.

Ofise gittiğimde Graham masama eğilmiş, en üst çekmeceyi karıştırıyordu. Kapıyı açtığımda ayağa fırladı; boynundaki çirkin kızarıklık utançtan değil, yakalanmanın öfkesinden kaynaklanıyordu.

"Bir şey mi arıyorsun?" Üst çekmecede bir sürü zarf, kalem ve bant dışında bir şey yoktu. Diğer çekmeceleri de karıştırmış mıydı acaba? Orta çekmecede bir şeylere bakmam gerekirse diye tarih sırasına göre yerleştirilmiş eski not defterleri duruyordu. Alt çekmece ise pazar yeri gibiydi; trene binmeden önce nehre doğru yürürüm belki diye düşündüğüm zamandan kalma bir çift spor ayakkabı, külotlu çorap, makyaj malzemeleri, tamponlar. Ona özel eşyalarımı elini sürmemesini söylemek istedim ama ne cevap vereceğini biliyordum: Burası onun işyeri, bu onun masası, bunlar onun çekmeceleriydi. Graham Hallow bir ev sahibi olsaydı denetleme gününde kapıyı bile çalmadan içeri girerdi kesin.

"Büyük apartmanın anahtarları. Dolapta bulamadım."

Anahtar dolabına ilerledim, koridorda, dosya dolabının yanındaki duvara asılı metal bir kutuydu bu. Büyük apartman de-

diğı yer de City Exchange adlı büyük bir kompleksin içindeki ofis blokuydu. Üzerinde C harfi olan askılığa baktım ve anahtarları anında buldum.

“Exchange binasıyla Ronan ilgilenmiyor muydu?” Ronan buradan geçen bir sürü kıdemsiz emlak temsilcisinin sonuncusuydu. Emlakçıların hepsi erkekti, Graham kadınların bu işi yapabileceğine inanmıyordu. Adamların hepsi birbirine o kadar benziyordu ki aynı takım elbisenin içine girip çıkıyor gibiydiler. Biri gidiyor, birkaç gün sonra diğeri ortaya çıkıyordu. Hiçbiri uzun kalmıyordu; iyileri de kötülerini kadar çabuk ayrılıyordu.

Graham ya sorumu duymamıştı ya da duymazdan gelmeyi seçmişti. Anahtarları aldı ve Churchill Mülkü’nün yeni kiracılarının kontratı imzalamak için geleceklerini hatırlattı. Kapı zili çalınca Graham gitti. Mesele şu ki Ronan’a güvenmiyordu. Hiçbirimize güvenmiyordu, bu da gerektiğı gibi ofiste olmak yerine sokaklarda olmasına, herkesi kontrol edip işlerine karışmasına neden oluyordu.

Cannon Street metro istasyonu takım elbiselilerle doluydu. Kalabalık peronda güçlükle yürüyerek neredeyse tünelin girişine dek ilerledim. İlk vagonda hep daha az kişi oluyordu ve Whitechapel’a ulaştığımızda kapı, tam çıkışın önünde açılıyordu.

Trende koltuğumun arkasındaki kirli çıkıntıya bırakılmış o günkü *Gazette*’yi aldım. Doğruca ilanların bulunduğu arka sayfaları açtım ve geçersiz telefon numaralı ilanı buldum: 0809 4 733 968. Bugünkü kadının saçları koyuydu, fotoğrafın alt tarafına bakınca dolgun göğüsleri olduğu anlaşıyordu ve kocaman gülümsemesi bembeyaz dişlerini açığa çıkarıyordu. Boynunda ince bir zincir, ucunda ise küçük bir gümüş haç vardı.

Kadın ilan sayfasında fotoğrafının olduğunu biliyor muydu?

Memur Swift’ten haber gelmemişti. Onun sessizliğinin sinir bozucu değil, rahatlatıcı olduğunu söylüyordum kendime. Endişelenecek bir şey olsaydı hemen arardı. Tıpkı endişe verici tahlil sonuçlarını bildirmek için arayan bir doktor gibi. Haber yoksa sonuç iyidir, demezler miydi zaten? Simon haklıydı; gazetedeki benim fotoğrafım değildi.

Whitechapel durağından Crystal Palace'a giden tramvaya aktarma yapacaktım. Yürürken arkamda ayak sesleri duydum. Bunda sıra dışı bir şey yoktu; metronun her yerinde ayak sesleri vardı, duvarlara çarpıp geliyor, güçleniyor, onlarca insan yürüyormuş, koşuyormuş, ayaklarını yere vuruyormuş gibi duyuluncaya dek çoğalıyordu bu sesler.

Yine de bu ayak seslerinde başka türlü bir şey olduğu hissini atamıyordum üstümden.

Bu ayak seslerinin beni takip ettiği hissini.

On sekiz yaşındayken çarşıdan eve dönüş yolunda takip edilmiştim; Justin'e hamile kaldıktan kısa süre sonraydı. Yaklaşan anelik beni fazlasıyla işkilli hale getirmiş, her köşede tehlike görür olmuştum. Kaldırımdaki çatlak beni düşürebilirdi, bisikletli beni ezebilirdi. İçimdeki can için o kadar sorumlu hissediyordum ki onu tehlikeye atmadan yolun karşısına geçebilmek bile imkânsız gibi geliyordu.

Matt'in annesini hareket etmenin bana iyi geleceğine ikna edip süt almaya çıkmıştım; beni evine kabul ettiği için küçücük de olsa minnetimi göstermek istiyordum. Hava karanlıktı, eve doğru yürürken takip edildiğimin farkına varmıştım. Ne bir ses duymuş ne de başka bir şey hissetmiştim; sadece arkamda biri olduğuna ve daha da kötüsü, sessiz olmaya çabaladığına emindim.

Şimdi de aynı şeyi hissediyordum işte.

O zaman yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bilememiştim. Yolun karşısına geçmiştim, peşimdeki kişi de geçmişti. Ayak seslerini duyabiliyordum, artık ses çıkarmaya aldırmandan bana yetişmeye çalışıyordu. Dönünce Matt'ten pek büyük olmayan bir adam, bir delikanlı, çıkmıştı karşıma. Kapüşonlu bir eşofman giymiş, ellerini ceplerine saklamıştı. Yüzünün alt yarısını kaplayan bir atkı takmıştı.

Matt'lere giden kestirme bir yol vardı; bir sıra evin arka tarafında uzanan dar bir sokak. O kadar dardı ki geçit bile denebilirdi. *Böylesi daha hızlı olur*, diye tasarlamıştım kafamda. Düzgün düşünemiyordum, tek istediğim sağ salim eve varmaktı.

Köşeyi dönünce koşmaya başlamıştım, peşimdeki delikanlı da koşmuştu. Alışveriş torbamı düşürünce süt kutusunun plastik

kapağı patlamış, taş döşemelere bembeyaz süt fışkırmıştı. Saniyeler sonra ben de dizlerimin üstüne düşmüş, koruma içgüdüleriyle kolumu derhal karnıma götürmüştüm.

Bir anda olup bitmişti. Delikanlı üzerime eğilmişti, sadece gözleri görünüyordu. Elini uzatıp sert hareketlerle ceplerimi aramıştı. Çantamı çekip almış, beni yerde öylece bırakarak koşup gitmişti.

Şimdi de ayak sesleri yükseliyordu.

Adımlarımı hızlandırdım. Kendimi koştuktan alıkoyuyor ama olabildiğince hızlı yürüyordum; alışık olmadığım bu yürüyüş temposuyla dengem bozulmuştu, çantam bir o yana, bir bu yana sallanıyordu.

Ötede bir grup genç kız vardı, onlara yetişmeye çabalıyordum. Kalabalıkta daha güvende olacağımı düşündüm. Kızlar eğleniyorlardı; koşuyor, zıplıyor, kahkahalar atıyorlardı ama tehditkâr değillerdi. Peşimdeki yüksek sesli, ağır, gittikçe yaklaşan adımlar gibi değillerdi.

"Hey!" diye bir ses duydum.

Erkek sesiydi. Sert ve kabaydı. Çantamı önüme çektim, açılmaması için kolumu üzerine dayadım, derken biri yakalarsa beni de çantayla birlikte sürükleyebileceğini düşünüp paniğe kapıldım. Çocuklara sürekli tekrarladığım uyarıyı düşündüm; yaralanmaktansa soyulmak daha iyiydi. *Mücadele etmeyin*, derdim onlara hep. *Hiçbir şey canınızın yanmasına değmez.*

Ayak sesleri hızlandı. Arkamdaki adam koşuyordu.

Ben de koştum ama panikten sakarlaşıp bileğimi burktum, az kalsın düşüyordum. Aynı sesi duydum, yine bağıırıyordu. Kalbim kulaklarımda attığından adamın ne dediğini anlayamadım. Sadece onun koşuşunu ve yüksek, acılı patlamalar halinde zar zor aldığım soluğumu duyabiliyordum.

Bileğim acıyordu. Koşamıyordum, ben de çabalamaktan vazgeçtim.

Pes ettim. Arkamı döndüm.

Genç biriydi; on dokuz, bilemedin yirmi. Beyaz tenliydi, bol bir kot pantolon giymişti ve beton zemine güm güm vuran spor ayakkabıları vardı.

Ona telefonumu veririm, peşine düştüğü şey bu olmalı. Bir de para. Üzerimde para var mıydı?

Çantamın askısını başımdan geçirecekken kapüşonuma takıldı. Delikanlı artık neredeyse tepemdeydi; korkumdan zevk alırcasına sırtıyordu, sanki çantamın deri askısından kurtulamayacak kadar çok titrememden zevk alıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım. *Haydi yap. Ne yapacaksan yap.*

Ayakkabıları zemini dövdü. Daha hızlı, daha gürültülü, daha yakındı şimdi sesler.

Yanımdan geçti.

Gözlerimi açtım.

"Hey!" diye seslendi koşarken bir kez daha. "Sürtükler!" Tünel sola kıvrılıyordu; delikanlı gözden kayboldu ama ayakkabılarının çıkardığı yankılar, hâlâ bana doğru koşuyormuş gibi duyuluyordu. Bense hâlâ titriyordum, bedenim aklımdan geçen, kesin gördüğüm şeyin gerçekleşmeyişi algılayamıyordum.

Bağırışlar duydum. Bileğim zonklayarak yürümeye başladım. Köşeyi dönünce yine gördüm onu. Kızların yanındaydı; kolunu onlardan birine dolamıştı, diğer kızlar sırtıyordu. Hepsi birden konuşuyorlardı; heyecanlı konuşmaları giderek yükselip kıs kıs bir gülüşe dönüştü.

Ağır ağır yürüdüm. Çünkü bileğim acıyordu ve artık ortada bir tehdit olmadığını görsem de bana kendimi tam bir aptal gibi hissettiren bu çocuk çetesinin yanından geçmek istemiyordum.

Duyduğun her ayak sesi seni takip edecek diye bir şey yok, dedim içimden. Koşan herkes senin peşinde demek değil.

Crystal Palace durağında trenden indiğimde Megan, bana bir şeyler söyledi ama karşılık vermekte geciktim. Açık havaya çıktığım için rahatlamıştım; durduk yere gerildiğim içinse kendime kızıyordum. "Affedersin," dedim. "Ne diyordun?"

"Umarım günün güzel geçmiştir diyordum sadece." Açık gitar kutusundaki bozuklukların sayısı hâlâ bir düzineyi geçmiyordu ama bir keresinde atılan bir sterlin ve elli penileri gün boyunca kılıftan topladığını anlatmıştı.

"İnsanlar işlerin iyi gittiğini düşününce para vermiyorlar," diye açıklamıştı.

"Günüm güzel geçti, teşekkür ederim," dedim. "Sabah görüşürüz."

"Ben burada olacağım!" dedi. Bu öngörülebilirlik rahatlatmış beni.

Anerley Yolu'nun sonunda açık bahçe kapımızın yanından geçip Melissa'nın boyalı çitlerine yöneldim. Evin kapısı metro istasyonundan buraya yürürken yolladığım mesaja karşılık olarak ardına kadar açıldı.

Bir bardak çaya vaktin var mı, yazmıştım.

Melissa beni görür görmez, "Suyu ısıtıyorum," dedi.

İlk bakışta Melissa ve Neil'in evi, benimkinin aynısıydı; bir yanında oturma odasının kapısı bulunan küçük hol, alt basamakları dış kapıya bakan merdivenler. Fakat benzerlik burada bitiyordu. Melissa'nın evinin arka tarafında, bitişiğinde benim daracık mutfak olan, bahçeye doğru genişletilmiş kocaman bir bölüm vardı. İki devasa tavan penceresinden içeriye ışık seli akıyordu ve katlanır kapıları arkaya bakan duvar boyunca uzanıyordu.

Melissa'nın peşi sıra mutfak ilerledim. Neil kahvaltı masasında oturuyordu, önünde bir dizüstü bilgisayar vardı. Melissa'nın çalışma masası cam kenarındaydı; Neil'in ise yukarıda bir ofisi vardı ama dışarıda çalışmadığı zamanlarda genellikle burada, Melissa ile birlikte oturuyordu.

"Selam Neil."

"Selam Zoe. Ne var ne yok?"

"Fena değil." *Gazette'*deki fotoğraf meselesini paylaşmış paylaşmamak konusunda kararsız, açıklamayı becerebileceğimden bile şüphe duyarak duraksadım. Konuşmanın faydası olabilirdi belki. "Ama tuhaf bir durum var, *London Gazette'*de tıpkı bana benzeyen bir kadının fotoğrafını gördüm." Hafif bir kahkaha attım ama Melissa çay yapmayı bırakıp anında bana döndü. Ondan hiçbir şeyi saklayamayacağım kadar uzun zaman geçirmiştik birlikte.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim. Altı üstü bir fotoğraf işte. Çöpçatanlık sitesi gibi bir şeyin ilanı. Ama ilanda benim fotoğrafım var. Yani ben öyle sanıyorum." Bu kez kafası karışmış gibi görünen Neil'di ve onu

anlayabiliyordum; tamamen mantıksızdı söylediklerim. Metro-da arkadaşlarına yetişmeye çalışan delikanlıyı düşündüm ve ne kadar aşırı tepki verdiğimi gören kimse olmadığı için şükrettim. Olmayan tehlikeler yüzünden panik atak geçirmek bir tür orta yaş krizi belirtisi miydi acaba?

“Ne zaman oldu bu?” dedi Neil.

“Cuma akşamı.” Mutfığa bakındım ama ortalıkta *Gazette* sayısı yoktu elbette. Benim evimde geri dönüşüm kutusu sürekli gazete ve kolilerle dolup taşardı ama Melissa’nın kutusu güzelce doldurulur, düzenli olarak boşaltılırdı. “İlan sayfasındaydı. Sadece bir telefon numarası, internet adresi ve fotoğraf vardı.”

“Senin fotoğrafın,” dedi Melissa.

Tereddüt ettim. “Yani, bana benzeyen birinin. Simon onun kayıp ikizim olabileceğini söyledi.”

Neil güldü. “Ama sen kendini tanırsın herhalde?”

Gidip kahvaltı masasında yanına oturdum, Neil bilgisayarını kapatıp kenara itti. “Tanımalıyım, değil mi? Metroda fotoğrafı gördüğümde ben olduğuma çok emindim. Ama eve gidip bizimkilere gösterince tereddüt ettim. Yani benim fotoğrafımın orada ne işi olabilir?”

“Numarayı aradın mı?” dedi Melissa. Mutfak adasında karşımıza yaslandı, kahve unutulmuştu.

“Numara kullanılmıyor. İnternet sitesi de öyle; eşini bul filan gibi bir adresi var ama girince ortasında beyaz kutucuk olan boş bir ekrandan başka bir şey çıkmıyor.”

“Bir bakmamı ister misin?”

Neil’in işi bilişim üzerineydi. Ne olduğunu bir türlü öğrenememiştim ama bir keresinde ayrıntılı olarak anlatmıştı, şimdi hatırlamadığım için kötü hissediyordum kendimi.

“Sorun değil, gerçekten. Senin yapılacak ciddi işlerin var.”

“Hem de nasıl,” diye dertlendi Melissa. “Yarın Cardiff’te olacak, haftanın geri kalanında ise Parlamento’da. Şu sıralar onu haftada bir görsem bile şanslı sayacağım kendimi.”

“Parlamento mu? Vay canına. Nasıl bir yer?”

“Sıkıcı.” Neil sırttı. “Benim olacağım bölüm öyle en azından. Yeni bir güvenlik duvarı kuruyorum, Başbakan’la pek zaman geçiremeyeceğim yani.”

Birden buraya uğrayıp Melissa'yı görmek isteme nedenimi hatırladım. "Ekim ayı evrakların hazır mı?" diye sordum. Başını evet anlamında salladı.

"Masada, şu turuncu klasörün üstünde hemen."

Melissa'nın masası, mutfaktaki diğer her şey gibi, parlak beyazdı. Kocaman bir iMac, masanın yüzeyini kaplıyordu ve kafe-lerin tüm evrakları masanın üstünde asılı ayaksız rafta duruyordu. Masanın üzerinde Katie'nin okuldayken ahşaptan yaptığı bir kalemlik vardı.

"Bunu hâlâ sakladığına inanamıyorum."

"Tabii ki saklıyorum! Çok tatlıydı."

"Dersten B almıştı," dedim hatırlayarak. Melissa ile Neil'in bitişğine taşındığımızda para durumumuz berbat, korkunç derecede sıkıştı. Tesco'da daha fazla mesai fırsatı sunuluyordu ama okul öğlen üçte biterken bu mümkün değildi. Ta ki Melissa işin içine girene dek. O zamanlar sadece ilk kafeyi işletiyor ve öğle yemeğinden sonra kapatıyordu. Çocukları benim yerime o alıyor, evine götürüyor ve onlar televizyon izlerken ertesi günün yemek siparişlerini hazırlıyordu. Melissa, Katie ile fırında bir şeyler pişiriyor, Neil da Justin'e bilgisayarın anakartına RAM takmayı öğretiyordu; ben de bu sayede ev taksitlerimi ödeyebiliyordum.

Turuncu dosyanın üst kısmında makbuz tomarını buldum; altında katlı bir metro haritası ile kâğıt parçaları, postitler ve Melissa'nın muntazam elyazısıyla bezeli bir not defteri vardı.

"Yine dünyayı ele geçirme planları mı?" diye takıldım ona defteri işaret ederek. Neil ile Melissa'nın birbirlerine bakışlarını yakaladım. "Ah. Kusura bakmayın. Komik olmadı mı?"

"Yeni kafe meselesi. Neil bu konuda benim kadar hevesli değil."

"Kafe konusunda bir sıkıntım yok," dedi Neil. "İflas etmeye can atmıyorum sadece."

Melissa gözlerini devirdi. "Riskten kaçırıyorsun hep."

"Baksanıza, aslında çay içmesem de olur," dedim Melissa'nın evraklarını alarak.

"Ah, kalsana!" dedi Melissa. "Aile kavgası çıkarmayacağız, söz."

Güldüm. "Ondan değil," dedim aslında biraz da ondan olduğu halde. "Simon bu akşam beni dışarı çıkaracak."

"Hafta içi akşam saati? Nereden icap etti?"

"Nedeni yok," dedim sırtarak. "Birazcık pazartesi gecesi romantizmi sadece."

"Ergenler gibisiniz."

"Hâlâ cicim aylarındalar," dedi Neil. "Biz de öyleydik eskiden." Melissa'ya göz kırptı.

"Öyle miydik?"

"Yedi yıl bunalımı vursun da görelim Mel, o zaman yatakta televizyon izleyip dış macununu kimin ortadan sıktığı konusunda söyleniyor olacaklar."

"Onları da bol bol yapıyoruz," dedim kahkaha atarak. "Sonra görüşürüz."

Eve gittiğimde kapı kilitli değildi ve Simon'ın ceketi tırabzanın ucuna asılmıştı. Merdivenleri çıkıp tavan arasındaki odaya çıktım ve kapıyı çaldım. "Niye erkenden geldin sen?"

"Selam güzelim, geldiğini duymadım. Günün güzel geçti mi? Ofiste dikkatimi toplayamadım, ben de eve iş getirdim." Beni öpmek için ayağa kalkarken başını alçak kirişe vurmamaya özen gösterdi. Tavan arasını önceki ev sahipleri ucuza kaçarak yaptırmıştı. Orijinal kirişleri onarmakla yetinmişlerdi, bu yüzden büyük bir oda olduğu halde sadece ortadayken ayağa kalkılabiliyordu.

Benden taraftaki kâğıtlara baktım ve bilgisayarda yazılmış bir isim listesi gördüm; her birinin altında kısa özgeçmişlere benzer bir şeyler vardı.

"Hazırlamam gereken bir makale için röportajlar," diye açıkladı baktığımı görünce. Kâğıtları aldı ve diğer tarafa atarak masasında oturabileceğim bir yer açtı. "Onlarla irtibat kurmaya çalışmak kâbus gibi."

"Aradığını nasıl buluyorsun anlamıyorum." İşyerindeki çekmecelerim perişan halde olabilirdi ama masamın üstü neredeyse boştu. Masamdaki evrak rafının yanında çocukların fotoğrafıyla bir saksı bitkisi duruyordu ve eve gitmeden önce her şeyi topar-

lamaya özen gösteriyordum. Her günün sonunda ertesi gün yapacağım tüm işleri liste halinde yazıyordum; üstelik bazıları işe gelir gelmez otomatik olarak yaptığım işler olduğu halde. Postaları açmak, telesekreter mesajlarını dinlemek, çay yapmak gibi.

“Kaostaki düzen.” Simon masasının önündeki döner koltuğa oturdu ve dizine vurarak kucığına oturmamı işaret etti. Kahkaha atarak oturdum, dengede durabilmek için bir kolumu boynuna doladım. Onu öptüm, gevşeyip bedenimi onunkine bıraktım, derken tereddüt içinde geri çekildim.

“Bella Donna’da bir masa ayırttım.”

“Harika.”

Beklentileri yüksek bir kadın değilimdir. Giysilere, güzellik ürünlerine para harcamam ve çocukların doğum günümü hatırlamaları benim için yeterlidir. Matt gençliğimizde bile kalp ve çiçeklere meraklı biri değildi, ben de öyle. Simon ise alaycı karakterime gülüyor, beni yavaş yavaş yumuşattığını söylüyordu. Beni şımartıyordu ve bu çok hoşuma gidiyordu. Masaya yemek koymakta zorluk çektiğim yılların ardından dışarıda yemek lüks bir şeydi hâlâ ama asıl güzel yanı, beraber vakit geçirmektir. Baş başa.

Duşa girip saçımı yıkadım, parfüm sıkıttığım bileklerimi birbirine sürdüm, güzel koku etrafımı sardı. Epeydir giymediğim bir elbise giydim ve üzerime olduğunu görünce rahatladım. Gardırobumun en altındaki ayakkabı karmaşasının içinden siyah rugan, topuklu bir çifti çıkardım. Simon yanıma taşındığında onun giysilerine yer açmak için kendiminkileri üst üste tıktırmama rağmen bazı eşyalarını tavan arasına koymak zorunda kalmıştık. Evde üç yatak odası vardı ama hepsi küçüktü: Justin’in odası tek kişilikti, Katie’nin odasında ise iki kişilik yatağın etrafından dolaşacak yer bile yoktu.

Simon beni salonda bekliyordu. Ceket giymiş, kravat takmıştı; Hallow&Reed’e geldiği, onu ilk gördüğüm zamanki gibiydi tıpkı. Nazik gülümseyişimi çok daha sıcak bir ifadeyle karşıladığını hatırlıyordum.

“*Telegraph*’tan geliyorum,” demişti bana. “İşyeri kiralarında ki artış konusunda bir yazı dizisi hazırlıyoruz; fiyat politikasıyla cadde üzerinden uzaklaştırılmaları gibi meseleler. Halihazırdaki

kayıtlarınızın ne durumda olduğu konusunda beni bilgilendirebilirseniz harika olur.”

Gözlerime baktığında yüzüme yerleşen kızarıklığı gizlemek için dosya dolabına gitmiş, bir düzine dosya bulmak için gerekenden daha uzun bir süre orada kalmışım.

“Bunu ilginç bulabilirsiniz.” Masama oturup aramıza bir kâğıt koymuştum. “Burada eskiden bir hediyelik eşya dükkânı vardı ama kira arttığı için altı aydır boş duruyor.”

“Mülk sahibiyle konuşmam mümkün mü?”

“Size bilgilerini veremem ama telefon numaranızı verirseniz kendisine iletirim.” Tamamen resmi bir öneri olmasına rağmen kızarmışım. Aramızda bir çekim olmuştu ve bunu kafamda kurmadığıma emindim.

Simon kaşlarını çatıp gözlerini kısarak numarasını yazmıştı. Onun belki de gözlük taktığını, gösteriş ya da unutkanlıktan yanına almadığını düşündüğümü hatırlıyorum; o zamanlar bu kaş çatışın odaklanma çabasının bir yan etkisinden ibaret olduğunu bilmiyordum. Saçları kırdı ama dört yıl sonraki, yani şimdiki kadar seyrek değildi. Uzun boyluydu, ince bir yapısı vardı; masamın yanındaki dar sandalyeye kolaylıkla sığmış, ayaklarını rahat bir tavırla uzatıp üst üste atmıştı. Lacivert takım elbisesinin kolları altından gümüş kol düğmeleri belli belirsiz görünüyordu.

“Yardımanız için teşekkür ederim.”

Gitmek konusunda aceleci görünmüyordu, ben de acele etmesini istememiştım zaten.

“Hiç sorun değil. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Peki,” demişti beni dikkatle süzerek. “Sizde benim numaram olduğuna göre... ben de sizinkini alabilir miyim?”

Çok uzağa gitmeyecektik gerçi ama Anerley Yolu üzerinde bir taksi çevirdik. Araç yanaşıp sürücünün yüzü görüldüğünde Simon’ın yüzünde oluşan bir anlık rahatlama ifadesi gözümden kaçmadı. Simon’la çıkmaya yeni başladığımız sıralarda bir gün siyah bir taksiye atlamıştık; yağmurdan korunmak için kabanlarımızı başımıza doğru çekmiştik. Kafamızı kaldırıp dikiz aynasında Matt’in yüzünü görene dek durumu fark etmemiştik. Bir an

için Simon'ın inmemiz konusunda ısrar edeceğini düşünmüştüm ama o, gözlerini camdan dışarıya dikmişti. Sessizce oturmuştuk. "Çenesi düşük" tabirinin hakkını veren Matt bile konuşmaya çalışmamıştı.

Burası daha önce birkaç kez geldiğimiz bir lokantaydı, girince sahibi adımızla hitap ederek karşıladı bizi. Cam kenarındaki bir masaya buyur etti ve ikimizin de ezbere bildiği mönüleri verdi.

Her zamanki siparişimizi verdik; Simon'a pizza, bana deniz ürünlü makarna. O kadar çabuk geldi ki sıfırdan yapılmış olması mümkün değildi.

"Bu sabah *Gazette*'deki ilanlara baktım. Graham'ın ofisinde bir yığın kopyası vardı."

"Seni üçüncü sayfaya terfi ettirdiklerini söylemeyeceksin, değil mi?" Pizzasını kesince malzemelerden tabağına incecik bir yağ sızdı.

Güldüm. "Bunun için gerekli koşulları sağladığımı pek sanmıyorum. Mesele şu ki bu sefer de ilandaki kadını tanıdım."

"Tanıdın mı? Yani tanıdığın biri mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Kadının fotoğrafını başka bir gazetede gördüm, metro hattı suçları üzerine bir makalede. Polise durumu anlattım." Sakin durmaya çalışmama rağmen sesim çatallanmıştı. "Korkuyorum Simon. Ya cuma günkü fotoğraf gerçekten benim fotoğrafımsa?"

"Değil Zoe." Simon'ın yüzünde endişeli bir ifade vardı; birileri fotoğrafımı gazeteye bastığından değil, *ben öyle düşündüğüm* içindi bu endişe.

"Benim uydurmam değil bu."

"İşte bir sorun mu var? Graham'le ilgili bir şey mi?"

Delirdiğimi düşünüyordu. Ben de onun haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum.

"Bana gerçekten benziyordu," dedim alçak sesle.

"Biliyorum."

Çatal ve bıçağını bıraktı. "Dinle beni, diyelim ki fotoğraf sana ait."

Simon meselelere böyle yaklaşırdı işte; işin özüne inerek. Bir iki yıl önce bizim sokakta bir hırsızlık olayı yaşanmıştı. Katie bir sonraki hedefin bizim ev olacağına inanmış ve bu düşünce uyularını kaçırmıştı. Sonunda sızınca kâbuslar görüyor, odasında

biri olduğunu haykırarak uyanıyordu. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Her şeyi denemiştım; bebekliğine geri dönmüşüz gibi uykuya dalana dek yanında oturup beklemeyi bile. Simon ise olaya daha işlevsel yaklaşmıştı. Katie'yi B&Q'ya⁽¹⁾ götürmüştü. Birlikte pencere kilitleri, hırsız alarmı ve bahçe kapısı için fazladan bir sürgü satın almışlardı. Evin her yanını güvenlik önlemleriyle donatmış, hatta atık su borularını tırmanmayı engelleyen bir boyayla boyamışlardı. Kâbuslar anında kesilmişti.

"Tamam," dedim bu oyunu tuhaf biçimde eğlenceli bularak. "Diyelim ki fotoğraf gerçekten bana ait."

"Nereden çıktı bu fotoğraf?"

"Bilmiyorum. Ben de kendime aynı şeyi sorup duruyorum."

"Birileri fotoğrafını çekmiş olsa mutlaka fark ederdin, değil mi?"

"Belki birisi uzun odaklı objektifle çekmiştir," dediğim sırada bunun kulağa çok gülünç geldiğini fark ettim. Sırada ne vardı? Evin önünde paparazziler mi? Yanımdan hızla geçen motorlar; magazin gündemine bomba gibi düşecek kusursuz kareyi yakalamak için motordan eğilmiş bir fotoğrafçı filan mı? Simon kahkaha atmamıştı ama ben bu düşüncenin saçmalığını mahcup bir sırıtışla kabullenince o da gülümsedi.

"Birileri fotoğrafı çalmış olabilir," dedi daha ciddi bir tavırla.

"Evet!" Bu daha olası gibiydi.

"Pekâlâ, diyelim ki birileri şirketlerinin reklamını yapmak için senin fotoğrafını kullandı." İlanı bu şekilde, böylesine akılcı ve sakince değerlendirmek beni gitgide sakinleştiriyordu. Simon'ın niyetinin bu olduğunu başından beri biliyordum zaten. "Bu kimlik hırsızlığı sayılır, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Meseleye isim vermek, hem de bu kadar tanıdık bir isim vermek, onu kişisel bir mesele olmaktan uzaklaştırmıştı birden. Her gün yüzlerce, belki binlerce kimlikte sahtecilik vakası yaşanıyordu. Hallow&Reed'de çok dikkatli davranmak, kimlik belgelerini iki kere kontrol etmek, sadece orijinal ya da onaylı belgeleri kabul etmek durumunda kalıyorduk. Birinin fotoğrafını alıp size aitmiş gibi yaymak korkutucu derecede kolaydı.

(1) İngiliz yapı market zinciri. (ç.n.)

Simon olayı akılcı biçimde açıklamaya devam ediyordu.

"Düşünmen gereken şey şu: Bu sana gerçekten zarar verir mi? Mesela birinin banka hesabı açmak için senin adını kullanması ya da kartını kopyalamasından daha fazla?"

"Bu daha ürkütücü."

Simon masanın üzerinden uzanıp ellerini ellerimin üzerine koydu. "Katie'nin okulda şu kız çetesiyle sorun yaşadığı zamanı hatırlıyor musun?" Bu konunun anılmasıyla içim yine öfke dolarak başımı salladım. Katie on beş yaşındayken kendi döneminden üç kızın zorba davranışlarına maruz kalmıştır. Kızlar onun adına bir Instagram hesabı açmış, Katie'nin kafasını çeşitli görüntülerin üzerine Photoshop ile yerleştirdikleri fotoğraflar yayımlamışlardı. Çıplak kadınların, çıplak adamların, çizgi film karakterlerinin üzerine. Çocukça, boş şeylerdi ve dönem sonu gelmeden unutulmuşlardı ama Katie mahvolmuştu.

"Ona ne demiştin?"

Boş laflar seni incitemez, demiştim Katie'ye. Aldırış etme. Sana bir zararları dokunmuyor.

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Simon. "İki ihtimal var. Ya fotoğraf sana benzeyen birine ait; gerçi güzelliğinin yanına bile yaklaşmıyor ama..." İltifatın sıradanlığına rağmen sırıttım. "Ya da kimlik hırsızlığı ama sinir bozucu olsa da sana zararı dokunmuyor."

Bu mantıklı açıklamaya itirazım yoktu. Derken Cathy Tanning geldi aklıma. Elimdeki joker kartını oynar gibi öne sürdüm onu. "Gazete makalesinde gördüğüm kadın var ya, onun metroda anahtarları çalınmış."

Simon bir açıklama yapmamı bekledi, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu.

"İlanda fotoğrafı çıktıktan sonra oldu bu. Benim fotoğrafım gibi." Düzelttim. "Bana benzeyen kadının fotoğrafı gibi yani."

"Tesadüf! Metroda gasp edilmiş kaç kişi tanıyoruzdur kim bilir? Benim başıma da geldi. Bu her gün yaşanıyor, Zoe."

"Sanırım öyle." Simon'ın ne düşündüğünü biliyordum. Delil istiyordu. O bir gazeteciydi, gerçeklerle ilgileniyordu, varsayım ve paranoyalarla değil.

“Gazete olayı araştırır mı dersin?”

“Hangi gazete?” Yüzümdeki ifadeyi gördü. “Benim gazete mi? *Telegraph*? Ah, sanmıyorum Zoe.”

“Neden olmasın?”

“Bu gerçek bir haber değil Zoe. Demek istediğim, bu konuda endişelendiğini biliyorum, ilginç bir olay ama haber değeri yok, anlatabiliyor muyum? Dürüst olmak gerekirse kimlik hırsızlığı, modası geçmiş bir konu.”

“Ama yine de önerebilirsin, değil mi? Olayın arkasında kimin olduğunu bulmayı?”

“Hayır.” Ani cevabı konuşmayı noktalamıştı. Keşke konuyu hiç açmasaydım, diyordum içimden. Meseleyi abartıp büyüttüm, bu arada kendi kendimi delirtmişim. Bir lokma sarımsaklı ekmek yedim ve bitirdiğimi hiç fark etmediğim kadehime biraz daha şarap koydum. Kaygılarım konusunda bir şeyler mi yapmalıydım acaba? Farkındalık. Yoga. Kuruntulu birine dönüşüyordum ve bu durumun Simon’la ilişkimizi etkilemesi isteyeceğim en son şeydi.

“Katie seçmesinden söz etti mi sana?” dedi Simon. Hem konu değiştiği için hem de sesindeki yumuşaklıktan paranoyak halimin üstünde durmadığını anladığım için memnun oldum.

“Mesajlarıma cevap vermiyor. Bu sabah aptalca bir şey söyledim.”

Simon kaşını kaldırdı ama başka açıklama yapmadım.

“Sen ne zaman konuştun onunla?” diye sordum, sesimin sert çıkmaması için uğraşarak. Katie’nin sessizliği konusunda kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

“Bana mesaj attı.” Kendini kötü hissetmesine neden olmuşum, onu rahatlatmak için atıldım hemen.

“Sana söylemek istemesi harika bir şey. Gerçekten, bence çok güzel bir şey.” Hakikaten böyle düşünüyordum. Simon’la ilişkimiz ciddiye binmiş fakat o henüz yanıma taşınmamışken, çocuklarla bir araya gelecekleri durumları inceliklerle planlamaya çabalıydım. Üst katta bir şey unuttuğumu hatırlar ya da ihtiyacım olmadığı halde tuvalete gider, geri döndüğümde onları mutluluk içinde sohbet ederken bulmayı umardım. Katie’nin bana

mesaj atmamasına üzölmüştüm ama Simon'a söylemek istediğı için memnundum.

"İş neymiş?"

"Pek bilmiyorum. Ajans ona rol teklif etmemiş ama işe yarar bir bağlantı kurmuş ve anlaşılan yakında bir rol çıkabilirmiş."

"Bu harika!" Telefonumu çıkarıp Katie'ye mesaj atmak, onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemek geldi içimden ama kendimi tuttum. Onu yüz yüze tebrik etsem daha iyi olurdu. Ben de vazgeçip Simon'a Melissa'nın yeni kafesinden, Neil'in parlamentodaki işinden söz ettim. Tatlı geldiğinde çoktan bir şişe şarap daha söylemiştik, Simon'ın çaylak muhabirlik zamanlarına dair hikâyelerini dinleyip kıkırdıyordum.

Simon hesabı ödeyip cömert de bir bahşış bıraktı. Taksi çevirmeye gidecekken durdurdum onu.

"Yürüyelim."

"On sterlinden az yazar."

"Yürümek istiyorum."

Kolum Simon'ın kolunda, yürümeye başladık. Eve taksiyle gitmenin ne kadar mal olacağı umurumda değildi; ben sadece gecenin birazcık daha uzun sürmesini istiyordum. Simon yaya geçidinde beni öptü ve bu öyle bir öpüşmeye dönüştü ki yeşil adamın geçin diyen bip seslerini bile umursamayıp düğmeye yeniden basmak zorunda kaldık.

İçki sersemliği saat altıda uyandırdı beni. Su ve aspirin almak için aşağıya indim, Sky News kanalını açtım ve musluktan bir bardak su doldurup kana kana içtim. Bitince doldurup bir daha içtim, bu sırada tezgâha tutundum çünkü sallanıyormuş gibi hissediyordum. Hafta içi neredeyse hiç içmezdim, neden içmediğimi de bir kez daha hatırlamıştım.

Katie'nin el çantası masanın üstündeydi. Dün gece Simon'la eve döndüğümüzde Katie çoktan yatmıştı; biz de çocukları uyan-dırmadan, gizlice yukarı çıkmaya çalışmanın saçmalığına gülüş-müştük. Çaydanlığın yanında ikiye katlanmış, üstünde "Anne" yazan bir kâğıt vardı. Kâğıdı açtım, baş ağrısıyla gözlerimi kısarak içinde ne yazdığına baktım.

İlk oyunculuk işimi aldım! Sana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum. Öpücükler

Akşamdan kalma halime rağmen gülümsedim. Beni affetmişti, işini anlattığı zaman fazlasıyla hevesli davranmaya kesin karar vermiştim. Sekreterlik kursundan ya da bel bağlayabileceği eğitimlerden bahsetmek yoktu. İşin ne olduğunu merak ediyordum; ek iş gibi bir şey mi, yoksa gerçek bir rol müydü acaba? Tiyatro olduğunu sanıyordum ama yine de Katie'nin televizyonda bir işe kapak attığını, onu üne kavuşturacak uzun süreli bir dizide rol aldığını hayal etme iznini verdim kendime.

Sky News muhabiri Rachel Lovelock bir cinayet haberi veriyordu: Muswell Hill'deki bir kadın kurban. Katie de sunucu olabilir belki, diye düşündüm. Gerçekten güzeldi. Haber okumak istemezdi o ama bir müzik kanalı ya da *Loose Women*, *The One Show* gibi magazin türü programlardan birinde çalışabilirdi belki. Bir bardak daha su doldurdum ve tezgâha yaslanarak televizyona baktım.

Görüntü değişip stüdyo dışı yayına geçildi; Rachel Lovelock'un yerini mikrofona ciddi bir ifadeyle konuşan, kalın mantolu bir kadın aldı. Kadın konuşmaya devam ederken ekranda cinayet kurbanının bir fotoğrafı belirdi. Kadının adı Tania Beckett'ti, habere göre yirmi beş yaşında olsa da Katie'den pek büyük göstermiyordu. İşten sonra eve gelmeyince erkek arkadaşşı ihbarda bulunmuş, kadın yaşadıkları yerden yüz metre kadar ötedeki bir parkta bulunmuştu.

Belki içki sersemliğinden, belki de hâlâ yarı uyuklar halde olmamdan, bilemiyorum ama ekrandaki fotoğrafa bir dakika boyunca baktıktan sonra ancak dank etti kafama. O koyu saçları, gülümseyen yüzü, balıketi bedeni süzdüm. Ucunda gümüş haç parlayan kolyeyi gördüm.

Ve anladım.

Dünkü ilanda gördüğüm kadını bu.

Ne kadar hızlı koşabilirsin?

Gerçekten mecbur kaldığında?

Topuklu ayakkabıların ve işe giderken giydiğin etekle, çantan kalçana vururken ne kadar hızlı?

Trenine gecikmiş ama hemen eve dönmek zorundayken ve kıl payı da olsa yakalamak için peronda telaşla ilerlerken ne kadar hızlı koşabilirsin?

Uğruna koştuğun şey bir tren değil, hayatınsa peki?

İşten geç çıkmışsan ve görünürde kimsecikler yoksa. Telefonunu şarj etmemişsen ve kimse nerede olduğunu bilmiyorsa. Arkandan gelen ayak sesleri yaklaşıyorsa ve aynı şeyi her gün yaptığın için bir başına olduğunu, çıkışa kadar bir tek kişiyi daha görmeyeceğini biliyorsan.

Ensende birinin soluğu varsa, duyduğun panik artıyorsa, etraf karanlıksa, soğuksa, ıslaksa.

Sadece ikinizseniz.

Sadece sen ve arkandaki kişi.

Peşindeki kişi.

O zaman ne kadar hızlı koşabilirsin?

Ne kadar hızlı koştuğunun bir önemi yok.

Çünkü daima daha hızlı koşabilen birileri vardır.

8

Kelly'nin ağızını bir el kapatmıştı. Yüzüne bastırıyordu; dudaklarının arasında kayan parmaklardaki terin tadını alabiliyordu. Üzerine büyük bir ağırlık indi ve bir diz, bacaklarını zorlayarak araladı. Kelly çığlık atmaya çabaladı ama sesi boğazında tıkanıp göğsünü panikle doldurdu. Polislik eğitimini, öğrettikleri savunma hamlelerini hatırlamaya çalıştı ama zihni bomboş, bedeni kaskatıydı.

El kayarak uzaklaştı ama anlık bir ertelemeydi bu. Yerini bir ağız aldı; zorla içeri girmeye çalışan bir dil.

Kelly, adamın soluğunu duydu; hızlı, hararetli. Bir de ritmik vuruş sesi.

"Kelly."

Ses şiddetlendi.

"Kelly. İyi misin?"

Yatak odasının kapısı açıldı ve göğsündeki ağırlık kalktı. Kelly derin bir nefes aldı.

"Yine kâbus görüyordun."

Kelly nefesini düzene sokmaya çalıştı. Odası karanlıktı; kapı girişindeki gölgeye arkadan koridorun ışığı vuruyordu. "Saat kaç?"

"İki buçuk."

"Tanrım, kusura bakma. Uyandırdım mı seni?"

"Geç geliyorum bu ara. Sen iyi misin?"

“Evet. Teşekkür ederim.”

Kapı kapandı ve iki göğüsünün arasından ter akarken karanlıkta uzandı. Lexi’nin elini tutup oturarak polis memuruna olanları anlatışını dinlemesinin, ardından ifadesi videoya alınan kız kardeşini bir televizyon ekranında seyretmesinin üstünden on yıl geçmişti. İkiz kardeşinin utanç ve acı verici her bir ayrıntıyı anlatırken ağlayışını seyretmişti.

“Annemle babamın bunları duymalarını istemiyorum,” demişti Lexi.

Kelly yıllar sonra bir kere ona kâbus görüp görmediğini sormuştu. Bunu sanki o anda aklına gelmiş gibi gelişigüzel biçimde sormuştu. Sanki kendisi göğsünde bir adamın ağırlığını, içinde parmaklarını hissederek uyanmıyormuş gibi.

“Bir kere,” demişti Lexi. “Olaydan birkaç gün sonraydı. Ama bir daha hiç görmedim.”

Kelly’nin yastığı terden sırlıslıkam olmuştu. Yastığı yere fırlattı ve başını çarşafa dayadı. O gün izinliydi. Gidip Lexi’yi görecekti; belki çocuklarla akşam yemeği de yerd. Ama önce yapması gereken başka bir şey vardı.

London Gazette’nin ofisi Shepherd’s Bush’ta, birkaç başka gazeteye daha ev sahipliği yapan devasa ama sevimsiz bir binadaydı. Kelly danışma görevlisine rozetini gösterdi ve hiç de görüldüğü kadar rahat olmayan dik bir koltuğa oturup bekledi. Karnında düğümlemiş huzursuzluk hissine aldırış etmedi: Boş zamanında bir soruşturma üzerinde çalışıyorsa ne olmuştu yani, para almadan fazla mesai yapmak suç değildi ya.

Kendisine bile inandırıcı gelmemişti bu düşünce. Cathy Tanning’in çalınan anahtarları artık onun soruşturması değildi ve Kelly’nin bu yeni gelişmeyi Gasp ekibindeki komisere derhal ihbar etmesi gerekirdi.

Rapor edilecek somut bir şey bulduğu anda öyle yapacaktı zaten. Ancak Gasp ekibi de diğer tüm birimler kadar kaynak sıkıntısı yaşıyordu. Üzerine gidilecek somut bir şey olmadan Cathy vakasına günlerce bakılmayabilirdi. Birilerinin kadına öncelik tanınması gerekiyordu.

Lexi saldırıya uğramadan üç ay önce tavsiye almak için polise gitmişti. Birileri yurttaki odasının kapısına çiçek bırakmıştı; posta kutusunda önceki gece giydiği kıyafetten söz eden notlar vardı.

“Görünüşe göre bir hayranınız var,” demişti polis memuru. Lexi ona bu durumun kendisini huzursuz ettiğini söylemişti. Birilerinin onu izlemesinden çok korktuğu için odasının perdelerini bile açmadığını da.

Odasındaki kişisel eşyaları kaybolduğunda birini göndermişlerdi. Hırsızlık diye rapor tutulmuştu. Lexi kapıyı kilitlediğine emin miydi? Zor kullanarak girildiğine dair hiçbir belirti yoktu. Lexi’nin bunu notları ve çiçekleri bırakan kişinin yaptığını düşünmesine neden olan şey neydi? İki olayın bağlantılı olduğunu gösteren hiçbir delil bulunamamıştı.

Bir hafta sonra Lexi akşam dersinden çıkıp eve yürürken ağır, tesadüf olamayacak kadar yakın ayak sesleri duymuş, ihbarda bulunmamıştı. Ne anlamı vardı ki?

Ertesi hafta aynı durum tekrarlandığında mutlaka polise gitmesi gerektiğini düşünmüştü. Tüyleri diken diken olup göğsünde büyüyen dehşetle soluğu kesildiğinde bunun kendi hayal ürünü olmadığını anlamıştı. Takip ediliyordu.

Fakat çok geçti artık. Adam ona yetişmişti bile.

Kelly meslekteki dokuz yılı boyunca halka sunulduğunu gördüğü tüm suç önleme girişimlerini düşündü. Poster çalışmaları, broşür dağıtmalar, panik butonları, eğitim programları... Aslında mesele çok daha basitti; yapmaları gereken tek şey kurbanlara kulak vermektir. Onlara inanmaktır.

“Dedektif Swift?” dedi ona doğru yürüyen kadın başını yana eğerek. Kelly, kadını düzeltmedi. Sivil giyinmişti; bu durumda dedektif sanılması gayet anlaşılabilir bir durumdu. “Ben Tamir Barron, reklam ekibinin sorumlusuyum. Yukarı gelmek ister misiniz?”

Altıncı katın duvarlarına kalın meşe çerçeveler içinde son yüz yıldan seçme ilanlar sıralanmıştı. Tamir onu halı kaplı koridordan ofisine yönlendirirken Kelly’nin gözüne Pear’s sabunları, Brylcreem ve Sunny Delight ilanları ilişti.

“Gönderdiğiniz soruşturmanın sonuçları elime ulaştı,” dedi Tamir oturur oturmaz. “Ama yine de bunun şöyle bağlantısını kuramıyorum... Ne araştırıyorum demiştiniz? Soygun muydu?”

Ortada şiddet yoktu, bu yüzden Cathy’nin anahtarlarının çalınması soygun değil, basit bir hırsızlık vakasıydı ama Kelly bu hatanın üstünde durmamaya karar verdi. Suçun büyüklüğü Tamir’in vereceği destekle doğru orantılı olabilirdi belki. Üstelik Cathy haklıysa, saldırgan eve dönüş yolunda onu takip ettiyse ve o zamandan beri anahtarını kullanarak evine giriyorsa ortada çok daha ciddi bir mesele var demekti. Cathy’nin evinin etrafında sinsice dolaşan biri olduğu düşüncesi Kelly’nin içini ürpertti. Adam ne yapıyordu? Cathy’nin makyaj malzemelerine mi dokunuyordu? İç çamaşırlarını mı alıyordu? Bir yabancıнын gecenin köründe Cathy’nin mutfağında sessizce hareket ettiği, üst kata süzülüp yatağının yanında dikildiği, onu uykusunda seyrettiği canlandı gözünde.

“Kurban o sırada Central hattındaydı,” dedi Tamir’e. “Saldırgan onun anahtarlarını alıp kaçtı ve o zamandan beri anahtarları kurbanın evine erişim sağlamak için kullandığını tahmin ediyoruz. Kurbanın fotoğrafları olaydan iki gün önce gazetenizin ilan bölümünde yayımlanmış.” Cathy’nin artık arka kapının kilidini değiştirdiğini umdu. Bu onu güvende tutmaya yeter miydi? Kelly pek emin olamıyordu.

“Anlıyorum. Küçük bir ilan sadece.” Tamir hâlâ gülümsüyordu ama gözlerini kaçırıp masasına çevirmişti, koltuğunda hafifçe kıpırdandı. “Sohbet hatları konusunda izlenmesi gereken belirli protokoller var. Şirketlerin lisanslı olmaları ve ilan verdiklerinde yayıncıya, yani bize, lisans numaralarını iletmeleri gerekiyor. Açıkça söylemem gerekirse biz sohbet hattı ilanlarının peşinde koşmuyoruz. Söz konusu bölümün çok küçük olduğunu göreceksiniz. Mecburen katlandığımız bir şey olarak görüyorum onları.”

“Neden mecburen?” dedi Kelly.

Tamir cevap çok açıkmiş gibi baktı ona. “İyi para ödüyorlar. Bu türden reklamların çoğu; seks hatları, eskortlar, çöpçatanlık ajansları filan, günümüzde internet üzerinden yapılıyor ama bizim basılı mecrada okunurluğumuz hâlâ yüksek ve bunun tüm

masrafını da reklamlar karşılıyor. Tahmin edersiniz ki seks endüstrisi her türden istismara açık, bu yüzden aldığımız tedbirlerle sohbet hattı operatörlerinin lisanslarının geçerli olduğunu, dolayısıyla denetlendiğini kontrol ediyoruz.” Gözlerini yine masasına dikti.

“Peki bu tedbirler söz konusu vakada uygulanmadı mı?”

“Ne yazık ki hayır. Müşteri bize ilk olarak eylül ayının sonunda, ekim boyunca günlük olarak yayımlanacak ilanlar için başvurdu. Ay sonuna kısa süre kala ikinci bir parti ilan verdiler, kasım ayında da aynı şeyi yaptılar. Müşteri hizmetini ekibin yeni üyelerinden biri, Ben Clarke adında bir adam yürütüyordu, o da lisans numarasını almadan talebi işleme sokmuş.”

“Buna izin verilmiyor mu normalde?”

“Kesinlikle hayır.”

“Ben ile konuşabilir miyim?”

“İK bölümünden bilgilerini alırım. İki hafta önce ayrıldı, ne yazık ki elemanlar biraz hızlı değişiyor burada.”

“Müşteri ödemeyi nasıl yapmıştı?” dedi Kelly.

Tamir defterindeki notlara baktı. “Kredi kartıyla. Size ayrıntıları verebiliriz, tabii ki müşterinin adresini de. Ancak tarafınızdan bir veri gizliliği muafiyet belgesi almam gerekecek.”

“Elbette.” Kahretsin. Tamir Barron görüşmeyi o kadar çabuk kabul etmişti ki Kelly, kadının dosyayı öylece vereceğini ummuştu. Veri gizliliği muafiyet belgesi için bir komiserin imzası gerekliydi ve Kelly’nin takvim dışı soruşturmalarını açıklamadan o imzayı alması mümkün değildi. “O zamana kadar bana ilanların kopyalarını verebilirsiniz herhalde, değil mi? Hem yayınladıklarınızın hem de yayınlanmayı bekleyenlerin.” Tamir’in gözlerine olabildiğince kendinden emin bakmaya çalıştı.

“Veri gizliliği muafiyet belgesi...” diye söze başladı Tamir.

“Adres ve kredi kartı gibi kişisel bilgiler için gerekli. Gayet iyi anlıyorum. Ama bu ilanlarda kişisel bilgi falan yok, öyle değil mi? Üstelik bir dizi potansiyel suç söz konusu.” Kelly’nin kalbi göğsünü öyle bir dövüyordu ki Tamir’in duymaması hayret vericiydi. İlanlar için de mi muafiyet belgesine ihtiyaç vardı? Hatırlayamıyordu, Tamir’in de cevabı bilmemesi için dua etti içinden.

“Bir dizi mi? Başka soygunlar da mı oldu?”

“Ne yazık ki size başka bir şey anlatmam mümkün değil.”
Veri gizliliği, diye eklemek geldi içinden.

Bir sessizlik oldu.

“İlanların kopyalarını alıp danışmaya göndereceğim. Orada bekleyebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim.”

“Prosedüre uygun davranmanın önemi konusunda tüm personelimizle konuştuğumuzu belirtmeme gerek yok sanırım.”

“Teşekkür ederim. Eldeki ilanları iptal edersiniz, yanılıyor muyum?”

“İptal etmek mi?”

“Henüz yayınlanmamış ilanlar. Onları basamazsınız. Kadınlara karşı suçları kolaylaştırıyor olabilirler.”

“Sizi anlıyorum, Dedektif Swift, rica ederim beni mazur görün ama halkı korumak sizin göreviniz, benim değil. Bizim görevimiz gazete basmak.”

“Yine de birkaç günlüğüne durdurabilir misiniz? İlanların tamamını iptal etmeseniz bile...” Kelly profesyonellikten uzak konuştuğunun farkına varınca sözünü yarım bıraktı. İlanların suçla doğrudan ilişkili olduğuna dair somut delillere ihtiyacı vardı. Cathy Tanning’in anahtarlarıyla ilan arasındaki bağlantı ortadaydı ama Zoe Walker suç kurbanı değildi. Bu kadarı yeterli olmazdı.

“Korkarım mümkün değil. Müşteri ödemeyi peşin yaptı; sözleşmeyi iptal etmeden önce patronumdan izin almam gerekiyor. Tabii mahkeme emriniz yoksa.”

Tamir’in yüzünde sakın bir ifade vardı ama gözleri sert bakıyordu. Kelly zorlamaktan vazgeçti. Kadının nazik gülümseyişine aynı şekilde karşılık verdi.

“Hayır, elimde mahkeme emri yok. Henüz.”

Kelly kapının ziline henüz basmıştı ki yeğenlerinin heyecanla ciyaklayarak kendisini karşılamaya koştuklarını duydu. Beş yaşındaki Alfie, Örümcek Adam kostümü giymiş, plastik bir Viking miğferi takmıştı; üç yaşındaki erkek kardeşi Fergus ise üze-

rinde bayıldığı Minion figürleri olan tişörtüyle, bodur bacakları çıplak halde koştu Kelly'e.

"Bu ne böyle?" dedi Kelly, Fergus'un belden aşağısına hayretler içinde kalmış numarasıyla bakarak. "Büyüdün de bezi attın mı?" Oğlan sırttı ve tişörtünü kaldırıp gururla külotunu gösterdi.

"Daha çok yeni," dedi oğlanların arkasında beliren Lexi. Aynı anda Fergus'u yerden alırken kıvrak bir hareketle Kelly'i öptü. "Bastığın yere dikkat et."

Lexi ile kocası Stuart bebek arabalı, genç ve çekici annelerle dolu bir yer olan St. Albans'ta yaşıyorlardı. Lexi, Durham'den ayrıldıktan sonra eğitim bilimleri alanında yüksek lisans yapmış, yerel ortaokulda tarih öğretmeni olarak işe başlamıştı. Müdür yardımcısı olan Stuart'la da burada tanışmışlardı ve o zamandan beri birlikteydiler.

"Stu nerede?"

"Veli toplantısı var. Ben kendiminkini dün atlattım neyse ki. Evet, siz ikiniz: Pijamalar giyilsin. Haydi."

"Ama Kelly teyzeyle oyun oynamak istiyoruz!" diye sızlandı Alfie. Kelly diz çöküp ona sıkıca sarıldı.

"Bakın ne diyeceğim: Siz gidip çabucak pijamalarınızı giyin, dişlerinizi fırçalayın, böylece gelip sizi gıdıklamama zaman kalır. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!" Çocuklar üst kata koşturunca Kelly sırttı.

"Şu ebeveynlik işi çocuk oyuncağı."

"Yarım saat önce gelsen öyle demezdin. Tımarhane gibiydi. Çocuklar yemek yediler, onları yatırırız, uyuduklarında da huzurla yemek yeriz, diye düşündüm. Mantarlı risotto pişirdim."

"Harikaymış." Telefonuna mesaj gelince Kelly kaşlarını çatarak ekrana baktı.

"Bir terslik mi var?"

"Kusura bakma, işle ilgili. Buna cevap vermem lazım." Mesaj yazdıktan sonra başını kaldırınca Lexi'nin onaylamayan bakışlarıyla karşılaştı.

"Eline yapışmış halde şu. Akıllı telefonlar böyle işte, koca ofisi cebinde taşımak gibi. Bir türlü kapatamıyorsun." Lexi, iPhone

almayı reddediyor, şarjı üç gün giden tuğla gibi Nokia'sının özelliklerini öve öve bitiremiyordu.

"Sabah dokuz, akşam beş işi değil bu. Sizin gibi öğlen üçte çıkıp bütün yazı izinli geçirmiyoruz." Lexi oltaya gelmedi. Kelly gelen kısa mesajı okudu ve jet hızıyla bir cevap daha yazdı. Liverpool Caddesi terminalindeki fena bir kavga sonrası olay yerine ulaşan ilk kişi olmuş, olay çıkaranlar tutuklandıktan sonra görgü tanıklarından bilgi toplamakla görevlendirilmişti. Yaşlı bir kadın arbedenin arasında kalmıştı ve Kelly akabinde kadının kızıyla irtibata geçmişti. Kızı, olayla ilgili gelişmeleri annesine bildirmek istiyordu.

"Kadın adamların hapse atıldığını duymak istiyor aslında," dedi Kelly durumu Lexi'ye anlattıktan sonra. "Onlarla bir daha karşılaşma korkusuyla annesinin dışarı bile çıkamadığını söylüyor."

"Hapse girdiler mi peki?"

Kelly başını hayır anlamında salladı. "Sabıka kaydı olmayan çocuklar. En fazla kamu hizmeti cezası alır ya da azar işitirler. Kadın için tehlike teşkil etmiyorlar ama o aynı fikirde değil."

"Ama kadına ve kızına danışmanlık yapmak senin görevin değildir herhalde. Bu tür durumlar için kurbanlara destek veren birileri yok mu?"

Kelly derin bir nefes almaya zorladı kendini. "Ben sana işini nasıl yapman gerektiğini anlatıyor muyum, Lex?.." diye söze başlayınca kız kardeşi ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam. Karışmıyorum. Ama rica etsem, bir kerecik olsun telefonunu kapatıp bir polis gibi değil, kardeşim gibi davranabilir misin?" Lexi yalvaran gözlerle kendisine bakınca Kelly birden suçluluk duydu.

"Tabii." Telefonu bırakacakken ekranda Cathy Tanning'in numarası yanıp sönmeye başladı. Kelly, Lexi'ye baktı. "Özür dilerim ama bu..."

"İş. Anlıyorum."

Fakat Kelly, Cathy'nin aramasına cevap vermek için salona giderken anlamadığını düşünüyordu. Hiçbir zaman anlamamıştı.

9

Cannon Street polis karakolu çalıştığım yerden birkaç dakika uzaklıktaydı; önünden binlerce, belki daha fazla kez geçmiş olmalıydım ama hiç dikkatimi çekmemişti. Hiç işim düşmemişti. Sabah aldığım ağrı kesicilere rağmen baş ağrım geçmemişti ve eklemlerimde de akşamdan kalmakla hiç ilgisi olmayan bir ağrı vardı. Hastalanıyordum işte. Bunu kabullenince virüsün yerleşmesine izin vermişim gibi kendimi daha da kötü hissettim birden.

Kapı kolunu tutan avularımla terli ve soğuktu. Yasalara saygı duyan kişilerin yanlarından polis arabası geçtiğinde hissettikleri o yersiz panik duygusuna kapılmıştım. Justin yıllardır bir tek yanlış adımı atmamıştı ama polisten gelen o ilk telefonu acı veren bir netlikle hatırlıyordum hâlâ.

Justin'in hırsızlığa ne zaman başladığını bilmiyordum ama tutuklandığı gün yaptığı hırsızlığın ilk vukuatı olmadığını öğrenmiştim. İnsan ilk seferinde küçük bir şeyler çalar, öyle değil mi? Bir paket şekerleme, bir CD. Tıraş olamayacak kadar küçük yaşta, yirmi beş paket tıraş bıçağı alınmaz. alıntı mallar içine güzelce atılabilsin diye astarı yukarıdan itinayla kesilmiş bir kaban giyilmez. Justin diğer seferlere dair tek kelime etmiyordu. Hırsızlığı kabul etmişti ama bunu kimin için yaptığını, o tıraş bıçaklarını ne yaptığını söylememişti. Uyarı cezasıyla kurtulmuş,

durum okulda yediği bir azardan ibaretmiş gibi umursamaz bir tavır takınmıştı.

Matt çok öfkelenmişti. "Hayatın boyunca sicilinde kalacak bu!"

"Beş yıl," dedim gözaltı sırasında söylenenleri hatırlamaya çalışarak. "Sonra kalkacak ve sadece bir işveren tarafından doğrudan sorulduğunda açıklanması gerekecek." Melissa zaten biliyordu tabii. Tıpkı Justin'in eskiden karıştığı kavgaları ve odasında bir torba esrar bulduğumda ne kadar kaygılandığımı bildiği gibi.

Melissa bana çok ihtiyaç duyduğum bir kadeh şarabı doldururken, "O daha çocuk," demişti. "Büyüyünce geçecektir." Geçmişti de. Ya da yakalanmamak konusunda kendini geliştirmişti. Sonuç olarak on dokuzuna girdiği günden beri polis kapımızı çalmamıştı hiç. Tam da şu anda Melissa'nın süslü önlüklerinden birini giymiş, sandviçler hazırlayıp müşterilerle sohbet ettiğini hayal ettim ve bu hayal beni gülümsetti.

Nöbetçi memur postanelerdekine benzer camın arkasında oturuyordu. Evrak ya da küçük kayıp eşyaların ancak sığabileceği kadar bir boşluktan konuşuyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi bana yardım etmek, istediği en son şeymiş gibi. Baş ağrısı beynimi bulandırmıştı; kelimeleri güçlükle toparlayabildim.

"Bir cinayet hakkında bilgi vermek istiyorum."

Nöbetçi memurun biraz ilgisini çekmişe benziyordu bu. "Devam edin."

Camın altından bir gazete kupürü uzattım. Bankonun duvarla birleştiği köşeye yapıştırılmış sert bir sakız parçası vardı ve birisi bunu mavi tükenmez kalemle boyamıştı. "Bugünkü *London Gazette*'den bir haber bu, Muswell Hill'de gerçekleşen bir cinayet hakkında."

Adam giriş paragrafına göz gezdirdi, dillendirmediği sözcüklerle dudakları hafifçe kıpırdanıyordu. Yanındaki masada bir telsiz cızırdadı. *Gazette*'de verilen ayrıntılar kısıtlıydı. Tania Beckett, Holloway Yolu üzerindeki bir ilkokulda yardımcı öğretmendi. Öğlen üç buçuk sularında Archway'den Highgate'e gitmek üzere kuzey hattına, oradan da Cranley Gardens'a giden

43 numaralı otobüse binmişti. *Onu otobüsten alacaktım ama hava yağmurlu olduğu için çıkmamamı söyledi*, diye konuşmuştu erkek arkadaşı. *Zamanı geri çevirebilmek için neler vermezdim*. Adamın Tania'ya sarılmış bir fotoğrafı vardı. Acaba bir katilin gözlerine mi bakıyoruz, diye düşünmekten alamıyordum kendimi. Cinayet kurbanlarının çoğu, saldırganını tanır, derlerdi zaten. Öyle değil mi?

Camın altından ikinci kupürü uzattım. "Bu da dünkü *Gazette'*den bir ilan." Gözlerimde beyaz noktalar dönüp duruyordu, geçmesi için gözlerimi hızla kırıştırdım. Alnıma dokundum, çektiğimde parmaklarım hâlâ yanıyordu.

Nöbetçi memur bir o kâğıda, bir diğerine bakıyordu. Yüzünde görmüş geçirmiş birinin takınacağı türden, renk vermeyen bir ifade vardı. Benzerliğin benim kuruntumdan ibaret olduğunu, boynunda haç kolyesi olan koyu saçlı kızın yirmi beş yaşındaki Tania Beckett olmadığını söyleyip söylemeyeceğini çok merak ediyordum.

Böyle bir şey söylemedi. Telefonu aldı ve sıfırı tuşladı; durdu ve operatörün cevaplamasını beklerken gözlerini gözlerime dikti. Sonra da gözlerini benden ayırmadan, "Beni Müfettiş Rampello'ya bağlar mısınız lütfen?" dedi.

Graham'e mesaj yazıp rahatsızlandığımı, işe geri dönmeyeceğimi söyledim. Başımı soğuk duvara yaslayıp ılık suyum yudumlayarak birilerinin gelip benimle konuşmasını bekledim.

"Kusura bakmayın," dedi polis memuru bir saat sonra. Kendini Derek diye tanıttıysa da ona böyle hitap etmek fazla samimi gibi geldi bana. "Neden geciktiğini bilmiyorum."

Bahsettiği kişi Müfettiş Nick Rampello'ydu. Cannon Caddesi'ne Derek'in mesleki dil kullanımı için özür dileyip açılımını da söylediği CBA'dan gelecekti. "Cinayet Bürosu Amirliği. Söz konusu genç kadının ölümünü incelemekle görevli birim."

Titrememe engel olamıyordum. Tania'nın iki fotoğrafına gözlerimi diktim ve *Gazette'*de fotoğrafının çıkışıyla Muswell Hill parkında boğulmuş yatışı arasında neler yaşandığını merak ettim.

Sıradaki ben miyim, diye düşündüm.

Geçen cuma *Gazette*'de yayımlanan benim fotoğrafımdı. Bunu daha gördüğüm anda anlamıştım; öyle olmadığına asla ikna olmamam gerekirdi. Hemen polise gitseydim bir şeyler değişebilirdi belki.

Bir bağlantı olmak zorundaydı. Tania Beckett ilan çıktıktan yirmi dört saat sonra öldürülmüştü; Cathy Tanning ise ilanından kırk sekiz saat sonra anahtarlarını çaldırmıştı. Ben fotoğrafımı görelî beş gün olmuştu; benim başıma bir şey gelmesine ne kadar kalmıştı acaba?

Bir adam içeri girip sürücü belgelerini gösterdi.

Polis memuru sistemli biçimde bir form doldururken adam, "Ne büyük zaman kaybı," dedi yüksek sesle. "Hem sizin hem de benim için." Bana destek bulmayı umarcasına şöyle bir baktı ama ben de Derek de oralı olmadık. Derek, adamın ehliyetine baktı ve kasıtlı olabileceğinden şüphelendiğim bir ağırkanlılıkla ayrıntıları not etti. Derek'ten epey hoşlandığıma karar verdim. İşini bitirdiğinde adam ehliyeti cüzdanına koydu.

"Çok teşekkür ederim," dedi kinayeli bir şekilde. "Öğle molamı tam da böyle geçirmek istiyordum zaten."

Adamın yerini çığlıklar atan bebeğiyle adres sormaya gelen bir kadın, ardından cüzdanını kaybetmiş yaşlı bir adam aldı. "Bankadayken yanımdaydı," dedi adam. "Metrodan çıktığımda da. Ama metroyla nehir arasında bir yerde, nasıl olduysa..." Cüzdan polis karakolunda belirebilirmiş gibi etrafa bakındı. "... kayboldu." Gözlerimi kapadım ve buraya böyle alelade bir şey için gelmediğime, aklımda küçük bir öfkeden başka bir şey olmadan buradan çıkıp gidemeyeceğim için hayıflandım.

Derek, adamın bilgilerini ve cüzdanının tarifini aldı, bense kendimi derin nefesler almaya zorladım. Müfettiş Rampello'nun acele etmesini diledim.

Cüzdanı kayıp adam gitti, bir saat daha geçti ve sonunda Derek telefonu açtı. "Yolda mısınız? Ama kendisi öğlenden beri bekliyor." Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı. "Anladım. Tamam. Söylerim."

"Gelmiyor, değil mi?" Kaybettiğim zaman için kızamayacak kadar hasta hissediyordum. Başka ne yapacaktım ki? Bu haldeyken çalışamazdım.

"Bazı acil soruşturmalar araya girmiş anlaşılan. Tahmin edeceğiniz gibi olay masası epey yoğun. Müfettiş özürlerini iletmemi istedi ve sizinle irtibat kuracağını söyledi. Kendisine telefon numaranızı vereceğim." Gözlerini kısarak baktı bana. "Pek iyi görünmüyorsunuz."

"Düzelirim," dediysem de bu pek doğru değildi. İçimden korkmadığımı, sadece hasta olduğumu söylüyordum, ama telefonumu çıkarmış rehberimde gezinirken ellerim titriyordu.

"Cannon Caddesi'ne yakın mısınız? Kendimi iyi hissetmiyorum. Eve gitmem gerek sanırım."

"Bir yere ayrılma Zo," dedi Matt hiç tereddüt etmeden. "Gelip seni alacağım."

Bana az ötede olduğunu söylemişti ama yarım saat geçince dediği gibi olmadığını anladım. Halime üzümlü aceleyle gelirken gözden çıkaracağı yol parasını düşündüm suçluluk duygusuyla. Polis karakolunun kapısı savrularak açıldı ve Matt'in tanıdık yüzünü gördüğüm anda utanç verici olsa da gözlerimden yaşlar boşandı.

"Eşinizi almaya mı geldiniz?" dedi Derek. Düzeltmeye mecalim yoktu, Matt de böyle bir şeye kalkışmadı. "İki doz Lemsip,⁽¹⁾ içine de bir damla viski; ihtiyacı olan bu. Umarım çabucak iyileşirsiniz."

Matt bir müşteriymişim gibi kapıyı açıp beni taksiye oturttu ve kaloriferi sonuna kadar açtı. Nefesime yoğunlaşıp tüm bedenimi ele geçiren şiddetli titremeyi durdurmaya çalıştım.

"Ne zamandan beri böylesin?"

"Bu sabahdan beri. Akşamdan kalma hissetmemin tuhaf olduğunu düşündüm, çünkü gece o kadar çok içmedim ama sonra baş ağrım şiddetlendi ve kırgınlık başladı."

"Grip." Teşhisimi tereddütsüz koydu. Taksicilerin çoğu gibi Matt de her konuda uzmandı. Dikiz aynasından beni izliyor, gözü bir bana, bir yola dönüyordu. "Karakolda ne yapıyordun?"

"Dün gece bir cinayet işlenmiş. Cranley Gardens yakınlarındaki bir parkta."

"Crouch End'deki mi?"

(1) İngiltere'de çokça kullanılan bir soğuk algınlığı ilacı. (ç.n.)

“Evet. Kadın boğularak öldürülmüş.” Ona *London Gazette* ilanlarından bahsettim; kendi fotoğrafımdan, sonra da Tania Beckett’inkini gördüğümünden.”

“O kadın olduğuna emin misin?”

Gözlerini yola dikmişti ama başımı evet anlamında salladım. Cıkcıkladı, sonra da direksiyonu kararlı bir hamleyle sola kırıp tek yönlü kestirme sokaklardan birine daldı. Sokak o kadar dardı ki geçerken pencereden uzansam tuğla duvarlara dokunabilirdim.

“Nereye gidiyoruz?”

“Trafik felaket. Polis ne dedi peki?”

Kafamı toplamaya çalışarak sokağa baktım ama nerede olduğumuzu anlayamıyordum. Çocuklar okuldan çıkmış, eve yürüyorlardı; kimileri yalnızdı, kimileriye annesinin eline yapışmıştı.

“Vakadan sorumlu dedektif çağırdılar ama adam gelmedi.”

“Hep öyle olur zaten.”

“Korkuyorum Matt.”

Bir şey söylemedi. Duygularla başa çıkmak konusunda ol-
dum olası kötüydü zaten.

“Gazetedeki gerçekten benim fotoğrafımsa başıma bir şey gelecek demektir. Kötü bir şey.” Boğazım kaşınıyor, koca bir yumru, yutkunmama engel oluyordu.

“Polis ilanlarla bu cinayet arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyor mu?”

Nihayet küçücük sokakları olan mahalleden çıktık ve Güney Circular Yolu’nu gördüm. Eve neredeyse varmıştık. Gözlerim o kadar batıyordu ki açık tutmak canımı acıtıyordu. Biraz sulansınlar diye hızla gözlerimi kırıştırdım.

“Danışmadaki memur beni ciddiye almışa benziyordu,” dedim. Matt’in söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum. “Ama müfettiş ciddiye alır mı bilmiyorum. Ona henüz kendi fotoğrafımdan söz etmedim, fırsatım olmadı.”

“Bu acayip bir iş Zo.”

“Sen ne diyorsun! Fotoğrafı görünce kafayı yediğimi sandım. Galiba Simon hâlâ kafayı yediğimi düşünüyor.”

Matt sert bir bakış attı bana. “Sana inanmıyor mu?”

Kendime kızdım. Matt’e Simon’a karşı kullanacak yeni bir koz vermenin ne âlemi vardı?

"Mantıklı bir açıklaması vardır diye düşünüyör."

"Sen ne düşünüyörsün?"

Cevap vermedim. Öldürüleceğimi düşünüyörüm.

Evimin önüne yanaştığımızda çantamı açtım.

"Sana biraz para vereyim."

"Gerek yok."

"Boşuna zarara girme Matt, ne gerek var..."

"Senden para almam Zo," diye çıkıştı. "Koy cebine." Sesi yumuşadı. "Gel, içeri girmene yardım edeyim."

"Kendim gidebilirim." Fakat ayağa kalktığım anda dizlerimin bağı çözüldü, düşecekken Matt tuttu beni.

"Belli oluyor."

Anahtarımı aldı, kapıyı açtı, derken durdu.

"Sorun yok," dedim. "Simon işte." Sadakatsiz hissedemeyecek kadar hastaydım. Çantamla kabanımı tırabzanın başına astım ve Matt, beni yukarı çıkardı. En üst basamakta yatak odamın nerede olduğunu bilemeyerek durdu, ben de ona Katie'nin odasının yanındaki odayı işaret ettim. "Bundan sonrasını hallederim," dedim ama aldırış etmedi. Kapıyı açıp beni kolumdan tuttu, ağır adımlarla yatak odasına girdik.

Yatağın sol tarafından yorganı çekti. Onunla evli olduğumuz zamanlarda solda ben yatıyordum. Şimdiyse soldaki komodinde Simon'ın eşyaları duruyordu; kitabı, yedek okuma gözlüğü, saatini ve bozukluklarını koyduğu deri kap. Matt fark ettiyse bile bir şey söylemedi.

Üstümde giysilerimle yatağa kıvrıldım.

Simon uyandırdı beni. Dışarısı karanlıktı, abajuru yaktı. "Eve geldiğimden beri uyuyorsun. Hasta mısın?" Bir eliyle cep telefonunun ahizesini kapatmıştı, fısıldıyordu. "Telefonda bir polis memuru var. Mesele nedir? Bir şey mi oldu?" Kan ter içindeydim. Yastıktan kaldırıncı başıma bir ağırlı saplandı. Telefona uzandım ama Simon geri çekti. "Polis neden arıyor seni?"

"Sonra anlatırım." Cümlemin yarısında sesim boğuldu, düzeltmek için öksürdüm. Simon telefonumu bana uzatıp yatağa oturdu. Hâlâ ateşliydim ama uyumak iyi gelmişti.

"Alo," dedim. "Ben Zoe Walker."

"Bayan Walker, ben Kuzeybatı Cinayet Bürosu'ndan Müfettiş Rampello. Benimle konuşmak istemişsiniz sanırım."

Adamın dikkati dağınık gibiydi. Sıkılmış ya da yorulmuştu. Belki de her ikisi.

"Evet," dedim. "Uğramak isterseniz şu anda evdeyim."

Simon ellerini açıp dudaklarını oynatarak, "Ne oldu?" dedi.

Araya girdiği için kızarak başımı iki yana salladım. Evde telefon iyi çekmiyordu ve ben Müfettiş Rampello'nun söylediklerini kaçırmak istemiyordum.

"... şimdilik ihtiyacım olan bu kadar."

"Affedersiniz, ne dediniz?"

"Anladığım kadarıyla Tania Beckett'ı tanı mıydunuz?"

"Hayır ama..."

"Yani kendisinin eskortluk yapıp yapmadığını ya da seks sohbeti hattında çalışmadığını biliyorsunuz?"

"Hayır."

"Tamam." Aceleciydi; bu gece araması gereken numaralarla dolu uzun listedeki bir numaradan ibaretmişim gibi hızlı hızlı konuşuyordu. "Tania'nın fotoğrafı çünkü *London Gazette*'de, yani 16 Kasım Pazartesi günü yayımlandı. Doğru mu?"

"Evet."

"Sizse bu sabah haberlerde fotoğrafını görüp onu tanıdığınızda bize ulaştınız, öyle mi?"

"Evet."

"Bu gerçekten yararlı olacak, vakit ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Peki ama benimle konuşmak istemiyor musunuz? İfademi almak?"

"Başka bir ihtiyaç olursa sizinle irtibat kurarız." Ben konuşmaya devam ederken telefonu kapadı. Simon artık şaşkın değil, daha ziyade kızgın görünüyordu.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın, lütfen?"

"O kız," dedim. "Öldürülen. Bu sabah sana gösterdiğim fotoğraftaki kız."

O sabah haber bülteni biter bitmez yukarı koşmuş, Simon'ı sarsarak uyandırmış, alelacele anlatmışım.

"Ya hepsinin ilanlarla ilgisi varsa Si?" demiştim sesim çatal-
lanarak. "Ya birisi öldüreceği kadınların fotoğraflarını ilanlara
koyuyorsa, ya sırada ben varsam?"

Simon sarsak hareketlerle beni çekip kucaklamıştı. "Tatlım,
bu meseleyi biraz fazla abartıyor olamaz mısın sence? Londra'da
her yıl yüz kişinin öldürüldüğünü okudum bir yerde. Bir yılda!
Bu da... ne ediyor? Ayda yaklaşık sekiz kişi ediyor. Korkunç bir
şey olduğunun farkındayım ama ücretsiz bir gazeteyle hiç ilgisi
yok."

"Öğle arasında karakola gideceğim," demiştim ona. Hâlâ aşırı
duygusal davrandığımı düşündüğünü anlayabiliyordum.

Şimdiyse yatağın ayak ucuna oturdu ve, "Polis seni ciddiye
aldı mı?" dedi. Parmaklarımın üstüne oturunca ayağımı çektim.

Omuz silktim. "Bugün nöbetçi memur nazık davrandı. Ama
vakayla ilgilenen müfettişi aradığı halde adam gelmedi. Şimdi de
benden gerekli tüm bilgileri aldıklarını ve tekrar konuşmak ister-
lerse arayacaklarını söylüyor." Yaşlar dökölmek için gözlerimi
zorluyordu. "Ama diğer fotoğrafları bilmiyorlar; Cathy Tanning
ve benimkini!" Ağlamaya başladım, başımın zonklaması yüzün-
den düzgün düşünemiyordum.

"Şşşş." Simon saçımı okşadı ve yastığımı çevirip yüzümü
yaslayabileceğim serin bir yer buldu bana. "Onları tekrar arama-
mı ister misin?"

"Telefon numaraları bile yok bende. Kuzeybatı Cinayet Büro-
su, dedi adam."

"Ben bulurum. Sana ağı kesiciyle bir bardak su getireyim,
sonra da onları arayayım." Kapıda doğru ilerledi, sonra o anda bir
şey fark etmiş gibi arkasını döndü. "Sen neden benim tarafımda
yatıyorsun?"

Gözlerine bakmak zorunda kalmayayım diye yüzümü yas-
tığa sakladım. "Uykumda döndüm herhalde," diye mırıldandım.

Hararetle tartıştığımız tek konu buydu.

"Matt, Katie ile Justin'in babası," diyordum. "Onunla ara sıra
görüşmememi bekleyemezsin."

Simon gönölsüzce kabullenmişti bunu. "Ama eve gelmesi
için bir sebep yok, öyle değil mi? Salonumuzda oturmasına, fin-
canlarımızdan kahve içmesine gerek yok?"

Bu çocukça ve mantıksızdı ama Simon'ı kaybetmek istemiyordum ve o sırada uzlaşmanın yolu bu gibi gelmişti.

"Peki," demiştim. "Eve gelmeyecek."

Gözlerimi yeniden açtığımda komodininde bir bardak su, yanında da haplar vardı. Haplardan ikisini aldım ve yataktan kalktım. Bluzum kırıışmış, pantolonum yamulmuştu. Soyundum, kalın pamuklu bir pijama takımı buldum ve büyük bir hırkayla sarmaladım kendimi.

Saat dokuzdu. Alt katta etli güvece benzer bir yemeğin kalasını buldum. Bacaklarım hâlâ titriyordu ve uzun uykuumun etkisiyle uyuşuk haldeydim. Salona gittim; Simon, Justin ve Katie televizyon seyrediyorlardı. Hiç kimse konuşmuyordu ama huzurlu bir sessizlikti bu. Bir an için orada dikilip aileme baktım. Beni ilk Katie gördü.

"Anne! Biraz daha iyi misin?" Yana kayıp Simon'la aralarında yer açtı, ben de aşağıya inmenin yorgunluğuyla oturdum.

"Pek değil. Çok fenayım." Yıllardır bu kadar kötü hissetmemiştim. Kemiklerim ağrıyor, tenime dokununca canım acıyordu. Gözlerimde sadece kapattığımda geçen bir batma hissi vardı ve boğazım o kadar şişmişti ki konuşmakta güçlük çekiyordum. "Grip oldum galiba. Sağlam bir grip."

"Zavallı sevgilim." Simon kolunu omzuma attı ve Katie ilk defa "aleni sevgi gösterisi" olarak adlandırdığı bu durumla ilgili bir şey söylemedi. Justin bile endişeli gibiydi.

"İçecek bir şey ister misin?" dedi. Gerçekten hasta görünüyordum herhalde.

"Sadece su. Teşekkür ederim."

"Hiç dert değil." Ayağa kalktı, elini cebine atıp bana bir zarf uzattı.

"Nedir bu?" Zarfı açınca yirmi sterlinlik banknotlardan oluşan kalın bir tomarla karşılaştım.

"Kira."

"Ne? Bunu konuşmuştuk. Senden kira istemiyorum canım."

"Yiyecek, faturalar, her neyse işte. Senin o."

Son zamanlarda Justin'in eve katkı sağlamamasının yanlış olduğunda ısrar eden Simon'a döndüm. Durumun kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını söyler gibi başını salladı.

"Bu yaptığın gerçekten iyi bir şey Justin. Tebrik ederim, dostum." Bu teklifsiz konuşma tarzı Simon'da yapmacık durmuştu. Justin ona küçümser gibi baktı.

Katie ne kadar olduğunu görmek için banknotlara göz atarak, "Meteliksiz değil miydin sen?" dedi. Paranın nereden geldiğini sormak isteyen iç sesimi susturmaya çalışarak zarfı hırkamın cebine koydum. "Melissa yeni dükkânı kurabilmek için kafenin sorumluluğunu bana verdi," dedi Justin zihnimi okumuşçasına. "Geçici bir durum tabii ama maaş da arttı."

"Harika!" Oğlum hırsızlık ya da uyuşturucu ticareti yapmadığı için duyduğum rahatlama, tepkimde orantısız bir coşkuya neden olmuştu. Justin bu haber önemsizmiş gibi omuz silkti ve bana su getirmek için mutfağa gitti. "Sadece bir şans verilmesine ihtiyacı olduğunu biliyordum," diye fısıldadım Simon'a. "Ne kadar çalışkan bir delikanlı olduğunu görebilecek birine."

İşle ilgili verilecek haberi olan tek kişinin Justin olmadığını hatırladım birden. Katie'ye döndüm. "Seçmeden önce sana yeterince destek olmadığım için üzgünüm, tatlım. Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum."

"Ah, Tanrım, şimdi bunları kafana takma, anne. İyi değilsin."

"Simon harika geçtiğini söyledi."

Katie'nin gözleri parladı. "İnanılmazdı. Temsilci kadın elinde, artık ne demekse benim *tip* ve *aralığımda* birkaç kişi daha olduğu için beni almadı ama danışmada bekleyen bir adamla sohbet ettim. *On İkinci Gece*'yi sahneye koyan bir tiyatro grubunun yönetmeniymiş ve grubun Viola'sı kayak yaparken kaza geçirmiş. Daha harika bir şey olabilir mi?"

Söylediklerini takip edemeden baktım ona. Justin bir bardak suyla geri döndü. Musluğu açtıktan sonra yeterince beklememişti; su bulanık ve ılıktı, yine de minnettarlıkla yudumladım. Acıyan boğazımı rahatlatacak her şey makbuldü.

"Anne, *On İkinci Gece* okulda çalıştığımız metindi. Sular seller gibi biliyorum. Üstelik adam benim Viola için biçilmiş kaftan olduğumu söyledi. Hemen oracıkta elemenden geçtim, çok çılgındı! Rolü kaptım! Ekibin geri kalanı haftalardır prova yapıyormuş ama benim iki hafta içinde altından kalkmam gerek."

Başım dönüyordu. "Peki kimmiş bu adam? Hakkında bir şey biliyor musun?"

"Adı Isaac. Kız kardeşi Sophia ile okul arkadaşı çıktı, yani tamamen yabancı sayılmaz. Edinburgh'da bazı işler yapmış. En heyecan verici tarafı da şu; *On İkinci Gece*'yle turneye çıkacaklar-mış! Akıl almaz derecede hırslı bir adam, çok da yetenekli."

Katie'nin yüzünde bir şey daha fark ettim. Oyunculuk işine duyduğu heyecandan başka bir şey. "Yakışıklı mı?"

Yüzü kızardı. "Çok."

"Ah, Katie!"

"Ne? Anne, öyle bir şey değil, inan bana. Onu seversin ben-ce."

"İyi. Eve davet edebilirsin."

Katie burun kıvrırdı. "Daha dün tanıştık, anne, adama ailem-le tanışmasını teklif etmeyeceğim."

"Eh, o buraya gelmeden turneye gidemeyeceğini bil de..."
Birbirimize dik dik baktık, sonunda Simon araya girdi.

"Bunu sen daha iyi hissettiğin zaman konuşalım mı?"

"Daha iyi hissediyorum zaten," dedim ama inadım, ani bir baş dönmesiyle gözlerimi kapamak zorunda kalana dek sürdü.

"Tabii, tabii. Haydi bakalım, yatağa."

Bana verdiği söz geldi aklıma. "Polisi aradın mı?"

"Evet. Soruşturma ekibinin yetkililerinden biriyle görüş-tüm."

"Rampello mu?"

"Sanırım. Sana biraz benzeyen şu fotoğraf konusunda ne ka-dar kaygılı olduğunu söyledim."

"Benim fotoğrafımdı o."

"Konuştuğum adam da senin neden endişelendiğini gayet iyi anladığını söyledi ama şu anda Tania Beckett cinayetinin baş-ka bir suçla bağlantılı olduğunu düşünmüyorlarmış."

"Bir bağlantı olmalı ama," diye üsteledim. "Tesadüf olamaz."

"Kadını tanımıyorsun bile," dedi Justin. "Neden bu kadar geriliyorsun?"

"Çünkü kadın öldürüldü, Justin!" O tepki vermeyince umut-suzluk içinde Katie'ye baktım. "Çünkü benim fotoğrafım..."

"Senin fotoğrafın değil o, tatlım," diye araya girdi Simon.

"...çünkü benim fotoğrafım da bire bir aynı ilanda çıktı. Bu yüzden gerilmekte çok haklıyım bence. Sizce öyle değil mi?"

"Bu tür ilanlar riskli olmasa özel tarifeli numaraları olmaz normalde," dedi Simon.

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Kadın eskort muydu?" diye sordu Katie.

"Mesleki risk," dedi Justin. Omuz silkti ve elinde telefonuyla kanepedeki eski yerini aldı.

"Haberlerde eskort değil, yardımcı öğretmen olduğunu söylediler." Gazetede kullandıkları fotoğrafı düşündüm, Tania'nın erkek arkadaşıyla olduğu. Benim cinayet haberimin başlığını hayal ettim, yanına hangi fotoğrafı koyacaklarını merak ettim. Graham Hallow'dan bilgi alıp almayacaklarını.

"İlanda eskortluk hizmetiyle ilgili bir şey belirtilmemişti, değil mi, anne?" dedi Katie.

"Bir internet adresi vardı." Elimin ayasını alnıma bastırıp hatırlamaya çalıştım. "Eşini bul nokta kom."

"Daha çok çöpçatanlık sitesi gibi. Belki de internetten tanıştığı biri öldürmüştür kadını."

"Artık tek başına dışarı çıkmayı istemiyorum," dedim Katie'ye. Şaşkınlık içinde gözlerini bana dikti.

"Londra'nın öbür ucundaki bir cinayet yüzünden mi? Anne, saçmalama. İnsanlar sürekli öldürülüyor, yeni bir şey değil ki."

"Erkekler, evet. Çetelerdeki çocuklar. Uyuşturucu bağımlıları ve risk seven aptallar. Ama işten eve gelen genç kadınlar değil. Arkadaş grubunla çıkacaksın ya da hiç çıkmayacaksın."

Katie, Simon'a baktı ama Simon bir kez olsun benim tarafımı tuttu.

"Güvende olmanı istiyoruz, hepsi bu."

"Gerçekçi bir istek değil bu. İş ne olacak? Cuma geceleri on buçuktan önce lokantada işim bitmiyor, şimdi *On İkinci Gece* olduğu için çoğu gece provam olacak. Eve yalnız dönmekten başka seçeneğim yok." Konuşacak oldum ama Katie nazik ve ısrarcı biçimde sözümü kesti. "Ben kocaman kızım, anne. Dikkatliyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

Ama ben endişeleniyordum. Her gece akıllı kırmızı halı yıldızı olma düşüncesiyle bulanık, kör gibi işten eve dönen Katie için endişeleniyordum. Hayatın kendilerine ne sürpriz hazırladığından habersiz Cathy Tanning ve Tania Beckett'lar için endişeleniyordum. Ve kendim için endişeleniyordum. O ilanların ne anlama geldiğini, onlardan birinde neden fotoğrafım olduğunu bilmiyordum ama bu tehlike son derece gerçektir. Göremesem de hissediyordum. Yaklaşıyordu.

Doğru kişinin nerede karşına çıkacağını bilemezsin. Belki de bindiğin trende hep cam kenarındaki koltukta oturuyordur. Kahve almak için girdiğin sırada onu önünde görüyor olabilirsin. Belki her gün yolun karşısına onun ardı sıra geçiyorsundur. Eğer kendinden eminsen sohbet etmeye girişebilirsin. Önce havadan ve trenlerin halinden bahseder, zaman geçtikçe daha kişisel ayrıntıları anlatırsınız birbirinize. Senin cehennemden farksız hafta sonun, onun kendisini köle gibi çalıştıran patronu, onu anlamayan erkek arkadaşı. Birbirinizi tanımaya başlarsınız, derken aranızdan biri işi bir sonraki seviyeye taşır. Kahve? Akşam yemeği? Anlaşma sağlanır.

Peki ya Doğru Kişi bir sonraki vagona oturuyorsa? Ya kahvesini evden getiriyorsa, ya işe bisikletle gidiyorsa, ya yürüyen merdiven yerine normal merdiveni kullanıyorsa? Onunla karşılaşmayarak neler kaçırdığını hayal etsene.

İlk buluşmayı, ikinci buluşmayı, daha fazlasını.

Belki de derdin Doğru Kişi'yi bulmak değildir, belki de daha kısa süreli bir şey istiyorsundur. Daha tatlı bir şey. Kanını coşturacak, nabzını hızlandıracak bir şey.

Bir kaçamak.

Tek gecelik bir ilişki.

Bir kovalamaca.

İşte böyle başladı. **esinibul.com**. Londra'da işe gidip gelen yolcuları tanıştırtmanın bir yolu. İnsanları bir araya getiren bir yardım eli. Yaptığım şeye simsarlık diyebilirsin, arabuluculuk, çöpçatanlık.

İşin güzel yanı, kayıtlarımda yer aldığınızdan hiçbirinizin haberi bile yok.

10

Yirmi dört saati yatakta, çoğunlukla uyuyarak geçirdim. Çarşamba öğleden sonra güçbela doktora gittim ve zaten bildiğim şeyleri duydum: Grip olmuştum; su içmek, reçetesiz ilaçlar kullanmak ve geçmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Simon inanılmazdı. Çocuklara yemek yaptı, bana yemediğim yemekler taşıdı, yutabileceğim tek şeyin dondurma olabileceğini söylediğimde çıkıp aldı. Justin'e hamileyken karlı havada cips ve jelibon almaya yolladığım Matthew'un sızlanmalarını hatırlayınca Simon'dan iyi bir müstakbel baba olabileceğini düşündüm.

Güçlkle işyerini arayıp Graham'e hasta olduğumu söyledim. Şaşırtıcı biçimde anlayışlı davrandı, ta ki ona hafta boyunca gidemeyeceğimi söyleyene dek.

"Hiç değilse yarın gelemez misin? Jo izinli, telefonlara bakacak kimse olmayacak."

"Gelebilirsem gelirim," dedim. Sabah olunca ona, "Üzgünüm, hâlâ hastayım," diye bir mesaj gönderdim ve telefonumu kapadım. Öğlene kadar yiyecek bir şey görmek bile istememiştim; Melissa bana kafeden tavuk suyuna çorba getirdi, yemeye başladığımda kurt gibi aç olduğumu fark ettim.

"Nefis bir şey bu." Bizim mutfakta, ancak iki kişinin sığabildiği küçük masada oturuyorduk. "Dağınıklığın kusuruna bakma." Bulaşık makinesinin boşaltılması gerekiyordu, bu da herkesin durumu görmezden gelip kahvaltı tabaklarını lavabo-

ya yığması demekti. Çöp kutusunun etrafını saran boş paketler onun da dolu olduğu anlamına geliyordu. Buzdolabının kapağı aile fotoğraflarıyla kaplıydı; en adi hediyelik eşyayı bulma yarışı kapsamında satın almayı gelenek haline getirdiğimiz zevksiz magnetlerle tutturulmuştu hepsi. Şu anda birinci sırada Katie'nin Benidorm'dan aldığı kafa sallayan eşek magneti vardı; buzdolabı her açıldığında geniş şapkası kıpırdanıyordu.

"Samimi bence," dedi Melissa. Şüpheli bakışlarımı görünce güldü. "Gerçekten. Sıcak, sevgi ve anılarla dolu; tam da bir aile evinin olması gerektiği gibi." Yüzünde pişmanlık aradım ama bulamadım.

Tanıştığımızda Melissa kırk yaşındaydı, hâlâ aile kurabilecek kadar gençti. Bir seferinde ona Neil ile çocuk sahibi olmayı düşünüp düşünmediklerini sormuştum.

"Onun olmuyor." Anında düzeltmişti sözlerini. "Haksızlık ettim. *Bizim* olmuyor, demek istemiştım."

"Zor bir durum olmalı." O kadar uzun zamandır anneydim ki çocukların olmadığı bir hayat düşünemiyordum.

"Pek sayılmaz. Başından beri biliyordum. Neil çocukken lösemi geçirmiş, kemoterapi kısır bırakmış onu. Bu yüzden birlikte kurduğumuz hayatın bir parçası olmayacaktı zaten bu. Başka şeyler yaptık, başka imkânlarımız oldu." Çalışmaktan bahsediyordu herhalde. İş gücü, tatiller, güzel bir ev.

"Neil benden daha çok zorlandı," dedi. "Eskiden çok öfke lenirdi. 'Neden ben?' filan derdi. Ama şimdilerde aklımıza bile gelmiyor."

"Oysa ben sizinki gibi bir ev isterdim," dedim mutfakta otururken. "Her yer pırıl pırıl, görünürde bir tek kirli çorap yok!"

Gülümsedi. "Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür derler, değil mi? Çok geçmeden Katie ile Justin evden taşınırlar, siz de onların yanınızda olmasını dileyerek boş evde debelenirsiniz."

"Belki de. Ah, aklıma geldi bak. Oğluma ne yaptın sen öyle?"

Melissa bir an için endişelendi, ben de şaka yapmaya çalıştığım için kötü hissettim kendimi. Açıkladım: "Salı günü kira için bana para verdi. İstemediğim halde. Onu terfi ettirmişsin anladığım kadarıyla."

"Ah, şimdi anladım! Hak ediyor, çok iyi iş çıkarıyor. Benim de bir müdüre ihtiyacım vardı. Kusursuz çözüm oldu."

Yine de onu sıkan bir şey vardı. Bir süre bakiştık, sonra gözlerini çevirip pencereden dışarıya, küçük bahçemize bakmaya başladı. Nihayet konuştu.

"Maaş artışı." Bana şöyle bir baktı. "Elden veriyorum." Kaşımı kaldırdım. Onun arkadaşığıydım ama aynı zamanda muhasebecisiydim de. Justin'in maaşındaki artıştan söz açmasam bunu bana söylemeyecekti muhtemelen.

"Müşteriler nakit ödeme yaptıklarında her zaman kağıtlara geçirmiyoruz. Zor günler için kenarda tuttuğum bir para var. İşyerinden kâr payı ayırmama gerek kalmadan evin ufak tefek masraflarını karşılıyor."

"Anlıyorum." Aslında şu anda vicdanımla savaşıyor olmalıydım ama anladığım kadarıyla Melissa kimseye zarar vermiyordu. Şirket vergisi ödememek için denizaşırı ülkelerde hesap açan küresel bir pazarlamacı filan değildi. Hepimiz gibi hayatını kazanmaya çalışan, yerli bir işkadınıydı sadece.

"O kadar bencilce bir şey değil." Melissa'nın yüz ifadesinden bana söylediğine pişman olduğunu, onu yargılayacağımdan endişelendiğini anlayabiliyordum. "Justin'in de vergi memuruna para kaptırmamasını sağlıyor bu. Kenara bir şeyler atmaya başlayabilir."

Bunu düşünmüş olması bile duygulandırmıştı beni. "Yani maaş artışının bir kısmını kira için vermesi konusunda sana da mı teşekkür borçluyum?"

"Onunla bir iki şey konuşmuş olabilirim..." Takındığı masum ifade güldürdü beni.

"Teşekkür ederim öyleyse. Sonunda onun biraz olsun büyüdüğünü görmek güzel. Birilerinin seni vergi idaresine ispiyonlamasından korkmuyor musun?" diye ekledim kısa süreliğine muhasebeci gömleğimi giyerek. Endişelenmesi gereken tek kişi Melissa değildi. O yakalanırsa ben de tutuklanırdım.

"Bilen tek kişi sensin."

"Neyi bilen?" Sırıttım. "Üstümü değiştirsem iyi olacak, leş gibi kokuyordum." Üstümde gece yatarken giydiğim eşofman

ve tişört vardı hâlâ. Birden hastalığın verdiği o ağır kokunun farkına varmıştım. “Katie’nin yeni erkek arkadaş, daha doğrusu yönetmeniyle tanışacağım bugün. Prova için almaya gelecek onu.”

“Erkek arkadaş mı?”

“Yani Katie öyle demiyor ama ben kızımı tanıyorum. Adamla daha pazartesi günü tanıştı ama o zamandan beri adını anmadığı bir tek konuşmamız olmadığına yemin ederim. Isaac şöyle, Isaac böyle. Fena kaptırdı.” Merdivenlerin gıcırdadığını duydum ve konuşmayı kesiverdim. Tam o sırada Katie mutfakta belirdi.

“Vay, şuna bak!” dedi Melissa, ona sarılmak için ayağa fırlarken. Katie boya püskürtülmüş gibi görünen gri, dar bir kot, üzerine ise Melissa’ya sarılırken belinde yukarı sıyrılan altın pullu bir eşofman giymişti.

“Meşhur tavuk suyu çorban mı bu? Var mı başka?”

“Tonla. Eee, Isaac diye birini duydum...” İsimdeki sesli harfleri vurgulu söyleyince Katie bana şüpheyile baktı. Bir şey demedim.

“Harika bir yönetmen,” dedi Katie resmi bir tavırla. Bekledik ama konuya girmiyordu.

“Peki para meselesini sorayım mı?” dedi Melissa her zaman ki işkadını tavrıyla. “Oyunculuğun en kârlı mesleklerden olmadığını biliyorum ama en azından masraflarını karşılayacak mı?”

Katie’nin tereddüdü, bilmem gereken her şeyi söylemişti.

“Ah, Katie, bunun gerçek bir iş olduğunu sanmıştım!”

“İş zaten. Oyun sahnelendikten sonra ödeme yapılacak bize, bilet hasılatı alınıp faturalar ödendikten sonra.”

“Yani kâr paylı bir iş mi?” dedi Melissa.

“Aynen öyle.”

“Peki kâr olmazsa?” dedim.

Katie çıkıştı bana. “Yine başladın! Neden işe yaramazın teki olduğumu söylemiyorsun anne? Kimse gelip oyunu seyretmeyecek, tüm paranızı kaybedeceksiniz desene...” Sustu ama çok geçti artık.

“Hangi paranızı? Kârdan pay almayı bir yere kadar anlayabilirim ama ne olur yeni tanıştığın bir herife ciddi ciddi para vermediğini söyle bana!”

Melissa ayağa kalktı. “Benim gitme vaktim geldi sanırım. Rolü kaptığın için tebrik ederim Katie.” *Kızın üstüne gitme*, anlamında sert bir bakış attı bana, sonra da gitti.

“Ne parası Katie?” diye direttim.

Katie mikrodalgaya bir kâse çorba koyup ısıtma düğmesine bastı. “Prova mekânının masraflarını paylaştık, o kadar. Ortaklık bu.”

“Kazık atmak bu.”

“Tiyatroda işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyorsun anne!”

Artık ikimiz de bağırıştığımız, kendimizi açıklamaya çalışmakla meşgul olduğumuz için kapıdaki anahtar sesini duymadık. Simon hafta boyunca, yani hastalandığımdan beri olduğu gibi eve erken gelmişti.

Kapıya yaslanmış bizi izlediğini fark ettiğimde, yüzünde uysal bir neşeyle, “Daha iyisin anlaşılan?” dedi.

“Birazcık,” dedim süklüm püklüm. Katie çorbayı odasına götürmek için bir tepsiye koydu. “Isaac saat kaçta alacak seni?”

“Beşte. Şu kâr payı konusunu açacaksan içeri davet etmiyorum onu.”

“Açmam, söz. Sadece onunla tanışmak istiyorum.”

“Sana bir şey getirdim,” dedi Simon. İçinde küçük ve sert bir şey olan naylon torbayı Katie’ye uzattı. Katie tepsiyi bırakıp torbayı açtı. Saldırı alarmıydı bu; pimi çekince sirene benzer bir ses çıkaran türden. “Köşebaşındaki dükkânda satıyorlardı. İşe yarar bir şey mi bilmiyorum ama metrodan eve yürürken yanında taşıyabilirsin, diye düşündüm.”

“Teşekkürler,” dedim. Bunu Katie’den çok benim iç huzurum için aldığını biliyordum. Katie’nin o kadar geç saatlerde dışarıda olması konusunda biraz daha iyi hissedeyim diye. Az önceki patlamamı telafi etmeye çalıştım. “*On İkinci Gece*’nin biletleri ne zaman satışa çıkacak canım? En ön sırada olacağız çünkü, öyle değil mi Simon?”

“Kesinlikle.”

Simon bunu içinden gelerek söylüyordu ve sebebi sadece Katie’yi düşünmesi değildi. Simon klasik müziği, tiyatroyu ve kuytu mekânlardaki gösterişsiz caz konserlerini seviyordu. *Fare*

Kapanı'nı izlemediğimi duyunca çok şaşırmış, beni götürmüş ve eğlenip eğlenmediğimi görmek için sürekli dönüp bana bakmıştı. Fena sayılmazdı bence ama *Mamma Mia*'yı tercih ederdim.

"Tam bilmiyorum. Öğrenirim. Teşekkürler." Katie, Simon'a söylemişti bunları. Sanırım onu kendine daha yakın buluyordu. Önceki gece Simon, ona repliklerini çalıştırırken birden ara verip metindeki benzetmeleri tartışmaya başlamışlardı.

"'Gizlenmeyi' nasıl kişileştirip 'Günahkârlık' olarak adlandırdığını görüyor musun?" demişti Simon.

"Evet! Üstelik sonunda bile, kimsenin kimliği tam olarak belli değil."

Justin'le göz göze gelmiştik, o an ender de olsa aynı duyguları paylaşıyorduk.

İlk buluşmamızda Simon yazar olmak istediğini söylemişti bana.

"Ama yaptığın iş zaten bu değil mi?" Kafam karışmıştı. Tanıştığımızda kendini gazeteci olarak tanıtmıştı bana.

Başını sallayarak geçiştirmişti. "O gerçek anlamda yazmak değil; sadece içerik yazıyorum. Benim istediğim şey kitap yazmak."

"Yaz öyleyse."

"Bir gün yazacağım," demişti. "Zaman bulduğumda."

O yıl Noel'de bir Moleskine defter almıştım ona; yumuşak, kahverengi deriyle kaplı, kalın, kaygan sayfalı. "Kitabın için," demiştim utangaç bir tavırla. Henüz birkaç haftadır birlikteydik ve günler boyunca ona ne alsam diye kafa patlatmıştım. Sanki Ay'ı hediye etmişim gibi bakmıştı bana.

Bir yıldan uzun süre sonra, evime taşınıp kitabının ilk taslağını yarılacağı sırada, "Mesele defter değildi," demişti. "Mesele bana inanmış olmandı."

Katie gergindi. Üzerinde hâlâ dar kot pantolonu ve pullu eşofmanı vardı; bu haliyle bir şekilde hem gündelik hem de çekici görünmeyi başarmıştı. Kırmızı ruj sürmüş ve gözlerine kaşlarına doğru birer kanat gibi kıvrılan siyah göz kalemi çekmişti.

Kapı zili çaldığında bana, "On beş dakika," diye fısıldadı. "Sonra gidiyoruz." Justin hâlâ kafede, Simon'la ikimiz alelacele toparladığımız salondaydık.

Koridorda alçak sesler duydum ve Katie'nin yeni erkek arkadaş-yönetmenine ne söylediğini merak ettim. *Annemin kusuruna bakma*, diyordu herhalde. Salona girdiklerinde Simon ayağa kalktı. Katie'nin onu neden çekici bulduğunu görür görmez anladım. Isaac uzun boylu, pürüzsüz buğday tenliydi, üst kısmı uzun bırakılmış simsiyah saçları vardı. Gözleri kahverenginin en koyu tonundaydı ve deri ceketinin altındaki V yakalı tişörtünden düzgün hatlı göğsü belli oluyordu. Kısacası Isaac muhteşemdi.

Ayrıca en az otuz yaşındaydı.

Ağzımın açık kaldığını fark edince kapatıp merhaba dedim.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Walker. Çok yetenekli bir kızınız var."

"Annem sekreter olmam gerektiğini düşünüyor."

Katie'ye ters ters baktım. "Ben sekreterlik kursuna gitmeni önerdim. Güvenebileceğin bir şey olsun diye."

"Akıllıca bir tavsiye," dedi Isaac.

"Öyle mi dersin?" dedi Katie inanamayarak.

"Bizimki zorlu bir sektör ve sanat fonlarındaki kesintilere bakılırsa daha da kötüye gidiyor."

"Şey, belki bir kere daha düşünürüm."

Şaşkınlıkla gülecekken bunu bir öksürüğe çevirdim. Katie hiddetli bir ifadeyle baktı bana.

Isaac, Simon'la tokalaştı ve Simon, ona bir bira uzattı. Isaac araba kullanacağı gerekçesiyle geri çevirince en azından bunun bir artı olduğunu düşündüm. Katie ile ikisi kanepede, aralarında makul bir mesafeye oturdular; bense tanışmalarından beri geçen kısa zaman içinde yönetmen ve oyuncudan daha fazlası olduklarına dair işaretler aradım. Fakat kazara gibi görünen kasıtlı dokunuşlar yoktu. Katie'nin bu taparcasına hayranlığı tek taraflı bir tutulma mıydı acaba? Canının yanmamasını umuyordum.

"Katie'yi ajansta gördüğüm anda Viola için biçilmiş kaftan olduğunu anladım," diyordu Isaac. "Çabucak bir kare çekip fikrini almak için Sebastian'ı oynayan arkadaşına yolladım."

"Fotoğrafımı mı çektin? Hiç söylemedin!"

"Telefonumda duruyor. Her neyse, hemen cevap yazıp harika göründüğünü söyledi. Konuşurken duymuştum zaten seni. Yanındaki kızla konuşuyordun, hatırladın mı? Ve içimden bir ses senin aradığım Shakespeare kızı olduğunu söyledi."

"Yeter Ki Sonu İyi Bitsin,"⁽¹⁾ dedi Simon sırtarak.

"Çok güzel!" dedi Isaac. Hepsi güldüler. Katie saatine baktı.

"Gitsek iyi olacak."

"Provadan sonra Katie'yi eve bırakırım Bayan Walker. Gece metroya binmesi konusunda biraz endişelisiniz anladığım kadarıyla."

"Çok naziksiniz."

"Hiç sorun değil. Londra yalnız bir kadın için çok güvenli olmayabiliyor."

Ondan hoşlanmamıştım.

Matt insanlar hakkında verdiğim peşin hükümlere kahkahalarla gülerdi ama ilk izlenim önemlidir. Isaac ile Katie'yi salon penceresinden seyrettim; yolun yüz metre kadar ilerisine, Isaac'ın boş park alanı bulabildiği yere kadar yürüdüler. Arabaya ulaştıklarında Isaac, elini Katie'nin beline koydu, ardından eğilip kapıyı açtı. Nesinden hoşlanmadığımı tam olarak bilemiyordum ama hislerim resmen haykırıyordu.

Daha birkaç gün önce Katie'ye oyunculuk konusunda daha çok destek olmaya karar vermiştim; Isaac hakkında bir şey söylersem bunu da kariyer tercihinin yapılmış bir saldırı olarak görürdü. Kazanamazdım. Hiç değilse gece eve tek başına dönmeyecekti. O sabah radyoda bir cinsel taciz haberi dinlemiştim ve kendimi öncesinde kurbanın fotoğrafının ilanlarda çıkıp çıkmadığını merak etmekten alamıyordum. Simon genellikle işyerinden bir *Gazette* kopyası getirirdi ama bu hafta eli boş dönmüştü. Bunu ilan meselesini unutmamı istediği için yaptığının farkındaydım. Fakat unutmuyacaktım. Unutamazdım.

Cuma günü Simon işe benimle birlikte geldi. "Hâlâ biraz halsiz olma ihtimaline karşı sadece," dedi uyandıığımızda. Yol boyunca elimi tuttu. District hattında terk edilmiş bir *Gazette*

(1) William Shakespeare'in ünlü oyunlarından biri. (ç.n.)

sayısı buldum ve kararlılıkla görmezden geldim. Simon'a yaslanıp yüzümü gömleğine gömdüm. Tutamağı bıraktım, kollarımı Simon'ın beline doladım ve tren her durakta yavaşlarken denge-mizi sağlama işini ona bıraktım. Konuşmadık ama kalp atışlarını yüzümde duyabiliyordum. Kuvvetli ve düzenli.

Hallow & Reed'in önünde beni öptü.

"Benim yüzümden işe geç kaldın," dedim.

"Umurumda değil."

"Sorun olmaz, değil mi?"

"Bırak da onu ben düşüneyim. Şimdi gidersem idare edebilir misin? İstersen buralarda oyalanabilirim." Yolun karşısındaki kahve dükkânını işaret etti. Simon'ın ünlü birinin koruması gibi bütün gün beni bekleyeceği düşüncesi yüzümü güldürdü.

"İdare ederim. Sonra konuşuruz."

Bir daha öpüştük, güvenli biçimde masama oturuncaya dek bekledi, sonra da el sallayıp metroya doğru uzaklaştı.

Graham yer göstermeye gittiği anda güncellemekte olduğum Rightmove⁽¹⁾ listesini kapatıp Google'ı açtım. "Londra suç olayları" yazdım ve gördüğüm ilk bağlantıyı tıkladım. Başkentteki suçlar hakkında dakika dakika bilgi vermeyi vaat eden, Londra 24 adında bir siteydi bu.

Batı Dulwich'te bir genç vuruldu.

Finsbury Park'ında bir adam, vücudunda esrarengiz yanık izleriyle ölmek üzereyken bulundu.

Bu yüzden gazete okumuyordum işte. Genellikle. Tüm bunların yaşandığını biliyor, ama düşünmek istemiyordum. Justin ile Katie'nin bıçaklanma vakalarının sıradan bulunduğu bir yerde yaşadıklarını düşünmek istemiyordum.

Eski Premier Lig oyuncusu Islington'da alkollü araç kullandığını itiraf etti.

84 yaşındaki Enfield emeklisine "iğrenç" saldırı.

Maaşını almak için evden çıkıp bir daha geri dönemeyen seksen dört yaşındaki Margaret Price'in fotoğrafına yüzümü bu-

(1) İngiltere'nin en büyük çevrimiçi emlak arama platformlarından biri. (ç.n.)

ruşturarak baktım. Tania Beckett'ı aradım. Gazete makalelerinden biri Facebook'taki bir anma sayfasından bahsediyordu, söz konusu sayfayı tıkladım. *Huzur İçinde Yat Tania Beckett* yazıyordu ve sayfa, ailesiyle arkadaşlarının duygusal mesajlarıyla doluydu. Mesajlardan bazılarında Tania'nın ismi koyuydu, insanlar Tania'nın Facebook sayfasını etiketlemişti. Hiç düşünmeden ismine tıkladım ve sayfa karşıma çıkınca istemsizce iç geçirdim. Durum güncellemeleriyle doluydu.

135 gün kaldı, diyordu öldüğü günün sabahında yaptığı güncellemede.

Neye 135 gün kaldı?

Cevap birkaç güncelleme öncesinde, altına *buna ne dersiniz kızlar*, yazılı bir gönderide saklıydı. Fotoğraf bir cep telefonunun ekran görüntüsüydü; üstte pil ömrünü görebiliyordum. İnternetten aceleyle alınmış bir nedime giysisi fotoğrafıydı bu. Üç kadının ismi etiketlenmişti.

Tania Beckett düğününden 135 gün önce ölmüştü.

Tania'nın arkadaş listesine baktım; hepsi bir örnek sarı saçlı, beyaz dişli kızların küçük profil fotoğraflarına. Soyadı aynı olan daha yaşlı bir kadın çekti dikkatimi.

Alison Beckett'ın sayfası da Tania'nunki gibi açıktı. Baktığım fotoğrafın Tania'nın annesine ait olduğunu hemen anlamıştım. En son Facebook gönderisi iki gün öncesindendi.

Cennet bir melek daha kazandı. Huzur içinde yat, güzel kızım. Rahat uyu.

Bir yere izinsiz girmişim gibi hissederek Facebook'u kapattım. Alison ve Tania Beckett'ı düşündüm. Birlikte düğünü planladıklarını, elbise alışverişine çıktıklarını, insanları davet ettiklerini hayal ettim. Alison'ı gözümün önüne getirdim. Evinde, profil resmindeki kırmızı kanepede oturmuş, telefonu açıp polis memurunun konuşmasını dinliyor ama idrak edemiyor. Onun kızı olamaz, Tania olamaz. Göğsümde bir ağrı duydum, ağlamaya başlamıştım ama hiç tanımadığım bir kız için mi, yoksa o kızın adını benim kızımınkiyle değiştirmek son derece kolay olduğu için mi, bilmiyordum.

Gözüm not panomun kenarına raptiyeyle tutturulmuş kartvizite takıldı.

Polis Memuru Kelly Swift, İngiliz Ulaştırma Polisi.

En azından o dinlemişti.

Burnumu sildim. Derin bir nefes aldım. Telefon açtım.

“Memur Swift.”

Arkada trafik sesi duydum; bir ambulansın uzaklaşan sireni-
ni. “Ben Zoe Walker. *London Gazette* ilanlarıyla ilgili aramıştım?”

“Evet, hatırladım. Ne yazık ki pek bir şey bulamadım ama...”

“Ben buldum,” diyerek sözünü kestim. “İlanlardakî kadınlardan biri öldürüldü. Ve sıradakinin kim olabileceği kimsenin umurunda değil gibi.”

Kısa bir sessizliğin ardından Memur Swift kesin bir ifadeyle, “Benim umurumda,” dedi. “Ben umursuyorum. Bildiğiniz her şeyi anlatın bana.”

11

Kelly karakola geri dönüp listede adı kıdemli soruşturma memuru olarak geçen Müfettiş Nick Rampello'nun numarasını bulana kadar öğlen olmuştu. Kelly'i önce olayla ilgilenen numaraya aktardılar, Tania Beckett cinayeti hakkında bilgi vermek isteyen vatandaşlar için oluşturulmuş çok amaçlı bir danışma hattıydı bu.

"Sizden ayrıntıları alabilirsem soruşturma ekibine iletilmesini sağlarım," dedi bir kadın. İlgisiz sesinden bunun o gün cevapladığı pek çok aramadan biri olduğu anlaşıyordu.

"Mümkünse Müfettiş Rampello ile görüşmek istiyorum. İngiliz Ulaştırma Polisi memuruyum ve elimdeki vakalardan birinin, kendisinin soruşturmasıyla bağlantılı olabileceğini sanıyorum." Kelly içinden dua ediyordu. Tam olarak yalan sayılmazdı söyledikleri. Zoe Walker ona gelmişti ve Cathy Tannings'in suç raporunda hâlâ Kelly'nin ismi vardı. Onun adı varsa iş de onundu.

"Sizi olay masasına aktarıyorum."

Telefon çaldıkça çaldı. Kelly pes etmek üzereyken bir kadın açtı, merdivenleri koşarak çıkmış gibi nefes nefeseydi.

"Kuzeybatı Cinayet Bürosu."

"Müfettiş Rampello'yla görüşebilir miyim, lütfen?"

"Odasında mı, bir bakayım. Kim arıyor diyeyim?" Kadın BBC spikeri gibi konuşuyordu, Kelly onun görevinin ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Cinayet bürosu ekipleriyle çok az tec-

rübesi olmuştu. İngiliz Ulaştırma Polisi'nin kendi cinayet ekibi olmasına rağmen Londra Emniyet Müdürlüğü çok daha yoğundu ve Kelly orada hiç çalışmamıştı. Adını, yaka numarasını verdi ve ikinci defa hatta bekledi.

"Ben Rampello."

Bu kez BBC aksanı yoktu. Nick Rampello'nun sesi tamamen Londralıydı ve adam hızla, kabalık derecesinde bir resmiyetle konuşuyordu. Kelly onun hızlı konuşmasına yetişebilme çabasıyla paldır küldür sıraladı sözlerini. Kulağa en iyi ihtimalle profesyonellikten uzak, en kötü ihtimalle ise beceriksiz geldiğinin farkındaydı.

Komiser Rampello, Kelly'nin açıklamasını yarıda keserek, "Nerede çalışıyorum demiştiniz?" diye sordu.

"İUP'de efendim. Central hattıyla ilgileniyorum. İki hafta önce Tania Beckett cinayetiyle bağlantılı olduğuna inandığım bir çanta hırsızlığı vakası geldi elime. Gelip bu konuyu sizinle konuşabileceğimi umuyordum."

"Kusura bakmayın ama memur..."

"Swift. Kelly Swift."

"Kusura bakmayın Memur Swift, söz konusu olan bir cinayet soruşturması, çanta hırsızlığı değil. Tania Beckett öldüğü gece Central hattından çok uzaktaydı. Her şey bunun münferit bir olay olduğuna işaret ediyor."

"Ben bağlantılı olduklarına inanıyorum efendim," dedi Kelly, hissettiğinden çok daha emin bir sesle. Kendini Rampello'nun tepkisine hazırladı ama adam meydan okuduğu için onu azarlamayınca rahatladı.

"Elinizde dosyanın bir kopyası var mı?"

"Evet, ben..."

"Olay masasına yollayın da bir bakalım." Kelly'i geçiştiriyordu.

"Efendim, sanırım kurbanınızın fotoğrafı *London Gazette*'nin küçük ilanlar sayfasında çıktı. Doğru mu?"

Bir sessizlik oldu.

"Bu bilgi başına açıklanmamıştı. Siz nereden duydunuz?"

"Bana ulaşan bir görgü tanığından. *Gazette*'nin başka bir sayısında sözünü ettiğim çanta hırsızlığı kurbanı kadının fotoğ-

rafını görmüş bir tanık. Gazetede kendi fotoğrafının da çıktığını düşünen bir tanık.”

Bu kez sessizlik daha da uzun sürdü.

“Siz gelin en iyisi.”

Kuzeybatı Cinayet Bürosu Amirliği Balfour Caddesi üzerindeydi. Bir iş bulma kurumu ile üçüncü katında *Satılık* tabelası asılı bir apartman arasında dikkat çekmeyecek biçimde konumlanmıştı. Kelly üzerinde sadece CBA yazan zile bastı ve doğrudan kameraya bakabilmek için hafifçe sola döndü. Hissettiği kadar gergin görünmediğini umarak çenesini birazcık kaldırdı. Müfettiş Rampello onunla saat altıda görüşeceğini söylemiş, bu da Kelly’e eve gidip üstünü değiştirmesine ucu ucuna yetecek kadar zaman kazandırmıştı. Ne derlerdi? İstedığınız işe uygun giyinin. Kelly, Müfettiş Rampello’nun onu ciddi bir memur, elindeki cinayet soruşturması hakkında kendisine önemli bilgiler verecek biri olarak görmesini istiyordu; üniformalı bir zabıta değil. Zile bir kez daha bastı ama tekrar rahatsız edilmelerine gerek olmadığını sezdirenen hoşgörüsüz bir ses anında cevap verince buna pişman oldu.

“Evet?”

“Ben İngiliz Ulaştırma Polisi’nden Memur Kelly Swift. Müfettiş Rampello’yu görmeye geldim.”

Önündeki kapının mandalı yüksek bir tıkırtıyla açıldı ve Kelly hâlâ baktıklarını düşünerek kameraya hızlı bir teşekkür gülücüğü atıp içeri girdi. Girer girmez asansör kapısı çıktı karşısına fakat o CBA’nın hangi katta olduğunu bilmediğinden merdiveni kullandı. Birinci kattaki çift kanatlı kapı, ardında ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Kelly kapıyı çalmakla öylece girivermek arasında kararsız, bir anlığına oyalandı.

“Olay masasını mı arıyorsunuz?”

Kelly o gün telefonda konuştuğu kişinin BBC aksanını tanıyarak arkasını döndü ve uzun, düz, sarı saçları, gözlerinden siyah kadife bir saç bandıyla uzaklaştırılmış bir kadınla karşılaştı. Kadının paçalara doğru daralan bir pantolon ve babet giymişti. Elini Kelly’e uzattı. “Lucinda. Analiz ekibindenim. Sen de Kelly’sin, değil mi?”

Kelly minnettarlıkla başını salladı. "Müfettişi görmeye geldim."

Lucinda kapıyı iterek açtı. "Toplantı bu tarafta. Gel, sana göstereyim."

"Toplantı mı?" Kelly, Lucinda'nın peşi sıra çift kanatlı kapılardan geçip bir düzine kadar masanın bulunduğu büyük bir açık ofise girdi. Mekânın bir tarafında ayrı bir ofis vardı.

"Burası başmüfettişin ofisi. Kullandığı yok ya, işte. Emekliliğine sadece altı ay kaldı, o kadar çok izni birikmiş ki son zamanlarda yarı zamanlı çalışıyor sayılır. Gerçi Diggers iyidir, burada olsa da olur."

Kelly bu tanıdık lakap karşısında dikkat kesildi. "Alan Digby değildir herhalde?"

Lucinda şaşırmış görünüyordu. "Ta kendisi! Onu nereden tanıyorsun?"

"İUP'de amirimdi benim. Çok geçmeden Londra Emniyeti'ne atandı, terfi ettiğini duymuştum. İyi bir amirdi."

Lucinda açık ofiste ilerleyerek yol gösterdi ona, Kelly ise etrafına bakınıp her şeyi inceledi. Boş olmasına rağmen Kelly'nin ciddi soruşturmalar üzerinde çalıştığı zamanlardan gayet iyi bildiği bir heyecan seziliyordu burada. Her masada iki bilgisayar vardı ve en az üç telefon çalışıyordu; aramalar cevap bulmak için otomatik olarak aktarılırken sesleri odada geziniyordu. Her nasılsa buranın telefonları bile daha ısrarlı çalışıyordu; sanki CBA'nın o hafta üzerinde çalıştığı gizemli olayı çözenin yolunu söyleyeceklerdi. Kelly mesleğe bu işi yapmak için girmişti ve şimdi içinde tanıdık bir enerji dalgası yükseliyordu.

Kelly'nin en yakın telefonunun yanıp sönen ışığına baktığını gören Lucinda, "Çağrı merkezine aktarılacaklar," dedi. "Sonra da biri onları geri arayacak."

"Herkes nerede?"

"Bilgilendirme toplantısında. Komiser herkesin katılmasını istiyor. Adına da NASA teorisi diyor."

Kelly boş gözlerle ona bakınca Lucinda sırtıttı.

"Başkan Kennedy NASA'yı ziyaret ediyor ve temizlikçilerden biriyle sohbet etmeye başlıyor. Ona işinin ne olduğunu sorunca temizlikçi hiç düşünmeden, 'Ay'a bir insan gönderilmesi-

ne yardım ediyorum, Sayın Başkan,' diyor. Nick Cinayet Bürosu Amirliği'ndeki herkes toplantılara katılırsa hiçbir şeyi gözden kaçırmayacağımızı düşünüyor."

"Harika bir yaklaşım bu; onun yanında çalışmak güzel mi?" Lucinda'yı takip ederek açık bir kapıya yöneldi.

"İyi bir dedektiftir," dedi Lucinda. Kelly, analist kadının sözlerini özenle seçtiğini açıkça sezdi, ama daha fazla bilgi için üstelemeye vakit yoktu. Toplantı odasına gelmişlerdi. Lucinda açık kapıdan içeri buyur etti onu. "Patron, bu İUP'den Kelly Swift."

"İçeri girin, başlamak üzereyiz."

Kelly midesinin guruldadığını hissetti ama bunun gerginlikten mi, yoksa açıklıktan mı olduğuna emin değildi. Odanın arka tarafında Lucindayla birlikte dikildi ve belli etmemeye çalışarak etrafına bakındı. Müfettiş Rampello bilgilendirme toplantısı hakkında herhangi bir şey söylememişti; Kelly onunla ofisinde, belki yanlarında soruşturma ekibinden bir kişiyle birlikte konuşmayı bekliyordu.

"Hepiniz hoş geldiniz. FURNISS Operasyonu hakkında bir bilgilendirme toplantısı yapıyoruz. Biliyorum, hepiniz uzun bir gün geçirdiniz ve kimileriniz tükenmiş durumdasınız, bu yüzden olabildiğince kısa tutacağım." Komiser telefondaki kadar hızlı konuşuyordu. Burası büyük bir odaydı ama adamın sesini yükseltmek gibi bir çabası yoktu. Kelly'nin her kelimesini yakalamak için büyük dikkatle dinlemesi gerekiyordu. Müfettişin neden daha sesli konuşmadığını merak ederek ekiptekilere baktı; hiçbir şeyi kaçırmamak için iyice odaklandıklarını görünce bunun kasıtlı ve zekice bir strateji olduğunu anladı.

"Ekipte yeni olanlar için Tania Beckett'ın cesedi dört gün önce, 16 Kasım Pazartesi gecesi saat on birde köpek gezdiricisi Geoffrey Skinner tarafından Muswell Hill, Cranley Gardens'ta bulundu." Kelly, Müfettiş Rampello'nun kaç yaşında olduğunu merak etti. Otuzlarının başında gösteriyordu, müfettiş olmak için gençti. Dik duruşlu, kısa ve yapılıydı. Güneydoğulu aksanıyla değilse de adıyla uyumlu, Akdenizlilere özgü bir ten rengi vardı. Çenesinin alt kısmında sakalı belirmeye başlamıştı ve Kelly gömlek kolunun altından belli belirsiz görünen bir dövmenin koyuluğunu seçebiliyordu.

Müfettiş konuşurken odanın bir ucundan ötekine yürüyor, bir elinde henüz bakmaya ihtiyaç duymadığı notlarını sallıyordu. "Tania, Holloway'deki St. Cristopher İlkokulu'nda yardımcı öğretmendi. Akşam dört buçukta eve dönüyordu; saat onda hâlâ gelmeyince nişanlısı David Parker onun kayıp olduğunu bildirdi. Polis memurları kayıp raporu tuttular ve onun durumunu düşük risk kategorisine soktular." Kelly, müfettişin sesindeki sitem tınısının kendi kuruntusu olup olmadığını bilemiyor ve ilk ihbarla ilgilenen vardiya memurlarının Tania'ya olanlardan ötürü kendilerini suçlamadıklarını umuyordu. Kelly'nin olay hakkındaki kısıtlı bilgisine göre bu cinayetin önlenebilmesi pek olası değildi.

"Tania'nın cesedi, parkın kaçamak seks için kullanılmasıyla bilinen ağaçlık bir bölümünde bulundu. Olay Yeri İnceleme cinayetden birkaç hafta öncesine ait olduklarını düşündürecek şekilde çok sayıda kullanılmış kondom buldu. Tania külotu dışında tamamen giyinikti ancak külot olay yerinde bulunamadı ve hâlâ bulunmuş değil. Çantasının askısı onu boğmak için kullanılmış, otopsi de ölüm nedeninin boğulma olduğunu teyit etti."

Odaya göz gezdirdi, bakışları sandalyesine yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturmuş orta yaşlı bir adamda durdu. "Bob, nişanlı konusunda bilgilendirir misin herkesi?"

Bob ellerini ayırıp duruşunu dikleştirdi. "Tania Beckett, David Parker adında, yirmi yedi yaşındaki bir lastik tamircisiyle nişanlıydı. İlk durağımız o oldu tabii. Bay Parker'ın suç sırasında başka yerde olduğuna dair sağlam bir iddiası var: O akşamı, oturduğu caddenin köşesindeki Mason's Arms'da geçirmiş, barın güvenlik kamerasının yanı sıra mekânın en az bir düzine müdavimi de bunu doğruladı."

"Kız arkadaşı kaybolmuş ama adam bara gitmiş, öyle mi?" dedi biri.

"Parker gecenin ilerleyen saatlerinde kayıp ihbarında bulunana kadar endişeye kapılmadığını iddia ediyor. Tania'nın bir arkadaşına gidip kendisine söylemeyi unuttuğunu düşünmüş."

"Şu anda kurbanın işten eve dönüş yolunda iz sürme aşamasındayız," dedi Müfettiş Rampello. "Ulaştırma Polisi kapalı devre kamera görüntüleri konusunda şaşırtıcı derecede yardımcı oldu." Rampello bir an ona bakınca Kelly yüzünün kızardığını hissetti.

Rampello'nun kendisini unuttuğunu sanıyordu. "Bu sayede kurbanın Highgate'e giden kuzey hattı trenine bindiğini görebildik. Görüntüde kısa bir boşluk var, sonra kurban otobüs beklerken yeniden görülüyor. Ne yazık ki otobüs şoförü kendisinin Cranley Gardens'ta indiğini ya da yalnız olduğunu teyit edemedi. Otobüsteki diğer yolcuların izini sürme aşamasındayız."

Nick Rampello'nun gözleri yine bir anlığına Kelly'de duraksadı. "17 Kasım Salı günü Bayan Zoe Walker adında birinden telefon aldık. Tania Beckett ile *London Gazette*'nin küçük ilanlarında çıkmış bir fotoğraf arasında büyük benzerlik olduğunu bildirdi." Önündeki masada ters çevrilmiş halde duran bir A3 kâğıdını alıp havaya kaldırdı. Kelly o bildik ilanı gördü; fotoğraf büyütülmekten bulanıklaşmıştı. "Bu kayıt, başka birkaç ilanın arasında yayımlandı..." Müfettiş duraksadı. "Kişisel hizmet ilanları..." Dalga dalga yayılan kahkahanın durulmasını bekleyip devam etti. "Aralarında sohbet hattı ve eskort servisleri de var. Bu ilan da görünürde benzeri hizmetler için verilmiş ama aslında hiçbir şey belirtilmiyor; telefon numarası geçersiz, internet sitesi ise görünüşe bakılırsa boş." A3 kâğıdını arkasındaki yazı tahtasına koydu, köşelerini plastik mıknaatıslarla tutturdu. "Soruşturma ekibi Tania Beckett'ın geçmişini araştırıp seks endüstrisiyle bir ilişkisi olmuş mu diye bakıyor; her ne kadar anne babası ve nişanlısı bunun Tania'nın karakterine müthiş derecede aykırı olduğunu ısrarla söyleseler de. Ayrıca çöpçatanlık sitelerine giriş yaptığına ya da internet üzerinden tanıştığı erkeklerle iletişim kurduğuna dair bir işaret var mı diye Tania'nın bilgisayarını inceliyoruz. Şimdiye kadar hiçbir şey bulunamadı. Bu öğleden sonra ise yeni bir gelişme oldu." Tekrar Kelly'e baktı. "Kendinizi tanıtmak ister misiniz acaba?"

Kelly başını salladı, hissettiğinden daha kendinden emin görüldüğünü umuyordu. "Herkes merhaba. Toplantınıza katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Adım Kelly Swift, Central Hattı Mahalli Güvenlik Ekibi'ne bağlı bir ulaştırma polisiyim." Nick Rampello'ya Gasp Ekibi'nden bir dedektif olduğu izlenimini verdiğini hatırlamakta çok geç kalmıştı. Rampello'nun yüzündeki şaşkınlık ifadesini görüp bakışlarını kaçırdı, odanın

diğer tarafındaki beyaz yazı tahtasına dikti gözlerini. "Bu sabah Müfettiş Rampello'nun az önce sözünü ettiği tanık Zoe Walker ile konuştum. Beni ilk olarak pazartesi günü aramıştı. Daha önce ilanlardan birini görüp bir Ulaştırma Polisi araştırmasında kurban olan kadını tanımıştı."

"Başka bir cinayet mi?" Bu soru cam kenarında oturan ince yapılı, kır saçlı bir adamdan gelmişti. Kelly başını hayır anlamında salladı.

"Hırsızlık. Cathy Tanning, Central hattı trenindeyken uyuyakalmış ve kucağında duran çantasından ev anahtarları çalınmış."

"Sadece anahtarları mı?"

"Başta saldırganın başka bir şey; telefon ya da cüzdan aradığı düşünüldü. Kurban evine girmek için çilingir çağırmak zorunda kalmış, dolayısıyla ön kapının kilidini değiştirmesi gerekmiş ama arka kapınınkini değiştirmemiş. Anahtarlarda adresi yokmuş, saldırganın yaşadığı yeri bildiğini düşünmesi için bir sebep de yokmuş." Kelly duraksadı, kalbi hızla çarpıyordu. Bu son bilgiden Müfettiş Rampello bile haberdar değildi. "Pazartesi günü Cathy Tanning ile konuştum, evine birinin girdiğine inanıyor."

Odanın havası değişti.

"Soygun mu?" diye sordu kır saçlı adam.

"Değerli bir şey alınmamış ama Cathy anahtarlarının kullandığına ve kirli çamaşır sepetinin karıştırıldığına son derece emin. Kilitleri değiştirdi, ben de konuyu adli tıp raporu alabileceklerini düşünerek olay yeri incelemeye ilettim. Zoe Walker da kendi fotoğrafının tam bir hafta önce bugün benzer bir ilanda çıktığını düşünüyor."

"Peki Zoe Walker bir suçun kurbanı mı?" diye sordu Lucinda.

"Henüz değil."

"Teşekkürler." Müfettiş Kelly'nin verdiği ek bilginin ilgisini çektiğine dair hiçbir belirti yoktu. Hızla devam edip odadakilerin dikkatini tekrar kendisinde topladı. Kelly'nin birden tadı kaçtı. "Yarın sabah sekizde tekrar toplanıyoruz ama bir tur dönelim. Ekleyeceğiniz bir şey var mı?" Soluna baktı, odada seri hareketlerle ilerleyerek düzeltme ve soruları aldı. Lucinda'nın söylediği gibi kimse dışarıda tutulmamıştı. Herkese konuşma imkânı ve-

rildikten sonra Rampello başını kısaca sallayıp notlarını topladı. Toplantı bitmişti.

“Umarım bu gece için planın yoktur Lucinda,” dedi Rampello analist kadının yanından uzun adımlarla geçerken. Lucinda kahkahayı basıp Kelly’e kaçamak bir bakış attı.

“İşimle evli olmam iyi bir şey, öyle değil mi?” Müfettişin peşine takıldı.

Kelly gitmesi mi, yoksa kalması mı gerektiğini bilemeyerek Lucinda’nın peşine takıldı. Müfettişin kendine ait bir odası vardır diye düşünmüştü ama Nick Rampello’nun çalışma alanı da Cinayet Bürosu’nun geri kalanı gibi açık ofisteydi. Sadece Başmüfettişin ofisi ayrıydı anlaşılan; onun da kapısı kapalıydı ve stor perdelerin arasından ışık sızılmıyordu.

Nick, Kelly’e oturmasını işaret etti. “Bu iki vaka arasında bağlantı kurmamız gerek,” dedi şimdiden bir deftere not almaya başlamış olan Lucinda’ya. “Birbirlerini tanıyorlar mı? Sohbet hattı çalışanı mı bunlar? Eskortlar mı? Walker hayatını nasıl kazanıyor? Tanning’in nerede çalıştığına bir bakın, o da Beckett gibi öğretmen mi? Çocukları Beckett’in çalıştığı okula mı gidiyor?” Kelly, Müfettişin sıraladığı sorulardan bazılarının cevabını bilse de araya girmesinin hoş karşılanmayacağını sezerek sadece dinledi. Sonrasında Lucinda ile konuşup elindeki tüm bilgileri verirdi ona.

Nick devam etti. “Bakın bakalım aralarından biri çöpçatanlık sitelerini kullanmış mı? Zoe Walker’ın partneri beni aradı; adam siteye girdiğini öğrenmiş olabilir, Zoe ise böyle bir şeyle hiç ilgisi olmadığını iddia ediyor.”

“Efendim, çöpçatanlık sitesi kullanmıyordu,” dedi Kelly. “Zoe Walker benimle irtibat kurduğunda büyük telaş içindeydi.”

“Agresif partneri başkalarıyla görüşüğünü öğrenir diye telaş yapmış da olabilir,” diye karşı çıktı Nick. Lucinda’ya döndü. “Bob’a söyle, Ulaştırma Polisi’nden dosyanın aslını alıp üstünden geçsin. Her şeyin doğru düzgün yapıldığından emin olun, iyi yapılmamışsa baştan yapın.”

Kelly gözlerini kıstı. Londra Emniyeti’nden bir memurun başka bir birim tarafından yapılmış işi ciddiye almaması hiç şaşırtıcı değildi ama en azından bunu Kelly’nin yanında yapmaya-

cak kadar nazik davranabilirdi. "Kapalı devre kamera görüntülerine derhal el konuldu," dedi Kelly, özellikle müfettişe değil, Lucinda'ya bakarak. "Yarın size kopyalarını iletebilirim, saldırmanın fotoğraflarını da. İlk suçu göz önünde bulundurunca DNA örneği istemenin uygun olmayacağını düşünmüştüm ama şimdi bütçenin sorun olmayacağını sanıyorum. Çanta gerektiği şekilde ibraz edildi, Ulaştırma Polisi el koydu; ekibinizin erişimine açılmasını sağlayabilirim. Cathy Tanning'in çocuğu yok, kendisi öğretmen değil ve hiç eskort olarak çalışmamış. *London Gazette*'de fotoğrafı yayımlanan ve şu anda güvenliği konusunda haklı ve büyük endişeleri olan Zoe Walker için de aynı şeyler geçerli." Kelly bir nefes aldı.

"Bitirdiniz mi?" dedi Nick Rampello. Cevap beklemeden Lucinda'ya döndü. "Bir saat sonra yanıma gel, ilerlemeleri bildir."

Lucinda başını salladı, ayağa kalkıp Kelly'e gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Komiser, Lucinda'nın masasına dönmesini bekledi, ardından kollarını bağlayıp gözlerini Kelly'e dikti. "Üstlerinizin işini baltalamak huy mudur sizde?"

"Hayır, efendim." *Başka bir memurun çalışmalarını hiçe saymak huy mudur sizde*, diye eklemek geldi Kelly'nin içinden.

Komiser devam edecekmiş gibi baktı ama herhalde Kelly'nin kendi memuru olmadığını, onu azarlayamayacağını hatırlayıp kollarını kavuşturdu ve ayağa kalktı. "Vakalar arasındaki ilişkiyi bize bildirdiğiniz için teşekkürler. Meslektaşımı arar ve çanta vakasının sorumluluğunu alırım. Teknik açıdan seri suç olayı sayılmasalar bile aynı çatı altında toplansınlar bari."

"Efendim?" Kelly kendini hazırladı. Cevabı daha soruyu sormadan biliyordu ama şansını denemeden Cinayet Bürosu'nu terk edemezdi.

"Evet?" Rampello sabırsızdı, kafası listesindeki bir sonraki maddeye kaymıştı bile.

"Cathy Tanning vakası üzerinde çalışmaya devam etmek isterim."

"Kusura bakmayın ama bu çok saçma." Kelly'nin yüzündeki hayal kırıklığını görünce iç geçirdi. "Bakin, iki vaka arasındaki bağlantıyı tespit ettiniz. Benimle irtibat kurmanız çok doğruy-

du ve toplantıya geldiğiniz için gerçekten minnettarım. Şu anda izinlisiniz, değil mi?” Kelly başını evet anlamında salladı. “Vakanın bize gelmesi gerekiyor. Tüm seri vakalar, ilk suçla ilgilenen ekip tarafından ele alınır daima; bu durumda söz konusu vaka Tania Beckett cinayeti olduğundan, suç serisi İngiliz Ulaştırma Polisi’nin değil, Londra Emniyeti’nin yetki alanına giriyor. Açıkladığım gibi bunun bir seri suç olup olmadığı konusunda henüz hüküm vermiyorum ama eğer öyleyse sizin çanta kurbanınız, cinayet kurbanı olmaktan kıl payı kurtulmuş olabilir. Bu bir Cinayet Bürosu vakası, sizin Gasp Ekibi’nin işi değil.”

Tartışmasız haklıydı.

“Sizinle çalışabilir miyim?” Kelly’nin mantık süzgecinden geçirmesine kalmadan çıkmıştı sözler ağzından. “Geçici görevlendirmeyeyle demek istiyorum. Cathy Tanning vakası bize geldiğinde soruşturmayı ben yaptım, sizin cinayet vakanızın metro incelemelerinde yardımım olabilir, metronun her köşesini avucumun içi gibi biliyorum, hem sizin de saatlerce süren güvenlik kamerası kayıtlarına ihtiyacınız olacak, öyle değil mi?”

Nick Rampello nazik ama açıkltı. “Yeterli insan kaynağımız var.” Kelly’e sonraki sözlerini yumuşatacak bir ifadeyle gülümse-di. “Ayrıca sizinle çalışmanın epey yorucu olacağına dair bir his var içimde.”

“Tecrübesiz değilim, efendim. İUP Cinsel Suçlar Birimi’nde dört yıl çalıştım. İyi bir araştırmacıyım.”

“Dedektif olarak mı çalıştınız?” Kelly başını sallayarak onayladı. “Neden üniformaya geri döndünüz?”

Kelly bir an için gerçeği çarpıtmayı geçirdi aklından. Daha fazla operasyon tecrübesi edinmek istediğini ya da müfettişlik sınavına hazırlandığını iddia etmeyi. Ancak içinden bir ses Nick Rampello’nun onun içini göreceğini söyledi.

“Karışık bir mesele.”

Nick onu bir an için süzünce Kelly nefesini tutup adamın fikrini değiştirebileceğini düşündü. Fakat Nick başını öne eğip ajan-dasını açtı, bu hareketiyle daha konuşmadan reddetmişti onu.

“Ne yazık ki karışık meseleler bana göre değil.”

12

Gri battaniyeyi omuzlarıma çektim. Yünlüydü ve kanepenin üstüne serince hoş görünüyordu ama şimdi enseme batıp kaşındırıyordu beni. Onarılması gereken ılık üst kattan bile duyulabilecek cızırtılı bir ses çıkarıyordu, bu yüzden Simon ile çocukların derin bir uykuya daldıklarını bildiğim halde ışığı açmamıştım. iPad'imın ışığı, salonun geri kalanını olduğundan daha karanlık gösteriyordu gözüme. Rüzgâr uğulduyor, bir yerlerde bir kapı çarpıyordu. Uyumaya çalışsam da her bir sesle yerimden sıçramış, sonunda pes edip aşağıya inmiştim.

Birisi fotoğrafımı çekip ilanlara koydu.

Elimdeki tek geçerli bilgi buydu ve kafamda durmadan dönüp duruyordu.

Birisi fotoğrafımı çekti.

Memur Swift de fotoğraftakinin ben olduğuma inanıyordu. Olayı araştırdığını söylemişti, bunların kulağa geçiştirme çabası gibi geldiğinin farkında olduğunu ama gerçekten üzerinde çalıştığını söylemişti. Keşke ona güvenebilseydim, fakat Simon'ın mavi üniformalı delikanlı ve kızlarla ilgili romantik görüşlerini paylaşmıyordum. Benim büyüdüğüm zamanlarda hayat zordu ve yolumuza çıkan polis arabası kaçılacak bir şeydi; hiçbirimiz neden kaçtığımızı bilmesek bile.

Önümdeki ekrana dokundum. Tania Beckett'ın Facebook sayfasında bir blok bağlantısı vardı; düğün yaklaşırken Tania ve

annesi tarafından ortak yazılan bir günlüktü bu. Tania'nın gönderileri sık ve iş bitirmeye yönelikti: *Nikâh şekerini minik şişelerde mi verelim, yoksa şu kalpli şekerlerden mi dağıtalım? Güller beyaz mı olsun, sarı mı*, Alison'dan her biri mektup olarak yazılmış birkaç gönderi vardı sadece.

Canım kızım,

Büyük güne on ay kaldı! İnanamıyorum. Bugün duvağımı bulmak için tavan arasına girdim. Onu takmanı beklemiyorum, moda sürekli değişiyor ama belki eteğine küçük bir parçası dikilsin istersin diye düşündüm. Ödünç bir şey.⁽¹⁾ Bütün okul kitaplarının, doğum günü kartlarının, yaptığın resimlerin durduğu kutuyu buldum. Her şeyi sakladığım için gülüyordun bana ama kendi çocukların olunca beni anlayacaksın. Sen de onların ilk ayakkabılarını kenara kaldıracaksın ki günün birinde kendi duvağını aramak için tavan arasına çıktığında koca kızının bir zamanlar o kadar minicik ayakları olduğuna hayret edebilesin.

Gözlerim doldu, yaşlardan temizlemek için kırptırdım. Okumaya devam etmek yanlış geliyordu. Tania ile annesini aklımdan çıkaramıyordum. Aşağıya inerken orada olduğuna, hayatta olduğuna kendimi ikna etmek için Katie'nin odasına girmiştim sessizce. Dün gece prova yoktu, her zamanki gibi lokantada cumartesi mesaisine kalmıştı ama onu yine de Isaac eve getirmişti. Salon penceresinin önünden yürümüş, bir öpücük süresince duraksamışlardı, sonra da anahtarın kilitte döndüğünü duymuştum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sormuştum Katie'ye.

"Gerçekten hoşlanıyorum."

O anı bozmak istemeyerek duraksadım ama sessizliğimi korumayı beceremedim. "Senden epey büyük o." İfadesi anında sertleşti. Tepkisinin hızından, endişelerimi tahmin ettiğini anlaşıyordu.

"Otuz bir yaşında; arada on iki yaş var. Simon elli dört yaşında; yani senden on dört yaş büyük."

(1) Gelinin üzerinde eski, yeni ve ödünç alınmış birer şey, ayakkabısının içinde ise altı penilik bozuk para bulunmasının şans getirdiğine inanılır. (ç.n.)

“O başka.”

“Neden? Sen yetişkinsin diye mi?” Anladığı için bir anlık rahatlama duydum, derken gözlerinin öfkeden çakmak çakmak olduğunu gördüm; az önce kullandığı yapay tatlandırıcı ses tonu, yerini hiddete bırakmıştı. “Ben de yetişkinim anne.”

Daha önce de erkek arkadaşları olmuştu ama bu başka geliyordu bana. Şimdiden onun ellerimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Hayat zorlaştığında medet umacağı, sırtını yaslayacağı kişi günün birinde Isaac ya da başka bir adam olacaktı. Alison Beckett da böyle mi hissetmişti acaba?

İnsanlar bana bunun kızımı kaybetmek *anlamına gelmediğini hatırlatıp duruyor*, yazmıştı günlükteki son gönderisinde.

Ama kızını kaybetmişti işte.

Derin bir nefes aldım. Ben kızımı kaybetmeyecektim, onun beni kaybetmesine de izin vermeyecektim. Polisin bu işi ciddiye aldığını ümit ederek oturup bekleyemezdim; bir şeyler yapmak zorundaydım.

İlanlar yanımda, koltuğun üzerindeydi. Onları *London Gazette*’nin arka sayfalarından kesmiş, her birinin üzerine tarihini dikkatle not almıştım. Yirmi sekiz tane vardı, kanepenin minderine bir sanat eseri gibi yayılmışlardı.

Zoe Walker’ın *Fotoğrafik Battaniye* adlı eseri. Simon’ın Tate Modern’de görmeye gideceği türden bir şeydi.

Yeni sayıları her gün bir gazete olarak toplamıştım ama eski sayıları cuma günü *London Gazette* ofisinden almıştım. İnsan içeri girip eski sayıları isteyebileceğini düşünüyor ama o kadar kolay değil elbette. Her sayı için 6.99 sterlinlik bir kazık atıyorlar. İşyerindeyken Graham’ın ofisinde bulduğum sayıların fotokopisini çekmeliydim aslında ama aklıma geldiğinde çok geç kalmıştım, gazeteler gitmişti. Graham onları geri dönüşüm için dışarı koymuş olmalıydı.

Üst katta bir gıcırtı duyunca donakaldım ama başka ses gelmeyince aramama devam ettim. “Londra’da öldürülen kadınlar” araması acınası derecede az sonuç getirdi ve fotoğrafların hiçbirini yanımdaki ilanlarla eşleşmiyordu. Başlıkların pek işe yaramadı-

ğını hemen anladım; Google fotoğraflar çok daha hızlı ve faydalıydı. Bir saat boyunca polis memurları, olay yerleri, gözü yaşlı ebeveynler ve hayatları yarım bırakılmış masum kadınların polis kayıtlarındaki fotoğraflarına baktım. Hiçbiri benim değildi.

Benim.

Yanımda duran bu kadınların hepsi “benim” olmuştu. Aralarından birileri, kendi fotoğraflarını görmüş müydü acaba? Onlar da benim gibi birilerinin onları izlediğini, takip ettiğini düşünüp korkuya kapılmış mıydı?

Sarışın bir kadın takıldı gözüme. Cüppe ve kep giymiş, kameraya gülümsüyordu; bir yerden gözüm ısıırıyordu onu sanki. İlanlara baktım. Artık hepsi tanıdıktı ve aradığım kişinin hangisi olduğunu gayet iyi biliyordum.

İşte.

Aynı kadın mıydı bu? Ekrana tıkladım ve fotoğraf, yerini bir haber sayfasına bıraktı. İronik biçimde *London Gazette*’nin internet sitesinden bir sayfaydı bu.

POLİS TURNHAM GREEN’DE ÖLÜ BULUNAN KADININ CİNAYETİNİ SORUŞTURUYOR.

Batı Londra. District hattı, diye düşündüm durakları gözü-mün önüne getirmeye çalışarak. Tania Beckett’ın öldürüldüğü yere göre Londra’nın öteki ucu. Bağlantılı olabilir miydi? Kadının adı Laura Keen’di ve haberin alt kısmında üç ayrı fotoğrafı vardı. İlki yine mezuniyet cüppesiyle, anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim bir çiftin arasında durduğu bir fotoğraftı. İkincisinin açısı daha doğaldı; kahkaha atarak kameraya doğru kadeh kaldırıyor-du. Arkadaki boş şarap şişelerine ve perde niyetine kullanılan desenli örtüye bakılırsa bir öğrenci eviydi burası. Son olarak da iş fotoğrafına benzer bir tane vardı; gömlek ve ceket giymiş, saçını arkada düzgünce toplamıştı. Fotoğrafı büyüttüm, ilanı aldım ve ekranın kenarına tuttum.

Oydu.

Bunun anlamı üzerinde durmaktan alıkoydum kendimi. Sayfayı kaydettim ve makalenin çıktısını alabilmek için bağlantıyı işyeri e-posta adresime gönderdim. Aramamı “Londra’da kadınlara cinsel saldırılar” olarak değiştirdim, sonra bunun boşu-

na bir arayış olduğunu anladım. Ekranımı dolduran fotoğraflar kadınlara değil, erkeklere aitti ve tıklayıp ulaştığım haberlerde kurbanların isimleri, yüzleri yoktu. Bu gizliliğin amacı onları korumaktı ama yine de sinirlenmiştim.

Bir güvenlik kamerası görüntüsünün üzerindeki başlığa gözüm takıldı.

POLİS SABAHKİ LONDRA METRO SEFERİNDE BİR KADINA CİNSEL TACİZDE BULUNAN SAPIĞI ARIYOR.

Pek fazla ayrıntı yoktu.

26 yaşındaki bir kadın Fulham Broadway'den bindiği District hattı treninde bir adamın uygunsuz temasına maruz kaldı. İngiliz Ulaştırma Polisi olayla ilgili olarak aradıkları adamın güvenlik kamerasından alınmış fotoğrafını yayımladı.

İlanlara baktım. "Bu sizden birinin başına mı geldi?" dedim yüksek sesle. Güvenlik kamerasından alınan görüntü akıl almaz derecede kötüydü. O kadar kısa, o kadar bulanık bir andı ki adamın saç rengini tespit etmek bile imkânsızdı. Öz annesi olsa zor tanırdı onu.

Her ihtimale karşı haberi kaydettim, sonra da ekrana boş gözlerle baktım. Bunun hiçbir faydası yoktu. Yarıyı kayıp bir kart destesiyle pişti oynamak gibiydi. Merdivenlerde ayak sesleri duyunca iPad'i kapattım. Fotoğrafları toparlamaya başladım ama bu sırada birkaç tanesi yere düştü; Simon gözlerini ovuşturarak salona girdiğinde toplamaya devam ediyordum.

"Uyandım, yoktun. Ne yapıyorsun?"

"Uyku tutmadı."

Simon elimdeki ilanlara baktı.

"*London Gazette*'den." Fotoğrafları kanepede yanıma yerleştirmeye başladım tekrar. "Her gün bir tane var."

"Peki sen ne yapıyorsun bunlarla?"

"İlanlardaki kadınlara ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Ona *Gazette*'nin bunca eski sayısını satın almamın asıl nedenini söylemedim, çünkü dillendirmek bunun gerçekten yaşanabileceğini kabullenmek olacaktı. Günün birinde *Gazette*'nin bir sayısını açıp Katie'nin bana bakan yüzüyle karşılaşabileceğimi kabullenmek istemiyordum.

"Ama polise gittin, onlar olayı araştırmıyorlar mıydı? İstihbarat sistemleri, suç raporları var onların. Seri bir suç söz konusuysa bağlantıyı bulacaklardır."

"Bağlantıyı biliyoruz," dedim. "Bu ilanlar işte!" Sesimdeki inada rağmen içten içe Simon'ın haklı olduğunu farkındaydım. Nancy Drew⁽¹⁾ tarzı yaklaşımım sefil ve faydasızdı, gece uykuma mal olmuştu ve pek işe yaramamıştı.

Laura Keen'i saymazsak.

Onun olduğu ilanı buldum. "Bu kız," dedim ilanı Simon'a uzatarak. "Öldürüldü." Kaydettiğim bağlantıyı açıp iPad'i Simon'a verdim. "Bu o, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldı, düşüncelerini ölçüp tartarken yüzü tuhaf şekillere girdi. "Öyle mi dersin? Olabilir belki. Ama şu bildiğimiz 'tip' yok mu onda da? Şimdilerde hemen herkes böyle görünüyor."

Ne demek istediğini biliyordum. Laura'nın saçları sarı ve uzundu, özellikle ters yönde taranıp karmakarışık bir yele gibi kabartılmıştı. Kaşları koyuydu ve özenle şekillendirilmişti, cildi ise kusursuz görünüyordu. Londra'daki binlerce kızdan herhangi biri olabilirdi. Tania Beckett olabilirdi. Katie olabilirdi. Ama ben benim olduğuna emindim. İlandaki kız olduğuna emindim. Simon iPad'i bana uzattı.

"Endişeleniyorsan polise tekrar git!" dedi. "Ama şimdi yatağa gel. Saat sabahın üçü ve dinlenmen gerek. Gripi daha atlatmadın." Gönülsüzce iPad'i kılıfına koydum, ilanları toparlayıp onları da içine soktum. Yorgundum ama aklımda bir sürü şey vardı.

Sızdığımda hava aydınlanıyordu; saat on sularında uyanıldığında ise başım ağırlaşmış, kazan gibi olmuştu. Gürültülü bir yerde zaman geçirmişim gibi kulaklarım çınlıyordu. Duşa girdiğimde uykusuzluktan zor ayakta durdum.

Katie, Justin ve ben eve taşındığımızda Melissa bir pazar günü bizi öğle yemeğine davet etmiş, o zamandan beri ayda bir kez Melissa ve Neil ile pazar rostosu yemek geleneğimiz haline

(1) Carolyn Keene takma ismini kullanan birden çok yazar tarafından kaleme alınmış çocuk polisiye kitapları serisinin başkahramanı. (ç.n.)

gelmişti. Bizim ev kutularla doluydu; bazıları Matt'ten ayrıldıktan sonra tuttuğum evdendi, bazıları ise depodan gelen, iki yıldır görmediğim şeylerdi. Melissa'nın temiz, beyaz evi bizimkine kıyasla devasa görünüyordu.

O zamandan beri bir Melissa ve Neil'in uzun, cilalı masasında, bir Bermondsey bitpazarından ayağı sallandığı için neredeyse bedavaya satın aldığım maun masamda yiyorduk. Eskiden ödevlerini yapmaları için çocukları bu masaya oturturdum; bir ucunda Justin'in sinirlenip tükenmezkalemle attığı çizikler duruyordu hâlâ.

Bugün pazar yemeğine ev sahipliği yapma sırası bendeydi. Ben yemeğin sebzelerine girerken Simon'ı şarap almaya gönderdim. Katie bir parça çiğ havuç araklayınca eline vurup savuşturdu onu. "Masayı temizler misin?"

"Sıra Justin'de."

"Ah, siz var ya, birbirinizden betersiniz. İkiniz de yapabilirsiniz." Justin'e seslendim ve yatak odasından yükselen, ne olduğunu anlamadığım boğuk bir cevap duydum. "Masayı kur," diye bağırdım. Aşağıya indi; altında pijaması vardı, üstü çıplaktı. "Öğleni geçti Justin, bütün sabah uyudun mu yoksa?"

"Uğraşma benimle, anne, bütün hafta çalışıyorum."

Yumuşadım. Melissa kafede onu saatlerce çalıştırıyordu ama Justin ilerleme kaydediyor gibiydi. Biraz sorumluluk insana böyle etki ediyordu işte; gerçi elden aldığı para da anlaşılmayı daha cazip hale getiriyordu herhalde.

Yemek odam aslında oda sayılmazdı, salondan kemerle ayrılan bir alandı. Komşularımızın birçoğu mutfakı kırdırmış ya da Melissa ile Neil'inki gibi genişletmişlerdi ama bizim hâlâ yiyecekleri mutfaktan koridora, oradan da salona taşımamız gerekiyordu; halıdan da anlaşılıyordu bu. İki ayda bir verdiğimiz büyük pazar yemeği, bu çabaya değen tek zamandı ve şimdilerde masa sadece bu günlerde temizleniyordu.

Elimde bir yığın çatal bıçakla içeri yürüyüp Justin'in büfenin üstüne bir kâğıt tomarı koyduğunu görünce, "O dosyalara dikkat et," dedim. Masa karmakarışık görünse de dosyalarımı ayrı tutmaya özen gösteriyordum. Melissa'nın her birinde fatura ve

satış fişi istifleri olan iki hesap dosyası vardı; bir de Hallow&Reed muhasebe kayıtlarıyla Graham'ın bitmek bilmeyen öğle yemeği ve taksi masraf fişleri. "Simon'ın odasındaki yedek sandalyeyi getirmen gerekecek," diye hatırlattım ona. Yaptığı işi bırakıp bana baktı.

"Simon'ın odası mı oldu artık?"

Simon yanımıza taşınmadan önce, Justin'in tavan arasını oturma odası olarak kullanabileceğini konuşmuştuk. PlayStation'ını koyabileceği, belki bir çekyat atabileceği bir yer olarak. Arkadaşları geldiğinde tek kişilik yatağında oturacak yaşı çoktan geçmişti; daha yetişkinlere özgü bir yere ihtiyacı vardı.

"Tavan arasındaki işte. Ne demek istediğimi anladın."

Tavan arasını Simon'a vermek gibi bir niyetim yoktu aslında. Çocuklara Simon'ın bizimle yaşamasını istediğimi söylediğimde Justin pek bir şey dememişti, ben de saf gibi onun sessizliğini kabulleniş olarak almıştım. Simon taşındıktan hemen sonra tartışmalar başlamıştı. Yanında fazla mobilya getirmemişti ama getirdikleri kaliteli şeylerdi ve ona evde bunlara yer olmadığını söylemek haksızlık gibi gelmişti bana. Ne yapacağımıza karar verene kadar mobilyaları tavan arasına koymuştuk. Simon'a kendine ait bir alan vermenin iyi olacağını düşünmüştüm; bu onunla Justin arasına biraz mesafe koyacak, ara sıra çocuklarla baş başa televizyon seyretmemize olanak sağlayacaktı.

"Sandalyeyi getir," dedim Justin'e.

Dün gece bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyeceklerle yalpalayarak çarşıdan döndükten sonra Katie öğle yemeğinde evde olmayacağını söylemişti bana.

"Ama rosto günümüz!"

Daha önce hiç kaçırmamıştı. Justin de öyle. PlayStation ve arkadaşları aileden daha cazip geldiği zamanlarda bile.

"Isaac'le görüşeceğim."

Oluyor işte, demiştim içimden. Bizi terk ediyor. "Onu da davet et öyleyse."

"Aile yemeğine mi?" diye cevap vermişti Katie homurdanarak. "Ben almayayım, anne."

"Kötü olmaz. Melissa ile Neil varken öyle olmaz. Güzel olur." İkna olmuşa benzemiyordu. "Onu sorguya çekmem, söz."

"Peki," demişti Katie telefonunu alırken. "Ama gelmek istemeyecek."

"Et çok lezzetli, Bayan Walker."

"Bana Zoe de lütfen," dedim üçüncü defa. *Kızımдан çok benim akranım sayılırsın*, diye belirtmek geldi içimden. Isaac, Katie ile Melissa'nın arasında oturuyordu.

"İki gül arasında bir diken," dedi oturduklarında. Parmaklarımı boğazıma sokup on dört yaşında bir çocuk gibi kusma taklidi yapmak istedim. Katie bu yalakalıklara kanmazdı herhalde, değil mi? Ama adama podyumdan az önce inmiş birine bakar gibi bakıyordu.

"Provalar nasıl gidiyor?" diye sordu Melissa. Minnettar bir bakış attım ona. Yeni birinin varlığı ortama fazla resmi, yapay bir hava katmıştı ve insanlara sosu beğenip beğenmediğini ancak bir yere kadar sorabilirdim.

"Gayet iyi. Katie'nin bize bu kadar geç katıldığı halde böyle iyi uyum sağlamasına, çabucak yetişmesine hayran kaldım. Önümüzdeki cumartesi kostümlü provamız olacak, hepiniz gelmelisiniz." Çatalını kaldırıp bizi göstererek şöyle bir salladı. "Gerçek bir seyircimiz olması çok faydalı olur."

"Çok isteriz," dedi Simon.

"Babam peki?" diye sordu Katie, Isaac'e. Simon'ın gerildiğini görmesem de sezdim.

"Ne kadar kalabalık, o kadar iyi. Ama sahnedeysen bize laf atmayacağınıza söz vermek zorundasınız." O sırtıttı ve herkes nazikçe güldü. Yemek bitsin, Katie ve Isaac gitsin diye yanıp tutuşuyordum; böylece Melissa'ya onu nasıl bulduğunu sorabilirdim. Adama gözlerinde muzip bir pırıltıyla bakıyordu ama ifadesinin anlamını çözemiyordum.

"Dedektiflik nasıl gidiyor, Zoe?" *Gazette'*deki fotoğraflar karşısında Neil'in ağzı açık kalmıştı. Onu her gördüğümde yeni bir haber olup olmadığını, polisin ilanlar hakkında bir şey bulup bulamadığını soruyordu.

“Dedektiflik mi?”

Isaac’e söylemek istemiyordum ama ben konuyu değiştirmeye fırsat bulamadan Katie ona her şeyi anlatmaya başladı. İlanları, fotoğrafımı ve Tania Beckett cinayetini. Isaac’ın neşelenmesi huzursuz etti beni. Katie ona geręek hayattan, benim hayatımdan değil de vizyona girmiş bir film ya da yeni bir kitaptan söz ediyordu sanki.

“Sonra bir kadın daha buldu. Yeni kadının adı neydi anne?”

“Laura Keen,” dedim alęak sesle. Laura’nın mezuniyet fotoğrafı geldi gözümün önüne. Fotoğrafın aslı neredeydi acaba? Makaleyi yazan gazetecinin masasında mıydı, yoksa ailesinin evindeki şömine rafına geri mi konmuştu? Belki de her gelip geğtiklerinde görmeye dayanamayarak şimdilik ters çevirmişlerdi fotoğrafı.

Isaac konuşmaya isteksiz olduğumu anlamayarak, “Fotoğrafını nereden buldular sence?” diye sordu. Katie’nin onu teşvik etmesine şaşırmıştım, çocukęa bir tavırla onu etkilemeye ęalıřıyordu tahminimce. Neil ile Simon sessizce yemeklerini yiyor, Melissa ise iyi olup olmadığını anlamak için ikide bir gözucuyla bana bakıyordu.

“Kim bilir?” Önemsemiyormuş gibi davranmaya ęalıřtıęım halde parmaklarım titredi ve bığağım tabakta tıkırdadı. Simon boş tabağını itip arkasına yaslandı, kolunu sandalyemin arkalığına koydu. Gören büyük bir yemeğin ardından tıka basa doymuş, gevfsemekte olduğunu düşünürdü ama ben rahatlatmak ister gibi omzumda daireler ęizen parmağını hissedebiliyordum.

“Facebook,” dedi Neil beni şaşırtacak kadar kendinden emin bir ifadeyle. “Kesin Facebook’tur. Son zamanlarda kimlik dolandırıcıları sosyal medyadan aldıkları isim ve fotoğrafları kullanıyorlar.”

“Modern toplumun baş belası,” dedi Simon. “Senin birkaç ay önce ęalıřtıęın şirketin ismi neydi? Hani şu borsacılar?”

Neil önce boş baktı, sonra kısa bir kahkaha attı. “Heatherton Alliance.” Hikâyeyi duymamış tek kişi olan Isaac’e döndü. “Beni içeriden bilgi sızdırılmasıyla ilgili delil toplamam için ęaęırmıřlardı. Ben oradayken yeni başlayan bir kadın bankacının kabul

edilme süreci devam ediyordu. *Para Avcısı* filmindeki gibi tam. Kadına ne yapacaklarına karar vermek için kurulmuş özel bir Facebook grupları vardı.”

“Ne berbatmış,” dedi Isaac. Ancak gözleri, ses tonuyla aynı şeyi söylemiyordu. İlgili, pırıl pırıldılar. Isaac ona baktığını fark edip zihnimi okudu. “İğrenç olduğumu düşünüyorsunuzdur. Üzgünüm. Yönetmenliğin laneti bu, ne yazık ki. Sürekli bir sahnenin ne şekilde oynanacağını hayal ediyor insan. Ve bu durum, bu durum gerçekten olağanüstü sahnelenirdi.”

Sohbet iştahımı kaçırmıştı. Çatal ve bıçağımı bıraktım. “Facebook’u neredeyse hiç kullanmıyorum. Sadece ailemle irtibatla kalmak için hesap açmıştım.” Ablam Sarah yalnızca bir kez gördüğüm yanık tenli, atletik kocası ve iki harika çocuğuyla Yeni Zelanda’da yaşıyordu. Çocuklardan biri avukattı, diğeri ise engelli çocuklarla çalışıyordu. Sarah’nın çocuklarının bu kadar iyi yetişmiş kişiler olması şaşırtmıyordu beni; biz büyürken de daima parlak çocuk olmuştu. Annemle babam bunu hiçbir zaman dillendirmeseler de her an gözlerinden şu okunurdu: Ablana daha çok benzesen ne olurdu sanki?

Sarah çalışkandı, eve yardımcı olurdu. Müziğin sesini çok açmaz, hafta sonları öğlene kadar uyumazdı. Sarah okula devam etmiş, iyi notlar almış ve ticaret okuluna kabul edilmişti. Hamile kalıp okulu bırakmamıştı. Bazen öyle yapsa neler olurdu diye merak ediyordum; annemle babam ona da bana oldukları kadar sert davranırlar mıydı acaba?

Babam öğrendiğinde, eşyalarını topla, demişti bana. Annem ağlamaya başlamıştı ama bebek yüzünden mi, ben gittiğim için mi olduğunu anlamamıştım.

“Facebook’tan öğrenebileceklerine şaşarsın,” dedi Isaac. Cebinden havalı iPhone 6s’ini çıkarıp parmağını ekranda ustalıkla gezdirdi. Herkes sihribazlık numarası yapacakmış gibi seyrediyordu onu. Isaac ekranı birden bana çevirince Facebook’un mavi beyaz logosunu gördüm. Arama çubuğunda adım yazılıydı, altında ise her birinde küçük resimler olan sayısız Zoe Walker hesabı vardı. “Hangisi sensin?” dedi Isaac ekranı kaydırarak ilerlerken. İkinci sayfaya geçti.

"İşte!" Parmağımı uzatıp işaret ettim. "Şu, alttan üçüncü. Kedili olan." Bisküvi'nin evin önünde güneşlenirken çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. "Görüyorsun işte!" dedim zafer havasıyla. "Profilimde kendi fotoğrafımı bile kullanmıyorum. Mahremiyeti olan biriyim ben." Çocuklarımın aksine, diye düşündüm. Onlar bütün hayatlarının Instagram, Snapchat ya da o ayın geçici hevesi hangisiyse orada tükenmesine razıydılar. Katie durmadan selfie çekiyor, bir o yana, bir bu yana dönüp dudak büküyor, sonra da en iyi görüldüğü hali bulmak için sayısız filtre arasında geziniyordu.

Isaac sayfamı açtı. Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum ama Facebook profilimin tamamının görünmesini beklemiyordum.

Yılda 50 bin sterlin kazanıyorlar, bir de grev yapmaya hakları olduğunu mu düşünüyorlar? Hemen bir tren sürücüsüyle işimi değiştir tokuş edebilirim!

Trende tıkılıp kaldım... YİNE. Çok şükür Wi-Fi var!

6???! Yapma Len, en az 8 ederdi!!

"Fazlasıyla mahrem," diye açıkladım hayatımın televizyon programlarıyla ilgili laf atmalar ve cehennem gibi yolculuklardan ibaret kaldığını görüp utanarak. Hesabıma böylesine rahatça girebilmesi karşısında panikledim. "Sen benim adıma nasıl giriş yapabildin?"

Isaac kahkaha attı. "Senin hesabına girmedim. Profiline tıklayan herkesin görebildiği şeyler bunlar." Yüzümdeki dehşet ifadesini fark etti. "Gizlilik ayarlarında profilin herkese açık." Bunu kanıtlamak için "hakkında" bölümüne tıkladı, e-posta adresim herkesin görebileceği şekilde ortadaydı. *Peckham Meslek Okulu'nda okudu* diyordu gurur duyulması bir şeymiş gibi. *Tesco'da çalıştı*. Her an "*on yedi yaşında hamile kaldı*" da diyebilirdi.

"Ah, Tanrım! Hiç farkında değildim." Bu bilgileri, çalıştığım işleri, sevdiğim filmleri ve okuduğum kitapları yazdığımı hayal meyal hatırlıyordum ama sadece kendim için olduğunu düşünmüştüm. Bir tür çevrimiçi günlük gibi.

"Demek istediğim şey şu," dedi Isaac bir kez daha, bu kez üzerinde "Zoe'nin fotoğrafları" yazan bir kutucuğa tıklayarak,

“Eğer biri senin fotoğrafını kullanmak isterse, bir sürü seçeneği var.” Çoğunu daha önce hiç görmediğim onlarca fotoğrafla dolu ekranı kaydırmaya başladı.

“Bunları ben yükledim ki!” dedim. Geçen sene Melissa ve Neil’in evindeki barbekü partisinde arkadan çekilmiş bir fotoğrafım vardı; popom gerçekten bu kadar büyük mü, yoksa kötü bir açıdan çekildiği için mi böyle çıkmış, diye düşünmeden edemedim.

“Arkadaşların yüklemiş. Bütün bu fotoğraflar...” Onlarca olmalıydı. “İnsanların yükleyip seni etiketlediği pozlar. İstersen etiketi kaldırabilirsin ama asıl yapman gereken, gizlilik ayarlarını halletmek. Sana yardım edebilirim, ister misin?”

“Gerek yok. Ben hallederim.” Utanınca üslubum sertleşmişti, kendimi teşekkür etmeye zorladım. “Herkes bitirdi mi? Katie, canım, masayı toplamama yardım eder misin?” Herkes tabakları istifleyip bulaşıkları mutfığa taşımaya başladı. Simon ise elimi sıktı ve özellikle konuyu değiştirdi.

Herkes gidince bir fincan çay alıp mutfakta oturdum. Simon ile Katie siyah-beyaz bir film seyrediyordu, Justin ise bir arkadaşını görmeye gitmişti. Ev sessizdi. Yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissederek telefonumda Facebook’u açtım. Fotoğraflara bakıp Isaac’in kendi telefonunda bana gösterdiği albümü buldum. Fotoğraflar arasında yavaşça ilerledim. Bazılarında yoktum bile. Sonunda Katie’nin ya da eski okul arkadaşlarımdan zamanında çekilmiş fotoğraflarında etiketlendiğimi anladım. Melissa geçen seneki bir tatilinde havuz kenarında çektiği, kendi bacaklarının görüldüğü bir fotoğrafta beni ve başka bir sürü kişiyi etiketlemişti.

Altında, kıskandınız mı kızlar???? yazıyordu.

Epey vaktimi alsa da sonunda buldum. İlandaki fotoğraf karşımdaydı. Tuttuğum nefesimi verdim. Delirmediğimi biliyordum, benim fotoğrafım olduğunu biliyordum. Facebook bana fotoğrafı Matt’in yüklediğini söylüyordu, tarihi kontrol ettiğimde üç yıl öncesine ait olduğunu gördüm. Bağlantıyı takip edip yirmi otuz kadar daha fotoğraf buldum; hepsi kuzenimin düğününden sonra topluca yüklenmişti. Gözlüksüz olmamın nedeni buydu.

Aslında Katie'nin fotoğrafıydı bu. Masada yanımda oturmuş, başını yana eğmiş kameraya gülümsüyordu. Bense kameraya değil, ona bakıyordum. İlandaki fotoğraf itinayla kesilmiş, az sayıdaki abiye elbisemden biri olduğu için görür görmez tanıyacağım elbisemin büyük bölümü atılmıştı.

Birinin, bir yabancıнын, fotoğraflarım arasında gezindiğini, havalı elbisemle bana, kızıma, aileme baktığını hayal ettim. Ürperdim. Isaac'ın sözünü ettiği gizlilik ayarlarının yerini bulmak pek kolay olmasa da sonunda buldum. Sırayla hesabımdaki her şeyi kapattım; fotoğrafları, gönderileri, etiketleri. Bitirdiğim sırada ekranımın üst kısmında kırmızı bir bildirim işareti yandı. Üzerine tıkladım.

Isaac Gunn size arkadaşlık isteği gönderdi. Bir ortak arkadaşınız var.

Bir saniye durup baktıktan sonra "sil" seçeneğine tıkladım.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Kendime nasıl katlandığımı merak ediyorsun. Bu kadınların başına gelenleri bilerek aynaya nasıl baktığımı.

Peki bir buluşma tatsız geçince Tinder'ı suçluyor musun? Daha önce bir adamı tavladığın restorana gidip işler plana uygun yürümedi diye mekân sahibini azarlıyor musun? Tanıştırdığı adam sert takılmaktan hoşlanan biri çıktı diye en yakın arkadaşına bağırıyor musun?

Tabii ki yapmıyorsun.

Öyleyse beni nasıl suçlayabiliyorsun? Ben sadece bir çöpçatanım.

Benim işim, rastlantıya bir fırsat vermek.

Tesadüfen tanıştığınızı sanıyorsun. Adamın kapıyı senin için açık tutmasının şans eseri olduğunu sanıyorsun; şalımı yanlışlıkla aldığını, senin de o tarafa gittiğinin hiç farkında olmadığını...

Belki farkındaydı, belki değildi.

Artık benim gibi kişilerin varlığını bildiğine göre asla emin olamayacaksın.

13

Şu ilanlar beni bitiriyor, beynimi doldurup paranoyak hal-
lere itiyordu. Geçen gece rüyamda ilanlarda Katie'nin yüzünün
olduğunu görmüştüm. Birkaç gün sonra Katie'nin yüzü *The Ti-
mes*'daydı; saldırıya, tecavüze uğramış, ölüme terk edilmişti. Kan
ter içinde uyanmış, koridoru geçip onu kendi gözlerimle, sağ sa-
lim uyurken görene dek Simon'ın bana sarılan kollarına bile ta-
hammül edememiştım.

Her zamanki on sentlik bozuk paramı Megan'ın gitar kılıfına
attım.

"Harika bir pazartesi olsun!" diye seslendi. Gülümseyişine
zoraki bir karşılık verdim. Çok fena rüzgâr esiyordu, soğuktan
mosmor olmuş parmaklarıyla gitar çalabilmesi hayret vericiydi.
Bir gün onu yemeğe eve davet etsem Simon ne derdi acaba? Me-
lissa arada bir onun için bir porsiyon çorba koyar mıydı kena-
ra? Bilet gişelerinden geçerken zihnimde bir sohbet tutturdum,
Megan'ı gücendirmekten çekinerek kulağa sadaka gibi gelmeye-
cek şekilde sıcak bir yemek teklif etme provası yaptım.

Düşüncelere o kadar kaptırmıştım ki kendimi, pardösülü
adamı ilk anda fark etmedim. Ben onu görmeden önce de beni iz-
liyor muydu, onu bile bilmiyordum. Fakat şimdi bana bakıyordu.
Tren yaklaşırken peronda yürüdüm ama trene adım atıp oturun-
ca onu tekrar gördüm. Uzun boylu, iri yapılydı, gür, kır saçları
ve aynı renkte sakalları vardı. Sakalları güzelce kesilmişti ama
boynunun tıraş olurken kestiği bir yerinde bir damla kan görü-
nüyordu.

Adam hâlâ bana bakıyordu. Bense durduğu yerin yukarısındaki metro haritasını inceliyormuş gibi yaparken gözlerinin bedenimde gezindiğini hissedebiliyordum. Beni huzursuz ediyordu. Utanıp sıkılarak, ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek gözlerimi kucağıma diktim. Adamın ellilerinde olduğunu tahmin ediyordum; iyi kesimli bir takım elbise ve ilk karın yaklaştığını hissettiren soğuk havaya dayanıklı bir pardösü giymişti. Gülüşü çok samimiydi, kendine özgüydü.

Okullar kapalıydı herhalde bugün; trenlerdeki kalabalık normalden epey azdı. Canada Water durağında pek çok kişi inince karşımdaki üç koltuk boşaldı. Takım elbiseli adam bu koltuklardan birine oturdu. İnsanlar metroda birbirlerine bakarlardı, ben de yapıyordum ama göz göze gelindiğinde başlar utanarak çevrilirdi. Ben adamın yüzüne baktığımda ki bir daha asla bakmayacaktım, bana meydan okurcasına, ilgiden hoşnut olmuş gibi gözlerini kaçırmadan baktı. Bir an için ben de aynı şeyi hissettiğimden şüphelendim ama karnımdaki kıpırtı hissi heyecandan değil, kaygıdan kaynaklanıyordu.

Londra Toplu Taşıma bir video kampanyası yürütüyordu. Metro hatlarındaki cinsel taciz olaylarıyla ilgili, “Durdurmak İçin Bildir” adında bir kampanyaydı bu. *Sizi rahatsız eden her şeyi ihbar edebilirsiniz*, deniyordu videoda. Bir polis memurunu aradığımı hayal ettim. Ne diyecektim? *Sürekli bana bakıyor...*

Birine bakmak suç değildi. Aklımın bir köşesinde Whitechapel durağındaki gençler vardı, peşimden koştuğuna kendimi iyice inandırdığım şu spor ayakkabılı çocuk. O zaman polisi arasam, bağırıp yardım istesem ne olacağını hayal ettim. Polisi aramayla mantıksız bulmama rağmen huzursuzluk hissini üzerimden atamıyordum.

Sorun sadece gözleriyle beni ele geçiren bu küstah adam değildi. Bir tek adam yüzünden kaygılanacak değildim. Sorun her şeydi. Biri çantasını yağmalarken metroda uyuyan Cathy Tanning. Bir parkta boğulmuş halde yatan Tania Beckett. Isaac Gunn ve kendinden emin adımlarıyla Katie’nin hayatına, evime girişi. Geçen gece herkes gittikten sonra onun Facebook hesabına bakmış, profil fotoğrafından başka hiçbir şeyi göremeyeceğimi anla-

yınca hayal kırıklığına uğramıştım. Gözlerimi fotoğrafa dikmiş-tim; bembeyaz dişleriyle kendine güvenli gülümseyişine, bir gö-zünün üzerine hafifçe düşen koyu, dalgalı saçlarına. Film yıldızı gibi görünüyordu şüphesiz ama bende büyülenme değil, ürperti uyandırıyor. Sanki ancak kötü adam rolünü oynayabilirdi.

Takım elbiseli adam ayağa kalkıp hamile bir kadına yer ver-di. Uzun boyluydu, eli tavandan sarkan tutamağın içinden zah-metsizce kaydı. En üstten, trenin tavanıyla birleştiği yerden tut-tuğu plastik, bileğini çevreliyordu. Artık bana bakmıyordu ama aramızda çok olsa on beş santimetre mesafe vardı. Aklıma yine Cathy Tanning ve çanta hırsız gelince çantamı ayaklarımın ara-sından alıp göğsüme bastırdım. Adam saatine baktı, sonra başı-nı kaldırıp vagonun epey ilerisindeki bir şeyi izledi ilgisizce. Bir başkası ilerleyince adam hafifçe yer değiştirdi. Bacağı bacağıma değdi sertçe, bense üstüme kaynar su dökülmüş gibi sıçradım. Koltuğumda tuhaf biçimde büzüşüp geri çektim kendimi.

“Kusura bakmayın,” dedi doğrudan yüzüme bakarak.

“Önemli değil,” dediğimi duydum. Fakat kalbim doludizgin koşuyormuşum gibi hızla çarpıyor, kanım kulaklarımda uğuldu-yordu.

Whitechapel durağında ayağa kalktım. İneceğim çok belliydi ama adam çekilmedi, onu iterek geçmek zorunda kaldım. Bir an için bedenim ona dayandı, bacağımda bir dokunuş hissettim ama öyle hafifti ki gerçek olup olmadığını bile tam kestiremedim. Et-rafımda bir sürü insan olduğunu söyledim kendime. Hiçbir şey olamayacağını. Yine de trenden can havliyle inmeye çalışırken az kalsın düşecektim. Kapılar kapanırken arkama baktım, bana bakan adamla arama biraz mesafe koymak güvenimi arttırmıştı.

Ama adam trende değildi.

Belki de oturuyordur, diye düşündüm, inen bir yolcunun ye-rine oturmuştur. Ancak vagonda sakallı kimse yoktu. Koyu gri pardösülü kimse yoktu.

Peron boşalıyordu; yolcular bir sonraki trene yetişmek için koşturuyor, turistler çıkışı arıyor, etraflarından ziyade haritala-rıyla ilgilendikleri için birbirlerine çarpıyorlardı. Onlar ite kaka geçip yollarına giderken ben olduğum yere mihlanıp kaldım.

Derken onu gördüm.

Benim kadar hareketsiz duruyordu; peronun on metre kadar aşağı tarafında, benimle çıkış arasındaydı. Beni seyretmiyor, telefonuna bakıyordu. Soluğumu kontrol etmeye çabaladım. Bir karar vermem gerekiyordu. Onun yanından geçip yoluma devam edersem beni takip edebilirdi. Yerimde kalıp gitmesini beklersem adam da kalabilirdi. Peron neredeyse boştu, az sonra sadece ikimiz kalacaktık. Derhal karar vermeliydim.

Yürüdüm. Gözlerimi ileriye diktim. Koşmuyor, hızla yürüyordum. *Koşma. Ondan korktuğunu görmesine izin verme.* Adam peronun orta yerinde dikiliyordu, arkasında bir bank vardı. Demek ki önünden geçmem gerekecekti. Yaklaşırken gözlerini üzerimde hissettim.

Üç adım kaldı.

İki.

Bir.

Kendime engel olamayıp koşmaya başladım. Çıkışa yöneldim; çantam bacağıma çarpıyordu, nasıl görüldüğüme hiç aldırmıyordum. Adamın beni takip edebileceğini düşünüyordum ama tünelin District hattına aktarma yapacağım bölümüne geldiğimde dönüp bakınca hâlâ peronda, beni seyretmekte olduğunu gördüm.

İşe odaklanmaya çalışsam da aklım bana itaat etmiyordu. Kendimi ekranıma boş gözlerle bakıp muhasebe programımızın giriş parolasını hatırlamaya çalışırken buldum. Bir adam gelip işyeri kiralalarıyla ilgili ayrıntılar sordu, bense ona satılık emlak bilgilerinin bulunduğu bir tomar kâğıt verdim. Şikâyet için geri döndüğünde gözyaşlarına boğuldum. Neyse ki adam nazik ve anlayışlı çıktı.

“Dünyanın sonu değil ya,” dedi sonunda istediğini alınca. Kâğıt mendil bulmak için belli belirsiz etrafına bakındı; gayet iyi olduğumu, yalnız kalmanın gerçekten daha iyi geleceğini söylediğimdeyse rahatladı.

Kapı açılıp çerçevenin üzerindeki zil çınlayınca yerimden sıçradım. Graham tuhaf bir ifadeyle baktı bana.

“İyi misin sen?”

“İyiym. Neredeydin? Ajandada hiçbir şey yok.”

“Ofis ajandasında hiçbir şey yok,” diye düzeltti kabanını alıp köşedeki askıya asarken. “Benim ajandamda hep bir şeyler vardır.” Ceketinin belini düzeltti. Bugünkü yelek ve ceketini yeşil tüvit kumaştandı, altına kırmızı bir pantolon giymişti. Bu takım onu çaptan düşmüş bir *Country Living* dergisi modeli gibi göstermişti. “Bir kahve iyi olurdu Zoe. Gazeteyi gördün mü?”

Dişlerimi sıkıp mutfığa yöneldim. Dönünce onu ofisinde ayaklarını masaya uzatmış, *Telegraph* okurken buldum. Sabahki adrenalinden mi, yoksa Hallow&Reed’de iş yapan tek kişi benmişim gibi geldiğinden mi bilmiyorum ama sözlerimi tartmaya fırsat bulamadan konuşmaya başladım.

“*London Gazette*. Ofisinde dağ gibi yığılmışlardı, en az yirmi tane. Ne içindi onlar?”

Graham oralı olmadı, kaldırdığı kaşları beni duyduğunun tek belirtisiydi.

“Şimdi nerede gazeteler?” diye üsteledim.

Ayaklarını masadan indirip oturuşunu dikleştirirken patlamamın kırıncı değil, bunaltıcı olduğunu ima edercesine iç geçirdi. “Kâğıt hamuru olmuşlardır herhalde. Bütün gazetelerin sonu o değil mi? Bütçe dostu süpermarketlerin tuvalet kâğıdı reyonundadırlar artık.”

“Tamam da sen ne yapıyordun o gazetelerle?” Kafamın içindeki şu küçük ses sürekli dırdır ediyor, gördüğüm şeyi, masasının üstüne istiflenmiş o gazeteleri hatırlatıyordu bana. Cathy Tanning’in fotoğrafını gördüğüm anı hatırladım; onu tanıyıp yüzüne bir isim koyduğum anı.

Graham iç geçirdi. “Biz bir emlak şirketiye Zoe. Emlak satışı ve kiralaması yapıyoruz. Ofisler, alışveriş merkezleri, araziler. İnsanlar elimizdeki mülklerden nasıl haberdar oluyorlar sence?”

Bunun cevabı açık bir soru olduğunu sanıyordum ama Graham benden cevap bekliyordu. Büyüklük taslamak kesmemişi, bir de aptal yerine koyacaktı beni.

“Gazeteye bakarak,” dedim, sözlerimin arasında nokta varmış gibi kesik kesik konuşarak.

"Hangi gazeteye?"

Yumruklarımı sıktım. "Gazette'ye."

"Peki rakiplerimiz nereye ilan veriyor sence?"

"Tamam, yeterince açıklayıcı oldu."

"Oldu mu dersin Zoe? Bu işin nasıl yürüdüğünü bilmezmiş gibi hallerin beni biraz düşündürüyor. Eğer anlamakta zorlanıyorsan muhasebecilik becerileri olan başka bir ofis yöneticisi bulabileceğime eminim."

Şah mat.

"Anlıyorum Graham."

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. İşimi kaybetmeyi göze alamazdım, o da bunun farkındaydı.

İşten eve dönerken bir dergi satın aldım, *Gazette* kopyasını elime bile almamaya kararlıyım. İstasyon aşırı derecede kalabalıktı; kışlık montlar herkesi iki kat iri gösteriyordu. Peronda güçlüklerle ilerleyerek her zamanki yerime gittim; tramvaya aktarma yaparken kazanacağım zaman, bu çabama değecekti. Ayaklarımin altında görme engellilere kolaylık olsun diye döşenmiş tümsekli yüzeyi hissettim; ayakkabıları sarı çizgiyi birazcık geçmişti, yolcu kalabalığının elverdiği ölçüde geri çekildim. Dergi-min kapağına baktım, birbirinden akıl almaz başlıklarla doluydu.

İŞTE ÜÇ KEZ KEFENİ YIRTAN BÜYÜKANNE!

OĞLUMUN KARISIYLA EVLENDİM!

ON AYLIK BEBEĞİM BENİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞTI!

Trenin gelmesine saniyeler kaldığını haber veren sıcak hava dalgasını yüzümde hissettim. Tünelin içinden boğuk bir gürültü yükseldi, saçım yüzüme savruldu. Geriye itmek için elimi kaldırıncı kolum, yanımdaki kadına değdi ve özür diledim. Yeni bir yolcu dalgası perona doğru ilerledi; etrafımdaki bedenler birbirine daha da yanaştı. Öne bir adım attım; tercih değil, mecburiyetti.

Trenin ön kısmı tünelde belirince dergimi kıvırdım. Çantama sokmaya çalışırken dengemi kaybedip peronun kıyısına doğru yalpaladım. Omuzlarımin arasında sert bir şeyin baskısını fark ettim; bir dirsek, bir evrak çantası, bir el. Öne doğru tökezlerken

ayaklarımın altındaki minik tümsekleri, yaklaşan trenin ağırlığıyla rayların altında kıpırdanan toprağın titreşimini hissettim. Ağırlık merkezim öne doğru kayıp ayaklarım yerden kesilirken bir hafiflik duydum. Aniden odağıma giren tren makinisti gördüm ve yüzündeki dehşeti okudum. İkimiz de şüphesiz aynı şeyi düşünüyorduk.

Zamanında durması imkânsızdı.

Biri çılgılık attı. Bir adam bağırdı. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Birbirine sürtünen metallerin gıcirtısını işittim ve kulaklarımda sağır edici bir gümbürtü koptu. Omzumdan sertçe çekilerek arkaya döndürülürken keskin bir acı duydum.

“İyi misiniz?”

Gözlerimi açtım. Etrafımda endişeli bir grup vardı ama tren kapıları açıldı ve yolcular koşturuyordu. Dağılıp gittiler, tren yolcu değişimini tamamladı ve hareketlendi.

Yine, bu kez daha ısrarlı bir ses, “İyi misiniz?” dedi.

Karşımdaki adamın kırılmış gümr saçları ve düzgünce kesilmiş sakalları vardı. Âdemelmasının solundaki pıhtılaşmış kanı görebileceğim kadar uzundu benden. Geriye doğru istemsiz bir adım attığımda adam kolumu tuttu.

“Sağlam durun, bir günde sizi iki kere kurtarmayı kaldırabileceğime emin değilim.”

“Kurtarmak mı?” Olanları idrak etmeye çalışıyordum.

“Haklısınız, kurtarmak biraz abartılı oldu galiba.” Fazla alçakgönüllü bir ifadeyle sırttı.

“Sizsiniz,” dedim alık alık. Bana boş bir ifadeyle baktı. “Bu sabah District hattındaydınız.”

“Ah,” dedi nazıkçe gülümseyerek. “Doğru. Üzgünüm, ben sizi...”

Hazırlıksız yakalanmıştım. Sabah beni takip ettiğine o kadar emindim ki. Demek bana bakmıyordu. Beni hatırlamıyordu bile.

“Hayır, yani, nereden hatırlayacaksınız ki.” Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. “Benim yüzümden treni kaçırdınız. Kusura bakmayın.”

“Bir dakika sonra öteki gelir.” Biz konuşmaya başladığımızdan beri peron ön tarafı kapmak için itişen insanlarla dolmuştu

yeniden; kapıların nerede açılacağını bilen yolcuların arkasında düzenli aralıklarla kalabalıklar toplanıyordu.

“Siz iyi olun da.” Duraksadı. “Eğer desteğe ihtiyacınız varsa dinleyebilecek kişiler var... Gönüllü danışmanlar filan.”

Kafam karıştı, derken ne kastettiğini anladım. “Kendimi öldürmeye çalışmıyordum ben.”

İkna olmamıştı. “Peki. Yani yardım etmeye hazırlar. Bilirsiniz, ihtiyacınız varsa eğer.”

Yine bir sıcak hava dalgası; yaklaşan trenin gürültüsü.

“Ben en iyisi...” Belli belirsiz tren yolunu işaret etti.

“Elbette. Sizi oyaladığım için özür dilerim. Ve tekrar teşekkürler. Ben yürürüm herhalde. Biraz temiz hava alayım.”

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum...” Cümlesini soru sorar gibi tamamladı.

“Zoe. Zoe Walker.”

“Luke Friedland.” Elini uzattı. Tereddüt ettim, sonra sıktım. Trene bindi, kapılar kapanırken nazikçe gülümsedi ve tren kalktı. Vagon tünelde gözden kaybolmadan önce bir gülüşün pırıltısını gördüm.

Yürümedim. Peronun kenarından olabildiğince uzak durmaya özen göstererek bir sonraki treni bekledim. Aklımın köşesinde gizlenen düşünce sonunda şekillendi.

Ayağım mı takıldı?

Yoksa biri beni itti mi?

14

Başmüfettiş Digby, Kelly'nin onu son gördüğü dört yıl öncesinden beri pek değişmemiştir. Şakaklarının çevresi biraz daha beyazlamıştır belki ama Kelly'nin çok iyi hatırladığı keskin, zeki gözleriyle yaşına göre hâlâ genç gösteriyordu. Üzerine iyi oturan, açık gri çizgili bir takım elbise, altına ise askeriye standartlarına uygun olarak iyice boyanıp parlatılmış, unutulması imkânsız ayakkabılar giymiştir.

"Golf," dedi Kelly'nin iltifatına karşılık olarak. "Emekliliğimi katiyen golf sahasında geçirmeyeceğime yemin eder dururdum ama Barbara ya golf ya da yarı zamanlı bir iş şartı koştı; bütün gün ayağının altında olmamı istemiyordu. Sonradan da epey hoşuma gitti ama."

"Ne kadar zamanınız kaldı?"

"Önümüzdeki yıl nisan ayında emekli oluyorum. Devam etmeyi düşündüm ama son zamanlarda yediğimiz kazıkları düşününce gideceğime memnun oluyorum doğrusu." Gözlüğünü çıkardı ve kollarını masaya dayadı. "Durup dururken emeklilik planlarımı sormak için çağırmadın herhalde. Neler oluyor?"

"FURNISS Operasyonu'na geçici görevlendirme istiyorum," dedi Kelly.

Başmüfettiş bir şey söylemedi. Durumu kafasında ölçüp tartarak Kelly'i süzdü, Kelly kılını bile kıpırdatmadan durdu. İşe ilk girdiğinde Kelly'e Diggers danışmanlık yapmış, onu amiri olduğu için Cinsel Suçlar Birimi'ne dedektif olarak almıştı.

Göze çarpan bir aday, yazıyordu Kelly'le ilgili kurul görüşünde. Azimli ve çabuk kavrayan bir araştırmacı, kurbanlara karşı duyarlılığı yüksek ve bir üst rütbeye yükselme potansiyeli taşıyor.

"Efendim, elime yüzüme bulaştırdım, farkındayım," diye söze başladı Kelly.

"Bir tutukluya saldırdın Kelly. Eline yüzüne bulaştırmaktan öte bir şey bu. İçeride, D koğuşundaki gammaz ve sapıklarla altı ay demek."

Kelly'nin midesi düğümlendi; son üç yıldır peşini bırakmayan utanç ve huzursuzluk düğümüydü bu.

"Değiştim efendim." Danışmanlık hizmeti almıştı; altı ay boyunca öfke kontrolü derslerine gitmiş, bu daha da öfkelenmesine yol açmaktan öte bir işe yaramamıştı. Yüksek notlarla geçmişti elbette; oyunun kuralını bilince doğru cevapları vermek kolay oluyordu. Polis maaşı alan terapist, asıl cevaplarından pek hoşlanmazdı herhalde. Yargılamadığını iddia ettiği halde Kelly, "Ona vurmak nasıl bir histi?" sorusuna. "İyi bir histi," diye cevap verdiğinde gözle görünür biçimde benzi atmıştı.

Kelly o noktadan itibaren gerçekleri kendine saklamıştı. Yaptıklarından pişmanlık duyuyor musun? Zerre kadar duymuyorum. Başka bir yol izleyebilir miydin? Hiçbiri bana böylesi bir tatmin yaşıtmazdı. Yine olsa yapar mısın?

Yapar mıydı?

Bu konuda henüz bir karara varamamıştı.

"Geri döneli iki yıl oldu, efendim," dedi Diggers'a. Hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Cezamı çektim." Diggers şakayı ya anlamamış ya da beğenmemişti. "Gasp Ekgibi'ne bağlı üç aylık görevlendirmem yeni bitti ve Cinayet Bürosu ekibinde deneyim edinmek istiyorum."

"Bunu kendi birliğinde yapsan olmuyor mu?"

"Londra Emniyeti'ne bağlı bir yerde çalışmak bana çok şey katar diye düşünüyorum," dedi Kelly. Talebinin gerekçesini önceden hazırladığı için sözler dudaklarından kolayca dökülüyordu. "Ayrıca sizin en sağlam ekiplerden birini yönettiğinizi biliyorum."

Diggers'ın dudakları seğirince Kelly, onu kandıramadığını anladı. Ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

“İngiliz Ulaştırma Polisi’nin Cinayet Bürosu Amirliği’ne sordum zaten,” dedi sessizce. “Benimle ilgilenmiyorlar.” Göz temasını korumaya zorladı kendini; Diggers’a ne kadar utandığını, çalışma arkadaşlarının ona güvenmemesinin ne kadar ağır geldiğini belli etmek istemiyordu.

“Anlıyorum.” Bir sessizlik oldu. “Kişisel bir durum değil, biliyorsun.”

Kelly başını evet anlamında salladı. Kişisel gibi *hissediyordu* ama. Yeni kaynak ihtiyacı olduğunda diğer üniformalı polisler Suç Araştırma ve Cinayet Araştırma bürolarında geçici olarak görevlendirilmişti. Kelly ise hiç görevlendirilmemişti.

“Ateş olmayan yerden duman çıkmaz diye düşünüyorlar. Kendi işleri, kendi itibarları için endişe ediyorlar.” Bir şeyi söyleyip söylememekte kararsızmış gibi duraksadı. “Belki de töhmet altında kaldıklarını hissediyorlar.” Öne eğilip iyice alçalttı sesini, Kelly onu ancak duyabiliyordu. “Çünkü bu işte çalışıp senin yaptığını en azından bir kere yapmak istememiş bir tek adam, bir tek kadın yoktur.”

Saniyeler sonra Diggers gözlerini Kelly’den ayırdı, oturduğu yerde kıpırdandı ve sesini yeniden normal yüksekliğine getirdi. “Neden bu vaka? Neden Tania Beckett?”

Bu noktada Kelly’nin eli daha güçlüydü. “Vaka Gasp Eki-bi’nde çalışırken ilgilendiğim bir metro hırsızlığı vakasıyla bağlantılı. Kurbanla zaten irtibat halindeyim; bu işi sonuca ulaştırmak istiyorum. Benim katkım olmasaydı bunun seri suç olduğu henüz tespit edilmemiş olurdu.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kelly tereddüt etti. Başmüfettişin Nick Rampello ile nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmiyordu. Adama kanı ısınmamıştı ama bir meslektaşının arkasından konuşacak değildi.

Diggers kahvesini aldı, uzun, gürültülü bir yudum içtikten sonra kupayı masaya koydu. “Kelly, söyleyecek bir şeyin varsa söyle haydi. Meselede gizli saklı bir şey olmasaydı benimle ofisimde konuşurdun, dört yıl sonra ilk defa cep telefonumdan arayıp kahve içmeyi teklif etmezdin...” Kafeye bakındı; eski püskü tezgâha, duvardaki pul pul dökülen posterlere. “Hem de böyle

göz alıcı bir tesiste.” Dudağının köşesindeki hafif gülümseme, sert sözlerini biraz yumuşatınca Kelly derin bir nefes aldı.

“Zoe Walker adında bir kadın bana ulaştı ve Cathy Tanning’in fotoğrafını *Gazette*’deki ilan sayfasında gördüğünü, birkaç gün öncesinde de kendi fotoğrafının aynı sayfada çıktığını söyledi.”

“Bunu biliyorum. Ne demeye çalışıyorsun Kelly?”

“Kadın bu iki fotoğraftan polise daha önce de söz etmiş. Zoe Walker, Tania Beckett cinayetinin ihbar edildiği gün Cinayet Bürosu’nu aramış.” Kelly, Müfettiş Rampello’nun adını anmaktan özenle kaçındı. “Ekip bu bilgi karşısında Tania’nın seks endüstri-siyle bağlantısını araştırmış ama Bayan Walker’ın fotoğrafının da sohbet hatları ya da çöpçatanlık ajanslarıyla hiçbir şekilde ilgisi olmadığı halde benzer bir ilanda izni olmadan kullanılmasından bir sonuç çıkmamış. Ben ısrarla söyleyinceye kadar meselenin potansiyel bir suç serisi olduğunu kabul etmediler.”

Diggers bir şey söylemeyince Kelly çizgiyi aşmadığını umdu.

“Kim onlar?” dedi sonunda Diggers.

“Zoe Walker’ın kiminle konuştuğunu bilmiyorum,” dedi Diggers’la göz göze gelmemek için kahvesinden bir yudum alırken.

Diggers bir an durup düşündü. “Ne kadar zaman istiyorsun?”

Kelly heyecanını belli etmemeye çalıştı. “Ne kadar sürecekse o kadar.”

“Aylar sürebilir Kelly. Hatta yıllar. Gerçekçi ol.”

“Üç ay olsun öyleyse. İşe yararım, efendim, kuru kalabalık yapmam. Ulaştırma Polisi’yle bağlantının, metroyla ilgili tüm iş-lerin üstesinden gelebilirim...”

“Ulaştırma Polisi o kadar uzun süreliğine bırakır mı seni?”

Kelly böyle bir talebe yardımcısı Müfettiş Powell’ın nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. “Bilmiyorum, sormadım. Bunun kıdemli biri tarafından uygun bir dille...” Diggers’la göz göze gelince sustu.

“Senin için bir atamaya yetki vermemi beklediğin yetmiyor, bir de amirinle aranı bulmamı istiyorsun, öyle mi? Tanrım, Kelly!”

“Bu işi gerçekten istiyorum, amirim.”

Başmüfettiş bakışlarını üzerine öyle bir dikti ki Kelly gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. “Bu işin altından kalkabilecek misin?”

“Yapabileceğimi biliyorum.”

“Balfour Caddesi’nde iyi bir ekibim var. Birbirine kenetlenmiş bir ekip ama deneyimli dedektifler; hepsi tek başına çalışabiliyor, yoğun bir soruşturmanın baskısını kaldırabiliyorlar.”

“Ben de iyi bir polisim, efendim.”

“Hepsi de duygusal açıdan zor vakalarla başa çıkabiliyorlar,” diye devam etti Diggers. Bu kez vurguladığı şeyi anlamazdan gelmek mümkün değildi.

“Bir daha olmayacak. Size söz veriyorum.”

Diggers kahvesini bitirdi. “Bak, hiçbir şey için söz veremem ama birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve Ulaştırma Polisi seni bırakırsa üç aylık bir görev ayarlayacağım.”

“Teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, efendim. İşimi...”

“İki şartım var.”

“Ne isterseniz.”

“Bir: Yalnız çalışmayacaksın.” Kelly bebek bakıcısına ihtiyacı olmadığını söylemek için ağzını açtı ama Diggers tekrar araya girdi. “İtiraz istemiyorum Kelly. Evet, deneyimli bir memursun, iyi bir dedektifsin ama ekibime girersen gözetim altında olacaksın. Anlıyor musun?” Kelly başını salladı.

“Diğer şart ne?”

“Kontrolü kaybettiğini hissettiğin anda, böyle bir şey olduğu anda, çıkıp gitmeni istiyorum. Seni bir kere kurtardım Kelly. Bir daha yapmam.”

15

“Isaac’i nasıl buldun?”

Salı günü, öğle vaktiydi ve Melissa’yla Cannon Caddesi ile Clerkenwell’deki yeni kafesi arasında bir yerde sandviç yemek için buluşmuştuk. Kafe açılış gününe hazırlık için elden geçiriliyordu. Melissa siyah fitilli kadifeden bir pantolon ve siyah, dar kesimli bir gömlek giymişti. Omuzlarındaki hafif toz lekelerine rağmen şık görünmeyi başarıyordu. Saçlarını alacalı kahverengi bir tokayla geriye doğru toplamıştı.

“Sevdim. Sen pek bayılmadın herhalde?”

Yüzümü buruşturdum. “Sinirime dokunan bir şey var onda.” Pastırma, marul ve domatesli sandviçimi ucundan tırtıkladım.

“Katie kiminle çıksa aynı şeyi söylerdin.” Baget ekmeğini açtı ve içindekilere göz attı. “Bu nasıl üç buçuk sterlin eder anlamıyorum. İçinde en fazla bir düzine karides parçası var.”

“Aynı şeyi söylemezdim.” Söyler miydin? Belki. Katie’nin eve getirdiği en son erkek arkadaşını hatırlamaya çalıştım ama ciddi kimse olmamıştı; sadece buz gibi terlemiş elleriyle tokalaşan tuhaf bir avuç ergen. “Mesele sadece adam değil, olayın tamamı. Katie’nin ve ekibin geri kalanının bilet parası gelince bir tür kâr payı alacaklarına dair şüpheli bir vaat karşılığında haftalarca çalışması. Bana sorarsan istismar bu.”

“Ya da muhteşem bir iş stratejisi.”

“Sen kimin tarafındasın?”

"Hiç kimsenin. Ben sadece onun, yani Isaac'ın tarafından bakınca bunun iyi bir strateji olduğunu söylüyorum. Kısıtlı gider, minimal risk... Ben böyle bir stratejiyle banka müdürüme gitseydim memnun olurdu." Sırıttı ama yüzünü buruşturur gibi bir hali vardı ve sanırım nedenini biliyordum.

"Banka müdürün büyüme planlarına hayran kalmadı anladığım kadarıyla, öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ne demek istiyorsun? İş kredisi almadın mı sen?"

Başını iki yana sallayıp bağıtinden bir ısırtık daha aldı. Lafı ağzından cımbızla alıyordum sanki. "Evi tekrar ipotek ettim."

"Neil bunu çok hoş karşılamıştır eminim." Melissa'nın kocası borç fikrine o kadar karşıydı ki akşam içmeye çıkıldığında adisyon bile açtırmazdı. Melissa cevap vermedi.

"Ona söyledin, değil mi?"

Bir sessizlik oldu ve Melissa'nın yüzü değişti. Kendinden emin, neşeli ifadesi silindi ve bir an için endişeli, savunmasız bir hale büründü. Bunu fark edince gizli bir topluluğa kabul edilmişim gibi tuhaf bir şekilde gururum okşandı. Birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca rollerin değiştiği, benim onu rahatlatabilecek taraf olduğum zamanlar nadirdi. Neil'in haberi olmadan ev karışığında kredi almayı nasıl başardığını merak ediyordum, müşterek ipotek olduğunu sanıyordum. Sonra ne kadar az bilirim o kadar iyi olacağına karar verdim. Melissa son derece bilinçli biriydi ve yeni bir iş kurmak için borç para alıyorsa, mutlaka bir bildiği olmalıydı.

"Şu sıralar aramız pek harika değil," dedi. "Neil bu sene büyük bir müşteriyi kaybetti ve para konusunda endişeli. Yeni kafe kaybettiğimiz işi telafi edecek ama masrafını çıkarması altı ay kadar sürer."

"Neil bunu anlayacaktır herhalde, değil mi?"

"Şu anda onunla konuşmak mümkün değil. Mesafeli. Haysuz."

"Pazar günü öğle yemeğinde gayet formunda görünüyordu."

Melissa neşesiz bir kahkaha attı. "Demek ki sadece bana öyle davranıyor."

“Saçmalama Neil sana bayılıyor!”

Kaşlarını kaldırdı. “Simon’ın sana bayıldığı kadar değil.” Kızardım. “Öyle. Ayaklarını ovuyor, sana yemek pişiriyor, işe giderken eşlik ediyor... adam üzerine titiriyor.”

Sırıttım. Kendime engel olamamıştım.

“Çok şanslısın.”

“İkimiz de şanslıyız,” dedim, sonra bunun kulağa ne kadar kibirli geldiğini fark ettim. “İkinci bir mutluluk fırsatı yakaladığımız için yani. Matt ile o kadar uzun süredir birlikteydik ki birbirimizin farkına bile varmıyorduk artık.” Sesli düşünüyor, daha önce hiç üzerine kafa yormadığım şeyleri dillendiriyordum. “O kızla yattı, çünkü benim etrafta olmama o kadar alışmıştı ki herhangi bir şeyin bu durumu değiştirebileceğini hayal edemiyordu.”

“Ayrılman cesurca bir hareketti. Çocuklar o kadar küçükken yani.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Aptalcaydı. Düşünmeden verilmiş, öfkenin tetiklediği bir tepkiydi. Matt birlikte olduğu o kızı sevmiyordu; yeterince hoşlandığından bile şüpheliyim. Bir hataydı. İkimizin de evliliğin kıymetini bilmediğimiz bir göstergesiydi.”

“Sence kalmalı mıydın yani?” Melissa hesabı istedi ve çantama uzandığımı görünce elini sallayarak savuşturdu beni. “Ben ismarlıyorum.”

Yanlış bir izlenim vermemek için cevabımı özenle seçtim. “Artık öyle düşünmüyorum; Simon’ı seviyorum, o da beni seviyor. Her gün halime şükrediyorum. Ama Matt’i terk ettiğim gün, güzel bir şeyi elimden kaçırdım ve çocukların da böyle düşündüklerini biliyorum.”

“Katie ile Simon iyi geçiniyorlar ama. Pazar yemeğinde *On İkinci Gece*’den söz ederken aralarından su sızmiyordu.”

“Katie öyle ama Justin...” Sohbeti tekeliime aldığımı fark edince sustum. “Kusura bakma, konuyu kendime çevirdim. Neil’la hissettiklerin hakkında konuşmayı denedin mi?” Fakat Melissa’nın yüzünde gördüğüm savunmasızlık ifadesi silinmişti.

"Ah, önemli bir şey değil. Atlatacaktır. Orta yaş krizi herhalde." Sırıttı. "Justin için endişelenme. Tamamen normal. Ben üvey babamı sırf öz babam olmadığı için sevmiyordum."

"Galiba haklısın."

"Katie'nin Isaac denen adamla durumunu da düşünme. Senin kızın akli başında biri. Hem güzel hem zeki bir kız o."

"Zeki, evet. O zaman neden düzgün bir işe girmenin mantıklı olduğunu anlayamıyor? Ona hayalinden vazgeçmesini söyledim falan yok ki, sadece bir güvencesi olsun istiyorum."

"Çünkü on dokuz yaşında Zoe."

Söylediği şeyi buruk bir gülümsemeyle kabullendim. "Simon'a gazetede Katie'ye staj imkânı sağlayabilir mi diye sordum, tiyatro yazıları yazabilir dedim ama bu fikir üzerinde düşünmedi bile. Sadece üniversite mezunlarını alıyorlarmış galiba." Bu dokunmuştu bana. Katie'nin güçlkle kazandığı ortaöğretim sertifikaları para almadan çalışmasına bile yetmiyordu. "Araya birilerini sokamaz mısın?" diye sormuştum ama Simon bana mısın dememişti.

"O bir yetişkin Zoe," dedi Melissa. "Bırak da kendi kararlarını kendi versin, yakında hangilerinin doğru olduğunu öğrenecektir." Geçmem için kapıyı tuttu ve birlikte metro istasyonuna doğru yürüdük. "Bir çocuğum yok belki ama iş verdiğim çok genç oldu ve şunu öğrendim; bir gence bir şey yaptırmak istiyorsan bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamalısın. Bu bakımdan erkeklere benziyorlar biraz."

Güldüm. "Konusu açılmışken, Justin'in durumu nasıl?"

"Çalıştığım en iyi müdür." Yüzümdeki şüphe ifadesini görünce koluma girdi. "Üstelik bunu sen arkadaşım olduğun için söylemiyorum. Zamanında geliyor, kasadan para tırtıklamıyor ve görünüşe göre müşteriler de onu seviyor. Bu kadarı benim için yeterli."

Beni kucakladıktan sonra kafeye dönmek için Metropolitan hattına bindi. Öğle yemeğimiz bana o kadar moral verdi ki gün göz açıp kapayıncaya dek geçti ve Graham Hallow'un kendini beğenmiş tavırları bile keyfimi kaçıramadı.

*

“Tekrar merhaba.”

Saat altıya yirmi vardı. Metro buradan başka herhangi bir yerde olmayı tercih edecek insanlarla tıklım tıklım doluydu. Tër, sarmısak ve yağmur kokusu alıyordum.

Ve bu sesi tanıyordum.

Sesin kendine güvenli tınısını, ilgi odağı olmaya alışık kim-selere özgü o tokluğunu tanımıştım.

Luke Friedland.

Beni raylara düşmekten kurtaran adam.

Düşmek.

Düşmüş müydüm?

Yarım yamalak, hayal meyal hatırlıyordum; omuzlarımın arasındaki o baskı hissini. Anılarım net değildi ve yirmi dört sa-atten uzun, çok daha uzun zaman önce gibiydi.

Luke Friedland.

Dün düpedüz beni takip etmekle suçluyordum onu, bugün-se onun içinde olduğu trene binen bendim. *Gördün mü*, dedim içimden. *Seni takip etmiş olamaz.*

Duyduğum utanca rağmen ensemde öyle bir ürperti vardı ki herkes saçlarımın havaya dikildiğini görecekmış gibi hissediyordum. Elimi ensemde gezdirdim.

“Kötü bir gün müydü?” dedi herhalde ifademi strese yorarak.

“Hayır, aslında iyi bir gündü.”

“Harika! Daha iyi hissetmenize sevindim.” Çocuklarla ilgili bir işte ya da hastanede çalışan kişilerin o neşeli ses tonuyla konuşuyordu. Önceki gün gönüllü danışmanlarla konuşmamı önerdiğini hatırladım. İntihara meyilli olduğumu düşünüyordu. Kendimi bilerek trenin önüne attığımı düşünüyordu; bir yardım çılgılığı, belki de gerçekten hayatımı sonlandırma çabası.

“Atlamadım,” dedim. Trendeki herkesin duymasını istemediğimden sessizce konuşuyordum, bu yüzden karşıdaki kadını geçip yanımda durdu. Kalp atışlarım hızlandı. Elini kaldırıp tepemizdeki tutamağa tutundu ve kolundaki tüylerin hafifçe tenime değdiğini hissettim; sanki aramızda elektrik dolaşıyordu.

“Tamam,” dedi ve sesindeki inanmaz tını kendi hikâyemden şüphe etmeme neden oldu. Ya atladıysam? Ya beynim, bedenime

karşıt mesajlar gönderirken bilinçaltım beni raylara doğru ittiyse? Ürperdim.

“Ben bu durakta iniyorum.”

“Ah.” Crystal Palace’a gelmiştik. “Ben de.” Bugün tıraş kesiği yoktu ve mavi çizgili kravatın yerini gri gömlek ve takım elbisede göze çarpan açık pembe bir kravat almıştı.

“Beni takip etmiyorsunuz, değil mi?” dedi, dehşete kapılmış yüzümü görünce özür diledi. “Şaka yapmıştım sadece.” Birbiri-mize ayak uydurup yürüyen merdivenlere doğru ilerledik. Sizin-le aynı yöne giden birinden uzaklaşmak zordur. Bilet turnikesin-de kenarda durdu ve önce benim Oyster kartımı okutmama izin verdi. Ona teşekkür, sonra da veda ettim ve ikimiz de istasyonun aynı çıkışına yöneldik. Güldü.

“Süpermarkette de böyle olur,” dedi. “Sebze reyonunda bi-rine selam verirsiniz, sonra tüm reyonlarda merhaba demek zo-runda kalırsınız.”

“Buralarda mı oturuyorsunuz?” Onu hiç görmemiştim, gerçi bu çok saçmaydı; sırf oturduğum caddede bile hiç görmediğim onlarca insan vardı. Megan’ın gitar kılıfına on sent attım ve ge-çerken gülümseyerek selam verdim.

“Bir arkadaşı ziyarete geldim.” Durdu, ben de istemsizce aynı şeyi yaptım. “Sizi huzursuz ediyorum, değil mi? Siz gidin.”

“Hayır, hayır, gerçekten etmiyorsunuz,” dedim, göğsümü biri sıkıyormuş gibi hissettiğim halde.

“Ben karşıya geçeyim, böylece benimle konuşmak zorunda hissetmezsiniz.” Hoş bir yüzü vardı; sıcak ve açıktı. Neden bu kadar huzursuz hissettiğimi bilmiyordum.

“Hiç gerek yok, gerçekten.”

“Zaten sigara almam lazım.” İnsanlar etrafımızdan geçerken kıpırdamadan durduk.

“Peki, hoşça kalın o halde.”

“Hoşça kalın.” Bir şey söylemek için ağzını açtı, vazgeçti. Gitmek üzere arkamı döndüm. “Şey, bir akşam benimle yemek yemenizi rica etsem büyük bir küstahlık etmiş olur muyum?” Bu soru tek nefeste, sormaktan utanıyormuş gibi aceleyle sorulmuş-tu ama yüzünde hâlâ aynı güven dolu ifade vardı. Aklımdan so-ruş şeklinin kasıtlı olduğu geçti. Hatta çalışılmış.

"Yapamam, özür dilerim." Neden özür dilediğimi bilmiyordum.

"Ya da bir içki? Yani 'hayatınızı kurtardım' kartını oynamak istemiyorum ama..." Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı, sonra indirdi ve daha ciddi bir ifade takındı. "Biraz tuhaf bir tanışma olduğunun farkındayım ama sizi yeniden görmeyi gerçekten isterim."

"Biriyle birlikteyim," deyiverdim on altı yaşında bir kız gibi. "Beraber yaşıyoruz."

"Ah!" Şaşırmuş bir ifade geçti yüzünden, derken kendini topladı. "Tabii ki biriyle birliktesiniz. Benim aptallığım, tahmin etmeliydim." Benden bir adım uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedim tekrar.

Vedalaştık, arkama dönüp baktığımda karşıya geçmiş, gazete bayisine doğru gidiyordu. Herhalde sigara almaya.

Simon'ı cepten aradım, telefonun ucunda bile olsa Anerley Yolu'nda biri bana eşlik etmeden yürümek istemiyordum. Telefon çaldı ama telesekretere düştü. O sabah bana akşam yemeğinde kız kardeşinde olacağını hatırlatmıştı. Ben de bir film seyretmeyi planlamıştım; belki Justin ve Katie'yi de bana katılmaya ikna ederdim. Sadece üçümüz, eski günlerdeki gibi. Fakat Luke Friedland ile karşılaşmak beni huzursuz etmişti, Simon'ın kız kardeşini görmeyi erteleyip erteleyemeyeceğini merak ediyordum. Eve gelir miydi acaba?

Şimdi ararsam işten çıkmadan yakalayabilirdim onu. Eskiden ona ulaştığım dahili bir numara vardı ama gazete birkaç ay önce paylaşımlı masa uygulamasına geçmişti ve Simon hangi gün, hangi masada oturacağını hiç bilemiyordu artık.

Google'dan santral numarasını buldum. "Beni Simon Thornton'a bağlar mısınız lütfen?"

"Biraz bekleteceğim."

Hat yeniden bağlanana dek klasik müzik dinledim. Anerley Yolu'nda sıralanmış sokak lambalarındaki Noel ışıklarına baktım ve şimdiden kir içinde kaldıklarını gördüm. Müzik kesildi. Simon'ın sesini duymayı bekliyordum ama konuşan santraldeki kızdı.

“İsmi tekrar alabilir miyim lütfen?”

“Simon Thornton. Editör. Genellikle başmakaleleri yazıyor ama bazen haber masasında da çalışıyor.” Simon’dan duyduklarımı tekrarlıyordum ama bu iki bölümün aynı yerde mi, yoksa birbirinden kilometrelerce uzakta mı olduklarını hiç bilmiyordum. Aynı binada olup olmadıklarını bile bilmiyordum.

“Üzgünüm, burada o isimde kimse yok. Serbest mi çalışıyordu? Eğer evden çalışıyorsa listemde yoktur.”

“Hayır, bordrolu çalışanınız. Üç senedir orada. Tekrar kontrol edebilir misiniz? Simon Thornton.”

“Kayıt sisteminde adı yok,” diye tekrarladı. “Burada Simon Thornton diye biri çalışmıyor.”

16

Kelly sakızını çıkarıp çöp kutusuna attı. Evden erkenden çıkmıştı ama biraz daha oyalanırsa geç kalabilirdi ve bu kendini Nick Rampello'ya sevdirmesine hiç yardımcı olmazdı. Derin bir nefes aldı, başını dikleştirdi ve hızla cuma günü önünde dikildiği kapıya doğru yürüdü. Şemsiyesi resmen yatay düzlemde çiseleyen yağmurdan koruyamıyordu onu.

Kelly ilk gününde iyi bir intiba bırakma isteğiyle o sabah hiç düşünmeden döpiyesine uzanmış, derken hoş olmayan bir hatıranın soğukluğunu duymuştu içinde. Bu takım elbiseyi disiplin yargılamasında giymişti; şefin ofisi önünde içeri çağırılmayı beklerken yün manşetlerin bileklerini kaşındırdığını hisseder gibiydi hâlâ.

Bunu hatırlamak midesini bulandırmıştı. Takım elbiseyi askıdan almış, hayır kurumu mağazasına götürmek üzere bir çöp torbasına tıkmıştı. Onun yerine çizgili gömleğini ve ayakkabılarına çarpan yerleri yağmur suyuyla koyulaşmış, gri, geniş pantolonunu giymişti. Döpiyes kumaşının hatırlattıkları olmasa da Kelly anıların saldırısı altındaydı; geri sarılan bir film gibi tersine doğru akıyorlardı. İşe geri dönüşü, ilk toplantıya yanakları alev almış halde, sürünürcesine girişi, etrafta dedikoduların yankısı. İşten uzak geçirdiği aylar; odasından hiç çıkmadan, yıkanmadan, kendine bakmadan, kariyerini bitirebilecek bir disiplin davasını beklediği günler. Gözaltı odasında bir kriz olduğunu, acil destek

gerektiğini belirten alarm sesi. Koşturan ayaklar; ona arka çıkmaya değil, oradan çekip çıkarmaya gelen ayaklar.

Kafasında çakan görüntüler arasında saldırıya dair bir şey yoktu. Hiç olmamıştı. Öfke kontrolü dersleri sırasında Kelly'i olayla ilgili konuşmaya, danışmanına olanları, bunu nelerin tetiklediğini tüm ayrıntılarıyla anlatmaya teşvik etmişlerdi.

"Hatırlamıyorum," demişti Kelly. Tutukluyla konuşurken bir de bakmıştı ki... gözetim odası alarmı çalıyor. Böyle dehşet verici biçimde kontrolünü kaybetmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu; bu konuda hiçbir şey yoktu hafızasında.

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" demişti Lexi fazlasıyla zor bir öfke kontrolü seansının ardından Kelly'i ziyarete geldiğinde. "Arkanda bırakmanı kolaylaştırır. Böyle bir şeyin yaşandığını bile unutursun."

Kelly yüzünü yastığına gömmüştü. Arkasında bırakmayı kolaylaştırmıyordu. Daha da zorlaştırıyordu. Kontrolünü kaybetme nedenini bilmezse, başına bir daha aynı şeyin gelmeyeceğine nasıl emin olabilirdi ki?

Cinayet Bürosu'nun ziline bastı ve yağmurdan korunmak için dar kapı aralığına sokulup bekledi. Bedensiz bir ses çınlayıp sokağa yayıldı.

"Kim o?"

"Ben Kelly Swift. FURNISS Operasyonu'na geçici görevlendirmeye geldim."

"Yukarı gel, Kelly!"

Kelly, Lucinda'nın sesini tanıyınca sinirleri biraz olsun yatıştı. Bunun temiz bir sayfa olduğunu hatırlattı kendine; yeniden başlamak için, geçmişiyse yargılanmadan kendini kanıtlamak için bir fırsattı. Asansöre bindi ve önceki ziyaretinde duyduğu tereddütlere düşmeden Cinayet Bürosu'na girdi. Ekiptekilerden birinin başını sallayarak onu tanıdığını belli etmesi Kelly'nin moralini yükseltti; adının Bob olduğunu hatırlamış ama onu adıyla selamlamak için geç kalmıştı. Lucinda masanın arkasından birden çıkıverince Kelly daha da rahatladı.

"Tımarhaneye hoş geldin."

"Teşekkürler diyelim. Müfettiş buralarda mı?"

"Koşuya çıktı."

"Bu havada?"

"Müfettiş böyledir işte. Ama geleceğini biliyor. Diggers dün bir e-posta yollayıp haberdar etti bizi."

Kelly, Lucinda'nın ifadesini okumaya çalıştı. "Nasıl karşıladı peki?"

"Nick mi?" Lucinda güldü. "Ah, Nick'i bilirsin. Şey, bilmiyorsun tabii. Bak, müfettiş harika biridir ama otoriteyle arası iyi değildir. Ulaştırma Polisi'nden bir memuru geçici görevlendirmeye yanına almak kendi fikri olsaydı şimdi yüzünde güller açıyor olurdu. Bu konuda Diggers ile tam olarak aynı fikirde değiller, o yüzden..." Lucinda sustu. "Sorun olmayacaktır. Şimdi gel de sana çalışacağın yeri göstereyim."

O anda kapı açıldı ve Müfettiş Rampello içeri girdi. Üstünde bir şort, bir Gore-Tex tişört ve fermuarını göğsüne kadar çektiği hafif, fosforlu bir mont vardı. Kulaklıklarını çıkarıp tortop etti ve likralı eldivenlerinin içine soktu. Üzerinden su damlıyordu.

"Dışarısı nasıl?" diye sordu Lucinda gelişigüzel bir tavırla.

"Çok güzel," dedi Nick. "Tropikal iklim sanki." Kelly'le ilgilenmeden soyunma odasına yöneldi. Kelly, Lucinda'nın müfettişle olan rahat ilişkisine imrenmişti.

Kelly bilgisayarını açmış, Lucinda'nın verdiği, üzerinde geçici oturum parolası yazan kâğıdı ararken Nick geri döndü. Beyaz gömleği hâlâ ıslak olan sırtına yapışmıştı, bir elinde dürülü kravatu vardı. Ceketini Kelly'nin yanındaki sandalyeye astı.

"Bu görevlendirmeye hayır dediğim halde Başmüfettişe gittiğin için sana kızmalı mıyım, yoksa uzlaşma becerilerini takdir mi etmeliyim, emin değilim. İş ilişkimizin selameti açısından ikincisini tercih edeceğim." Sırıttı ve boştaki elini Kelly'e uzattı. "Aramıza hoş geldin."

"Teşekkür ederim." Kelly rahatlamıştı.

"Duyduğuma göre Başmüfettişin eski dostuymuşsun, öyle mi?"

"Dostu değilim, hayır. Kendisi Cinsel Suçlar Birimi'nde amirimdi."

“Seninle ilgili çok olumlu düşünceleri var. Takdir madalyası almışsın galiba.”

Nick Rampello dersini çalışmıştı. Emniyet müdüründen takdiri, birkaç aylık titiz çalışma sonucunda, kendini okul çocuklarına ahlaksızca teşhir eden bir adamı yakalamasıyla almıştı. Kelly bir dizi tanık ifadesine başvurmuş, bilinen cinsel istismarcıları ve polis radarındaki diğer sakıncalı kimseleri elemek için istihbarat birimiyle yakın çalışmalar yürütmüştü. Sonunda başarılı bir hamleyle sahte hedef, yani potansiyel kurban numarası yapmak için yüksek riskli bölgelere sevk edilmiş bir grup gizli gözetim memuru, kullanmayı önermiş ve saldırganı suçüstü yakalamıştı. Diggers’ın bunu hatırlaması gururunu okşamış, kendisinden övgüyle söz ederek Nick’le suların durulmasını sağlaması etkilemişti onu. Bu hislerin ömrü kısa oldu.

“Başmüfettiş senin her zaman yanında biriyle çalışmanı istiyor.” Nick’in üslubunda Diggers’ın Kelly’i görevlendirirken bu şartı koşmasının nedenini bildiğini hissettirecek bir şey yoktu ama Kelly iki adamın bu konuyu konuşmadıklarını düşünecek kadar saf değildi. Yanaklarının yanmaya başladığını hissetti; Nick ve ilgiyle dinlemekte olan Lucinda’nın durumu fark etmelerini umdu. “Bu yüzden benimle çalışabilirsin.”

“Sizinle mi?” Kelly bir dedektifle eşleştirileceğini düşünmüştü. Müfettişin Kelly’e göz kulak olması yönündeki kararı Diggers mı, yoksa bizzat Nick mi vermişti acaba? Kelly gerçekten bu kadar büyük bir sorumluluk muydu onlar için?

“İşi en iyisinden öğren bari.” Nick, Kelly’e göz kırptı.

“Ukala herif,” dedi Lucinda. Nick *muhteşem olmak benim suçum değil*, dercesine omuz silkti ve Kelly kendini tutamayıp gülmüseddi. Lucinda haklıydı, Nick ukala biriydi ama hiç değilse kendisiyle dalga geçebiliyordu.

“Sen bana destek atmış mıydın, Luce?” dedi Nick. Böylece Kelly, biraz daha rahatlayarak, sohbetlerinin sona erdiğini anladı.

“Haftalar önce verdim ya!”

“O Büyük Kuzey Koşusu içindi. Bu Büyük Güney Koşusu için.” Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturan Lucinda’ya baktı. “Çocukları düşün, Lucinda. O küçük, yetim çocukları düşün...”

"Ah, tamam! Bana beş sterlin yaz."

"Kilometre başına mı?" Nick sırtıttı. Lucinda, ona sert sert baktı. "Teşekkürler. Pekâlâ, dava nasıl gidiyor, anlatın bakalım. Görünüşe bakılırsa Tania Beckett ile Cathy Tanning arasında ilanlar dışında bir bağlantı yok ama bir şeyler kaçırıyor muyuz, bilmek istiyorum."

"Sen çayı koy, gizli bisküvi zulanı aç, toplantıda bilgi veririm."

Nick, "Hangi zula?" diye söze başladı ama Lucinda'nın bakışı karşısında sindi.

"Ben bir suç analistiyim, müfettiş." Müfettiş derken kaşını kaldırdı. "Benden hiçbir şey saklayamazsınız." Lucinda masasına döndü ve Kelly riski göze alıp gülümsedi.

"Mutfağın yerini gösterirseniz çayı ben yaparım."

Nick Rampello ilgiyle süzdü onu. "Epey gideceksin. Giriş holü, sağdan ikinci kapı."

Kelly ilk gününün sonunda su ısıtıcısıyla epey kaynaşmıştı. Çay ve kahve yapma turları arasında vakayla ilgili belgeleri okumuştı. Akşam beşte ise Nick, Lucinda ve tanıştırıldığı halde isimlerini anında unuttuğu az sayıda kişiyle birlikte olay masasına gitti. Toplantı odasının sağında solunda birkaç boş sandalye vardı ama insanların çoğu ayakta duruyordu. Bu sabırsız halleri, ilgilenmeleri gereken daha önemli işler olduğuna dair pek de üstü kapalı olmayan bir mesaj veriyordu. Nick Rampello ise mesaj filan almamıştı.

"Birer sandalye alıp oturun," diye talimat verdi. "Sizi fazla tutmayacağım ama karmaşık bir soruşturmayla uğraşıyoruz ve hepimiz takipte kalalım istiyorum." Odaya bakınıp tüm gözlerin kendine çevrilmesini bekledi, ardından söze devam etti. "Bugün 24 Kasım Salı. Toplantımız FURNISS Operasyonu hakkında. Tania Beckett cinayeti ve kadınlara karşı işlenmiş bağlantılı suçlar, daha açık ifade etmek gerekirse anahtar hırsızlığı ve Cathy Tanning adlı kadına yönelik soygun şüphesi hakkında bir araştırma operasyonu bu. Söz konusu suçlar arasındaki bağlantı *London Gazette*'de kadınların fotoğraflarını içeren ilanlara dayanıyor." Nick, Lucinda'ya baktı. "Söz sende."

Lucinda odanın ön tarafına ilerledi. "Son dört haftada gerçekleşen cinayet vakalarına bakmakla görevlendirilmiştim ama bu sırada kurbanları yalnız kadınlar olan cinsel saldırı, taciz ve soygunlar üzerine de çalıştım. Bu çalışma çerçevesinde aile içi olayları dikkate almamama rağmen oldukça fazla vaka var." Konuşurken ön taraftaki dizüstü bilgisayara bir USB bellek taktı; bilgisayara bağlı projektör hazırda bekliyordu. İlk slayt Kelly'nin *London Gazette* ilanlarında teşhis ettiği kadınların profil fotoğraflarıydı; sonuçlar Kelly'nin ofisine yaptığı ziyaret sırasında Tamir Barron'un gönülsüzce verdiği dosyadan alınmıştı. Lucinda sonraki dört slaytı geçti, yine bulanık, küçük profil fotoğraflarıydı bunlar. "Bu kadınların hepsi geçtiğimiz ay içerisinde benzer suçların kurbanı oldular. Gördüğünüz gibi onları fiziksel özelliklerine göre gruptandırıdım. Ten rengi, saç rengi; sonra da ortalama yaşlarına göre alt gruplara ayırdım. Tam anlamıyla güvenilir sonuçlara ulaştırmıyor elbette ama durumu bir nebze olsun kolaylaştırdı."

"İlanlarla mı eşleştiriyorsun?" Tahmin Kelly'nin arkasında bir yerden gelmişti.

"Aynen öyle. Dört eşleşme tespit ettim. İlan görseliyle başka kurban fotoğrafları arasında eşleştirme yapabilmek için vaka dosyalarını daha ayrıntılı inceliyorum." Lucinda sunuma devam edip her bir slaytı hızlıca özetledi. "Charlotte Harris. Lutonlu, yirmi altı yaşında bir hukuk sekreteri, Moorgate'te çalışıyor. Kimliği belirsiz Asyalı bir adamın cinsel saldırı teşebbüsüne uğramış." Slaytın sol tarafında kurbanın adının yazılı olduğu bir fotoğraf, sağında ise ilgili *London Gazette* ilanı vardı.

"Pişti!" dedi Nick tatsız bir ifadeyle.

"Emma Davies. Otuz dört yaşında, Batı Kensington'da cinsel saldırıya uğramış."

Kelly ağır ağır iç geçirdi.

"Laura Keen. Yirmi bir yaşında. Geçen hafta Turnham Green'de öldürüldü."

"O radarımızda zaten," diye araya girdi Nick. "Batı Yakası Cinayet Bürosu, yaşından ötürü Tania Bckett ile bağlantılı olabilecekler arasına aldı onu."

“Bağlantılı olabileceğini söylemek yetmez,” dedi Lucinda. “Durum kesin bana kalırsa. Evet, sonuncusu.” Bir sonraki slayta geçti; kırklı yaşlarda, koyu saçlı bir kadını bu seferki. Diğer kadınlar gibi onun fotoğrafı da *Gazette*’de çıkmış ilanının yanında duruyordu. “Bu tuhaf bir durum. Hampstead Heath yakınlarında yaşayan Alexandra Chatham diye bir kadın, kendisi uyurken birinin evine girip eşyaların yerini değiştirdiğinden şikâyet ediyor sürekli. Şu anda ev Mahalli Güvenlik Ekibi’nin gözetiminde ama baştan beri bazı soru işaretleri var. Bayan Chatham birinin evine girip durduğu konusunda çok ısrarcı olsa da konuyla ilgilenen memur herhangi bir olay yaşandığına inanmamış belli ki.”

Lucinda yazı tahtasına göz gezdirdi. “Tabii bir de olası bir gece sapığının kurbanı Cathy Tanning ve cinayet kurbanımız Tania Beckett var. Altı. Şimdilik. Hâlâ üzerinde çalışmaya devam ediyorum.”

Toplantı odasında sesler kesildi. Nick, Lucinda’nın verdiği yeni bilgilerin kafalara yerleşmesini bekledi, ardından kesinleşmiş altı vakanın ilgili ilanlarla birlikte sıralandığı son slaytı gösterdi. “Şimdiye dek toplam seksen dört ilan yayımlandı, demek ki henüz teşhis edilmemiş yetmiş sekiz kadın var; suç kurbanı olabilirler de olmayabilirler de. İlanların kopyaları burada.” Nick ikinci bir yazı tahtasını işaret etti. “Toplantı notlarınızda da var.” Herkes geldiklerinde kendilerine verilen zımbalanmış belgelere bakmaya başladı. Lucinda kâğıt hışırtıları arasında konuşmaya devam etti.

“Yayımlanan ilanları yetki alanımız içerisinde gerçekleşmiş kadına yönelik suç vakalarıyla eşleştirme çalışmalarım sürüyor. Sınırlarımız dışında duruma uygun herhangi bir şey var mı diye Surrey, Thames Valley, Herts, Essex ve Kent ile de irtibat halindeyim. Bir iki olası durumla karşılaştım ama suları bulandırmadan önce emin olana dek beklemek istiyorum. Sakıncası yoksa tabii patron?”

“Sorun yok.”

“Benden kurbanlar ve işlenen suçlar arasındaki benzerlikleri araştırmamı istemiştiniz. Ne yazık ki elimde pek bir şey yok. İlk bakışta suçlar birbirinden çok farklı görünüyor ama açıkça gö-

rüneni, yani saldırının kendisini, vakanın oluş tarzını kaldırıncaya ortak noktamız toplu taşıma: Bu kadınların hepsi işe gidiyor ya da dönüyormuş."

Nick başını sallayarak onayladı. "Tüm yolculukların haritasını istiyorum. Yolları çakışıyor mu, bir bakalım."

"Çıkarmaya başladık patron."

"Saldırgan hakkında ne biliyoruz?"

"*Saldırganlar*," dedi Lucinda çoğul olduğunu vurgulayarak. "Charlotte Harris güçlü bir tıraş losyonu sürmüş, uzun boylu, Asyalı bir adam tarif ediyor. Yüzünü görmemiş ama adam ince çizgili takım elbise ve gri pardösü giymiş, şık biriymiş. Yine Batı Kensington'da cinsel saldırıya uğrayan Emma Davies, saldırganını beyaz ve aşırı kilolu olarak tarif etmiş. Turnham Green'deki vaka hakkında çok az bilgi var elimizde ama kapalı devre kamera görüntülerinden biri, Laura Keen'in öldürülmesinden hemen önce civarda uzun boylu, beyaz bir adam olduğunu gösteriyor."

"Cathy Tanning'in anahtarları da Asyalı bir adam tarafından alınmıştı," dedi Kelly. "Kamera görüntülerinde yüzü görünmüyor ama elleri açıkça seçiliyor."

"Altı suç," dedi Nick. "Ve muhtemelen altı farklı saldırgan. Şu ilanların soruşturmamızın kilit unsurlarından olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok; bu nedenle odağımız bu ilanları kimin verdiğini tespit etmek olacak." Nick odanın ön tarafına doğru ilerledi ve Lucinda, Zoe Walker'ın ilanının büyütülmüş halinin bulunduğu bir sonraki slaytı açtı.

"İlanlar ekim ayının başından beri yayımlanıyor. Küçük ilanlar bölümünde, sondan ikinci sayfada ve tamamı sağ alt köşede çıkıyor. Fotoğrafların hiçbirisi profesyonel çekim değil."

"Zoe Walker dün beni aradı," dedi Kelly. "Fotoğrafının Facebook'tan alındığını fark etmiş, bana kırılmamış halini gönderdi. Kendisiyle kızı Katie'nin bir pozunu, birkaç yıl önce bir düğünde çekilmiş."

"Tanning ve Beckett'ın Facebook sayfalarına bir daha bakayım," dedi Lucinda, Nick'ten önce davranarak. "Fotoğrafların tamamında benzerlikler söz konusu. Şöyle ki hiçbirinde kadınlar doğrudan kameraya bakmıyor." *Fotoğraflarının çekildiğini bilmiyorlarmış gibi*, diye düşündü Kelly.

Söze Nick devam etti. “İlanların her birinde bu internet adresi var.” Ekranın üst kısmında **www.esinibul.com** yazan yeri işaret etti.

“Çöpçatanlık ajansı mı?” Kelly’nin yanında oturan kadın telli bir deftere bolca not alıyordu. Nick’e bakarken kalemi havadaydı. Odanın diğer tarafındaki bir dedektif telefonuna bakıyor, bağlantı adresini yazarken arada başını kaldırıp ekrana göz atıyordu.

“Muhtemelen. Kurbanlardan hiçbiri sitenin adını bilmiyor. Cathy Tanning bir süre Elite sitesine üyeymiş, biz de sistemlerine bir sızma olup olmadığına bakmak için onlarla irtibat halindeyiz. Tania Beckett’ın nişanlısı bekleneceği gibi onun çöpçatanlık siteleriyle hiçbir zaman işi olmadığında ısrarcı, Zoe Walker da aynı şeyi söylüyor. Bazılarınızın şüphesiz fark ettiği üzere internet adresine girince karşınıza boş, parola kutucuğu dışında simsiyah bir sayfa çıkıyor. Soruşturmanın bu ayağını Siber Suçlar üstlendi, bulguları konusunda sizi bilgilendiririm. Pekâlâ, saatin farkındayım. Devam edelim.”

“Telefon numarası,” dedi Lucinda. Arkasındaki yazı tahtasına döndü ve büyük kırmızı harflerle yazılmış bir numaranın altını çizdi: 0809 4 733 968. “Bilgi işlem sistemimizde rastlayamadık, ayrıca geçersiz bir numara. Bu da, eğer bir yanlışlık yoksa, ilanda verilmesini son derece anlamsız kılıyor.”

Hiçbir şey anlamsız değildi. O numaranın verilmesinin bir amacı vardı. Kelly, Lucinda’nın arkasındaki ekrana yansıyan bü-yütölmüş *London Gazette* ilanına dikti gözlerini. Fotoğrafın altında bir metin satırı vardı.

Ayrıntılı bilgi için internet sitesini ziyaret edin. Stoklarla sınırlıdır. Hizmet koşulları vardır.

İnternet sitesi tamamıydı da sonrası? Parola neydi?

Nick, Lucinda’nın yanına gitmiş, görev dağılımı yapıyor, ekibe kendisini bilgilendirmelerinin önemini vurguluyordu. Kelly eksiğin ne olduğunu anlamaya çalışarak ilanlara uzun uzun baktı.

“Soruşturmanın bu aşamasında elimize ne şekilde bağlantılı olduğunu tam anlayamadığımız bir yığın bilgi geliyor,” diyordu Nick. “Bu ilanları *Gazette*’ye veren her kimse ya işleyeceği suçu

ilan ediyor ya da başka saldırganların suç işlemesini kolaylaştırıyor.”

Kelly ilgisizce dinliyordu onu, beyni allak bullak olmuştu. Eylem çağrısı olmadan ilan vermenin ne anlamı vardı ki? Potansiyel müşterileri bir internet adresine yönlendirip siteye nasıl gireceklerini belirtmemek neyin nesiydi?

0809 4 733 968

Kelly aklına gelen ani bir düşünceyle irkilip duruşunu dikleştirdi. Ya telefon numarası, aslında telefon numarası değil de bir parolaysa?

Telefonu sessize alıp interneti açtı ve adresi yazdı.

www.esinibul.com

İmleç yanıp sönüyordu. Beyaz kutucuğa 0809 4 733 968 yazıp giriş butonuna bastı.

Parolanız sisteme tanımlı değildir.

Kelly iç geçirmemek için tuttu kendini. Parolanın telefon numarası olduğuna o kadar emindi ki. Sayfayı kapattığı anda ekranda bir kısa mesaj belirdi.

Aksam 1likte olmayı iple cekiorum. Ara + gec2ceksen hbr ver. optm.

Kısaltılmış sözcükler ve rakamlarla harflerin birlikte kullanımına bakınca daha Lexi adını görmeden mesajın kız kardeşinden geldiğini anladı. Kelly doksanlardan kalma mesajlar yazan başka kimseyi tanımıyordu. Kardeşinin minik ekrana kaşlarını çatarak bakıp antika Nokia'sının tuşlarına sabırla basılı tutarak harfler arasında gezinişi geldi gözünün önüne.

0809 4 733 968

Kafasında bir fikir şekillenmeye başladı, Kelly telefonunun tuş takımını açtı. Dört rakamına; altındaki harflere baktı.

G. H. I.

Bir eliyle deftere uzanıp rastgele bir sayfa çevirdi, kalemını tepesine basarak açtı ve gözlerini telefondan ayırmadan harfleri yazmaya başladı.

Yedi rakamının altında dört harf vardı: P, Q, R, S. Kelly hepsini yazdı.

Sıradaki iki tane üçt : D, E ve F harfleri.

Kelly hararetle yazdı, son rakama doğru ilerlerken toplantıyı unutmuştı. Defterini kaldırıp rakamlara dikkatle baktı; bir kalıp, bir sözcük aradı.

I.

Bir boşluk.

S.E.E...

I SEE YOU.⁽¹⁾

Kelly şaşkınlıkla nefesini tuttu. Başını kaldırınca Müfettiş Rampello'nun kollarını kavuşturmuş, kendisine bakmakta olduğunu gördü.

“Soruşturma hakkında bizimle paylaşmak istediğin bir bilgi mi var?”

“Evet, efendim,” dedi Kelly. “Sanırım var.”

(1) Seni görüyorum. ( .n.)

Tanık olduğum ilk karşılaşma polislik bir mesele değildi pek.

İlk seferi polis fark etmedi bile. Bakerloo hattında bir kız vardı. Her cuma Piccadilly Circus'ta inip EuroMillions çekilişine bir bilet alıyordu.

"şanslı sayılar bunlar olacak," demişti tezgâhın arkasındaki adama parayı uzatırken.

Adam gülmüştü. "Geçen hafta da aynısını söylemiştin."

"Bu defa eminim."

"Onu da söylemiştin."

Sonra ikisi birlikte kakhaha atmışlardı ve ben bu sohbeti her cuma, tam olarak o saatte yaptıklarını anlamıştım.

Ertesi cuma kızın Piccadilly Circus'ta trenden inip gazete bayisine ilerleyişini seyrettim.

Biri onu bekliyordu.

Büfeden beş metre kadar ötede dikilmiş, bir iş görüşmesi için moral bulmaya çalışırcasına yumruklarını sıkıyordu. Pahalı bir takım elbise, güzel ayakkabılar. Parası zamanından bol bir adamdı. Kızı görünce durdu, terli ellerini pantolonuna sildi. Kızla konuşmasını bekledim ama adımlarını ona uydurup büfeye doğru yürüdü ve kızıdan bir saniye önce ulaştı. Cesaretini kaybettiğini düşündüm.

"Bu akşamki EuroMillions için bir bilet lütfen," dedi. Parayı ödeyip bileti aldı. "şanslı sayılar bunlar olacak, biliyor musunuz?" Arkasındaki kız kendi kendine gülümsedi.

Adam abartılı hareketlerle cüzdanını cebine koyuyormuş gibi yaparak yan tarafta bekledi; böylece kız biletini alırken lafa girebilecekti. "Sırada önünüze atladım galiba. Kusura bakmayın lütfen."

"Hiç önemli değil."

"Ya bu bileti aslında sizin almanız gerekiyorsa?" Bileti kıza uzattı. "Alın. Israr ediyorum."

Kız önce karşı çıktıysa da uzun sürmedi. Birbirlerine gülümsediler.

"Kazanırsanız bana yemek ısmarlayabilirsiniz," diye şaka yaptı adam.

"Ya kazanmazsam?"

"O zaman ben size yemek ısmarlarım."

Bu karşılaşmadan hoşlandığını inkâr edemezsin. Adamın yaklaşımı karşısında yüzün kızarmış olabilir; hatta bunu biraz küstahça bulmuş bile olabilirsin. Ama hoş bir adamın ilgisi karşısında gururun okşanır, memnun olurdun. Zengin bir adam. Başarılı. Başka şartlarda belki hiç tanışmayacağın biri.

Artık yaptığım şeyi bildiğine göre merak ediyorsundur, değil mi? Senin hakkında hangi bilgileri topladığımı, durmadan büyüyen internet sitemde neler sıraladığımı. Bu kız gibi sen de çekici bir yabancı tarafından durdurulacak mısın diye merak ediyorsun. Seni yemeğe davet edip etmeyeceğini merak ediyorsun.

Belki eder, belki etmez. Belki seni önceden bulmuştu, zaten izliyordu. Belki seni haftalardır takip ediyordu.

Hayat bir piyango.

Adamın seninle ilgili bambaşka planları olabilir.

17

Kayıt tarihi: 13 Kasım Cuma

Beyaz.

Otuzlu yaşların sonlarında.

Sarı saçlı, genellikle topluyor.

Gözlüklü (lens taktığı oluyor).

Düz ayakkabılar, siyah pantolon ve dar bluzlar. Kırmızı, su geçirmez, kısa bir kaban.

Beden: 40-42

08.10: Crystal Palace metro istasyonuna giriyor. Sokak müzisyeniyle kısaca konuşup gitar kılıfına bir bozukluk atıyor. Kuzey yönünden Whitechapel'a giden tramvaya biniyor. District hattında aktarma yapıyor (batı yönüne), beşinci vagona biniyor ve Cannon Street durağında karşı yöndeki çıkışa yöneliyor. İstasyondan çıkınca sağa dönüyor ve kaldırımın kalabalığından kaçınmak için yoldan yürüyor. Telefonunu sağ elinde, çantasını göğsüne dayayarak taşıyor. Walbrook Caddesi'ndeki Hallow&Reed Emlak Şirketi'nde çalışıyor.

Ulaşılabilirlik: Pazartesten cumaya

Süre: 50 dakika

Zorluk derecesi: Orta

"Ona söylemek zorundayız." Kelly, Zoe Walker'ın işe gidişiyle ilgili olduğu şüphe götürmeyen ince ayrıntıların sıralandığı ekrana dehşetle bakıyordu.

“Kesin o mu?” diye sordu Lucinda. Kelly ile Nick, müfettişin masasına eğilmişlerdi, dizüstü bilgisayar önlerinde açıktı. Büyüyük, açık plan ofisin diğer tüm ışıkları kapalıydı. Nick’in masasının üzerindeki masa lambası, ampülü sönmek üzereymiş gibi hafifçe göz kırpıyordu. Lucinda komşu masalardan birinde çalışıyor, internet sitesindeki fotoğrafların her birini *London Gazette* ilanlarıyla titizlikle karşılaştırıyordu.

“Tarif eşleşiyor, kayıt tarihi tutuyor ve Zoe’nin çalıştığı yer Hallow&Reed,” dedi Kelly. “O olduğuna şüphe yok. Kendisine telefonda mı söylesek, yoksa gidip görüşsek mi?”

“Bekle.” Kelly şifreyi nasıl çözdüğünü açıkladığında Nick pek bir şey söylememişti. Kelly’nin telefonuna şöyle bir bakmıştı; küçük ekranda, beyaz kutunun üzerinde bir değişiklik vardı şimdi.

Giriş yapın ya da hesap oluşturun.

Nick ekibin geri kalanını ertesi sabah saat sekizdeki ikinci toplantıya gelmelerini sıkı sıkıya tembihleyerek evlerine yollamıştı. “Yarın uzun bir gün olacak,” demişti suratını asarak.

Nick’in bilgisayarını açıp internet adresine erişmek sadece saniyelerini almıştı. Finans bölümüne ulaşma çabaları ise çok daha uzun sürmüştü. Mesai saatleri dışında bu süreç o kadar sinir bozucuydu ki Nick sonunda telefonu vurarak kapatıp cüzdanından kendi kredi kartını çıkarmıştı.

“Basının işin içine girmesine izin veremeyiz,” dedi. “İsyan çıkar yoksa. Yani şimdilik Zoe Walker’a söylemememiz gerekiyor.”

Kelly dilinin ucuna gelenden daha uygun bir karşılık bulmak için bir saniye bekledi. “Efendim, kadın tehlikede. Onu uyarmak bizim görevimiz değil mi?”

“Şu anda mesele kontrol altında. Bu internet sitesinden sorumlu kişi ya da kişiler işe polisin karıştığını bilmiyorlar, bu da kimlik tespiti yapma şansımız olduğu anlamına geliyor. Bunu Zoe Walker’a gösterecek olursak ailesine, arkadaşlarına anlatır.”

“O zaman anlatmamasını rica ederiz.”

“İnsanın doğası böyle Kelly. Tanıdığı kadınları sağlama almak isteyecektir. Göz açıp kapayana kadar gazeteler kokuyu

duyar, panik yayılmaya başlar. Saldırganımız da gizlenir ve onu asla bulamayız.”

Kelly ağzından çıkacaklara güvenemiyordu. Zoe Walker en önde ölüme yollanacak bir asker değildi ki.

“Yarın onunla görüşür ve işe gidiş yolunu değiştirmesini öneririz,” dedi Nick. “Kişisel güvenliğinden endişe duyan herkese verdiğimiz tavsiyeyi veririz ona; rotasını biraz değiştirsin, öngörülebilir olmasın. Bundan daha fazlasını bilmesine gerek yok.” Bilgisayarı kapattı ve Kelly’e konunun kapandığını açıkça belirtmiş oldu. “Siz isterseniz gidebilirsiniz artık. Yarın sabah erkenden görüşürüz.” Sözüünü bitirdiği anda dış kapının zili çaldı. Kelly bakmaya gitti.

“Siber Suçlar yetkilisidir,” dedi Nick. “Aç da yukarı çıksın.”

Andrew Robinson’ın siyah kemik çerçeveli gözlüğü ve yok denecek kadar küçük bir keçisakalı vardı. Gri bir tişört ve kot pantolonun üzerine giydiği haki anorağını çıkardı ve sandalyesinin yanına, yere koydu.

“Uğradığın için teşekkür ederim,” dedi Nick.

“Sorun değil. Şu sıralar işten başımızı kaldıramıyoruz, zaten eve gitmeye niyetim yoktu. Sizin şu internet sitesine baktım. Alan adının sahibi kişi para ödeyip WHOIS dizininden çıkmış; internet sitelerinin bulunduğu telefon rehberi gibi bir şey bu. Ben de isim ve adreslerine erişmek için veri koruma kanunundan muafiyet belgesi sundum. Onu beklerken IP adresi üzerinden site yöneticisini tespit etmeye çalışacağım. Gerçi tahminimce proxy kullanıyorlardır, doğrudan sonuç çıkmayacaktır.”

Kelly, Andrew’un söylediklerini pek anlamasa da kalıp dinlemek istiyordu ama Lucinda kabanını giymeye koyulmuştu bile. Kelly de gönülsüzce giyindi. Nick’in vaka üzerinde çalışmak için daha ne kadar kalacağını, evde onu bekleyen birilerinin olup olmadığını merak etmişti.

Merdivenle zemin kata indiler. Lucinda’nın saçları sabah evden yeni çıkmışçasına güzel ve parlak görünüyordu. Kelly parmaklarını saçında her gezdirdiğinde diken diken olan, bakımsız, kısa saçlarından utandı. Belki de birkaç makyaj malzemesi bul-

malıydı kendine. Lucinda da makyajlı görünmüyordu ama bir dudak parlaticısı ve belirginleştirilmiş kaşları ona Kelly’de eksikliği açıkça hissedilen bakımlı, profesyonel bir hava katıyordu.

Metro istasyonuna doğru yürürlerken Lucinda, “Ne tarafa gidiyorsun?” diye sordu. Kelly’den en az birkaç santim uzundu ve uzun adımları Kelly’i normalden çok daha hızlı yürümeye mecbur bırakıyordu.

“Elephant and Castle. Ulaştırma Polisi’nden iki kişi ve bir ilkyardım hemşiresiyle ev arkadaşayım. Sen?”

“Kilburn.”

“Çok güzel.”

“Ailemin evi. Yirmi sekiz yaşındaki biri için küçük düşürücü olduğunun farkındayım ama bir daire tutmak için depozito biriktirebilmemin tek yolu bu. Nick çok pis alay ediyor benimle.” Parlak tayt giymiş, ponponlu beresini kulaklarının üzerine iyice çekmiş bir kadın onlara doğru koşarken Lucinda, Kelly’nin arkasına geçti ve sohbete devam etmek için sesini yükseltti. “İlk günün nasıldı?”

“Başımı döndürdü. Ama çok güzeldi. Olay masasında bulunmayalı epey zaman geçmişti; nasıl bir heyecan olduğunu unutmuşum.”

“Nedeni neydi peki? Cinsel Suçlar Birimi’ndeysin, değil mi?”

Bu beklediği bir soru olsa da Kelly’nin nefesini daraltmıştı. Lucinda gerçekten merak mı ediyordu, yoksa olanları gayet iyi biliyor muydu? Dedikodu peşinde miydi? Kelly, ona yan yan baktı ama kadın hiç renk vermiyordu.

“Uzaklaştırma aldım,” dedi hakikati söylemesine kendisi de şaşıracak. Normalde ön saflarda daha çok deneyim edinmek istediğiyle ilgili bir hikâye uydurur, sonra da *ayrıldım*, derdi. Ya da *hastaydım*, derdi ki bu, gerçeklikten çok uzak sayılmazdı. Gözlerini önündeki kaldırıma dikti. “Birine saldırdım.”

“Meslektaşın mıydı?” Lucinda’nın sesi yargılar gibi değil, daha çok merak etmiş gibiydi. Kelly derin bir nefes aldı.

“Tutuklulardan biri.”

Ondan adıyla bahset, diye hatırlatmıştı terapisti birden çok kez. *Onu bir birey olarak, senin benim gibi bir insan olarak görmem önemli,*

Kelly. Kelly de razı olmuştu ama heceler her söylediğinde dilini kirletiyordu.

"Bir öğrenciye tecavüz etmişti."

"Aşağılık."

"Bu yaptığım şeyi haklı çıkarmıyor," dedi Kelly aceleyle. Bunu anlamak için terapiye gitmesine gerek olmamıştı.

"Çıkarmıyor," dedi Lucinda. Duraksayıp sözlerini dikkatle seçti. "Ama açıklıyor." Bir süre konuşmadan yürüdüler. Kelly, az önce söyledikleri hakkında Lucinda'nın ne düşündüğünü, onu yargılayıp yargılamadığını merak ediyordu. Kendini başka sorulara hazırladı ama soru filan gelmedi. "Şifre konusunda müthiş iş çıkardın," dedi Lucinda istasyona yaklaştıklarında. "Nick çok etkilendi."

"Öyle mi? Hiç belli etmedi." Kelly keşfettiği şeye müfettişin verdiği ölçülü tepkiyi kafasına takmamaya çalışmıştı. Alkış filan beklemiyordu ama yarım ağız bir *aferin* dışında bir şeyler fena olmazdı.

"Nick'e alışacaksın. Şahsen ben onun yaklaşımını beğeniyorum. Övgüyü bol keseden dağıtmaz, böylece seni övdüğünde iyi iş çıkardığını bilirsin."

Kelly bunun için uzun bir süre bekleyeceğini tahmin ediyordu.

Metro istasyonunun girişinde sakallı bir adam gitar çalıyordu; içinde sadece birkaç bozukluk bulunan bir şapka koymuştu önüne. Köpeği bir yığın eşyanın yanındaki bir uyku tulumuna itinayla sarmalanmış, uyuyordu. Kelly'nin aklına Zoe Walker ve Crystal Palace'taki sokak müzisyeni geldi.

"Zoe Walker'ın yerinde sen olsaydın," dedi Lucinda'ya. "Bilmek istemez miydin?"

Sokak müzisyeninin yanından geçip istasyona girdiler; ikisi de otomatik bir hareketle Oyster kartlarına uzanmıştı.

"İsterdim."

"O zaman..."

"Benim de bilmek istediğim birçok şey var," dedi Lucinda kesin bir ifadeyle. "Devlet sırlarını, Bill Gates'in PIN kodunu, George Clooney'nin cep numarasını... Ama bu, bilmemin doğru olaçağı anlamına gelmiyor."

“Mesele hayatta kalmak ya da cinayete kurban gitmek meselesi olsa bile mi? Ya da tecavüz?”

Polis, Lexi’ye saldıran adamın, haftalardır onun her hareketini izlediği sonucuna varmıştı. Muhtemelen dönem başından itibaren. Yatak odasının önüne bırakılan çiçekler ve posta kutusuna sıkıştırılan notların sahibinin de o olduğu kesin gibiydi. Lexi’nin arkadaşları konuyu geçiştirmiş, gizli hayranı olduğu için dalga geçmişlerdi onunla. Polis peşinde birini fark edip etmediğini sorduğu zaman Lexi onlara perşembe akşamları saat dörtteki dersinden sonra eve dönüşünden söz etmişti. Her seferinde aynı delikanlıyı kütüphanenin duvarına yaslanmış, müzik dinlerken gördüğünden, oradan uzaklaşırken izlendiğini hissettiğinden, ağaçların arasındaki kestirmeden giderken duyduğu dal çıtırtısından. Polis böyle hisseden tek kişinin kendisi olmadığını söylemişti ona. Birkaç şüpheli durum rapor etmişlerdi. Somut bir şey yok demişlerdi.

Lucinda durup Kelly’e baktı. “Nick’in söylediğini duydun; bu bilgiyi gizli tutmak, internet sitesini kuran kişiyi bulmak için elimizdeki en iyi fırsat. Adamı yakaladıktan sonra işimiz kolay olacak.”

Kelly hayal kırıklığına uğramıştı. Lucinda’nın kendisinden yana olacağını, Nick üzerindeki gözle görülür etkisini, onu fikrini değiştirmeye ikna etmek için kullanacağını ummuştu. Lucinda, Kelly’nin yüzündeki ifadeyi gördü.

“Bu kararı desteklemiyor olabilirsin ama patron o. Gözüne girdin, öyle kalmak istiyorsan onun kurallarına göre oynayacaksın.” Birlikte kuzey hattı trenine bindiler ve sohbet daha sakin sularda devam etti ama Euston’da ayrıldıklarında Kelly kararını çoktan vermişti.

Kurallar yıkılmak içindi.

18

Simon kız kardeşinin evinden telefon ettiğinde istasyondan eve dönüyordum. Ben aradığımda muhtemelen metroda olduğunu söyledi. Sesli mesajımı yeni almıştı.

“Geç kalmam. Ange sabah işe erken gidecekmiş, yemekten sonra yola çıkarım.”

“İşte günün güzel geçti mi?” Her akşam söylediğim sözlerdi bunlar ama sesimdeki iğneleme Simon’ın duraklamasına neden oldu, bense bunun benden sakladığı gerçekleri hatırlatmaya yeterli olup olmayacağını düşünüyordum.

Olmamıştı.

“Fena değildi.”

Simon’ın bana söylediği yalanları; yan masasında oturan, yemek yerken ağzını kapamayıp günün yarısını kız arkadaşıyla telefonda konuşarak geçiren adam hakkındaki ayrıntıları dinledim. Onunla yüzleşmek istiyor fakat doğru sözcükleri bulamıyordum. Dahası, hâlâ gerçek olduğuna inanamıyordum.

Simon tabii ki *Telegraph*’ta çalışıyordu. Masasını görmüştüm. En azından masasının fotoğraflarını görmüştüm. Çıkmaya başladıktan kısa süre sonra mesaj göndermişti bana.

Özledim seni. Şu anda ne yapıyorsun? Hayal etmek istiyorum.

Sainsbury’deyim, diye cevaplamıştım. Ona dondurulmuş yiyecek reyonunun fotoğrafını yollayıp süpermarkette kahkahalarla gülmüştüm.

Bir oyun halini almıştı bu. Soruyu ŞANY? olarak kısaltmıştık. O anda ne görüyorsak onun fotoğrafını göndererek yanıt veriyorduk. Tıklım tıklım bir metro treni, öğle yemeğinde bir sandviç, yağmurda işe yürürken şemsiyemin altı. Hayatlarımıza açılan, birlikte olduğumuz akşamlar arasında geçen gün ve gecelere açılan bir pencereydi bu.

Masasını gördüm, diye tekrarladım içimden. Bilgisayar ekranları ve sürekli açık Sky News bültenleriyle o geniş, ortak alanlı ofisi görmüştüm. İstiflenmiş gazeteleri görmüştüm.

Sen sadece bir masa gördün, dedi kafamın içinde bir ses, *herhangi birinin masası olabilir*.

Bu düşüncüyü kovaladım. Ne yani, Simon bana çalışmadığı bir yerin fotoğraflarını mı göndermişti? İnternette bir haber dairesinin fotoğraflarını mı almıştı? Saçmalıktı bu. Masum bir açıklaması olacaktı mutlaka. Santrale eksik girilen bir bilgi, beceriksiz bir danışma görevlisi, bir eşek şakası. Simon bana yalan söylemezdi.

Söyler miydi?

Melissa'nın kafesine uğramak için yolun karşısına geçtim. Justin'in vardiyasının az sonra biteceğini biliyordum. Gittiğimde ikisi masalardan birine oturmuş, evrak inceliyorlardı; Melissa, kafasını Justin'inkine değecek kadar öne eğmişti. Kapıdan girdiğimde ayrıldılar, Melissa ayağa fırlayıp beni öptü.

"İyi insan lafının üstüne gelirmiş! Biz de Noel mönüsünü konuşuyorduk. Hindi baget kızılalık soslu mu olsun, yoksa adaçayı ve soğanlı mı? Şu mönüleri kaldır Justin, yarın tamamlarız."

"Hem kızılalık hem adaçayı ve soğanlı. Selam canım."

Justin kâğıtları kaldırıp istifledi. "Ben de ikisi birden olsun diyorum."

"Çünkü kârından feragat eden siz değilsiniz," dedi Melissa. "Adaçayı ve soğan ya da kızılalık sosu. İkisi birden olmaz."

"Eve birlikte yürürüz diye düşünmüştüm," dedim Justin'e. "Ama işin var anlaşılan."

"Sen git," dedi Melissa. "Ben kapatırım." Oğlumun önlüğünü çıkarıp ertesi gün hazır bulmak için tezgâhın arkasına asmasını seyrettim.

Eve yürürken Justin'in koluna girdim. *Telegraph*'ın santral operatörünün haberi verirken nasıl kesin konuştuğunu hatırlayınca içimde bir boşluk hissettim.

Burada Simon Thornton diye biri çalışmıyor.

"Simon sana hiç işinden bahsetmiş miydi?" Gelişigüzel konuşmaya çalışmıştım ama Justin, Bisküvi'yle sohbet edip etmediğini sormuşum gibi bakıyordu bana. Simon ile Justin'in arasındaki husumet, günün birinde kendiliğinden geçeceği umuduyla görmezden geldiğimiz bariz bir gerçektir.

"Gerekli niteliklere sahip olmadığım için dolayı asla onunki gibi bir işe giremeyeceğimi belirtmek için bahsetmişti sadece. Çok ince bir davranıştı."

"Seni teşvik etmek dışında bir niyeti olmadığına eminim."

"O teşvikini alıp münasip bir yerine..."

"Justin!"

"Bana nutuk çekmeye hakkı yok. Babam değil o benim."

"Olmaya da çalışmıyor." Anahtarı kilide soktum. "Onunla geçinmeye çalışsan olmaz mı yani? Benim hatırım için?"

Bana dik dik baktı. Sert ifadesinin altında hafif bir pişmanlık izi vardı. "Hayır. Onu tanıdığını sanıyorsun ama tanıımıyorsun anne. Gerçekten tanıımıyorsun."

Cep telefonum çaldığında patates soyuyordum. Açmamaya karar vermiştim ama ekrandaki ismi görünce kararımı değiştirdim. *Memur Kelly Swift*. Ellerimi bir mutfak bezine silip telesekretere yönlendirilmeden telefonu kaptım. "Alo?"

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Memur Swift'in sesinde kararsızlık vardı. "Size söylemem gereken bir şey var. Aramızda kalması kaydıyla."

Memur Swift kapadıktan epey sonra hâlâ elimde telefonla mutfağın ortasında dikiliyordum. Katie mutfığa girdi, buzdolabını açıp kapadı, bu sırada gözlerini telefondan hiç ayırmadan sağ başparmağıyla ekranı kaydırıp durdu. Telefonuna oldum olası bağımlıydı zaten ama Isaac'le tanıştığınan beri elinden hiç düşürmüyordu. Mesaj geldiğinde gözleri parlıyordu.

Merdivenin gıcirtısını duyunca Justin'in aşağıya indiğini anladım ve kararımı verdim. Kendi gözlerimle görmem gereken bir

meseleydi bu, üzerimde ailemden kimsenin bakışları olmadan. Telaşa kapılan Katie ve bu işten kim sorumluydu onu yumruklayacağını söyleyen Justin olmadan.

“Sütümüz bitmiş,” dedim birden, çantamı aldım ve kabanımı omzuma attım. “Gidip alayım.”

“Buzdolabında biraz var,” diye seslendi Katie ama ben çoktan çıkmış, dış kapıyı kapatmak üzereydim.

Montuma sıkı sıkı sarılarak hızla yürüdüm. Az ötede bir kafe vardı; Melissa’nın yeri değildi, daha önce hiç gitme ihtiyacı duymadığım küçük, biraz pis bir yerdi. Fakat geç saate kadar açık olduğunu biliyordum, ayrıca kimsenin beni tanımadığı bir yerde olmam gerekiyordu; gizli bir yerde.

Bir kahve söyledim. Acıydı, biraz şeker attım, kaşığın üzerinde çözünp yok olmasını bekledim. iPad’imi masaya koydum ve derin bir nefes alıp kendimi hazırladım... peki ama neye?

Şu şifre –I SEE YOU– tüylerimi diken diken ediyordu. Tıpkı iş ve satılık ürün ilanları arasında cesurca sergilenen o ilanlar gibi, bu da herkesin görebileceği şekilde gizlenmişti. Sayfanın yüklenmesi çok uzun sürdü ve sonunda yüklendiğinde çok az bir değişim vardı. Arka plan hâlâ siyahtı, sadece şifre isteyen beyaz kutunun yerini başka bir yazı almıştı.

Giriş yapın ya da hesap oluşturun.

“Hesap oluşturma,” demişti Memur Swift ortaya çıkardıkları şeyi bana anlattıktan sonra. “Bunu sana anlattım, çünkü bilme-ye hakkın olduğunu düşünüyorum.” Duraksamıştı. “Çünkü bu benim ya da ailemden birinin başına gelseydi bilmek isterdim. Lütfen, güven bize.”

“Hesap oluşturma” butonuna tıklayıp kendi adımı yazdıktan sonra aklım başıma geldi, adım tamamen kaybolana dek silme tuşuna bastım. Başımı kaldırıncaya gözümün kafenin sahibi çarptı. Koca göbeği, sol göğsünün üzerine *Lenny* ismi işlenmiş kirli ön-lüğünü geriye alıyordu.

Lenny Smith, yazdım. Bir parola oluşturdum.

Bir üyelik paketi seçin.

Bronz üyelik £250: Görüntüleme erişimi. £100 karşılığında profil indirme.

Gümüş üyelik £500: Görüntüleme erişimi. Aylık bir profil indirme ücretsiz.

Altın üyelik £1000: Görüntüleme erişimi. Sınırsız profil indirme ücretsiz.

Safra boğazıma kadar geldi. Ilık kahvemden bir yudum içip o hissi bastırdım. Benim ederim bu muydu yani? Tania Beckett'ın ederi bu muydu? Laura Keen'in? Cathy Tanning'in? Ekrana bakakaldım. Kredi kartı limitim neredeyse dolmuştu, ay sonuna bu kadar az zaman kalmışken bronz üyeliğe bile para ayıramazdım. Birkaç gün önce olsaydı Simon'dan destek isterdim ama şu anda güvenmek istediğim en son kişi oydu. Çalıştığı yer konusunda bana yalan söylerken ona nasıl güvenebilirdim ki?

Yardım isteyebileceğim bir tek kişi vardı. Telefonu elime aldım.

"Biraz borç alabilir miyim?" dedim Matt telefonu açar açmaz.

"Şehirli çocuk sonunda iliğini kuruttu, değil mi? Gazeteler fazla para vermiyor mu şu sıralar?"

Bir bilseydi. Gözlerimi kapadım. "Matt, lütfen. Önemli olmasa istemezdim."

"Ne kadar?"

"Bin sterlin."

Hafif bir ıslık çaldı. "Zo, elimin altında o kadar nakit yok benim. Ne için lazım ki sana?"

"Kredi kartını ödünç alabilir miyim? Geri ödeyeceğim Matt, son kuruşuna kadar. Faiziyle."

"Başın dertte filan mı?"

"Lütfen Matt."

"Sana bilgileri mesaj atarım."

"Teşekkür ederim." O kadar rahatlamıştım ki hıçkırır gibi çıkmıştı sesim.

"Dert değil." Duraksadı. "Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun Zo." Ona tekrar teşekkür edecektim ki telefonu kapattığını fark ettim. Bir dakika sonra mesajı geldi. Kredi kartı bilgilerini Lenny Smith adına açtığım sahte profile girdim.

Olmuştu işte. Matt'in kredi kartı bin sterlin içerideydi ve ben başka türlü bir çöpçatanlık sitesi olan **esinibul.com**'un üyesiydim.

Memur Swift beni buna hazırlamış olsa da gördüğüm şeyleri sindirmekte zorlandım. Sütunlar boyunca fotoğraf vardı; hepsi kadındı ve her biri, altına bir iki kelime yazılarak listelenmişti.

Central hattı

Piccadilly

Jubilee / Bakerloo

Ensemde buz gibi bir ürperti duydum.

Fotoğraflara göz gezdirip kendiminkini aradım. "Daha fazla" butonunu tıklayıp ikinci sayfayı, sonra üçüncüsünü açtım. Ve işte. *Gazette'*deki fotoğrafın aynısı; Facebook sayfamdaki, kuzenimin düğününde çekilmiş fotoğraf.

İndirmek için tıklayın.

Hiç tereddüt etmedim.

Kayıt tarihi: 13 Kasım Cuma

Beyaz.

Otuzlu yaşların sonlarında.

Sarı saçlı, genellikle topluyor.

İki defa okudum: bindiğim tüm trenlerin eksiksiz listesi, şu anda üzerimde olan kaban, gündelik dış görünüşümün özeti. Sadece kot pantolonum 42 beden olduğu halde bedenimin 40-42 olarak belirtilmesine kızmamın saçmalığını fark ettim.

Lenny etrafımda dolanıp masaları siliyor, istenenden uzun süre kaldığımı sezdirmek için sandalyeleri gürültüyle istifliyordu. Ayağa kalkmaya çabaladım ama bacaklarım tutmuyordu. O sabah Luke Friedland'le karşılaşmamın tesadüf olmadığını anladım; tıpkı raylara doğru düşerken yanımda durmasının tesadüf olmadığı gibi.

Luke Friedland beni takip etmek için işe gidişgeliş yolculuğumu internetten indirmişti.

Bunu başka kimler yapmıştı?

Tam yatmak üzereyken Simön eve geldi. Beni gördüğüne o kadar memnundu ki birden kafam karıştı. Beni böylesine seven bir adam nasıl bana yalan söylüyor olabilirdi?

"Ange nasıldı?" Bir anda aklıma belki de kız kardeşini görmeye gitmediği geldi. Bana çalıştığı yerle ilgili yalan söylediğine

göre başka hangi konularda yalan söylüyordu acaba? Justin'in sözleri kulaklarımda cınladı ve Simon'a yeni, ihtiyatlı bir gözle baktım.

"Harika. Sana sevgilerini ilettiler."

"İş nasıl geçti?" dedim. Pantolonunu çıkardı, gömleğini de üzerine atıp onları yerde bir yığın olarak bıraktı ve yatağa girdi. *Söyle bana*, dedim içimden. *Şimdi söylersen olur. Telegraph'ta hiç çalışmadığını söyle, yerel bir gazetede kıdemli bir muhabir olduğunu söyle. Ya da muhabir filan olmadığını, tüm bunları beni etkilemek için uydurduğunu, aslında McDonalds'ta, fritözün başında çalıştığını söyle. Bana doğruyu söyle.*

Fakat söylemedi. Karnımı okşadı, parmaklarını kalçalarımda daireler çizerek gezdirdi. "Çok iyiydi. Milletvekili giderleriyle ilgili şu haber son dakikada çıktı, o yüzden epey yoğundu."

İki arada bir derede kalmıştım. Haberi öğle arasında Graham'in sandviçini almaya gittiğimde görmüştüm. Başım zonklamaya başladı. Gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

"Telegraph'ı aradım."

Simon'ın beti benzi attı.

"Cep telefonunu açmıyordun. İşten eve dönerken bir şey oldu; canım sıkındı, seninle konuşmak istedim."

"Ne oldu? İyi misin?"

İlgisine aldırmadım. "Santral görevlisi senin adını daha önce hiç duymamış." Ellerini belimden ittim. Bir sessizlik oldu, merkezi ısıtmanın bir tık sesiyle kapandığını duydum.

"Sana söyleyecektim."

"Neyi söyleyecektin? Yalan söylediğini mi? Beni etkileyeceğini düşündüğün bir iş uydurduğunu mu?"

"Hayır! Uydurmadım. Tanrım, Zoe, sen beni ne sanıyorsun?"

"Buna cevap vermemi istiyor musun gerçekten?" Deneyim kazanması için Katie'yi işe sokma önerimi o kadar olumsuz karşılamasına, ilanlarla ilgili bir yazı yazmasını istediğimde çıkışmasına şaşmamalıydı.

"Telegraph'ta gerçekten çalışıyordum. Ama sonra..." Sustu, yana doğru kayıp benden uzaklaştı ve gözlerini tavana dikti. "Beni çıkardılar." Sesinde duyduğum utancın işini kaybettiği için mi, yoksa bize yalan söylediği için mi olduğuna karar veremiyordum.

“Neden? Sen yirmi seneden uzun süredir çalışmıyor muydun orada?”

Simon kof bir kahkaha attı. “Aynen öyle. Eskiye veda, yeniye merhaba. Daha genç işgücü. Daha ucuz. Dilek kipinin ne olduğunu bilmedikleri halde göz açıp kapayıncaya kadar blog yazabilen, tweet atabilen, siteye içerik yükleyebilen çocuklar.” Sesi sertti ama sözlerinde gerçek bir direnç yoktu; savaş çoktan kaybedilmişti.

“Ne zaman oldu bu?”

“Ağustos başında.”

Bir an için doğru kelimeleri bulamadım. “Dört ay önce işten çıkarıldın ve hiçbir şey söylemedin, öyle mi? Bunca zamandır ne halt ediyorsun peki?” Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdüm, sonra durup arkamı döndüm. Kalmak istemiyordum ama daha fazlasını duymaya ihtiyacım vardı.

“Ortalıkta dolaşıyor, kafelerde oturuyor, yazıyor, okuyorum.” Sesine yine aynı öfke sızıyordu. “İş arıyorum, görüşmelere gidiyorum, çok yaşlı olduğumu söylüyorlar, sana nasıl anlatacağımı düşünüp dertleniyorum.” Bana bakmıyordu, gözleri tavana kilitlenmişti. Alnında derin çizgiler belirmişti. Kahrolmuştu.

Durup onu seyrettim ve sonunda öfkem dağılmaya başladı.

“Peki ya para?”

“Tazminat verdiler. Makul bir süre içinde iş bulacağımı umdum, her şeyi yoluna koyduğumda anlatırım sana diye düşündüm. Ama uzadıkça uzadı, para bitince de kredi kartlarını kullanmak zorunda kaldım.” Sonunda bana baktığında gözlerinin dolduğunu, yaşlarla parladığını görüp şaşkına döndüm. “Çok özür dilerim Zoe, sana yalan söylemek istememiştim. Çabucak çözerim, yeni bir işle sana sürpriz yapar, hak ettiğin gibi sana bakmaya devam ederim diye ummuştum.”

Gidip yanına oturdum. “Şişşt, tamam,” dedim, o da çocuklarımdan biriymiş gibi. “Her şey yoluna girer.”

Simon çocuklara söylemeyeceğime dair söz aldı benden.

“Justin kendi masraflarımı ödemediğimi düşünüyor zaten. Ona benden nefret etmesi için bir sebep daha vermeye gerek yok.”

“Bunu konuşmuştuk,” dedim. “O bana kızgın, sana değil. Boşanma konusunda beni suçluyor; Peckam’dan taşınıp arkadaşlarından ayrılmak zorunda kaldığı için.”

“Ona doğruyu söyle o zaman. Neden sana ait olmayan bir suç üstlenesin ki? On yıl geçti Zoe, neden hâlâ Matt’i koruyorsun?”

“Matt’i korumuyorum, çocukları koruyorum. Babalarını seviyorlar. Matt’in beni aldattığını bilmelerine gerek yok.”

“Sana haksızlık oluyor.”

“Böyle anlaştık.” İkimizin de yalan söylemesini gerektiren bir anlaşmaydı bu. Ben Matt’in beni aldattığını çocuklara asla söylememeyi kabul etmişim; o ise artık beni sevmiyormuş gibi, ayrılık karşılıklı bir kararmış gibi davranmayı kabul etmişti. Kimi zaman hangimizin kurala uymakta daha çok zorlandığını merak ediyordum.

Simon vazgeçti. Bu, kazanamayacağını bildiği bir mücadeleydi. “Ben yeniden ayağa kalktıktan sonra söyleyelim onlara. Lütfen.”

Justin ve Katie’ye Simon’ın işini evden tamzamanlı çalışacak şekilde ayarladığını söylemeye karar verdik. Böylece her gün evden çıkmak, beşe kadar dışarıda beklemek, artık masrafını karşılayamadığı kafelerde istemeye istemeye fincanlar dolusu kahve içmek zorunda kalmayacaktı. Kredi kartıyla geçindiğini söylediğinde fena olmuşum.

“Neden bana hediye alıp duruyordun o zaman? Neden dışarıda yemeğe götürüyordun? Karşılayamadığını bilseydim bunları yapmana asla izin vermezdim.”

“Yapmasaydım ne olduğunu merak ederdin, tahmin ederdin. Hakkımda kötü düşünürdün.”

“Dışarı çıksak bile hesabımı ödeyebilirdim.”

“Böyle bir durumda ben kendimi nasıl hissederdim sence? Kadına yemek ödeten adam olur mu?”

“Ah, saçmalama! Ellilerde yaşamıyoruz.” Güldüm, sonra Simon’ın ne kadar ciddi olduğunu fark ettim. “Düzelecek, inan bana.”

Haklı çıkacağımı umuyordum.

19

“Doğru olanı yaptığına emin misin?” dedi Lexi. Fergus’u küvetten çıkarıp bir havluya sardıktan sonra Kelly’e verdi (‘ayak parmak aralarını iyice kurula’) ve Alfie’ye de çıkarıp havluya sardı.

“Evet,” dedi Kelly kesin bir ifadeyle. “Zoe Walker’ın bilmeye hakkı vardı.” Yeğenini kucağına oturttu, saçlarını coşkulu hareketlerle kurulayarak güldürdü onu.

“Başın derde girmeyecek mi?”

Kelly bir şey söylemedi. Zoe Walker’ı aramak için telefonu eline aldığı andan beri bunu düşünüyordu. Aklından bir türlü çıkaramamış, kafa dağıtmak isteyerek Lexi’ye gelmiş, dayanamayıp ona tüm hikâyeyi anlatmıştı. “İşte bu kadar, tertemiz ve kupkuruyuz.” Başını Fergus’unkine doğru eğip ılık teninin ve talk pudrasının tatlı kokusunu içine çekti. Zoe gelişmeleri haber verdiği için Kelly’e minnettar olmuş, Kelly ise sırf bunun bile yaptıklarını haklı çıkardığını söylemişti kendine.

“Gece burada kalmak ister misin? Kanepeyi hazırlayabilirim.”

Kelly, Lexi’nin evine bayılıyordu. Otomobil ve tekerlekli çöp konteynerleriyle dolu bir arazideki kırmızı tuğlalı, yarı müstakil, sıradan bir evdi ama içerisi sıcak ve samimiydi. Elephant&Castle’da onu bekleyen yatak odasının tam tersi gibiydi. Bu teklif Kelly’e son derece cazip gelmişti.

"Kalamam. Sabah sekizde Covent Garden'da Zoe Walker'la buluşmam gerekiyor. Son trene yetişmeliyim." Nick'in Zoe'yle baş başa buluşmasına izin vereceğini ummuştı, böylece müfettişin Kelly'nin yaptığı aramayı öğrenmesi söz konusu olmayacaktı. Ancak Nick, Kelly'e eşlik etmek konusunda ısrar etmişti. Kelly, Zoe'nin dilini tutacağına inanıyordu.

"Bu yaptığın, ne bileyim, yasal kararı ihlal filan sayılmıyor mu?" dedi Lexi konunun kapanmasına izin vermeyerek.

"Teknik olarak öyle sanırım."

"Teknik olarak mı? Kelly!"

Alfie annesinin sert ses tonuna şaşırarak başını çevirince Lexi bir öpücükle rahatlatmıştı onu. Kelly'e baktı, sesini iyice alçalttı. "Canına mı susadın sen? Kim olsa senin basbayağı işten kovulmaya çabaladığını düşünür."

"Doğru olanı yaptım ben."

"Hayır, doğru olduğunu *düşündüğün* şeyi yaptın. İkisi her zaman aynı şey olmayabiliyor Kelly."

Zoe, Kelly ve Nick ile Covent Garden yakınlarındaki bir ara sokakta, Melissa İki adlı kafede buluşma ayarlamıştı. Erken saatte rağmen kafe kalabalıktı ve pastırmalı sandviçlerin kokusu Kelly'nin midesinin guruldamasına neden oluyordu. Tezgâhın ardında genç bir kız etkileyici bir beceriyle paket servis kahveler hazırlıyor, Zoe cam kenarındaki bir masada oturuyordu. Yorgun görünüyordu; yıkanmamış saçları dağınık bir atkuyruğuyla toplanmıştı, bu da yanında oturan kadının düzgün balıksırtı örgüsüyle tezat oluşturunuyordu.

Kelly ve Nick geldiğinde kadın, "Bir şeyler çıkacaktır eminim," diyordu. Kalkıp sandalyeyi boşalttı. "Kaygılanma."

Ne Nick ne de Kelly sormuştu ama Zoe, "Partnerim hakkında konuşuyorduk," dedi. "İşten çıkarıldı da."

"Üzüldüm," dedi Kelly. Belki yorgun görünmesinin nedeni buydu.

"Bu arkadaşım Melissa. Kafenin sahibi."

Kelly elini uzattı. "Memur Kelly Swift."

"Müfettiş Nick Rampello."

Bunun üzerine Melissa'nın yüzü bir şey fark etmiş gibi parladı. "Rampello mu? Bu ismi yakın zamanda nerede gördüm ben?"

Nick nazikçe gülümsedi. "Bilemiyorum. Annemle babam Clerkenwell'de aile yadigârı İtalyan lokantasını işletiyor, 'belki orada görmüşsünüzdür."

"Senin yeni kafe de orada değil mi?" dedi Zoe.

"Orada görmüş olmalıyım. Pekâlâ, size içecek ne ikram edeyim?" Melissa lacivert blazer ceketinin ön cebinden küçük bir not defteri çıkarıp siparişlerini aldı. Kasadan kapıya kadar uzanan kuyruğa rağmen onlara bizzat servis yapmakta diretmişti.

Melissa kahvelerini getirdikten sonra Zoe, "Bir şey oldu," dedi.

"Nasıl bir şey?" Nick espresso fincanından bir yudum aldı, dili yanınca yüzünü buruşturdu.

"Takip edildim. Pazartesi sabahı işe giderken. Paranoya yaptığımı sandım ama o akşam aynı adamı yine gördüm. Ayağım takıldı, adam trenin önüne düşecekken tuttu beni." Kelly ve Nick birbirlerine baktılar. "Tesadüftür dedim ama ertesi gün adam yine oradaydı."

"Sizinle konuştu mu?" dedi Kelly.

Zoe başını salladı. "Beni bir şeyler içmeye davet etti. Hayır dedim tabii ki. O zaman bile bunun tesadüf olabileceğini düşündüm ama yanılıyorum, değil mi? Tam olarak hangi yöne gideceğimi biliyordu; beni bekliyordu. Hakkımdaki bilgileri internet sitesinden almış olmalı." Kelly'e şöyle bir göz attı, yüzü kızardı; Kelly ise onun başka bir şey söylememesini diledi. Nick'e yandan kaçamak bir bakış attı ama tavrında bir şeylerden şüphelendiğini sezdirenen hiçbir şey yoktu.

"Bu adam size adını söyledi mi?" dedi Kelly.

"Luke Friedland. Eğer faydası olacaksa size adamı tarif edebilirim."

Kelly evrak çantasına uzanıp ihtiyacı olan evrakları buldu. "Bir ifade almak istiyorum, uygun mudur? Bu adam hakkında hatırlayabildiğiniz her şeyi öğrenmek istiyorum; o sırada yolculuk etmekte olduğunuz rota ve kesin olarak belirtebileceğiniz satları de."

"Size özel bir saldırı alarmı ayarlayacağım. Sürekli yanınızda taşırırsınız, herhangi bir şey olursa basabilirsiniz. 7/24 kontrol odamızda izleniyor olacak, böylece yerinizi tespit edebilecekler."

"Tehlikede olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Kelly, Nick'e baktı. Nick hiç tereddüt etmedi.

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyorum."

"Söylemişsin ona."

Bu bir soru değildi. Old Gloucester Caddesi'ne, *London Gazette*'nin verdiği adrese doğru gidiyorlardı; ilanların verilmesinden sorumlu kişinin adresine. Arabayı Nick kullanıyor, direksiyonu yılların deneyiminden ileri gelen bir ustalıkla çevirerek şerit değiştiriyordu. Kelly onu tepe lambası ve sirenler eşliğinde üniformasıyla Oxford Caddesi'nde hızla giderken hayal edebiliyordu.

"Evet."

Bir bisikletli, kırmızı ışıktaki hızla önüne geçince Nick kornaya bastı ve Kelly yerinde sıçradı.

"Bu vakayla ilgili gelişmeleri Zoe Walker'a bildirmemeni özellikle söyledim sana. Bunun nesini anlamakta zorlandın?"

"Kararınız beni rahatsız etti."

"Rahatının canı cehenneme Kelly, senin verebileceğin bir karar değildi bu." Sağa dönüp Shaftesbury Bulvarı'na çıktılar, karşı yönde bir ambulans çığlık çığlığa ilerliyordu. "Karmaşık ve geniş çaplı bir soruşturmayla uğraşıyoruz; birden çok saldırgan, birden çok kurban ve Tanrı bilir kaç tane tanık söz konusu. Zoe Walker'ın hislerinden daha önemli meselelerimiz var."

"Onun en önemli meselesi bu ama," dedi Kelly alçak sesle.

Konuşmadan yol aldılar. Nick direksiyonu elinden fırlayıp gidecekmiş gibi tutmaktan yavaş yavaş vazgeçiyor; Kelly, Nick'in şakağında titreyen damarın yatışmaya başladığını görüyordu. Acaba sözleri Nick'in Zoe'yi habersiz bırakma kararını gözden geçirmesini mi sağlamıştı, yoksa Nick, Kelly'i soruşturmadan çıkarıp Ulaştırma Polisi'ne geri göndermenin en uygun yolunu mu düşünüyordu?

Nick konuyu değiştirmekle yetindi.

"Sen nasıl oldu da Londra Emniyeti'ne değil, Ulaştırma Polisi'ne katıldın?" dedi A40'a çıktıklarında.

"Onlar eleman almıyorlardı, ben de Londra'da kalmak istiyordum. Ailem yakın."

"Kız kardeşin var, değil mi?"

"Evet. İkizim var."

"Senden iki tane mi var? Tanrı yardımcımız olsun." Nick, Kelly'e bir bakış attı ve Kelly şakanın kendisine gülmesine de sunduğu zeytin dalından ötürü sırttı.

"Peki ya siz? Londralı mısınız?"

"Doğma büyüme. Gerçi ailem İtalyan. Annemle babam Sicilyalı; annem ağabeyime hamileyken gelip Clerkenwell'de lokanta açmışlar."

"Rampello's," dedi Kelly, Melissa'yla konuşmalarını hatırlayarak.

"*De preciso.*"⁽¹⁾

"İtalyanca biliyor musunuz?"

"Turistlerden fazla değil, annem için büyük bir utançtır bu." Öndeki sürücü ne tarafa döneceğine karar verirken yeşil ışıkta durdular, Nick kornaya iki kez kısaca bastı. "Ağabeylerim ve ben hafta sonları ve okul sonrası lokantada çalışmak zorundaydık, annem bize İtalyanca emirler yağdırırdı. Cevap vermeyi açıkça reddediyordum."

"Neden?"

"İnadımdan herhalde. Ayrıca annemle babam emekli olunca bizden birinin lokantayı devralmak zorunda kalacağını o zamandan biliyordum ve onları buna teşvik etmek istemiyordum. Polis teşkilatına katılmak daima tek arzumdu."

"Aileniz istekli değil miydi?"

"Mezuniyet törenimde ağladılar. Mutluluktan değil tabii."

Old Gloucester Caddesi'ne döndüler ve Kelly, 27 numaranın yolun ne tarafında olduğuna bakmak için telefonda Google Haritalar'ı açtı. "Buralarda pek konut yok, dönüştürülmüş daireler olmalı."

Nick bir Çin lokantasının önündeki sarı yol çizgilerinin üzerine park ederken, "Ya da boşa kürek çekiyoruz," dedi asık

(1) Aynen öyle, kesinlikle. (ç.n.)

suratla. 27 numara, bir amaşırhane ile tahtalarla kapatılmış bir bahisinin arasına sıkışmıştı. “Bana kalırsa burada Bay James Stanford’ı bulma ihtimalimiz düşük.”

Nick torpido gözünden arabanın ruhsatını aldı ve görünecek şekilde camın önüne yerleştirdi. Kapaktaki polis rozeti genellikle trafik polislerini caydırmaya yetiyordu.

27 numaralı kapı egzoz dumanından kararmıştı. Boş bir lobiye açılıyordu, zemindeki karolar çatlak ve pisti. Danışma masası yoktu, iç kapı ya da asansör de yoktu. Sadece üç duvarı kaplayan, sıra sıra, kilitli posta kutuları vardı.

“Doğru yere geldiğimize emin misiniz?” diye sordu Kelly.

“Doğru yer olduğı kesin,” dedi Nick sertçe. “Sadece burada James Stanford’ı bulamayacağız.” Kapıdaki bir poster i işaret etti, kenarları kirli boyadan sıyrılıp ayrılmıştı.

Postalarınızı almaktan bıktınız mı? Hesabınızı yükseltin, kapınıza kadar gönderelim!

“Bir posta merkezi burası. Havalı bir posta kodu ve kutusundan başka bir şey yok burada.” Telefonunu çıkarıp posterin bir fotoğrafını çekti, sonra da belli bir sıralaması olmayan posta kutularına göz gezdirdi.

“Burada işte.” Kelly lobinin diğ er tarafından başlamıştı. “James Stanford.” Posta kutusunun kulbunu umutla çekti. “Kilitli.”

“İlan paralarını ödemede kullanılan kredi kartı da bu adrese kayıtlı,” dedi Nick. “Geri döner dönmez verileri koruma kanunu muafiyet belgesi ıkarttır ve bu posta gönderme işini kim düzenlediyse onu bul. Baştan savılıyoruz ve bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Old Gloucester Caddesi’ndeki posta iletme işini yürüten şirket, şaşırtıcı biçimde çok yardımcı oldu. Herhangi bir kanunsuzlukla suçlanmak istemiyorlardı ve Kelly’nin şüphelerine göre kendi güvenliklerinin de tehlikede olduğunu fark etmiş, muafiyet belgesini beklemeden ellerinde James Stanford hakkında ne varsa vermişlerdi.

Stanford bu şirkete bir kredi kartına ait ekstre kopyaları, bir fatura ve onun 1959 doğumlu beyaz bir erkek olduğunu gösteren

ehliyetini getirmişti. Belgelerin üçünde de Metropolitan hattının sonundaki Buckinghamshire'ın Amersham mahallesinde bir adres vardı.

"Bahse girerim ki buralarda ev fiyatları yüksektir," dedi Nick her biri heybetli demir kapılar ardına kurulu kocaman müstakil evlerin yanından geçerken.

"Bölgenin suç araştırma bürosuna haber vermemi ister misiniz?" dedi Kelly. Numarayı bulmak için telefonunu çıkardı.

Nick başını hayır anlamında salladı. "Onların haberi bile olmadan girip çıkarız. Evi kolaçan edelim, içeride kimse yoksa birkaç komşudan istihbarat alalım."

Candlin Caddesi'ndeki Tudor Köşkü, dış cephesini donatan siyah boyalı çapraz direklere rağmen Tudor hanedanından kalma filan değildi. Geniş, modern bir yapı olan ev, Kelly'nin dört dönüm kadar olduğunu tahmin ettiği bir alan üzerine kurulmuştu. Nick arabayı kapının önüne çekip bir zil arandı ama kapı otomatik olarak açıldı.

"O zaman kapının ne anlamı var?" dedi Kelly.

"Şov amaçlı, değil mi?" dedi Nick. "Anlamdan çok para meselesi."

Garaj yolunun çakıltaşları, arabanın tekerlekleri altında çıtırdıyordu. Nick içeride birilerinin olduğunu gösteren bir ipucu için eve bakındı. Parlak gri bir Range Rover'ın paraleline park ettiler. Nick ısıklık çaldı. "Çok güzel."

Kapının zili eski usul, çekmeli bir mekanizmaydı. Evin yaşına göre tuhaf sayılırdı ama Kelly bunun da Tudor taklidi ön cepheyle verilmek istenen antika havaya katkı amaçlı olduğunu tahmin ediyordu. Komşularla sidik yarıştırmıyorlar, diye geçirdi içinden. Zilin çınlamaları kesilmeden epey önce geniş kapının arkasında ayak sesleri duydular. Nick de Kelly de geri çekilip karşılarına çıkacak kişiyle aralarına mesafe koydular. İnsanların nasıl davranacağı asla bilinmezdi, böyle bir evde bile.

Kapı açıldı ve ellili yaşların başındaki çekici bir kadın merakla onlara gülümsedi. Siyah kadife bir eşofman takımı ve bir çift terlik giymişti. Kelly rozetini gösterince kadının yüzündeki gülümseme kaybolup gitti.

"Birine bir şey mi oldu?" Kadının elleri boğazına gitti; Kelly'nin yüzlerce kez gördüğü içgüdüsel bir tepkiydi bu. Üniformanın görüntüsü bazı insanlarda ifşa olma veya tutuklanma korkusunu tetiklemeye yeterdi. Bu kadın o tür kimselerden değildi. Polis onun için bir kaza ya da daha beteri demekti.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Kelly. "Sadece bir soruşturma yapıyoruz. James Stanford adında birini arıyoruz."

"Kendisi eşim olur. Şu anda işte. Bir sorun mu var?"

"İçeri girebilir miyiz?" dedi Kelly. Kadın duraksadı, ardından kenara çekilip onları aydınlık, geniş bir hole buyur etti. Girişteki dar sehpanın üstünde düzgünce istiflenmiş postalar vardı. Bayan Stanford onları mutfığa yönlendirirken Kelly en üstteki zarfa göz attı.

Bay J. T. Stanford.

Nick'in yüzü sakindi, Kelly'nin kendi yüzünden okunduğuna emin olduğu heyecanın en ufak bir belirtisini göstermiyordu. Stanford internet sitesini evinden mi yönetiyordu acaba?

"James, Kettering Kline Şirketi'nin yönetim danışmanı," dedi Bayan Stanford. "Bugün yeni bir müşteriyle görüşmek için Londra'da. Ne yazık ki eve geç gelecek. Ben yardımcı olabilir miyim? Konu nedir?"

"Bir suç serisini araştırıyoruz," dedi Nick. Kelly kadının yüz ifadesini dikkatle izliyordu. Eğer aradıkları adam James Stanford ise karısı bu konuda bir şey biliyor muydu? İlanlar ya da internet sitesi hakkında bir fikri var mıydı? Kelly'nin dikkatini şifoniyerin üstünde duran fotoğraflar çekti; hepsi aynı genç adamın çeşitli yaşlardaki fotoğraflarına benziyordu.

Kelly'nin baktığını görünce, "Oğlumuz," dedi Bayan Stanford. "Ne tür suçlar bunlar? James'in suça karıştığını düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Onu soruşturma listemizden elememiz gerekiyor. Birkaç soruya cevap verebilerseniz çok faydası olur."

Bayan Stanford ne yapacağını bilemeyerek bir süre sustu. Sonunda kazanan görgü kuralları oldu. "Oturun lütfen. Birer fincan çay içer misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Fazla uzun sürmez."

Büyük bir meşe masaya oturdular. "Bayan Stanford," diye söze başladı Nick. "Eşinizin yönetim danışmanı olduğunu söyle-diniz. Başka bir işi var mı?"

"Bir iki hayır kurumunun yöneticisi ama başka bir işi yok."

"Daha önce bir çöpçatanlık ajansının yönetiminde bulundu mu?"

Bayan Stanford şaşırmışa benziyordu. "Ne demek istiyorsu-nuz?"

"Özel tarifeli hatlar," diye açıkladı Kelly. "Bu tür şeyler." Ma-sanın üzerinde bir kâğıdı iterek Bayan Stanford'a *London Gazet-te*'deki ilanlardan birini gösterdi.

Kadın elini yine boynuna attı. "Hayır! Yani... Tanrım, yok. Neden yapsın? Yani size onun böyle bir şey yaptığını düşündüren şey..." Dehşetle bir Nick'e, bir Kelly'e bakıyordu. Ya harikulade bir aktristi ya da kocasının ne işler çevirdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Stanford bu yüzden mi posta için başka adres kullanmıştı? Polisten değil, karısından saklanmak için mi?

Kelly, Bayan Stanford'a elindeki belgelerin geri kalanını uzat-tı. "Bu belgeler üç ay önce Old Gloucester Caddesi'nde bir posta kutusu açmak için kullanılmış, ücreti de kocanızın kredi kartın-dan ödenmiş. Aynı belgeler ve aynı kredi kartıyla Londra'daki bir gazetede yayımlanacak birçok ilanın parası da ödenmiş."

"Bu ilanların," dedi Nick, Bayan Stanford'a dikkatle bakarak. "Kadınlara karşı bir suç serisinin merkezinde olduğunu sanıyo-ruz."

Bayan Stanford belgeye baktı; endişesi yüzünden okunuyor, eli kolyesini çekiştiriyordu. Nick, kadının gözlerinin soldan sağa kayışını, kafa karışıklığı ve korkunun yerini giderek rahatlamaya bırakışını izledi.

"Bunun kocamla hiçbir ilgisi yok," dedi kadın gevşemenin etkisiyle kakhaha atarak.

"James Stanford sizin kocanız ama, değil mi?" dedi Kelly.

"Ah, evet," dedi Bayan Stanford. "Ama bu fotoğraftaki," ehli-yet fotokopisini gösterdi. "Benim kocam değil."

20

Polisler gidince Melissa sessizce bana bir demlik çay daha getirdi. Müfettiş Rampello'nun masaya bıraktığı on sterlinlik banknotu aldı. "İyi misin?"

"Evet. Hayır." Parmaklarımı saçlarımda gezdirip birden çok sıkı gelmeye başlayan tokamı gevşettim. "Tehlikede olduğumu düşünüyorlar." Bu benim için yeni haber sayılmazdı aslında. Önceki gün yolculuğuma dair ayrıntıları indirdiğimde tehlikeyi hissetmiştim. Luke Friedland beni düşmekten kurtarmak için kolumu tuttuğunda hissetmiştim. *Gazette'*de fotoğrafımı, ailemin beni başkasının olduğuna ikna etmesine izin verdiğim o fotoğrafı, gördüğüm andan beri hissediyordum. Fakat Müfettiş Rampello'ya tehlikede olup olmadığımı sorarken başka bir cevap beklemiştim. Rahatlatılmak istemiştim. Aşırı tepki verdiğimi, paranoyak davrandığımı, kuruntu yaptığımı söylemelerini istemiştim. Boş vaatler ve bardağın yarısının dolu olduğunu duymak istemiştim. Birkaç gün önce polis beni ciddiye almadığı için kaygılanıyordum; şimdiyse ciddiye aldıkları için kaygılıydım.

Melissa yan masadaki kirli bardaklara ve kasadaki hiç azalmayan kuyruğa aldırmadan Müfettiş Rampello'dan boşalan sandalyeye oturdu. "Ne yapacaklarmış?"

"Bana bir alarm vereceklermiş. Doğrudan kontrol odalarına bağı olacakmış, saldırıya uğrarsam diye."

"Bu bir halta yaramaz." Telaşımı görünce yüzünü buruşturdu, eğilip beni kendine çekerek sarıldı. "Üzgünüm. Ama buraya

giren hırsızlar, on beş dakika sonra polis geldiğinde çoktan gitmişlerdi. Şaka gibiler.”

“Ne yapayım öyleyse?” Sesimde histerik bir tını vardı, derin bir nefes aldım. Tekrar denedim. “Ne yapayım Melissa?”

“İnternet sitesinin arkasındaki kişileri yakalamak için ne yapacaklarını söylediler mi? Seni güvende tutacak şey boktan bir alarm değil, bu.”

“Üzerinde çalıştıklarını söylediler sadece.”

“Üzerinde mi çalışıyorlarmış? Tanrım. Senin de bunu duyup rahatlamam mı gerekiyormuş? Bir kadın öldürüldü...”

“İki kadın. En az.”

ve senin öylece oturup ‘üzerinde çalışmalarını’ mı beklemen gerekiyormuş? Tam olarak ne yaptıklarını öğrenmelisin. Kiminle konuştuklarını, bu sitenin izini nasıl sürdüklerini.”

“Bana söylemiyorlar Melissa. İnternet sitesine nasıl girildiğini bile bilmemem gerekiyormuş aslında. Memur Swift bana söylediği duyulursa başının derde gireceğini ima etti.”

“Bu işi çözmeye ne kadar yaklaştıklarını bilmeye hakkın var. Onların maaşlarını sen ödüyorsun, unutma.”

“Haklısın galiba.” Polis karakoluna dalıp soruşturma belgelerini görmeyi talep ettiğimi canlandırdım gözümde.

“İstersen onlarla konuşmaya ben de gelebilirim.”

Dirseklerimi masaya dayadım ve yüzümü ellerime kapadım. “Boyumu aşan bir işin içindeyim,” dedim başımı kaldırınca. İçimdeki endişenin arttığını, kalp atışlarımı hızlandırdığını hissedebiliyordum. “Ne yapacağımı bilmiyorum Melissa.”

“Polisin ne yaptığını öğrenmeyi talep edeceksin. Ellerindeki her bir delili. Her bir ilerlemeyi.”

Bunu rahatlatıcı mı, yoksa dehşet verici mi bulacağımı bilmiyordum.

“Her şey kontrolümün dışındaymış gibi hissediyorum. İlanlar, Katie, hatta mali durumumuz. Eskiden her şeyin üstesinden gelebiliyordum, şimdi baksana...”

“Simon’ın ne kadar borcu varmış?”

“Söylemiyor. Ama ağustostan beri kredi kartlarını kullanıyormuş. Yiyecek alışverişini yaptığı, faturaları ödediği onca sefer.

Dışarıda yemekler, hediyeler... çok olmalı Melissa. Bizi bu sıkıntıya ben soktum, ben çıkaracağım diyor.”

“Yani eğer yardım etmene izin vermiyorsa ona güvenmek zorunda kalacaksın galiba.” Müfettiş Rampello’nun boş espresso fincanını aldı. O anda hiç kimseye güvenilecek durumda olmadığımı söylemedim ona.

Kafeden ayrıldığımda saat dokuz olmuştu ama işe Embankment üzerinden yürüyerek gitmeye karar verdim. Metroya binme düşüncesi, internet sitesinde belirtilen yolculuğumla hiç ilgisi bulunmayan bir rota dahi olsa, kalbimin o kadar hızlı çarpmasına neden oluyordu ki sersemlemiş hissediyordum. Strand Köprüsü’nü geçip Savoy Place’e doğru ilerledim, sonra da aşağıya inip nehrin kenarından yürüdüm. Herkesi süzüyordum. Elleri ceplerinde, bana doğru yürüyen şu adam: İnternet sitesini biliyor muydu? Üye miydi? Boynunda onu soğuktan koruyan bir kaşkol olan, telefonla konuşan şu işadamı: Kadınları mı takip ediyordu? Tecavüz mü ediyordu? Öldürüyor muydu?

Soluğum hızlı ve kesik kesikti; bir an için durup gözlerimi nehre diktim ve soluğumu kontrol altına almaya çabaladım. Dalış giysileri içindeki bir düzine insan, üzerinde tek parçalı parlak pembe bir mayo olan esnek vücutlu bir sarışından sörf dersi alıyorlardı. Soğuğa rağmen kahkaha atıyorlardı. Onlardan ötede, nehrin ortasında bir gezi teknesi, Thames’in gri sularında köpüklü bir yol açıyor; bir avuç dolusu erkenci turist, güvertede titriyordu.

Biri koluma dokundu.

“İyi misiniz?”

Ateşe değmiş gibi geri sıçradım. Adam gençti, Justin’in yaşlarındaydı ama takım elbiseli ve kravatlıydı. İyi bir eğitim ya da iyi bir işin getirdiği özgüvenli bir hali vardı. Ya da ikisinin birden.

“Düşecekmiş gibi görünüyordunuz.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kaburgalarım acıyordu ve ona iyi olduğumu, bana dokunmaması gerektiğini söyleyemiyordum. Onun yerine bir adım geri çekildim. Başımı iki yana sal-

ladım. Adam ellerini kaldırıp abartılı hareketlerle öteye çekildi, sonra da basıp gitti.

“Lanet olasıca manyak.”

On adım kadar uzaklaştıktan sonra döndü ve işaretparmağıyla şakağına iki kez vurdu. *Deli*, dedi dudaklarını oynatarak. Kendimi gerçekten de öyle hissediyordum.

Ofise vardığımda saat neredeyse on olmuştu. Yürümek bana iyi gelmişti; ayaklarım ağrısa da kendimi daha güçlü, daha dinç hissediyordum. Graham siyah pantolon ceket takımının altına kırmızı yüksek topuklu ayakkabılar giymiş bir kadınla konuşuyordu. Kadının elinde mülk ayrıntılarının bulunduğu bir evrak tomarı vardı. Graham, ona Eastern Bulvarı’ndaki ofisi anlatıyor; müşteri tuvaletlerinden ve yenilenmiş mutfak alanının personel molaları için kusursuz olduğundan söz ediyordu. Sessizce masama geçerken bu iyi çalışılmış övgü konuşmasını duymazdan geldim. Graham’in gergin halinden bana öfkeli olduğunu anlamıştım.

Bir randevu ayarlayıp ofisi gösterme teklifine gönülsüz bir karşılık alan Graham’in öfkesi katlandı. Kadın gider gitmez başladı. “Uğradığın iyi oldu Zoe.”

“Özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

“Ama sürekli oluyor, değil mi? Son zamanlarda her sabah geç kalıyorsun.”

“İşe geliş yolumu değiştirmek zorunda kaldım, ne kadar süreceğini kestirmek güç oluyor.”

Graham neden diye sormadı. İlilenmiyordu. “O zaman evden daha erken çık. Saat ona gelirken aylak aylak içeri girip özür bile dilememen olacak şey değil...”

Özür dilemişim ama tekrar etmeyecektim. “Polislerle birlikteydim.” Graham hiçbir şey söylememişim gibi devam etse şaşırmazdım ama donup kaldı.

“Neden? Ne oldu?”

Tereddüt ettim, bu adamın ne kadarını öğrenmesini istediğimi bilemiyordum. Kadın mönüsü olan internet sitesini düşündüm ve Graham Hallow’un tam da özel üyelik gerektiren site

fikrini cazip bulacak türden bir adam olduğu geldi aklıma. Ona söylersem kendini alamayıp bakacağına hiç şüphem yoktu ve o kadınları korumalıymışım gibi hissediyordum. İnsanlar onların fotoğraflarına baksın, birer metadan ibaretlermiş gibi yol haritalarını satın alsın istemiyordum. Sonra da... Yaşandığını bildiğim şeyi kabullenmek zordu: Yolculuk rotaları satıldığı için kadınlar saldırıya uğruyorlardı, öldürülüyorlardı. Tüyler ürpertici bir şeydi bu; bilimkurgu gibi bir şeydi.

“Takip ediliyorum,” demekle yetindim. Gerçeklerden çok uzak sayılmazdı bu. Patronumun yüzünde endişe görür gibiydim ama o kadar alışılmadık bir ifadeydi ki bu, emin olamıyordum. “Polis bana kişisel bir alarm verecek.”

“Takip edenin kim olduğunu biliyorlar mı?” Suçlayıcı bir soruydu bu, başka türlüünden anlamayan birinin tehditkâr üslubuyla sorulmuştu.

“Hayır.” Derken günlerdir kendimi tutmanın etkisiyle ağlamaya başladım. Graham olduğu yere mihlanmış gibi dikilirken, karşısında ağlamak isteyeceğim en son kişinin o olduğunu düşündüm. Ceplerimde mendil aradım, sonunda koluma sıkıştırılmış bir tane buldum ve gürültüyle sümkürdüm ama gözyaşlarımı zapt edemiyordum. Çözülmenin etkisiyle göğsüm hızla inip kalkıyordu; güçlükle aldığım nefesleri titrek iniltilerle veriyordum. “Ü-üzgünüm,” diyebildim birkaç başarısız denemenin ardından. “Bu-bu biraz ağır geliyor.”

Graham masamın yanında dikilmiş, bana bakıyordu hâlâ. Birden hızlı adımlarla kapıya ilerledi. Bir an için çıkıp gideceğini, beni masamda hıçkıra hıçkıra ağlarken terk edeceğini sandım. Fakat o, kapının sürgüsünü çekti “kapalı” tabelasını çevirdi, sonra da çay malzemelerini koyduğumuz tarafa gidip su ısıtıcısının düğmesine bastı. Bu şefkat gösterisi beni öylesine şaşırtmıştı ki ağlamayı kestim, iniltilerim seyrek hıçkırıklara dönüştü. Tekrar burnumu sildim.

“Gerçekten çok üzgünüm.”

“Üzerinde büyük bir yük olduğu ortada. Bu durum ne kadardır devam ediyor?”

Ona internet sitesinin adı ya da işleyişinden söz etmeden sadece bir kısmını anlattım. Bir süredir takip edildiğimi, şimdiyse polisin benim vakamı iki kadının öldürülmesi ve başka birkaç kadına saldırılarla ilişkilendirdiğini söyledim.

“Polis bu konuda ne yapıyor?”

“Benim için alarm ayarlıyorlar. Bu sabah ifade vermem gerekti, o yüzden geç kaldım.”

Graham başını iki yana sallayınca çenesinin altındaki yumuşak deri katmanları titredi. “Önemli değil, onu kafana takma. Saldırıların arkasında kimin olduğunu biliyorlar mı?”

Graham’ın bu kadar ilgilenmesi beni etkilemişti, şaşırtmıştı da.

“Sanmıyorum. Henüz Tania Beckett cinayetiyle ilgili bir tutuklama yapmadılar, görünüşe göre internet sitesinin izi de sürülemiyor.”

Graham düşünüyordu. “Bütün gün toplantılar için dışarıdayım. Beşteki toplantıdan sonra doğruca eve gitmeyi planlıyordum ama biraz geç çıkman sorun olmazsa geçerken uğrayıp seni eve bırakırım.” Graham her gün Essex’ten geliyordu. Çoğunlukla trene biniyor, ara sıra da arabayla gelip arabasını ofisin alt sokağındaki saçmalık derecesinde pahalı otoparka bırakıyordu.

“Sana kilometrelerce uzak benim evim! İyiyim ben, gerçekten. Eve başka bir yoldan gideceğim, hem Justin’e beni Crystal Palace’tan almasını söyleyebilirim...”

“Seni eve bırakacağım,” dedi Graham kesin bir ifadeyle. “Sonra da Sevenoaks’a devam edip kardeşimle karısını görebilirim. Ne yalan söyleyeyim, senin herifin gelip seni almamasına şaşırdım.”

“Onu endişelendirmek istemiyorum.”

Graham merakla baktı bana. “Ona söylemedin mi?”

“İnternet sitesini biliyor ama şeyi... Ona tehlikede olduğumu söylemedim. Şu anda durumlar biraz sıkıntılı.” Graham’ın yüzünü gördüm ve yanlış anlamasına fırsat vermeden açıkladım. “Simon işini kaybetti. İhtiyaç fazlasıymış. Yani pek iyi bir dönem geçirmiyor. Bir de bunun için endişelenmesini istemiyorum.”

"Pekâlâ, tamam, bu akşam seni eve ben bırakıyorum. Konu kapanmıştır." Graham memnun görünüyordu. Bir mağara adamı olsaydı şu anda göğsünü yumrukluyor olurdu.

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim."

Yarım saat sonra Graham toplantısına gitti. "Gelenin kim olduğunu görene kadar kapının kilidini açma," dedi.

Ofisin kapısı ve ön tarafı tamamen camdı ama dışarıda diki-len bir adamın bana tecavüz edip sonra da öldürmek için mi, yoksa Lombard Caddesi'ndeki kapanacak cep telefonu dükkânıyla ilgili bilgi almak için mi beklediğini nasıl kestireceğimi bilemiyordum. "Her tarafta güvenlik kamerası var zaten," dedi Graham. Giderayak söylediği bu son şeye o kadar şaşırmışım ki uğradığım saldırının filme alınmasının öldüğümde bana pek faydası olmayacağını belirtmedim.

"Ne zamandan beri güvenlik kamaramız var bizim?" Ofise bakındım. Graham biraz huzursuz olmuş gibiydi. Saatine baktı.

"Birkaç yıldır. Otomatik yangın söndürme sisteminin içinde. Sigortayla ilgili bir şey. Her neyse, sonuçta burada bulunduğun süre boyunca endişelenmene gerek yok. Altıdan önce gelirim." Graham kapıyı açınca üzerindeki zil çınladı; kapattığında bir daha çınladı. Kilidi çevirdim ama tabelayı "açık" olarak bıraktım. Masama oturdum. Graham'ın kamera taktırdığından hiç habirim yoktu. İşverenlerin çalışanlarına, hatta müşterilerine, izlendiklerini bildirme zorunlulukları yok muydu? Tavana baktım.

Birkaç yıldır.

Graham'ın kapısının kapalı olduğu, ofiste tek başıma olduğumu sandığım birkaç yıl. Sandviç yediğim, telefon ettiğim, sütyenimin rahatsızlık veren kopçasını düzelttiğim zamanlar. Beni izliyor muydu? Bunu düşünmek beni tedirgin etmişti. Ofis telefonu çalınca irkildim.

Saat beş buçukta "kapalı" tabelasını çevirdim. Yoğun bir gün olmamıştı. Kontrat imzalamaya gelen yeni bir kiracı ve yeni ofislerin bulunduğu binayı sormaya gelen birkaç kişi sadece. Şüphe uyandıran, tehdit oluşturan hiç kimse olmamıştı, aşırı tepki verdiğimi hissetmeye başlamıştım. Fakat hava kararıp ofisin açık

ışıkları beni gelen geçen herkesin gözleri önüne serince huzursuzluğum yeniden başgösterdi.

Graham anahtarlarını sallayarak gelip haritaya girmek için posta kodumu sorunca çok memnun oldum. O gece metroya binmek zorunda kalmadığım için, arkamda kim var endişesi içinde ya da zavallı Tania Beckett gibi bir parkta ölü bulunma riski altında olmadığım için rahatlamıştım.

En azından o gece güvende olacaktım.

Ölen o ilk kıza daima minnettar kalacağım.

Her şeyi o değiştirdi.

esinibul.com'un yeni bir tür çöpçatanlık sitesinden çok daha fazlası olabileceğini görmemi o sağladı. Bana olasılıklarla dolu bir dünyanın kapısını açtı.

Elbette oyunu kirli oynamak istemeyen müşteriler, siteyi açılış amacına uygun biçimde sohbet ve yemeğe davet için kullanmak isteyenler her zaman olacaktır.

Fakat Tania Beckett bana başka adamlar da olduğunu gösterdi. Metroda kedi fare oyunu oynamak için, akıllarında yemekten daha büyük bir şeyle tam sizin geçeceğiniz anda parkta gezinmek için para ödeyecek adamlar.

Böylesi bir potansiyel.

Daha yüksek fiyatlar. Daha büyük uzmanlık gerektiren bir pazar.

Sıradan bir çöpçatandan fazlası olabilirdim. Farkına varılamayacak kadar derinlere gizlenmiş arzulara yön veren kişi olabilirdim. Hangimiz birini incitmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmediğini söyleyebilir ki? Toplumun makul saydıklarının ötesine geçmeyi, birini bir şeylere zorlamanın verdiği heyecanı tecrübe etmeyi?

Bize böyle bir fırsat verilse hangimiz kullanmayız ki?

Birini öldürme fırsatı.

21

“Patron, bir sorunumuz var.”

Kelly yanına yaklaşırken Nick masasından başını kaldırdı. Sabah toplantısı daha yeni bitmişti ama Nick kravatını gevşetmiş, gömleğinin üst düğmesini çözmüştü bile. Kelly öğle vakti geldiğinde onun kravatı tamamen çıkarıp amirlerin uğraması ihtimaline karşı ceketin göğüs cebine sıkıştıracağın biliyordu.

“İnternet sitesinde açtığınız hesap iptal edilmiş. Yeni eklenen profillere bakmak için giriş yapmayı denedim ama sistem beni dışarı attı.” Kelly hemen her saat başı siteye giriş yapmaktan kendini alamıyordu, o sabahın erken saatlerinde uyandığında bile telefonuna uzanmıştı. Bunu içinde büyüyen bir dehşet hissiyle, ekranda çakan *yeni profiller eklendi!* başlığının tehlike altındaki daha çok kadın, daha çok kurban adayı olduğunu bilerek yapmıştı. Site, soruşturmanın yetişemeyeceğİ kadar hızlı büyüyordu ve önceki gün Amersham’e giderek boşa kürek çekmişlerdi. James Stanford’ın kredi kartı bir yıl önce kopyalanmıştı; adam cüzdanını kaybetmiş ya da çaldırmış ve bunun sonucunda birkaç kimlik hırsızlığı vakası yaşamıştı. Old Gloucester Caddesi’ndeki posta ulaştırma merkezi, defalarca satıldığİ ortada olan kredi kartı bilgilerini de kapsayan bir dizi suçun son halkasından başka bir şey değildi. Cinayet Bürosu ise Londra’nın kadın yolcularını hedef gösteren kişiyi bulmaya hiç yaklaşmamıştı.

İnternet sitesine ilk erişim sağladıklarından beri eklenenlerle birlikte büronun duvarları kimileri teşhis edilmiş, çoğİ isimsiz

kadınların fotoğraflarıyla dolmuştu. Kelly o sabahki toplantının ardından istemsizce giriş yapmış, parmakları tuşlarda kendi yolunu bulmuştu.

Kimlik tanımlanamadı.

Kelly gözlerini kırpıştırarak ekrana bakmış, işlemci hatası olduğunu düşünerek tekrar denemişti.

Kimlik tanımlanamadı.

Nick'in kendi kredi kartı ve gmail adresini kullanarak oluşturduğu hesabın bilgilerini tekrar tekrar kontrol etmişti ama hata Kelly'de değildi. Hesap silinmişti.

"Patladık mı dersiniz?"

Nick kalemını dizüstü bilgisayarın kenarına vurdu. "Olabilir. Kaç profil indirmiştik?"

"Hepsini. Herhalde şüphe uyandırdı."

"Ya da bunlar para almak için bir dümen sadece. Kim aynasızları arayıp kendilerine sınırsız sapıklık fırsatı vaat edildiğinden ama bu haklarının ellerinden alındığından yakınır ki?"

"Finans bölümü ön ödemeli bir kredi kartı ayarlamış," dedi Kelly. Nick'in hesabına giriş yapmaya çalışırken gelen e-postayı görmüştü.

"Harika. Yeni bir hesap alın, onun da uçurulması ne kadar sürecek bakalım. Merkezi Kent olan profilleri aramanı istiyorum."

"Şimdiye kadar hepsi Londra merkezliydi patron."

"Dün Maidstone'da bir kaçırma olayı olmuş. Görgü tanığı ifadesinde bir kadını siyah bir Lexus'a zorla bindirip götürən bir adam gördüğünü söylemiş. Bir saat sonra Kent polisi, kaçırılıp tecavüze uğradıktan sonra arabadan şehrin dış kesimlerindeki sanyı sahasına atılmış, perişan bir kadından telefon almış." Kelly'e birkaç bilgisayar çıktısı verdi. Kelly ifadenin üst kısmında yazılı ayrıntılara göz attı.

Kathryn Whitworth, 36.

"İşe mi gidip geliyormuş?"

"Her gün Pimlico'dan çıkıp Maidstone'daki bir insan kaynakları firmasına gidiyormuş."

“Lexus’un plakasını almış mı?”

“Hayır ama araba olay yerinden birkaç kilometre ileride hız kamerasına takılmış. Bölge polisi sürücüyü getirecek.”

Kelly’nin yeni bir hesap oluşturup sitenin ilk sayfasından *yeni eklenen* olarak tanıtılan Kathryn Whitworth’ü bulması uzun sürmedi. Kathryn’in kurban ifadesinde verilen bilgileri, karşısındaki ekranda gördüğü profille karşılaştırdı.

Beyaz.

Sarışın.

Otuzlu yaşların ortalarında.

Düz ayakkabılar, elbise üzerine dar ceketler. Ekose desenli yün atkı. Kahverengi saplı, siyah bir şemsiye. Gri Mullbery laptop çantası.

Beden: 36-38

07.15: Pimlico Metro İstasyonu’na giriyor. Yürüyen merdivene biniyor, sola dönüp kuzey yönü peronuna geçiyor. Metro haritasının solundaki büyük reklam panosunun yanında duruyor. Bir durak sonra Victoria’da iniyor. Perondan ayrılıp sağa dönüyor, yürüyen merdivenle yukarı çıkıyor. Sola dönüp 1-8 numaralı peronlara ilerliyor. 2 numaralı peronun bitişiğindeki Starbucks’a gidiyor. Baristanın bir şey söylemesine gerek kalmadan hazırladığı yağsız sütü ve kafeinsiz büyük boy latteyi alıyor. 3 Numaralı perondan Ashford International trenine biniyor. Bilgisayarını açıp yol boyunca çalışıyor. Maidstone East durağında iniyor. Week Caddesi boyunca yürüyüp sola, Union Caddesi’ne dönüyor. Maidstone İnsan Kaynakları’nda çalışıyor.

Erişilebilirlik: Pazartesi - cuma

Süre: 80 dakika

Zorluk derecesi: Orta

Bunun aynı kadın olduğuna hiç şüphe yoktu. Kelly ani bir dürtüyle Maidstone İnsan Kaynakları’nı arattı. Kathryn’in ismi ve iş unvanının altındaki kısa özgeçmişe profesyonel çekim bir vesikalık eşlik ediyordu. *Kıdemli İşe Alım Danışmanı*. İnternet sitesindeki fotoğrafta Kathryn saçını kulaklarının arkasına atmıştı. Tam olarak stresli denemezdi ama akıllı başka bir yerdeymiş gibi

görünüyordu. İşyerinde çekilen fotoğrafında ise beyaz bir fonun önünde sol omzunu öne çıkararak oturmuştu, parlak sarı saçları düzgün bir küt kesimle omuzlarına uzanıyordu. Kameraya ışıltılı bir gülümsemeyle bakmıştı; profesyonel, güvenilir, kendinden emin görünüyordu.

Kathryn Whitworth şimdi nasıl görünüyordu acaba? Maidstone dedektiflerinden birine on sayfalık ifadesini verirken nasıl görünüyordu; Cinsel Suçlar Birimi'nde, üzerinde ödünç bir bor-nozla oturmuş, adli doktorun onu yeni baştan örselemesini beklerken nasıl görünüyordu?

Görüntüler çabucak beliriverdi.

Kelly yazıcıdan profili aldı ve masasının üzerinden eğilip Lucinda'ya uzattı.

"Birbirini tutuyor."

Kelly'nin cep telefonu çaldı, ekranda "gizli numara" ibaresi yanıp sönüyordu. Telefonu açtı.

"Merhaba, Dedektif Thompson mı?"

Kelly arayana yanlışı numara diyecekken hatırladı. "Evet, benim." Lucinda'ya bir göz attı ama o çoktan bilgisayarına geri dönmüştü.

"Ben Dedektif Angus Green, Durham Suç Araştırma ve Soruşturma'dan. İstedığınız tecavüz dosyasını buldum."

"Bir saniye, dışarıya çıkmam gerek."

Kelly, kalbinin delicesine attığını ofisten kimsenin fark etmesini umuyordu. Kendini sakın yürümeye zorlayarak, arama önemsizmiş gibi yaparak masasından uzaklaştı.

"Geri döndüğünüz için teşekkürler," dedi koridora çıkınca. Merdivenin başında, yukarıya çıkanları görebileceği, bir taraftan da Cinayet Bürosu'nun kapısını kollayabileceği yerde durdu.

"Sorun değil. Birini gözaltına aldınız mı?"

"Hayır, ülke çapındaki benzer işler üzerine çalışıyorduk ki bu çıktı karşımıza. Son birkaç yıl içinde herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için aramıştım." Kelly'nin kalbi şimdi o kadar çok çarpıyordu ki göğsü acıyordu. Elinin ayasını göğsüne sıkıca bastırdı. Bunu biri öğrenecek olursa işini kesinlikle kaybederdi; bu kez ikinci şans falan olmazdı.

"Hiçbir şey yok ne yazık ki. Dosyada DNA örneğimiz mevcut, yani adam başka bir şey yüzünden enselenirse eşleştirebiliriz. Gerçi o durumda bile adli takip şansımız düşük."

"O neden?" Kelly işe girdiği zamandan, tarihteki birçok suçun azimli soruşturmalarla değil, düpedüz şansla çözüldüğünü fark ettiğinden beri bir tutuklama yapılmasını umuyordu. İşyerindeki bir hırsızlık olayının ardından örnek alınarak yapılan bir test, yolda yapılan bir alkol muayenesinin pozitif çıkması gibi basit bir meseleden çok daha fazlası ortaya çıkmış, üflenene o derin nefesle birlikte yirmi yıl önce işlenmiş bir suç nihayet çözülmüştü. Kelly'nin başına birkaç kez gelmişti bu; şimdi de böyle bir şey olmasını her şeyden çok istiyordu. Lexi'ye tecavüz eden adamı hiç görmemişti ama yüzündeki küstah ifadenin korkuya dönüştüğü anı gözünün önüne getirebiliyordu. Zararsız sayılabilecek bu suçlamanın pozitif DNA eşleşmesi yanında hiç kalışını; böylece Kelly'nin kardeşini takip ettiğinin, izlediğinin, ona saldırdığının su götürmez biçimde ispatlanışını.

"Dosyada kurbandan bir mektup var," diyordu Dedektif Green. "Bayan Alexis Swift adında biri. Mektupta yazılı ifade-sinde belirttiği her şeyin arkasında olduğunu, ancak kovuşturma yapılmasını desteklemediğini ve vakaya dair gelişmeler konusunda bilgilendirilmek istemediğini söylüyor."

"Ama bu imkânsız!" Kelly kendini tutamamış, sesi boş koridorda yankılanmıştı. Bunu takip eden sessizlik anı Dedektif Green'in şaşkınlığını ortaya koyuyordu. "Yani bir kurban ne diye desteğini çeker ki? Bu çok anlamsız."

"Bir açıklama yok, sadece imzalı bir ifade var. İlk ifadesinde öne sürdüğü gibi bir durum değil miydi acaba? Belki de tanıdığı biriymiş; önce razı oldu, sonra da fikrini değiştirdi."

Kelly kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Lexi'nin bir görüntüsü şimşek gibi çaktı beyninde. Karakolun cinsel suçlar birimindeki bir koltuğa kıvrılmıştı, Kelly, Brighton'dan Durham'e kadar ki tüm hız sınırlarını ihlal ederek gelip içeri girdiğinde ayağa bile kalkamayacak kadar mahvolmuş haldeydi. Lexi üzerine olmayan ödünç giysiler giymişti; kendi giysileri kesekâğıtlarına konulmuş, düzgünce etiketlenip adli tıp mührü vurulmuştu. Lexi adli tabip-

lik sedyesindeydi, kapalı gözkapaklarından yaşlar boşalıyordu; eliyle Kelly'nin elini öyle bir sıkıyordu ki izi kalıyordu. Lexi'nin başına gelenlerin rızayla en ufak ilgisi yoktu.

"Evet, belki," dedi üstünkörü bir ifadeyle. "Peki, aradığınız için teşekkürler. Bunun bizim suç serisinin parçası olduğunu sanmıyorum ama hiç belli olmaz böyle şeyler." Aramayı sonlandırıp arkasını döndü, alnını alçı duvarın serin yüzeyine dayadı.

"Meditasyon yapmak istiyorsan mola vaktinde yapabilirsin herhalde Kelly."

Kelly arkasını dönünce koşu kıyafetleri giymiş Nick'i gördü; ayakkabıları merdivende hiç ses çıkarmadığı için onu duymamıştı. Koyu benekler koltukaltlarını çevrelemiş, tişörtünün önünü lekelemişti.

"Özür dilerim patron, beş dakika dinleniyordum." Kelly'nin kafasında sorular hızla dönüyordu. Lexi ne yapmıştı? Ve neden yapmıştı?

"Dinlendin, bitti. Ben duş almaya gidiyorum. On dakika sonra toplantı odasında görüşürüz."

Kelly dikkatini elindeki işe vermeye çabaladı. "Maidstone'daki tecavüz konusunda haklıydınız; ayrıntıları Lucinda'ya bildirdim."

"Tamam. Kent polisine söyle, kurtuldular. Bundan sonrasında biz ilgileniyoruz. Ama her şeyin bir sırası var; Siber Suçlar'dan gelip son iki gündür ne halt ettikleri konusunda bizi aydınlatmalarını istedim. Bu devirde dijital iz bırakmadan hareket etmek mümkün değil. Bu sitenin arkasındaki kişinin kimliğini tespit etmek ne kadar zor olabilir ki?"

"Çok zor," dedi Andrew Robinson. "İzlerini çok iyi silmiş. Site bilgileri Cayman Adaları'na kayıtlı."

"Cayman Adaları mı? Siteyi oradan mı yönetiyormuş?" dedi Kelly.

Nick, ona baktı. "Heyecanlanma hemen. Karayipler turuna filan çıkmayacaksın."

"Bu saldırganın orada olduğu anlamına gelmiyor," dedi Andrew. "Sadece iletişim bilgileri orada tutuluyor. İngiliz poli-

siyle Cayman Adaları polisinin birbirlerinden hoşlanmadıklarını tahmin edersiniz, onlardan ihtiyaç duyduğumuz bilgileri alma olasılığımız sıfır. Ancak bunun bize kazandırdığı şey, internet sitesinin yanıt verdiği IP adresi oldu.” Andrew, Kelly ile Nick’in boş baktıklarını fark edince baştan aldı. “Basitçe şöyle, biz bir siteye girmeye çalıştığımızda söz konusu internet sitesine bir sinyal gönderiliyor. Eğer böyle bir site yoksa yanıt almıyoruz ama eğer şu anki durumda olduğu gibi varsa yanıt bize sadece site bilgilerinin yerini değil, söz konusu ağa bağlanmak için kullanılmakta olan cihazı da gösteriyor. Mesela...” Önlerindeki masada duran Nick’in telefonunu işaret etti. “Şu anda internet bankacılığına giriş yapacaksınız diyelim, o internet sitesi telefonunuzun IP adresini kaydediyor ve bizim sizi izlememize olanak sağlıyor.”

“Anladım,” dedi Nick. “Peki yönetici girişi nereden yapılıyor?”

Andrew ince parmaklarını birbirine kenetleyip önce bir tarafı, sonra ötekini çıkırdattı. “Maalesef o kadar basit değil.” Defterini açıp Nick ve Kelly’e bir numara gösterdi: 5.43.159.255. “IP adresi bu. Bilgisayarlar için posta kodu diyebiliriz. Bu sabit bir IP ama Rusya’daki bir sunucuya bağlı ve ne yazık ki Ruslar...”

“Tahmin edeyim,” diye araya girdi Nick. “Ruslar İngiliz polisiyle işbirliği yapmıyor. Tanrı aşkına!”

Andrew ellerini havaya kaldırdı. “Elçiye zeval olmaz.”

“Bu sitenin izini sürmenin bir yolu var mı?” dedi Kelly.

“Doğruyu mu söyleyeyim? Yok. En azından söz konusu tehdidin boyutu düşünülünce sizin istediğiniz süre içerisinde mümkün değil. Bu neredeyse tespit edilemez bir site.”

“Yani teknolojiye özel merakı olan birini mi arıyoruz?” diye sordu Kelly. “Bilgi işlem geçmişi olan biri mesela?”

“Öyle olmak zorunda değil. Bu bilgilerin hepsine isteyen herkes internetten erişebilir. Komiser bile yapabilir.”

Kelly gülmemek için tuttu kendini. Nick ise bu lafa takılmadı. “Peki, ne öneriyorsun?”

“Eskilerin dediği gibi: Paranın peşine düşeceksin.”

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi Kelly. “Başkanın Bütün Adamları’ filmini izlemiş miydiniz?” dedi Andrew. “Çok şey ka-

çırmışsınız. Bu saldırgan çöpcatanlık sitesine kaydolan kişilerden ödeme alıyor, değil mi? Peşine düşmemiz gereken para o işte. Her işlem müşterinin kredi ya da banka kartından siteyle ilişkili PayPal hesabına, en sonunda da saldırganın banka hesabına kadar izlenebilir. Paranın nasıl ve kim tarafından çekildiğini öğrenirseniz bu işi başarmaya doğru gidirsiniz.”

Kelly içinde bir umut pırıltısı hissetti.

“Hangi bilgiler gerekiyor?”

“Kendi kredi kartını kullandın, değil mi?”

Nick başını sallayarak onayladı.

“İşlem tarihi, miktar ve ödemede kullandığın kredi kartı. Bana bunları verin, ben de size adamımızı bulayım.”

22

Graham'ın arabasında yarım saat boyunca oturup Norwood Yolu'nun neredeyse kilitlenmiş trafiğinde milim milim ilerledik. Arabayı gördüğü her boşluğa aniden sokan, öndeki araba ışıklarda bir saniye geç kalsa kornaya abanan sabırsız bir sürücüydü. Bu Graham'ın beni eve üst üste ikinci bırakışydı. Eski video dükkânı, satıcının istediğı fiyattan gider mi ve asma katlı ofislerin talebi karşılayamayacak kadar az sayıda olması gibi olağan konularımızı tüketmiş, sohbet konusu bulamaz olmuştuk; bu yüzden sessizce oturuyorduk.

Graham'ı kendi yolundan bu kadar uzaklara sürüklediğim için ikide bir özür diliyordum, o ise özrümü geçiştiriyordu.

“Peşinde bir sapıkla Londra'da dolaşmana izin veremem,” dedi.

Bir an için Londra'da kadınlara yapılan saldırıların şekli konusunda ona hiçbir zaman açık konuşmadığım geldi aklıma, sonra kadınları gizlice izleyen erkekleri sapık varsaymasının doğal olduğunu fark ettim.

Matt'ten beni almasını rica edebilirdim, beni ihtiyaç duyduğum müddetçe işten eve, evden işe götürmek için ısrar edeceğine emindim. Ama böyle bir şey istemiyordum, çünkü Simon buna sinir olur, Matt ise bayılırdı.

Matt'ın beni hâlâ sevdiği, dillendirilmeyen bir hakikat olarak aramızda dönüp dolaşıyordu. Matt'le aramızda hissediliyordu;

çocuklar hakkında konuşmak için görüştüğümüzde ve Matt gözlerime gereğinden birazcık uzun baktığında. Simon'la aramızda hissediliyordu; Matt'in adını andığım ve Simon'ın gözlerinde o şiddetli kıskançlık ateşini gördüğümde.

Simon alamazdı beni. Arabasını birkaç hafta önce satmıştı. O zaman delirdiğini düşünmüştüm; hafta boyunca pek kullanmıyor olabilirdi ama hafta sonlarımız market alışverişleri ve Ikea gezileriyle, şehir dışına yaptığımız aile ve arkadaş ziyaretleriyle geçiyordu.

"Trene binebiliriz," demişti arabayı arayacağımızı söylediğimde. Araba masrafını karşılayamadığı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Keşke ehliyetim olsaydı. Londra'da yaşadığım için hiçbir zaman ihtiyaç duymamıştım ama şimdi işe kendi arabamla gidebilmeyi çok istiyordum. İlanları fark ettiğimden beri tedirgindim; sinirlerim ayaklanmış, kaçmak zorunda kalacağım anı bekliyordu. Ya da karşı koymak zorunda kalacağım anı. Her yere bakıyor, herkesi süzüyordum.

Burada, Graham'in arabasındayken güvende hissediyordum. Kimsenin beni takip etmediğini biliyor, izlendiğim endişesine kapılmadan yumuşak deriye gömülüp gözlerimi kapatabiliyordum.

Nehri geçtikten sonra trafik rahat akmaya başladı. Isıtıcı açıktı, günlerdir ilk defa sıcak ve gevşemiş hissediyordum. Graham radyoyu açtı; Capital FM'de Greg Burns'ün Art Garfunkel ile röportajını dinledim. Kapanış sözleri sırasında "Bayan Robinson" şarkısının ezgileri çalınca tüm sözleri hatırlamamın çok tuhaf olduğunu düşündüm ama bunları kafamda şekillendiremeden uykuya daldım.

Yolculuk boyunca uyku ile uyanıklık arasında gidip geldim. Trafik sesleri sürekli değişiyor, uyanıp dakikalar sonra yeniden sızıyordum. Radyoda yeni bir şarkının başladığını duydum; gözlerimi bana kısacık gelen bir süre boyunca kapadım, derken bambaşka bir şarkının sonuna uyandım. Bilinçaltım uykumun arasına dalan sesleri birbirine karıştırıyordu; otobüsler, müzik, radyo reklamları. Arabanın motoru bir metro treninin tekdüze

gürültüsüne, sunucunun sesi ise, "Trenle peron arasındaki boşluğa dikkat ediniz," diyen bir görevli anonsuna dönüştü. Metro istasyonunda dikiliyordum, etrafım yolcularla tıklım tıklımdı; havada tıraş losyonu ve ter kokusu vardı. Tıraş losyonu tanıdık geldi, nereden hatırladığımı bulmaya çalıştım ama yapamadım.

Kayıt tarihi: 13 Kasım Cuma

Beyaz.

Otuzlu yaşların sonlarında.

Gözler, her yerdeydi. Beni izliyorlardı. Beni takip ediyorlardı. Yolculuğumun her adımını biliyorlardı. Tren durdu ve inmeye çalıştım ama biri beni ittiriyor, vagonun duvarına bastırıyordu.

Zorluk derecesi: Orta.

Luke Friedland'di bu. Göğsüme sertçe bastırıyordu. *Seni kurtardım*, diyordu; bense başımı sallamaya, hareket etmeye çalışıyordum. Tıraş losyonunun kokusu bunaltıcıydı, burnuma dolup boğuyordu beni.

Gözlerim kapalıydı.

Gözlerim neden kapalı?

Gözlerimi açtım ama beni iten adam Luke Friedland değildi.

Trende değildim, etrafımda yolcular yoktu.

Graham Hallow'un arabasındaydım.

Yüzünü yüzüme yanaştırmış, kollarını bana dolamış, beni koltuğuma bastıran kişi Graham'di. Kokusunu aldığım kişi Graham'di; ter ve tüvit ceketinin küf kokusuna karışık o odunsu, tarçınli koku.

"Neredeyiz? Çekil üstümden!"

Göğsümdeki ağırlık kalkmıştı ama hâlâ güçbela nefes alıyordum; panik boğazımı sıkan iki el gibi boğuyordu beni. Karanlık arabayı çevreliyor, camlardan içeri sızıyordu. El yordamıyla kapı kolunu aradım.

Işık gözlerimi kamaştırdı.

"Emniyet kemerini çözüyordum," dedi Graham. Sesi kızgındı, savunmaya geçmişti.

Onu suçladığım için mi?

Yoksa onu durdurduğum için mi?

“Uyuyakaldın.”

Aşağıya doğru bakınca emniyet kemerimin çözölmüş olduğunu gördüm, sol kolumun üzerinde gevşekçe duruyordu. Bizim sokağa park ettiğimizi anladım. Evimizin ön kapısını görebiliyordum.

Yüzüme kan hücum etti. “Ö-özür dilerim.” Uyku hali kafamı karıştırmıştı. “Sandım ki...” Sözcükleri toparlamaya çabaladım. “Sandım ki sen...” Söyleyemedim ama gerek de kalmadı. Graham kontağı çevirdi ve motorun gürleyişi, konuşmamıza noktayı koydu. Arabadan inince titredim; sıcaklık içeride olduğundan on beş derece düşüktü. “Getirdiğin için teşekkürler. Bir de özür dilerim, sandım ki...”

Beni kaldırımda bırakarak basıp gitti.

esinibul.com ile artık tanışma randevusunun gerginliği yok, akşam yemeğinde yapmacık sohbetler yok. İddia ediyorum ki çevrimiçi çöpçatanlık sitelerinin çoğundan daha dürüst bir site bu. O boyalı fotoğraflar, yalanlarla dolu profiller. Maaş aralığı, hobiler, en sevilen yemekler... hepsi alakasız. Kim tapas yemeyi sevmek üzerine bir ilişki kurar ki? Bir eşleşme kâğıt üzerinde kusursuz görünebilir ama tutuşması için gereken kıvılcımdan yoksundur.

esinibul.com tüm bu saçmalıkları aradan kaldırıyor; operayı ya da park yürüyüşlerini sevmeni umursuyormuş numaralarını mesela. Erkeklerin istediği kadar ağırdan almasına fırsat tanıyor. Burnu havada bir gevezeyle vakit kaybetmek yerine seni bir süre takip edebilir, bir sohbet açabilir, yemeğe çıkaracak kadar ilginç biri olup olmadığını görebilirler. Yakınına, kişisel alanına girebilirler. Parfümünü, nefesini, tenini koklayabilirler. Bir kıvılcım hissedip ona göre hareket edebilirler.

Müşterilerimin kimler olduğunu mu merak ediyorsun? Kimlerin böyle bir site kullanacağını? Bu pazarın pek büyük olamayacağını mı düşünüyorsun?

Seni temin ederim ki büyük.

Müşterilerim her kesimden kimseler. İlişki kurmaya vakti olmayan adamlar. Umursamayacak kadar parası olan adamlar. Şu “özel biri”ni

*bulamamış adamlar, kontrolü elinde bulundurmaktan zevk alan adamlar. Herkesin **esinibul.com**'a katılmak için kendince bir sebebi var, bunların ne olduğuyla ilgilenmekse benim işim değil.*

Peki kim bu adamlar?

Arkadaşların. Baban, erkek kardeşin, en yakın arkadaşın, komşun, patronun. Her gün gördüğün insanlar, işe beraber yolculuk ettiğin kişiler.

Şoktasın. Onlardan böyle bir şey beklemiyorsun.

Yanılıyorsun.

23

“Bu sizin aracınız mı?” Kelly siyah Lexus’un bir fotoğrafını masanın üzerinde itti. Gordon Tillman başını salladı. “Kayıtlara geçsin, şüpheli başını sallayarak onaylıyor.” Kelly, Tillman’a baktı. Gösterişli takım elbisesinin yerini gri bir gözaltı eşofmanı almışken eskisi kadar özgüvenli görünmese de hâlâ kendisini sorgulayanları bakışlarıyla alt etmeye çalışacak kadar küstahtı. Doğum tarihine göre kırk yedi yaşındaydı ama on yaş daha büyük görünüyordu; cildi yılların aşırılıklarıyla alacalanmıştı. Uyuşturucu? Alkol? Alkol ve kadınlar. Başka türlü ona dönüp bakmayacak kızları etkilemek için para savurduğu uzun geceler. Kelly yüzündeki tiksinti ifadesini saklamaya çalıştı.

“Dün sabah dokuzda çeyrek kala sularında siz mi kullanıyordunuz aracı?”

“Öyle olduğunu biliyorsunuz.” Tillman, Kelly’nin sorularını yanıtlarken sakindi; kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Avukat istememişti, Kelly ise sorgunun nasıl gideceğini henüz kestiremiyordu. Her şeyi itiraf mı edecekti? Öyle gibi görünüyordu ama yine de... Tillman’ın gözlerinde bunun o kadar kolay olmayacağını söyleyen bir şey vardı. Kelly birden başka bir sorgu odasını anımsadı. Aynı suç, başka bir şüpheli. Masanın altında yumruklarını sıktı. Bir defaya mahsus bir durumdu o. Adam damarına basmıştı ama Kelly o zaman daha gençti, daha tecrübesizdi. Bir daha böyle bir şey olmazdı.

Yine de sırtından ter akıyordu ve odaklanmak için çabalaması gerekiyordu. Daha önce aklına hiç gelmemiştir; kulağına fısıldanan o sözler. Onu çileden çıkaran ve gözüne perde çekip kontrolü kaybetmesine neden olan o sözler.

“Dün saat sekiz buçuk ile on arasında neler olduğunu bana kendi cümlelerinizle anlatabilir misiniz?”

“Önceki gece katıldığım konferanstan geri dönüyordum. Konferansın sonrasında bir akşam yemeği vardı, o yüzden geceyi Maidstone’da geçirmiştım. Oxfordshire’a doğru yola çıkmak üzereydim. Günün geri kalanında evden çalışacaktım.”

“Nerede çalışıyorsunuz?”

Tillman cevap vermeden önce gözlerini kısaca ama gayet kasti biçimde Kelly’nin göğsüne kaydırıldı. Kelly, Nick’in sandalyesinde öne eğildiğini görmese de hissetti. Nick’in konuşmamasını diledi. Tillman’a o bakışların yönünü fark ettiğini bilmenin tatminini yaşatmak istemiyordu.

“City’deyim. NCJ Yatırım’ın varlık yöneticilerindenim.”

Komiser sorguya dinleyici olarak katılacağını söylediğinde Kelly hiç şaşırmamıştı. Ona Tillman’ın sorgusunu yapmasına izin vermesi için yalvarmış, bu vakaya ne kadar emek verdiğini ve sonuca bağlanırken orada bulunmayı ne kadar istediğini hatırlatmıştı. Nick’in cevap vermesi çok uzun sürmüştü.

“Tamam. Ama ben de orada olacağım.”

Kelly de başını sallamıştı.

“Bunu tek başına idare etmek için fazlasıyla tecrübesizsin, ayrıca öyle bir durumda ofisten birileri gücenebilir.”

Diğer nedeni dillendirmediler. Nick, Kelly’nin kendini kaybetmeyeceğine emin olamıyordu. Kelly, onu nasıl suçlayabilirdi ki? O da kendine güvenmiyordu.

İç disiplin soruşturmasının yanı sıra adli kovuşturmanın ilerlemesi sorun teşkil ettiğinden Kelly hemen görevden alınmıştı.

Kelly gözaltından çekistirilerek çıkarıldığında Diggers, “Ne yapmayı düşünüyordun ki?” demişti. Kelly’nin gömleği yırtılmıştı, şüphelinin karşılık vermek için vurduğu yüzünün bir yanı morarıyordu. Adrenalin geldiği kadar hızla bedenini terk ederken Kelly şiddetli biçimde titremeye başlamıştı.

"Hiçbir şey düşünmedim." Bu doğru değildi. Lexi'yi düşünmüştü. Vaka geldiği andan beri bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Okuldan eve dönerken bir yabancıнын tecavüzüne uğrayan kız. Müfettişe hemen, "Ben ilgileneyim," demişti. Kurbanı kardeşine yaklaşılmasını dilediği türden bir şefkatle yaklaşmış, bir fark yarattığını hissetmişti.

Birkaç gün sonra saldırganı getirmişlerdi; tesadüfen DNA'sının bilinen bir cinsel saldırı suçlusununkiyle eşleştiği tespit edilmişti. Avukat önerisini reddetmişti, üstünde tek kulanimlik bir tulumla sorgu odasında sırtarak oturuyordu. *Yorum yok. Yorum yok. Yorum yok.* Derken bütün bunlar onu sıkmış gibi esnemişti ve Kelly içindeki öfkenin kaynamak üzere olan su gibi yükseldiğini hissetmişti.

Kelly bir şey söylemeyince Nick, "Demek eve doğru gidiyorsunuz..." diye üsteledi. Kelly ise Tillman'a odaklanmaya çabaladı.

"İstasyonun oradan geçiyordum, önceki gece yüzünden hâlâ alkol sınırının üzerinde olabileceğimi fark ettim." Tillman'ın dudağı bir gülüşle kıvrılınca Kelly, onun bu itirafın yasal kovuşturmayaya yol açmayacağını gayet iyi bildiğini anladı. Gordon Tillman'ın sürekli olarak alkollü araç kullanan biri olduğuna emekli aylığı üzerine bahse girebilirdi. Adam tam da birkaç biradan sonra daha iyi araba kullandığını iddia edecek küstah serse-rilerden birine benziyordu. "Durup bir kahve içsem iyi olur diye düşündüm, bu yüzden kenara çektim ve bir kadına yakınlarda bir yer olup olmadığını sordum."

"Bu kadını tarif edebilir misiniz?"

"Otuzlu yaşların ortalarında, sarı saçlı. Güzel vücutlu." Tillman yine güldü. "Yakın sayılabilecek bir kafe önerdi, benimle gelmek isteyip istemediğini sordum."

"Hiç tanımadığınız birine kahve içmeyi mi teklif ettiniz?" dedi Kelly inanmadığını saklamaya çalışmadan.

"Ne derler bilirsiniz," dedi Tillman yüzünde hâlâ gezinen o sırıtışla. "Yabancı, henüz tanışmadığınız bir arkadaşır aslında. Kenara çektiğim anda beni kesmeye başlamıştı zaten."

"Tanımadığınız kadınları kahve içmeye davet etmek gibi bir alışkanlığınız mı var?" diye üsteledi Kelly.

Tillman acele etmedi; Kelly'i tepeden tırnağa iyice süzdü ve cevap vermeden önce başını çok hafifçe iki yana salladı. "Merak etme, tatlım, sadece güzel kadınları davet ediyorum," dedi.

"Sakıncası yoksa," diye araya girdi Nick. "Olaya ilişkin *kendi hikâyenizi* anlatmaya devam edin." Tillman vurguyu fark etmişti ama aynen devam etti.

"Arabaya bindi ve kafeye doğru yola çıktık ama sonra bana geri çeviremeyeceğim bir teklifte bulundu." Tillman'ın yüzündeki sırıtsı, Kelly'nin midesinde ağzına gelmesine neden oldu. "Hayatında hiç böyle bir şey yapmadığını ama daima bir yabancıyla seks yapmak gibi bir fantezisi olduğunu söyledi. Ne mi düşündüm? Eh!" dedi kahkaha atarak. "Siz olsaydınız ne düşünürdünüz? Bana adını söylemeyeceğini, benimkini de sormayacağını söyledi. Sonra da beni Maidstone'un dış kesimlerindeki bir sanayi arazisine yönlendirdi."

"Orada ne oldu peki?"

"Bütün ayrıntıları mı istiyorsunuz?" Tillman öne eğilip Kelly'e meydan okurcasına baktı. "Sizin gibilerin bir adı var, bilirsin."

Kelly bir an bile vakit kaybetmedi. "Senin gibilerin de bir adı var." Öfke midesinde bir yumru gibiydi, Kelly o yumruyu olduğu yerde zapt etmeye odaklandı.

Bir sessizlik oldu. Tillman sırttı. "Bana sakso çekti, sonra da onu becerdim. Onu aldığım yere bırakmayı teklif ettim ama orada bırakmamı istedi. Fantezinin bir parçasıydı sanırım." İçinde köpüren hiddeti, bu meselenin onun büyük başarıyla bastıracağı bir şeyi açığa çıkardığını sezebiliyormuş gibi gözlerini Kelly'nin gözlerine dikti. "Sert seviyordu ama pek çok kadın öyle sever zaten, değil mi?" Yine sırttı. "Çıkardığı seslere bakılırsa çok hoşuna gitti."

Çok hoşuna gitti.

Şüpheli, sorgu boyunca gözlerini Kelly'den ayırmamıştı. Kelly'nin yanında bir erkek meslektaşları vardı ve saldırgan tahrik edici, tehdit edici hiçbir şey söylememişti. Ancak kayıt cihazları kapatılıp onu tek başına hücrelerine götürürken Kelly'e doğru eğil-

mişti. Kelly nefesinin sıcaklığını ensesinde hissetmiş, ter ve sigara karışımı bayat, keskin kokusunu duymuştu.

“Çok hoşuna gitti,” diye fısıldamıştı saldırgan.

Kelly daha sonra o sırada bedeninden ayrıldığını düşünmüştü. Sanki yumruğunu kaldırarak anında dönen, adamın burnunun ortasına vuran, yüzünü tırmalayan başka biriydi. Gözü dönen başka biriydi. Kelly’nin meslektaşını onu çekip ayırmıştı ama çok geçti.

Kelly merak ediyordu. Lexi, Durham Polis Teşkilatı’na o mektubu ne zaman yazmıştı acaba? Mektuptan önce bile sonucu Kelly kadar önemsememiş miydi yoksa? Kelly işini boş yere mi kaybetmişti?

Kelly gözünde canlanan anıları savuşturarak, “Bu kadar yani, öyle mi?” dedi. “Hikâyeniz bu mu?”

“Olan bu.” Tillman yine kollarını bağlayıp plastik sandalyesini gıcırdatarak arkasına yaslandı. “Ama durun, tahmin edeyim: Suçluluk krizi geçirdi ya da erkek arkadaşı öğrendi, şimdi de tecavüze uğradım diye ağlıyor. Doğru mu?”

Kelly son birkaç yıl içinde çok şey öğrenmişti. Suçlularla başa çıkmanın öfkelenmekten daha iyi yolları vardı. Tillman’ın yaptığını yapıp arkasına yaslandı, ellerini yenilgiyi kabul edercesine havaya kaldırdı. Geleceğini bildiği o kibirli gülüşü bekledi.

Sonra da, “Bana eşini bul nokta kom’dan bahsedin,” dedi.

Değişim çok aniydi.

Tillman’ın gözleri telaşla parladı ve tüm bedeni gerildi.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Ne zamandır üyesiniz?”

“Ne demek istediğinizi bilmiyorum.”

Gülme sırası Kelly’deydi. “Ya, gerçekten mi? Yani evinizi aradığımız, ki siz gözüktünceden öyle yapacağız ve bilgisayarınıza baktığımız zaman o siteyi ziyaret ettiğinize dair hiçbir kayıt bulamayacak mıyız?”

Tillman’ın alnından ter boşandı.

“Kurbanın işe gidiş yolculuğunun ayrıntılarını bulmayacak mıyız? Parası ödenmiş? İndirilmiş?”

Tillman avucuyla yüzünü sildi, sonra da eşofman altının kumaşını ovuşturup sağ bacağına koyu bir ter lekesi bıraktı.

"Hangi üyelik seviyesini tercih ettiniz? Platin, değil mi? Sizin gibi bir adam en iyisinden aşağıya razı olmaz."

"Sorguyu durdurun," dedi Tillman. "Fikrimi değiştirdim. Avukat istiyorum."

Gordon Tillman'ın nöbetçi avukat yerine kendi avukatının çağırılmasını istemesi Kelly'i şaşırtmamıştı. Tillman'ın bu ayrıcalık için üç saat beklemek zorunda kalması ise Kelly'nin umurunda bile olmamıştı. Bu sırada Oxfordshire polisi Tillman'ın dizüstü bilgisayarına ve iddia edilen saldırı sırasında giydiği, banyosundaki kirli sepetinden taşmış halde duran iç çamaşırına el koymuştu. Londra Emniyeti memurları ise Tillman'ın ofisine gidip iş bilgisayarını ve çekmecesindekileri ele geçirince Kelly, mahkemede suçlu bulunsa da bulunmasa da Tillman'ın kariyerinin biteceğini düşünerek rahatlamıştı.

"Dizüstü bilgisayarını ne kadar sürede inceleyebilirsin?" diye sordu Nick, Andrew'a. Tillman avukatıyla görüşürken o ve Kelly tekrar Cinayet Bürosu'na dönmüşlerdi.

"Acil talebiyle üç beş gün arası. Bütçe bulabilirsen yirmi dört saat."

"Bulurum. Son altı aylık arama geçmişini istiyorum, siteye yaptığı tüm ziyaretler de belgelensin. Hangi profillere baktığını, neler indirdiğini ve konumlarına Google Earth'ten bakıp bakmadığını bilmek istiyorum. Ana sürücüde de porno taraması yapın. Kesin böyle bir şeyler vardır elinde, aralarından herhangi biri yasadışı olmanın kıyısından bile geçse tutuklayacağız onu. Küstah pislik."

"Tillman'dan hoşlanmadınız mı yani?" dedi Kelly, Andrew kendi bölmesine gidip gözden kaybolunca. "Çok sevimliydi oysa." Yüzünü ekşitti. "Sizce ne kadarını biliyordur?"

"Bunu söylemek zor. Siteden haberdar olduğumuzu anlayınca dilini yutacak kadar olduğu kesin ama arkasındaki kişiyi bilip bilmediği konusunda emin değilim. Eğer avukatının biraz aklı varsa ona yorum yapmamasını tavsiye edecektir. Tabii böylece iş adli tıbbı kalacak. Adli tabipten raporu almış mıydık?"

“Sorguya girmeden önce Kent’in Cinsel Suçlar ekibiyle konuştum; raporun tamamını faks çektiler. Cinsel birleşmeye dair açık deliller var ama bu konuda zaten ihtilaf yok.”

Faksı Nick’e verdi, o da göz gezdirdi.

“Savunma sırasında yaralanma ya da belirgin bir zor kullanma işareti yok mu?”

“Bu hiçbir şey demek değil.”

Lexi de yaralanmamıştı. Donup kaldığını söylemişti Kelly’e, kendini her şeyden çok bunun için suçlamıştı. Karşı koymadığı için.

“Evet ama rıza olmadığını ispatlamamızı fena halde zorlaştırır bu. Gordon Tillman ile kurbanın internet sitesindeki profili arasında bir bağlantı olduğunu ispatlamamız çok önemli. Bunu yapabilirsek Tillman’ın kadınla cadde üzerinde tesadüfen tanıştığı yönündeki hikâyesi anında hükümsüz olur.”

“Peki yapamazsak?” dedi Kelly.

“Yaparız. Lucinda nerede?”

“Görevlendirme toplantısında.”

“Lucinda’nın sitedeki öne çıkan kurbanları tespit etmesini istiyorum. Elimizde isimleri yok ama fotoğrafları var ve işle ev arasında giderken tam olarak nerelerde bulunacaklarını biliyoruz. Bu kişilerin tespit edilip buraya getirilmelerini ve uyarılmalarını istiyorum.”

“Hallolmuş bilin.”

Nick duraksadı. “Bu zor bir sorguydu. İyi iş çıkardın. Etkilendim.”

“Teşekkür ederim.”

“Onu tekrar sorgu odasına alalım bakalım. Uzun süreceğini hiç sanmıyorum.”

Müfettişin öngörüsü doğru çıktı. Gordon Tillman ince yapılı, tedirgin görünüşlü, tel çerçeveli gözlükler takmış bir adam olan avukatının tavsiyesine uyarak kendisine sorulan tüm sorulara yorum yok diye cevap verdi.

Tillman hücreesine götürülünce avukat, “Müvekkilimi kefaletle serbest bırakacağınızı umuyorum,” dedi.

“Ne yazık ki öyle bir niyetimiz yok,” dedi Kelly. “Bu ciddi bir soruşturma ve bizim yürütmemiz gereken geniş çaplı adli araştırmalar var. Müvekkilinizin burada rahat etmeye bakması gerekecek, uzun bir süre boyunca burada olacak.” Kelly, Nick’in olumlu yorumunun verdiği güvenle sorgunun ikinci yarısında eski hâline daha yakın hissetmişti kendini. Her şeyi berbat etmeden önceki haline, dedektiflik günlerindeki haline.

Tillman’ı en fazla yirmi dört saat tutabilirlerdi ama Nick sürenin uzatılması için görevli amirle görüşmüştü. Andrew’un istediği süre düşünülünce amirin onaylayabildiği on iki saatlik ekleme bile yetmeyecek gibi görünüyordu. Tillman’ı daha uzun süreliğine parmaklıklar ardında tutabilmek içinse bir sulh yargıcının onayına ihtiyaç duyacaklardı.

Kelly nezarethane amirini bilgilendirmek için beklerken vaka evraklarını karıştırdı. Kurban ifadesinde korkunç şeyler vardı. Siyah Lexus yanına yanaşmıştı; içindeki adam yol tarifi istemiş, “pencere açılmadığı için” ön yolcu kapısını açmıştı.

“Arabanın ne kadar yeni görüldüğüne bakınca,” diyordu kadın ifadesinde. “Bunu tuhaf buldum ama şüpheli bir durum gibi gelmedi bana.” Sürücü M20’ye nasıl çıkacağını sorunca Kathryn yolu tarif etmek için arabaya doğru eğilmiş ve adamın dostane, zararsız görünen biri olduğuna kanaat getirmişti.

“Vaktimi aldığı için özür diledi,” diyordu. “Ve bana yardımlarım için çok teşekkür etti.”

Kathryn yol tarifini tekrarlarlarken (“adam hafızasının berbat olduğunu söyledi”) Gordon Tillman’ın asıl niyeti anlaşılmıştı.

“Birden uzanıp beni tuttu. Üzerimdeki gri paltoyu sağ omzumun arkasında bir yerden sıkıca kavrayıp beni arabaya doğru çekti. O kadar hızlı oldu ki çılgılık bile atabildiğimi sanmıyorum. Daha ayaklarım arabanın dışındayken gaza bastı ve yüzüm, kucağına yapıştı. Ensemde direksiyonu hissedebiliyordum, boştaki eliyle de başımı kasığına bastırmıştı.”

Bir ara otomobil Tillman’ın kurbanı doğru uzanıp yolcu kapısını kapatabileceği kadar kısa süreliğine durduysa da Tillman kadının başını kasığına bastırmaya devam etmişti. Bir kez bile değiştirmedeği düşük bir viteste ilerlemişti.

“Başımı çevirmeye çabaladım ama fırsat vermedi,” demişti Kathryn, ifadesini alan Kent Polisi dedektifine. “Yüzüm penisine dayalıydı, giderek sertleştiğini hissettim. İşte o zaman bana teca-vüz edeceğini anladım.”

Kelly yazıcı memurun notundan kurbanın küçüğü henüz on sekiz aylık olan iki çocuğu olduğunu öğrendi. Tamzamanlı işe alım uzmanı olarak çalışıyordu ve on bir yıldır evliydi.

Polis soruşturmalarını sonuna kadar destekliyorum ve gerek görü-lürse duruşmaya katılmak istiyorum.

Elbette isteyecekti. İnsan bunu neden istemezdi ki?

Lexi neden istememişti?

“Temiz hava almam gerek,” dedi Kelly. Nick masasından başını kaldırmadı bile. Kelly merdivenlerden aşağıya koşturup Cinayet Bürosu’ndan çıktı ve karakolun arka tarafındaki etrafı çevrili alana ilerledi. Ellerini sımsıkı yumruk yaptığını fark etti, parmaklarını gevşetip derin bir nefes aldı.

Kelly tam telesekretere aktarılacağını düşündüğü anda Lexi telefonu açtı.

“Durham polisine neden duruşmaya gitmeyeceğini söyle-din?”

Kelly sert bir soluk sesi duydu.

“Bir dakika.”

Boğuk konuşmalar geliyordu; Kelly, Lexi’nin kocası ve ço-cuklardan birinin sesini tanıdı. Fergus, diye düşündü. Bir kapı kapandı. Lexi yeniden konuşmaya başladığında sesi alçak ama kendinden emindi.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Onlara neden kovuşturmaya destek olmayacağını söyledin Lexi?”

“Destek olmayacaktım da ondan.”

“Anlamıyorum. Hayatta başına gelen en önemli olayı nasıl böyle geçiştirebildin?”

“Hayatta başıma gelen en önemli şey o değil çünkü! Hayat-ta başıma gelen en önemli şey kocam. En önemli şeyler Fergus ve Alfie. Sen, annem, babam... Bunların hepsi bir ömür önce Durham’de olanlardan daha önemli.”

“Peki ya başkaları? Sana saldırmaktan suçlu bulunmadığı için başka birine daha tecavüz etse nasıl hissedersin?”

Lexi iç geçirdi. “O konuda suçluluk duyuyorum, gerçekten. Ama kendimi korudum Kelly. Öbür türlü dağılırdım, düşün şimdi nerelerde olurdu? Oğullarıma ne faydam dokunurdu?”

“Meseleye neden bu kadar sabitfikirli baktığını anlamıyorum. Adamın yakalanması yıllar sürebilirdi. Yakalanırsa tabii... Ve o zaman bambaşka hissedebilirdin.”

“İşi bu kadar zorlaştıran da bu zaten, anlamıyor musun?” Kelly kardeşinin sesinin çatallandığını duyunca boğazının düğümlendiğini hissetti. “Bunun ne zaman olabileceğini hiç bilmiyordum. Ansızın birini gözaltına aldıklarını ya da birinin bilgi verdiğini söyleyen bir telefon alabilirdim. Ya bir iş görüşmesinden önceki gün olsaydı bu? Ya çocuklardan birinin doğum gününde olsaydı? Ben mutluyum Kelly. İyi bir hayatım, çok sevdiğim bir ailem var ve Durham’de yaşanan şey asırlar öncesinde kaldı. Her şeyi yeniden deşmek istemiyorum.”

Kelly hiçbir şey söylemedi.

“Bunu anlamalısın. Neden yaptığımı anlıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Hiç anlamıyorum. Bunu bana neden söylemediğini de anlamıyorum.”

“Bu yüzden işte Kelly! Çünkü ben istediğimde bile hayatıma devam etmeme izin vermiyorsun. Sen bir polis memurusun; hayatını geçmişi deşmekle, yanıtlar aramakla geçiriyorsun. Ama bazı soruların yanıtı olmuyor. Bazen kötü şeyler yaşanıyor işte ve insan bununla elinden gelen en iyi şekilde başa çıkmak zorunda kalıyor.”

“İnkâr başa çıkmanın en iyi yolu...”

“Sen kendi hayatını yaşa Kelly. Bırak ben de kendiminkini yaşayayım.”

Hat kesildi ve Kelly buz gibi bahçede, gölgelerin arasında öylece kalakaldı.

24

"Tedirgin misin, canım?"

"Biraz."

Cumartesi günü saat birdi. Mutfaktaydık, pişirdiğim çorbanın bulaşıklarını topluyorduk. Provadan önce Katie'nin boğazından sıcak bir şeyler geçsin istemiştim ama o küçük yuvarlak ekmeğini tırtıklayıp durmuş, çorbasına neredeyse elini bile sürmemişti.

"Ben de öyle," dedim. Desteğimi belli etmek niyetiyle gülümsedim ama Katie'nin yüzü düştü.

"Yapabileceğime inanmıyor musun?"

"Ah canım, onu demek istemedim." Yine yanlış şeyi söylediğim için kızdım kendime. "Senden ötürü tedirgin değilim; heyecanlıyım. Kelebekler yani, bilirsin." Ona sarıldım ama kapı çalınca geri çekildi.

"Isaac olmalı."

Ellerimi mutfak bezine kurulayarak peşi sıra hole çıktım. Önce teknik prova yapacaklardı, sonra kostümlü provada hepimiz yanlarında olacaktık. Oyunu beğenmeyi öyle çok istiyordum ki. Katie'nin iyiliği için. Katie, Isaac'ın kollarından ayrılırken bir gülümseme takındım. Isaac, "Merhaba," dedi.

"Katie'yi aldığın için teşekkür ederim." İçtenlikle söylemiştim bunu. Isaac Gunn kızımın çıkmasını isteyeceğim biri değildi; aşırı yapmacıktı, ondan çok büyüktü ama Katie'yi kolladığını

inkâr edemezdim. Katie prova sonrası bir kere bile metroya tek başına binmemişti, üstelik Isaac lokanta vardiyalarından sonra bile arabayla eve bırakıyordu onu.

Memur Swift, Luke Friedland'ın izini buldukları anda beni arayacağına söz vermişti, hâlâ aramaması sinirimi bozuyordu. O gün internet sitesine iki defa giriş yapıp kayıtlı diğer kadınlara bakmıştım; "hafta sonları erişilebilir" olduğu belirtilenleri indirmiştim ve şu anda takip ediliyorlar mı diye meraklanıyordum.

Justin aşağıya indi. Isaac'i başıyla selamladı. "İyi misin dostum? Anne, ben çıkıyorum. Bu gece başka yerde kalabilirim."

"Hayır, çıkmıyorsun. Katie'nin oyununu seyretmeye gideceğiz."

"Ben gelmiyorum." Katie ile Isaac'e döndü. "Kusura bakmayın arkadaşlar ama gerçekten bana göre değil."

Katie güldü. "Önemli değil."

"Hayır, önemli," dedim sertçe. "Aile olarak Katie'nin ilk profesyonel oyununu seyretmeye gideceğiz. Konu kapanmıştır."

"Bakin, tartışma çıkarmaya hiç gerek yok gerçekten," dedi Isaac. "Justin gelmek istemiyorsa bizim için sorun olmaz. Öyle değil mi Kate?" Konuşurken elini Katie'nin beline doladı, Katie de ona bakıp başını salladı.

Kate mi?

Kızımdan sadece birkaç adım ötede dikiliyordum ama aramızda büyük bir uçurum vardı sanki. Birkaç hafta önce dünyaya karşı Katie ile ben vardık; şimdi ise Katie ile Isaac. *Kate* ile Isaac.

"Alt tarafı kostümlü prova," dedi Katie.

"Tam da bu yüzden sana destek olmalıyız işte, böylece açılış gecesine hazırlanmış olacaksın."

Geri adım atmayacağım zamanları Justin bile anlıyordu.

"Tamam."

Isaac öksürdü. "Biz artık..."

"Orada görüşürüz anne. Tiyatroya nasıl geleceğini biliyor musun?"

"Evet evet. Bol şans!" Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. Açık kapıda dikilip onların gidişini izledim, Katie dönüp bakınca el salladım. Kapıyı kapadım, dışarının havası holü soğutmuştu.

"Orada olup olmamam Katie'nin umurunda değil, biliyorsun."

"Benim umurumda."

Justin merdiven korkuluğuna yaslandı. Dikkatle süzdü beni. "Umursuyor musun? Yoksa Katie'nin oyunculuk meselesini ciddiye aldığını düşünmesini mi istiyorsun sadece?"

Kızardım. "Ciddiye alıyorum zaten."

Justin bu mevzudan sıkılmış bir halde en alt basamağa kadar indi. "Ve sen bunu ispatlayasın diye hepimiz boktan bir Shakespeare oyununu baştan sona izlemek zorundayız. Sağ ol anne."

Matt ile saat üçte bizi alması için konuşmuştum. Zile bastı ama kapıyı açtığında yan taraftaydı, Melissa'nın kapısını çalıyordu.

"Arabada bekliyorum," dedi.

Justin ve Simon'ı dürtükleyip kabanımı giydiğimde Melissa ile Neil arabaya binmişlerdi bile. Neil öne oturmuştu, Melissa ise arka koltuktaydı. Onun yanına doğru kayıp Justin'e yer açtım. Simon da Matt'in arkasındaki katlanır koltuğa oturdu.

"Ne güzel oldu, değil mi?" dedi Melissa. "En son ne zaman tiyatroya gittiğimi hatırlamıyorum."

"Harika oldu." Ona minnettarlıkla gülümsedim. Simon camdan dışarıya dikmişti gözlerini. Ayağını oynatıp onun ayağını dürttüm ama aldırış etmedi, bacaklarını benden öteye çekti.

Matt'in bizi almasını istememişti.

Ona Matt'in böyle bir teklifte bulunduğunu söylediğimde, "Metroyla gidebiliriz," demişti.

"Saçmalama. Gayet nazik bir öneri. Bunu aşmalısın artık Simon."

"Durum tam tersi olsaydı senin hoşuna gider miydi? Benim eski karım bizi sağa götürse..."

"Hiç umurumda olmazdı."

"Siz onun taksisiyle gidebilirsiniz öyleyse. Tiyatroda buluşuruz."

"Herkes ne kadar saçma davrandığını görsün diye mi? Tartıştığımızı anlasınlar diye mi?"

Simon'ın nefret ettiği bir şey varsa o da birilerinin onun hakkında konuşmasıydı.

Matt başını arkaya çevirip bana seslendi. "Rupert Caddesi'ydi, değil mi?"

"Evet. Yanında bir bar varmış."

Simon koltuğunda döndü, cep telefonunun ekran ışığı yüzünü aydınlatıyordu. "Waterloo Köprüsü; Somerset House'u geçince de soldan Drury Yolu," dedi.

Matt güldü. "Cumartesi günü? Kusura bakma dostum. Vauxhall Köprüsü, Millbank üzerinden Whitehall; Charing Cross'a vardıktan sonra belki risk alabiliriz."

"Navigasyona göre Waterloo'dan gidiş on dakika daha hızlı."

"Benim navigasyona ihtiyacım yok dostum. Her şey burada yazılı." Parmağını şakağına iki kere vurdu. Simon'ın omuzları gerildi. Matt taksi yeterlilik sınavına hazırlanırken şehirde bisikletle dolaşıyor, tüm arka sokakları, tüm tek yönleri öğreniyordu. Piyasada başkenti eski kocamdan daha isabetli biçimde gezdirebilecek bir navigasyon uygulaması yoktu.

Fakat o anda önemli olan bu değildi. Camdan dışarı bakan Simon'a bir göz attım; sinir bozukluğunun tek işareti, bacağında tempo tutan parmaklarıydı. "Bence de Waterloo daha hızlı olabilir Matt," dedim. Dikiz aynasından bana baktı, gözlerimi gözlerine diktim ve bunu benim için yapmasını konuşmadan rica ettim. Simon'a üstün çıkmayı ne kadar istese de beni üzecek hiçbir şey yapmayacağını biliyordum.

"O zaman Waterloo. Sonra da Drury Yolu mu diyorsunuz?"

Simon tekrar telefonunu kontrol etti. "Aynen. Tarif gerekirse seslen." Yüzünde zafer ya da rahatlama ifadesi yoktu ama parmaklarının temposu hafifledi ve koltuğuna biraz daha rahat oturdu.

Matt tekrar bana bakınca dudaklarımı olabilecek en minik, en sessiz teşekkürü etmek üzere kıpırdattım. Başını iki yana salladı; teşekkürümü kabul etmediği için mi, yoksa buna ihtiyaç duymama üzüldüğü için miydi, anlamadım. Simon yüzünü arka koltuğa çevirdi ve ayağıma bir şey değdiğini hissettim. Başımı

eğip baktığımda Simon'ın ayağının benimkine dayalı olduğunu gördüm.

On beş dakika sonra neredeyse hiç ilerlemeyen trafikte tıkanıp kaldığımızda hiç kimse konuşmadı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama Melissa benden önce davrandı.

"Polis bir cevap bulabildi mi?"

"Yeni bir şey yok." Geçıştirebilme umuduyla sessizce konuştum ama Simon öne eğildi.

"Cevap mı? *Gazette*'deki fotoğraflar hakkında mı?"

Melissa'ya şöyle bir baktım, o da mahcup bir tavırla omuz silkti. "Ona söylediğini sanıyordum."

Camların iç tarafı buharlanmıştı. Kabanımın koluyla camı sildim. Dışarıda arabalar dip dibeydi, ışıkları yağmurda kırmızılı beyazlı, bulanık çizgiler oluşturunuyordu.

"Neyi söylediğini?"

Matt birazcık ilerledi. Aynadan bana baktı. Neil bile arkaya dönmüş, konuşmamı bekliyordu.

"Ah, Tanrı aşkına. Bir şey yok."

"Bir şey var Zoe," dedi Melissa.

İç geçirdim. "Tamam, bir şey var. *Gazette*'deki ilanlar eşini bul nokta kom diye bir sitenin reklamıymış. Bir tür çöpçatanlık sitesi."

"Sitede sen de mi varsın?" dedi Matt dehşetli bir gülüşle.

Sadece başkalarını değil, kendi iyiliğimi de düşünerek konuşmaya devam ettim. Ne zaman olup bitenler hakkında konuşsam kendimi daha güçlü hissediyordum. Asıl tehlike gizlilikti. Herkes izlendiğini bilseydi, takip edildiğini bilseydi hiç kimse zarar görmezdi herhalde, değil mi? "Site kadınların işe gidiş geliş yolculuklarının ayrıntılarını pazarlıyor; hangi metroya bindikleri, hangi vagona oturdukları gibi şeyler. Polis siteyle en az iki cinayet ve kadınlara yönelik başka birçok suç arasında ilişki bulundu." Onlara Luke Friedland'den bahsetmedim. Simon'ın benim için daha fazla endişelenmesini istemiyordum.

"Bana neden söylemedin?"

"Tanrı aşkına Zoe!"

"Anne, iyi misin?"

"Polis sitenin arkasındaki kişinin kim olduğunu biliyor mu?"

Ellerimi yüzüme doğru kaldırıp soruları savuşturmaya çalıştım. "İyiyim. Hayır, bilmiyor." Simon'a baktım. "Sana söylemedim, yeterince sorunun olduğunu düşündüm çünkü." İşten çıkarmama meselesinden söz etmedim, herkesin önünde olmazdı ama Simon beni anladığını göstermek için başını salladı.

"Bana söylemen gerekirdi," dedi sessizce.

"Polis ne yapıyor peki?" dedi Melissa tekrar.

"Görünüşe göre internet sitesinin izi bulunamıyor. Vekil bilmem nesi yüzünden."

"Vekil sunucu," dedi Neil. "Mantıklı. İfşa olmamak için başka birinin sunucusu üzerinden giriş yapıyor. Polisin bu konuda bir sonuca ulaşabileceğini hiç sanmıyorum. Kusura bakma, duymak istediğin cevap bu değildir herhalde."

Duymak istediğim değilse de alışmaya başladığım cevaptı bu. Waterloo Köprüsü'nden geçerken camdan dışarı baktım ve diğerlerini site hakkında ben yokmuşum gibi konuşmaya terk ettim. Polise zaten sorduğum soruları sordular, benim zaten geçtiğim yollarda dönüp durdular. Korkularım ortaya dökülüp mercek altına alındı; "EastEnders" dizisinden bir bölüm gibi, eğlence olsun diye analiz edildi.

"Milletin yolculuk ayrıntılarını nereden ediniyorlar dersiniz?"

"Onları takip ediyorlardır herhalde."

"Ama herkesi de takip edemezler, öyle değil mi?"

"Artık konuyu değiştirebilir miyiz?" dediğimde herkes suspus oldu. Simon iyi miyim diye bana baktı, ona hafifçe başımı salladım. Justin önüne bakıyordu ama dizlerinin üzerinde yumruklarını sıkımişti. Bunu görünce internet sitesinden böylesine ciddiyetsiz bir tavırla bahsettiğime pişman oldum. Çocukları kimse yokken karşıma alıp olan biteni açıklamam gerekirdi, ne hissettiklerini bana söylemeleri için fırsat vermem gerekirdi. Elimi Justin'e doğru uzattım ama o, kaskatı durup hafifçe sırtını döndü bana. Oyundan sonra onunla konuşabileceğim sakın bir an kollamam gerekecekti. Dışarıda tek başına ve çiftler halinde yürüyen, şemsiyeler tutan, rüzgârın dağıttığı saçlarına kapüşon-

larını çeken insanlar vardı. Hiç kimse arkasına bakmıyordu, hiç kimse onları kimin izlediğini kontrol etmiyordu. Onların yerine ben yaptım bu yüzden.

Kaçınız takip ediliyorsunuz acaba?

Hiç farkına varacak mısınız?

Rupert Caddesi'ndeki tiyatro, dışarıdan bakınca hiç de tiyatroya benzemiyordu. Komşu bar gürültülü ve gençlerle doluydu. Tiyatronun ise caddeye bakan penceresi yoktu. Tuğla duvarı siyaha boyanmıştı ve kapıdaki tek posterde *On İkinci Gece*'nin tarihleri yazılıydı.

"Katherine Walker!" diye ciyakladı Melissa. Posterin aşağılarında bir yerdeki küçük yazıyı gösteriyordu.

"Bizim Katie, gerçek bir aktris." Matt sırtıttı. Bir an kolunu omzuma koymak üzere olduğunu sanarak bir adım yana çekildim. Fakat Matt taksii şoförü arkadaşlarından birini tebrik ediyormuş gibi tuhaf bir yumruk attı omzuma.

"İyi iş başardı, değil mi?" dedim. Çünkü para almıyor olsa da, Rupert Caddesi'ndeki tiyatro aslında eski bir depodaki plastik sandalyelerle dolu portatif bir sahne olsa da Katie daima hayalini kurduğu işi yapıyordu. Ona imreniyordum. Gençliğine, güzelliğine, annelerin kızlarında imrendikleri düşünülen şeylere, değil, tutkusuna imreniyordum. Acaba ben ne yapabilirdim, hangi büyük tutkunun peşine düşebilirdim diye düşündüm.

Matt'e başka kimsenin duyamayacağı kadar sessizce, "Onun yaşındayken merak duyduğum bir şey var mıydı benim?" dedim.

"Ne?" Hep birlikte aşağıya iniyorduk ama bilmem gerekiyordu. Kimliğimin elimden kayıp gittiğini, bir internet sitesinde satın alınmayı bekleyen yolculuk bilgilerinden ibaret olduğunu hissediyordum. Matt'i kolundan çekip diğerlerinin gerisinde kalmasını sağladım. Merdivenin karanlık dönemecinde dikilirken ona sorumu açıklamaya çalıştım.

"Katie'nin oyunculuk yapması gibi bir şey. Bu konuda konuşurken o kadar *hayat dolu*, o kadar azimli görünüyor ki. Benim hayatımda böyle bir şey var mıydı?"

Ne demek istediğimi, bunu birden neden bu kadar önemsemeye başladığımı tam anlayamayarak omuz silktili. "Sinemaya gitmeyi severdin. Jus'a hamile olduğun sırada bir sürü filme gitmiştik."

"Öyle bir şey değil benim dediğim. O hobi bile sayılmaz." İçimde, derinlerde bir yerde beni tanımlayan bir tutku olduğuna, sadece ne olduğunu unuttuğuma ikna etmiştim kendimi. "Sen motosiklet yarışlarına deli olurdun, hatırlıyor musun? Bütün hafta sonunu yollarda ya da motosiklet tamir ederek geçirirdin. Bayılırdın buna. Benim öyle bir şeyim yok muydu, her şeyden çok sevdiğim?"

Matt yanıma yanaştı. Sigara ve keskin naneli sakızının tanıdık kokusu güven vericiydi. "Ben," dedi sessizce. "Beni severdin."

"Gelmiyor musunuz?" Melissa merdivenlerden yukarı koştu, derken bir elini tırabzana dayayıp durdu. Bizi merakla süzdü.

"Pardon," dedi Matt. "Hatıralar geçidinde bir gezintiye çıkmıştık da. Bizim Katie'nin sahne ışıklarına oldum olası bayıldığını duymak seni şaşırtmaz herhalde." İkisi merdiveni inerken Matt, Haven tatilimiz sırasında beş yaşında olan Katie'nin sahneye çıkıp "Somewhere Over the Rainbow" şarkısını söylediğini anlattı ona. Kalp atışlarımın yavaş yavaş normale dönmesini bekleyerek peşlerinden ilerledim.

Aşağıda Isaac abartılı bir ilgiyle bize yerlerimizi gösterdi. Etrafımız on yedi yaşındaki gençlerle kuşatılmıştı; ellerinde oyunun okunmaktan yıpranmış, sayfaları arasından notlar alınmış renkli post-itler fışkıran kopyaları vardı.

Isaac etrafa bakındığını görünce, "Kostümlü prova için seyirciye ihtiyaç duyduğumuzda çevre okullara davetiye gönderiyoruz," dedi. "Gerçek seyirci karşısında olmanın oyunculara yaradımı dokunuyor. *On İkinci Gece* de birilerinin ders programında mutlaka oluyor."

"Neden geç geldin?" dedi Simon yanındaki sandalyeye oturduğumda.

"Tuvaleti arıyordum."

Simon salonun yan tarafındaki kapıyı gösterdi, belirgin bir şekilde *Tuvalet* yazıyordu.

“Sonra giderim. Başlamak üzereler.” Yan tarafımda oturan Matt’in farkındaydım, yaydığı sıcaklığı ona dokunmadan hissedebiliyordum. Simon’a yanaştım, elim elindeydi. “Ya anlamazsam?” diye fısıldadım. “Okulda Shakespeare okumadım ben. Katie ile konuştuğunuz o şeyler hakkında en ufak bir fikrim yok.”

Elimi sıktı. “Keyfine bak sen. Katie sana konuları soracak değil. Sadece onu muhteşem bulduğunu bilmek istiyor.”

Orası kolaydı. Muhteşem olacağını biliyordum. Bunu Simon’a da söyleyecekken ışıklar karardı ve seyirci sessizliğe gömüldü. Perde açıldı.

Eğer müzik aşkın gıdasıysa çalınız durmadan.

Sahnede bir tek adam vardı. Ben Elizabeth dönemine özgü fırfırlı yakalar, gösterişli manşetler hayal etmişim; oysa bu adam siyah, dar bir kot ve gri bir tişört giymişti, ayaklarında ise kırmızı-beyaz Converse’ler vardı. Sözlerinin müzik gibi akışına bıraktım kendimi. Her repliği anlamasam da sesleri hoşuma gidiyordu. Katie iki gemici eşliğinde sahneye çıktığında heyecandan bağıracaktım az kalsın. Muhteşem görünüyordu. Saçı bir omzuna doğru karmaşık bir şekilde örülmüştü. Üstünde gümüş rengi, dar bir bluz vardı. Az önce yanıp sönen ışıklar ve çarpma sesleriyle bize sezdirilen gemi kazasının sonucu olarak eteği yırtıktı.

Kardeşim cennette şimdi. Ama şans eseri boğulmamıştır belki. Ne dersiniz gemiciler?

Kendime sahnedeki kişinin Katie olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Hiç duraksamadan oynuyor, konuşmadığı zamanlarda bile varlığıyla salonu adeta dolduruyordu. Niyetim onu, sadece onu seyretmekti ama hikâye beni alıp götürmüştü; son sözü söyleyenin kazandığı bir boks maçındaymış gibi atışan oyuncular da öyle. Kahkaha atışıma, sonra gözlerimin doluşuna ben bile şaşırdım.

Kapınızda söğütten bir kulübe yapın bana... Katie’nin sesi, sessiz seyircilere ulaşırken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Katie’yi okuldaki oyunlarda oynarken, seçme için replik çalışırken, tatil kampı yetenek yarışmalarında şarkı söylerken görmüştüm. Ama bu başkaydı. Katie nefes kesiciydi.

Ah, bir türlü sığamaz yere göğ,

Acırdınız halime.

Simon'ın elini sıktım ve soluma, ağzı kulaklarına varmış Matt'e baktım. O da Katie'yi benim gözümle görüyor muydu acaba? Birilerine Katie'den söz ederken sık sık, "Artık yetişkin sayılır," derdim ama şimdi *sayılır* diye bir şey kalmadığını anlamıştım. Yetişkin bir kadındı o. Hayatta kendi seçimlerini yapacaktı; ister doğru, ister yanlış olsun.

Isaac sahneye çıkıp, "Burada ara verilecek," dediğinde çılgınca alkışladık, olması gereken yerlerde güldük ve ışıkçı adam repelikleri karıştırıp Olivia ile Sebastian'ı karanlığa gömünce anlayışlı bir sessizlik içinde oturduk. Oyun sonrası selamlama başlarken yerimden fırlayıp Katie'yi bulmak için can atıyordum. Isaac'ın bizi sahne arkasına götürüp götürmeyeceğini merak ediyordum ama Katie sahneye koştu ve seyircilerin arasına, yanımıza atladı. Etrafını sardık, Justin bile "fena olmadığını" söyledi.

"Muhteşemdin..." Gözlerimin dolduğunu fark ettim, kırıştıracak savuşturdum gözyaşlarımı. Aynı anda hem gülüyor hem ağlıyordum. Katie'nin ellerini tuttum. "Muhteşemdin!" dedim tekrar. Bana sarılınca boya ve pudra kokusunu aldım.

"Sekreterlik kursuna gitmeyeyim mi yani?" Benimle eğleniyordu ama ellerini indirdim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Gözleri parlıyordu, her zamankinden daha güzel görünüyordu. Başparmağımla makyajındaki bir lekeyi sildim.

"Yapmak istediğin o değilse gitme."

Yüzündeki şaşkınlığı fark ettim ama konuşmanın zamanı değildi şimdi. Kenara çekilip ötekilere de Katie'ye ne kadar muhteşem olduğunu söylemeleri için fırsat verdim. Katie'nin zaferiyle gururlanıyordum. Gözucuyla Isaac'ın de onu seyretmekte olduğunu gördüm. Baktığımı fark edince yanıma geldi.

"Harika değil miydi?" dedim.

Isaac hafifçe başını salladı ve Katie onun gözlerini üzerinde hissetmişçesine başını çevirip gülümsedi.

"Gösterinin yıldızı," dedi Isaac.

25

Londra Metrosu'nun kapalı devre kamera sistemi merkezinde hâlâ yeni halı ve taze boya kokusu vardı. Duvara monte edilmiş yirmi ekran, masa sıralarına bakıyor, bu masalarda üç operatör kumanda kolları ve bilgisayar klavyeleri kullanarak görüntüler arasında ustalıkla geçiş yapıyorlardı. Bir köşede kurgu odasına açılan bir kapı vardı; içeride kamera görüntüleri dondurulup büyütülebiliyor, soruşturmayı yürüten memurlara yönlendiriliyordu. Kelly imza atıp içeri girdi ve Craig'in öbür uçtaki masasına doğru ilerledi. Bir gözü operatörlerden birinin izlediği Kings Cross'taki takipteydi.

"Şimdi Boots'u geçiyor... saatin altındaki çöp kutusuna bir şey atıldı. Yeşil kapüşonlu eşofman, siyah Adidas eşofman altı, beyaz spor ayakkabılar."

Üniformalı bir memur ekranda koştu, şimdi Claire's Accessories mağazasının önüne gelmiş olan eşofmanlı şahsa yetiştii. Etraflarında bavulları, evrak çantaları, alışveriş poşetleri olan insanlar dikiliyordu. Hepsi başlarının üzerindeki dev ekranlara bakıyor, peron, tren saatleri ve gecikmelerle ilgili bilgileri bekliyorlardı. Her gün yanı başlarında işlenen suçlardan habersizlerdi.

"Selam Kelly, Londra Emniyeti'nde hayat nasıl gidiyor?"

Kelly, Craig'i severdi. Craig yirmili yaşların başındaydı ve işe alınmak için can atıyordu. Memurların söylediği her şeyi ezbere almıştı ve Kelly'nin daha önce çalıştığı polislerin yarısından daha

iyi sezgileri vardı ama fiziksel yeterlilik sınavı epey zorluyordu onu.

“Harika. Çok hoşuma gidiyor. Senin eğitim nasıl gidiyor?”

Craig mağrur bir ifade takındı. Gözden kaçmayan karnına hafifçe vurdu. “Bu hafta iki kilo verdim.”

“Aferin sana. Birini bulmama yardım edebilir misin?”

Kamera görüntülerinde Luke Friedland’ın yerini tespit etmek kolay oldu. Zoe Walker’ın zamanlaması hiç şaşmıyordu. Whitechapel’daki peron, Kelly’nin Zoe’yi net biçimde göremeyeceği kadar kalabalıktı ama tren kalkıp insan kalabalığını da beraberinde götürürnce Zoe kamerada uzun boylu bir adamın karşısında dikilirken göründü.

Luke Friedland.

Gerçek adı buysa tabii.

Kelly durumu bilmese onların çift olduğunu sanırdı. Bir arada rahat gibi görünüyorlardı; vedalaşırken Friedland, Zoe’nin koluna hafifçe dokunuyordu.

“Şu bölümü yeniden oynatır mısın?” dedi Craig’e.

Kalabalıkta sessiz bir Meksika dalgasına benzer bir hareketlenme oldu. Tren yaklaşırken bir telaş yaşanmışa benziyordu ama bu hareketlenme kısa süre sonra yerini trene binen yolcu akınına bıraktı. Kamera Zoe’yi düşüren şeyin tam olarak görülemeyeceği kadar uzaktaydı.

Kelly’nin masadaki telefonu titredi. Kelly başını eğip Lexi’den kısa mesaj geldiğini fark edince görmemek için telefonu ters çevirdi. Lexi bir sesli mesaj daha bırakabilirdi. Kelly onunla konuşmak istemiyordu.

Hiç anlamırsn, diyordu Lexi son mesajında.

Evet, anlamıyordu. Kelly ve meslektaşlarının yaptığı işin amacı neydi? Savcılık dosyalarında, yargı sisteminde, hapishane hizmetlerinde amaç neydi? Eğer kurbanlar, Lexi gibiler, kovuşturmayı desteklemeye zahmet etmeyecekse adalet için savaşmanın ne anlamı vardı?

Kelly, Craig’e ikinci tarih ve saati verdi. 24 Kasım Salı, saat 18.30 suları. Zoe’nin Friedland ile ikinci karşılaşması; Friedland’ın

ona Crystal Palace durağındaki trenden çıkışa kadar eşlik edip bir şeyler içmeyi teklif ettiği zaman. Friedland internet sitesinden başka kadınların profillerini de indirmiş miydi acaba? Onlarda da aynı yaklaşımı denemiş miydi? Andrew Robinson kendisine bağlı Siber Suçlar ekibine sitenin arkasındaki adamı tespit etmek konusunda güveniyor gibiydi ama ne kadar zaman alacaktı bu? Bu sırada Kelly meseleyi bir uyuşturucu çetesini yakalamaya çalışır gibi en alttan yukarıya doğru ele alıyordu. Gordon Tillman sorularını cevaplamayı reddetmişti ama belki Luke Friedland daha konuşkan çıkardı.

"Bu o mu?" Craig durdurma tuşuna bastı, Kelly başını sallayarak onayladı.

Turnikelere doğru yürüyorlardı. Kelly, Zoe'nin kırmızı su geçirmez ceketini ve önceki görüntüde Friedland'ın üstünde gördüğü pardüsüyü tanımıştı. Tam da Zoe'nin ifadesinde söylediği gibi, bilet turnikelerine yaklaşırlarken Friedland bekleyip Zoe'ye yol vermişti.

Kelly, Friedland'ın Oyster kartını turnikeye okuttuğunu görünce gülümsedi. "Yakaladım seni," diye mırıldandı ekrandaki saati not ederken. Telefonunu alıp numarayı ezbere çevirdi. "Selam Brian, ne var ne yok?"

"Her gün aynı bok, bilirsin," dedi Brian neşeyle. "Geçici görev nasıl gidiyor?"

"Harika."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Kasımın yirmi dördü, salı günü, Crystal Palace, soldan ikinci turnike, saat 18.37. İşine yarar mı bilmiyorum ama hemen öncesinde sistemde Bayan Zoe Walker'ın girişi görünüyor olmalı."

"Bir saniye."

Kelly, Brian'ın tuş takımından gelen sesleri duydu. Bir yandan da alçak sesle şarkı söylüyordu. Kelly, Brian'ın tanıştıkları günden beri mırıldanıp durduğu o ahenksiz nakaratı hatırlamıştı. Brian meslekte otuz yılını doldurmuş, emekliliğini hemen başlatıp ertesi gün Londra Metrosu'nda yeni bir işe girmişti.

Kelly neden gidip emekliliğinin tadını çıkarmadığını sorduğunda, "Evde otursam sıkılırdım," demişti. Şehirde otuz yıl çalış-

tıktan sonra Brian'ın Londra hakkında bilmediği hiçbir şey yoktu. Nihayet emekliye ayrıldığında yerini doldurmak zor olacaktı.

"Kimi aradığına dair fikrin var mı Kelly?"

"Kesinlikle erkek," dedi Kelly. "Adı muhtemelen Luke Friedland."

Bir sessizlik daha oldu, derken Brian kahve ve sigaraya borçlu olduğu, gırtlaktan gelen, balgamlı bir sesle kıkırdadı. "Senin herifin hayal gücü pek iyi değilmiş. Oyster kartı Luke Harris adına kayıtlı. Oturduğu caddeyi tahmin etmek ister misin?"

"Friedland Caddesi mi?"

"Tam üstüne bastın."

İşten eve geldiğinde onu bekliyorlardı. Kapısının kodunu girmek için durduğunda ise arabadan indiler.

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Kelly rozetini gösterip Harris'i süzerek. Kafasında mı kuruyordu, yoksa adamın gözleminde bir panik mi vardı?

"Ne hakkında?"

"Yukarı çıkalım mı?"

"Çok uygun değilim, bu akşam yapacak bir sürü işim var. Eğer numaranızı bırakabilirseniz..."

Nick, Kelly'nin arkasından gelip yanına dikildi. "Sizi emniyete de götürebiliriz, ne dersiniz?" dedi. Harris bir ona, bir Kelly'e baktı.

"İçeri gelseniz daha iyi olur."

Luke Harris daha mütevazı dairelerin bulunduğu altı katlı binanın en üstündeki çatı katı dairesinde oturuyordu. Asansörden inince duvarlarla ayrılmamış geniş bir alana girdiler. Sol taraflarındaki nadiren kullanılan mutfağın her tarafı bembeyaz parlıyordu.

"Çok güzel," dedi Nick salonda ilerleyip şehir manzarasına bakarken. Sağda BT Kulesi komşularına tepeden bakıyordu ve Kelly ötede Shard ve Heron kulelerini görebiliyordu. Salonun ortasında iki kabarık kanepeler birbirine dönük olarak duruyordu. Kanepelerin arasında devasa bir cam sehpa vardı, her yanına kuşe baskılı seyahat kitapları istiflenmişti. "Bunların hepsini okudunuz mu?"

Harris gergindi; kravatını çekiştiriyor, bir Kelly'e, bir Nick'e bakıyordu. "Nedir bu şimdi?"

"Zoe Walker ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Maalesef hayır."

"Geçen hafta Crystal Palace İstasyonu'nun önünde onu içki içmeye davet ettiniz."

"Ah! Tabii ya. Zoe. Kabul etmedi." Kelly, Harris'te o kayıtsız omuz silkmesine hiç uymayan bir öfke sezmişti.

"Bir kadının cazibenize direnmesi alışılmadık bir durum mu?" dedi Kelly sesinde alaycı bir tınıyla. Harris hafifçe kızarcak kadar mahcup çıkmıştı.

"Hiç ilgisi yok. Sadece geçirdiğimiz kısa süre içerisinde gayet iyi anlaştığımızı düşünmüştüm. Ayrıca çekici bir kadın olmasına rağmen kırkına merdiven dayamış gibiydi, bu yüzden..." Kelly'nin ayıplar bakışlarına dayanamayıp sustu.

"Bu yüzden size minnet duyacağınızı mı düşündünüz yani?"

Harris bir şey söylemedi.

"Zoe Walker ile nasıl tanıştınız?" Nick yerden tavana kadar uzanan pencerelere arkasını dönüp odanın ortasına yürüdü. Harris onları buyur etmediği, kendisi de oturmadığı için Kelly de ayakta kalmıştı. Fakat müfettiş davet beklemedi. Kanepelerden birine pat diye oturdu, minder iki yanında kabardı. Kelly de ona uydu. Harris o ana kadar fazla kalmayacaklarını ummuş gibi tereddüt içinde karşılmasına oturdu.

"Pazartesi günü metroda sohbet etmiştik. Sonra yeniden karşılaştık, birbirimize kanımız kaynamış gibiydi." Yine omuz silkti ama zorlama bir hali vardı. "Birine çıkma teklif etmek suç değil ya?"

"Metroda mı tanıştınız?" dedi Kelly.

"Evet."

"Tamamen tesadüftü yani?"

Harris duraksadı. "Evet. Bakın, tüm bunlar çok saçma. Yapacak işlerim var, eğer sakıncası yoksa..." Ayaklanacak oldu.

"Eşini bul diye bir siteden onun yolculuk bilgilerini satın almadınız yani?" Kelly rahat bir ses tonuyla konuşuyor, Harris'in şok ile korku arasında bocalayan yüz ifadesinin tadını çıkarıyordu. Harris oturdu, Kelly ise onun konuşmasını bekledi.

Sessizlik hiç bitmeyecek gibiydi.

“Beni tutukluyor musunuz?”

“Tutuklamalı mıyım?”

Kelly sorusunun cevabını sessizlikten aldı. Harris suç işlemiş miydi? Zoe Walker’ı bir şeyler içmeye davet etmek suç değildi ama onu takip etmişse eğer...

Gordon Tillman tecavüzle suçlanmış, tutuklanmış ve bir cumartesi sabahı sulh ceza mahkemesine çıkarılmıştı. Kelly bunun durumu zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacağını söylese de Tillman avukatının tavsiyesine uyarak hiçbir soruya cevap vermemişti.

“İnternet sitesini kim yönetiyor Gordon?” diye sormuştu Kelly ona bir kez daha. “Bize yardımcı olursan mahkeme sana çok daha iyi gözle bakacaktır.”

Tillman avukatına dönmüş, avukat ise onun adına cevap vermekte gecikmemişti.

“Bu cüretkâr bir söz Memur Swift, üstelik sizin veremeyeceğiniz türden bir söz. Müvekkilimi başka yorum yapmaması konusunda uyardım.”

Mahkemede Tillman’ın daha önceki iyi hali, toplumdaki durumu ve yokluğunun kariyerine edeceği etki öne sürülerek kefaletle salıverilmesi yönünde gönülsüz bir girişim olmuştu. Ancak sulh yargıcının bu talebi reddetme hızına bakılırsa kararını epey önceden verdiği anlaşılıyordu.

Tillman’dan hiçbir bilgi edinememişlerdi ama belki Luke Harris daha açık sözlü çıkardı. İddialar daha zayıftı; tecavüz suçlaması yoktu, nezarethane eşofmanı, hücrede tutulma söz konusu değildi. Adım adım olacaktı.

“İnternet sitesi,” diye üsteledi bu defa Kelly.

Luke dirseklerini dizlerine dayayıp başını iyice açtığı ellerinin arasına aldı. “Birkaç hafta önce üye oldum,” diye mırıldandı sehpanın altındaki kalın halıya doğru. “İşyerindeki biri üye yaptı beni. İlk indirdiğim profil Zoe’ninkiydi.”

Kelly bunu hiç inandırıcı bulmasa da akışına bırakmaya karar verdi. Şimdilik. “Öyleyse ilk sorduğumuzda neden söylemediniz bunu?”

Harris başını kaldırdı. "Gizli saklı bir site anladığım kadarıyla. Üyelerin tedbirli olmaları isteniyor."

"Kim tarafından?" dedi Nick. "Siteyi kim yönetiyor Luke?"

"Bilmiyorum." Bize baktı. "Bilmiyorum! Bu bana Wikipedia ya da Google Earth'ün sahibini sormak gibi bir şey. Kullandığım bir site sadece. Kimin yönettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Siteden nasıl haberin oldu?"

"Dedim ya, işyerinden biri söyledi."

"Kim?"

"Hatırlamıyorum." Luke, Nick'in üzerine yağdırdığı her bir soruyla daha çok telaşa kapılıyordu.

"Dene."

Luke alnını ovuşturdu. "İşten sonra bir sürü kişi barda sohbet ediyorduk. Biraz müstehcen bir sohbetti. Arkadaşlardan bazıları hafta sonu striptiz kulübüne gitmişlerdi, bununla ilgili şaka-laşmalar dönüyordu. Erkekler bir araya geldiğinde konuşulanları bilirsiniz." Son cümlesini Nick'e söylemişti ama o, bomboş bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. "Birisi internet sitesinden söz etti. Hesap açmak için bir parolaya ihtiyacım olacağını söylediler. *London Gazette*'nin arka sayfalarındaki bir ilandaki telefon numarasında gizliymiş. Bir tür gizli şifreymiş, sadece haberi olanlar için. Aslında bakmayacaktım ama merak edince..." Sözüünü yarım bırakıp bir Nick'e, bir Kelly'e baktı. "Yanlış bir şey yapmadım ben."

"Bırak da ona biz karar verelim," dedi Nick. "Yani Zoe Walker'ın bilgilerini indirdin, sonra da onu takip ettin."

"Takip etmedim! Sapık değilim ben. Sadece onunla rastlaşabilmek için bir plan yaptım, hepsi bu. Bakın, bütün bunlar..." Eli ni kaldırıp çatı katı dairesini gösterecek şekilde salladı. "Bunlar harika ama çalışmaktan canım çıkıyor. Haftanın yedi günü ofis-teyim, her gece Amerika'yla konferans görüşmeleri yapıyorum... Kadınlarla tanışmaya pek vakit kalmıyor. İnternet sitesi bana kol-tuk çıkmış oldu, hepsi bu."

Yatak olmasın, diye düşündü Kelly, Nick'in gözüne bakarak. "Whitechapel'daki peronda ne olduğunu anlatın bana. Zoe Walker'la ilk konuştuğunuzda."

Harris yine o sinsi bakışı takınmıştı; gözleri sola doğru kaydı.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Zoe’nin ifadesi var elimizde,” dedi Kelly şansını denemek için. “Bize her şeyi anlattı.”

Harris bir an için gözlerini kapadı. Açtığında göz temasından kaçınarak önündeki sehpa da duran resimli bir İtalya rehberine baktı. “O sabah onunla sohbet kurmaya çalışmışım. Tramvayda buldum onu, tam da profilinde belirtilen yerde. Konuşmayı denedim ama alırdış etmedi bana. Ona herhangi bir yardımım dokunursa buzlar erir diye düşündüm. Ona koltuğumu verebilirdim ya da alışveriş torbalarını filan taşıyabilirdim. Ama öyle bir fırsat olmadı. Whitechapel’da arkasında duruyordum, peronun kenarına çok yakındı, ben de...” Sustu, gözleri hâlâ önündeki kitaba kilitlenmiş haldeydi.

“Devam edin.”

“İttim onu.”

Kelly istemsiz, kesik bir nefes aldı. Yanındaki Nick’in oturduğu yerde doğrulduğunu hissetti.

Adım adım ilerleme buraya kadardı.

“Hemen geri çektim onu. Tehlikeli bir durum olmadı hiç. Kadınlar kurtarılmaktan hoşlanırlar, öyle değil mi?”

Kelly içgüdüsel tepkisini bastırmaya çalıştı. Nick’e baktı, Nick de başıyla onayladı onu. Kelly ayağa kalktı. “Luke Harris, sizi Zoe Walker’ı öldürmeye teşebbüs şüphesiyle tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz ama mahkemede dayanak göstereceğiniz bir şeyi size sorulduğu halde söylememeniz savunmanıza zarar verebilir.”

26

Memur Swift pazartesi akşamı beni aradı.

“Whitechapel’da konuştuğun adamı tutukladık.”

“Luke Friedland’i mi?”

“Asıl adı Luke Harris.” Kısa süreli duraksaması sırasında adamın bana neden yalan söylediğini merak ettim. Cevabı hemen geldi. “Seni ittiğini itiraf etti, biz de onu cinayete teşebbüsten tutukladık.”

Telefonu otururken açmam iyi olmuştu, kan beynime sıçradı çünkü. Kumandaya uzanıp televizyonun sesini kısıtım. Justin dönüp bana baktı, dudaklarında beliren sitem ifadesi, yüzümü görünce öylece kaldı. Simon’a bakıp başıyla beni işaret etti.

“Cinayete teşebbüs mü?” diyebildim sadece. Justin’in gözleri büyüdü. Simon elini uzatıp yetişebildiği tek yerime, kanepede aramıza kıvrılmış ayaklarıma dokundu. Televizyonda *Acil Serviste 24 Saat* programı vardı. Kalça kırığı olan dokuz yaşındaki bir oğlanı koridorda hızla götürüyorlardı.

“Uzun süreceğini sanmıyorum,” dedi Memur Swift. “Cezalandırılması için öldürme kastını ispat etmemiz gerekiyor.” Soluğum kesilmişti. Memur Swift aceleyle sözünü tamamladı. “Ama adam amacının bu olmadığını iddia ediyor.”

“Ona inanıyor musunuz?” Cinayete teşebbüs. *Cinayete teşebbüs*. Kulaklarımda bu ifade çınlayıp duruyordu. Bir şeyler içmeyi kabul etseydim beni öldürecek miydi yani?

"İnanıyorum Zoe. Bu yöntemi kullanarak yaklaştığı ilk kadın sen değilsin. Senin... şey... hayatını kurtardığını sanırsan çıkma teklifine daha sıcak bakarsın diye düşünmüş."

Bir insanın böyle bir şey düşünebilmesi karşısında duyduğum tiksintiyi ifade edecek söz bulamıyordum. Ayaklarımı altına çekip bileğimi Simon'ın elinden kurtardım. Şu anda bana dokunmasını istemiyordum. Hiç kimsenin. "Ona ne olacak peki?"

Memur Swift iç geçirdi. "Bunu söylemek canımı çok sıkıyor ama muhtemelen hiçbir şey olmayacak. Dosyayı incelemeleri için savcılığa ileteceğiz ve Harris seninle bağlantı kurmamak şartıyla salıverilecek ama benim tahminim, suçlamaların reddedileceği yönünde." Sustu. "Bunu sana söylemem doğru değil ama aklı biraz başına gelsin diye içeri aldık onu. Çete liderinin kimliğini tespit etmemize yardımcı olacak bir bilgi alabilir miyiz diye."

"Alabildiniz mi peki?"

Cevabı zaten biliyordum.

"Hayır. Üzgünüm."

Memur Swift kapattıktan sonra telefonu kulağımda tutmaya devam ettim. Erkek arkadaşına ve oğluma adamın birinin beni trenin önüne ittiği için Kuzey Londra'da gözaltında tutulduğunu açıklayacağım anı ertelemek istiyordum.

Durumu açıkladığımda Justin anında tepki verdi; Simon ise afallamıştı, ona anlattıklarımı anlamıyormuş gibiydi.

"Seni iterse onunla çıkacağını mı düşünmüş yani?"

"Memur Swift buna beyaz atlı prens sendromu diyor," diye mırıldandım. Sanki bunlar başkasının başına gelmiş gibi uyuşuk haldeydim.

"Çocuklara sokakta takıldıkları için eziyet ederler ama düpedüz birini öldürmeye teşebbüs eden birini cezalandırmayacaklar, öyle mi? Pis aynasızlar."

"Justin, yapma lütfen. Elleri kolları bağlı."

"Öyle olmalı zaten. Thames'in dibindeki bir boruya hem de."

Odadan çıktı, merdivenlerde sert adımlarını duydum. Simon hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Ama onunla çıkmadın. Çıktın mı?"

"Hayır!" Elini tuttum. "Belli ki delinin biri."

"Ya tekrar denemeye kalkarsa?"

"Yapmaz. Polis izin vermez." Bunu kesin bir tavırla söylesem de pek inanmıyordum. Sonuçta onu nasıl durdurabilirlerdi ki? Hem Luke Friedland'ı, *Harris*, diye hatırlattım kendime, durdursalar bile yolculuk bilgilerimi başka kaç adam indirmişti kim bilir? Başka kaç adam metro peronlarından birinde beni bekliyor olabilirdi?

"Yarın işe seninle birlikte geleceğim."

"Dokuz buçukta Olympia'da olman gerek senin." Simon'ın bir ticaret dergisiyle iş görüşmesi vardı. Başlangıç seviyesinde bir gazetecilik işi olduğunu benim bile anladığım bu pozisyon için inanılmaz nitelikliydi ama yine de iş, işti.

"İptal ederim."

"Edemezsin! Bana bir şey olmaz. Whitechapel'da metroya binmeden önce ararım seni, çıkar çıkmaz yine ararım. İptal etme lütfen."

İkna olmuşa benzemiyordu. Bunu yaptığım için kendimden nefret etsem de yarasını biraz daha deştim. "Bu işe ihtiyacın var. Bu paraya ihtiyacımız var."

Ertesi sabah istasyona beraber yürüdük. Megan'ın gitar kılıfına bir bozukluk atıp Simon'ın elini tuttum. Clapham trenine binmeden önce beni tramvaya kadar götürmek konusunda ısrar etti. Peronda etrafa bakındığını gördüm.

"Neye bakıyorsun?"

"Onlara," dedi hiddetle. "Erkeklerle." Etrafımız takım elbiseleri içinde kötü dizilmiş domino taşları gibi görünen adamlarla doluydu. Hiçbiri bana bakmıyordu. Simon yanımda olduğundan mıydı acaba? Gerçekten de Simon gidip metronun içinde tek başıma kaldığımda takım elbiselilerden birinin karşımda oturduğunu fark ettim. Bana bakıyordu. Gözlerine baktığımda başını çevirdi ama birkaç saniye sonra yine bakmaya başladı.

"Bir sorun mu var?" dedim yüksek sesle. Yanımdaki kadın koltuğunda kıpırdandı, eteğini bana değmeyecek şekilde toparladı. Adam kıpkırmızı kesilip gözlerini ayaklarına çevirdi. Vagonun diğer ucundaki iki kız birbirlerine bakıp kıkırdadılar. Metrodaki şu manyak kadınlardan birine dönüşmüştüm; insanın

bulaşmamak için yolunu değiştireceği tiplerden birine. Adam bir sonraki durakta indi, bir daha da dönüp bakmadı bana.

İşe odaklanmak giderek zorlaşıyordu. Hallow&Reed internet sitesini güncellemeye başladım ama aynı yerin kaydını üçüncü defa girerken buldum kendimi. Saat beşte Graham odasından çıkıp geldi. Müşterilerin emlak bilgileri alırken oturdukları, masamın önündeki koltuğa oturdu. Bana o sabah yazdığım bazı bilgilerin bulunduğu bir çıktı uzattı.

Bu üst düzey ofislerimizde toplantı odaları, süper hızlı internet ve profesyonel kadrolu bir resepsiyon bulunuyor.

Kâğıda baktım ama sorun göremiyordum.

"Ayda 900 sterline mi?"

"Tüh, bir sıfır eksik yazmışım. Özür dilerim." Hatamı düzeltmek için giriş yapmaya çalışırken Graham beni durdurdu.

"Bugün yaptığın tek hata bu değil Zoe. Dün de aynı derecede kötüydü."

"Zor bir ay geçiriyorum, ben..."

"Geçen akşam arabada olanlara gelince... Tepkini aşırı derecede saçma bulduğumu söylememe gerek yok herhalde. Hakaret saydığım konusuna girmiyorum bile."

Yüzüm kızardı. "Yanlış anladım, hepsi bu. Uyandığımda karanlıktı, ben de..."

"Tekrar açmayalım o konuyu." Graham de benim kadar utanç içinde gibiydi. "Bak, üzgünüm ama kafanı işe veremezken seni burada tutamam."

Korku içinde ona baktım. Beni kovamazdı. Şimdi olmazdı. Simon işten çıkarılmışken olmazdı.

Graham gözlerime bakmıyordu. "Biraz ara versen iyi olacak bence."

"İyiyim ben, gerçekten, sadece..."

"Stres diye yazarım," dedi. Yanlış mı duymuştum?

"Kovmuyor musun beni?"

Graham ayağa kalktı. "Kovmalı mıyım?"

"Hayır, ben sadece... Teşekkür ederim. Çok minnettarım gerçekten." Graham biraz kızardı ama minnet ifademe başka tepki

vermedi. Graham Hallow'un daha önce görmediğim bir yüzüydü bu ve onun da bu yüze benim kadar yabancı olduğunu sezebiliyordum. Tabii ki birkaç dakika sonra iş, iyi niyeti yendi ve Graham odasından bir tomar makbuz ve fatura getirip bir torbaya doldurdu.

"Bunları evden halledebilirsin. KDV'nin ayrı listelenmesi gerekiyor; anlayamadığın bir şey olursa beni ararsın."

Ona tekrar teşekkür ettikten sonra eşyalarımı topladım, kabanımı giydim ve çantamı göğsüme doğru asıp istasyona yürüdüm. Endişelerimin hiç değilse birinden kurtulduğum için kendimi hafiflemiş hissediyordum.

Walbrook Caddesi'nden sola, Cannon Caddesi'ne dönerken o hisse kapıldım.

Sırtımda bir ürperti, izleniyorum duygusu.

Arkamı döndüm ama kaldırım kalabalıktı, dört bir yanımda insanlar vardı. Hiçbiri göze çarpmıyordu. Yaya geçidinde beklerken ensemde hayali gözlerin yakıcı bakışlarını hissetmeme rağmen arkama bakma dürtüsüne direndim. Koyunlar gibi dip dibe karşıya geçtik ve yolun diğer tarafına ulaşınca sürünün arasında bir kurt var mı diye bakınmaktan alamadım kendimi.

Kimse benimle ilgilenmiyordu.

Hissettiğim şey benim kuruntumdu, tıpkı sabah tramvayda gördüğüm adam gibi. Muhtemelen beni hiç fark etmemiş olan eşofmanlı delikanlının peşimden koştuğunu sanmam gibi. Şu internet sitesi beni çılgınlığa sürüklüyordu.

Kendime gelmeliydim.

Tırbazana hafifçe tutunup, takım elbiselilere ayak uydurarak merdivenlerin ilk katını çıktım. Etrafımda insanlar telefon görüşmelerini bitiriyorlardı.

İstasyona giriyorum şu anda.

Birazdan telefon kesilebilir.

Gelmeme on dakika kala seni ararım.

Ben de telefonumu çıkarıp Simon'a mesaj attım. *Eve dönüyorum. İyiyim.* İkinci katın merdivenlerini de çıkıp istasyona girdim. Adımlar beton yüzeylerde sekmeye başlamış, sesleri değişmişti

şimdi. Algılarım müthiş biçimde açılmış gibiydi. Arkamda yürüyen ayakkabıların her birini duyabiliyordum. Yanıma yaklaşırken gittikçe daha da kuvvetli tıkırdayan bir çift topuklu ayakkabıyı. Yumuşak bir ses çıkaran babetleri. Beton zeminde erkek ayakkabılarına çakılmış eski moda çeliğin çınlamasını. Adam benden daha yaşlı olmalı, diye düşündüm, kafamı dağıtmak için ayakkabının sahibinin nasıl görüldüğünü hayal ederek. Terzide dikilmiş bir takım elbise, ısmarlama kalıpla yapılmış ayakkabılar. Kır saçlar. Pahalı kol düğmeleri. Beni takip etmiyor, evine gidiyor. Karısına, köpeklerine, Cotswolds'daki kır köşküne.

Ensemdeki ürperti geçmiyordu. Oyster kartımı çıkardım ama turnikelere gelince kenara çekilip metro haritasının asılı olduğu duvarın önünde dikildim. Turnikeler yolcu kalabalığını yönlendirip, ayakları hareketsizliğe katlanamıyormuş gibi, adeta uygun adım yürümelerine neden oluyordu. Arada bir bu akış, kuralları bilmeyen, elinde bileti olmayan, ceplerini karıştıran ya da çantalarını kurcalayan birileri tarafından bozuluyordu. Bekleyen yolcular, bilet bulunup sıra ilerlemeye devam edinceye dek duyulabilecek şekilde söyleniyorlardı. Hiç kimse bana bakmıyordu. *Hepsini kafanda kuruyorsun*, dedim kendime. Bedenimin, aklımın söylediklerine inanması umuduyla tekrarladım bunu.

"Affedersiniz, geçebilir..."

Küçük çocuklu bir kadına arkamdaki metro haritasına bakması için yol verdim. Eve gitmeliydim. Oyster kartımı basıp turnikeden geçtim, otomatik adımlarla District hattı peronuna doğru yürüdüm. Peronun vagon kapılarının açılacağı tarafına doğru ilerlemeye başladım. Derken Memur Swift'in tavsiyesi geldi aklıma: *Oturduğun yeri değiştir. Hep yaptığın şeyleri yapma*. Aniden arkamı döndüm ve geldiğim tarafa geri yürüdüm. Bu sırada görüş alanımdan hızla bir şey geçip gitti. Bir şey değil, biri. Saklanan biri miydi bu? Görülmek istemeyen biri? Etrafımdaki insanların yüzlerine dikkatle baktım. Hiçbirini tanıımıyordum ama gördüğüm bir şey tanıdık gelmişti sanki. Luke Friedland olabilir miydi? *Luke Harris*, dedim hatırlayarak. Kefaletle salıverilmişti ama yanıma yaklaşmama emrine uymuyordu belki de.

Soluğum hızlandı, ağzımdan derin nefesler alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Gördüğüm Luke Harris olsa bile kalabalık

bir peronda ne yapabilirdi ki? Yine de tren yaklaşırken peronun kenarından geriye çekildim.

Beş numaralı vagonda boş bir koltuk vardı ama oturmam için yapılan teklifi geri çevirdim. Trenin tamamını görebileceğim arka tarafa yöneldim. Sağda solda birkaç koltuk olduğu halde on kadar kişi benim gibi ayakta duruyordu. Yüzü diğer tarafa dönük bir adam vardı. Üzerine bir pardösü giymiş, şapka takmıştı ama görüş alanım kısıtlı olduğundan onu doğru düzgün göremiyordum. O his sardı yine içimi; tanıdık ama biraz da huzursuz edici bir his. Çantamdan ev anahtarlarımı çıkardım. Anahtarlığım Justin'in okulda yaptığı ahşap bir "Z" harfiydi. Anahtarlığı yumruğumun içinde sıkıca tuttum ve anahtarı parmaklarımın arasından çıkıncaya dek ittim. Sonra bu üstünkörü muştayı tuttuğum elimi cebime soktum.

Whitechapel'a gelince hiç oyalanmadım. Tren yavaşlarken kapının kenarında bekledim ve kapı düğmesine yanmadan uzun süre öncesinden başlayarak sabırsızlıkla basıp durdum. Aktarmamı kaçırmak üzereymiş gibi koştum; onların da geç kalmasına neden olmadığımı sürece hiçbir şeyi umursamayacak insanların arasından zikzaklar çizerek geçtim. Koşturan ayak seslerini dinlemek için kulak kabarttım ama kesik nefesimle eşzamanlı olarak zemine çarpan kendi ayaklarımın sesinden başka bir şey duymadım.

Tam bineceğim tramvay yanaşırken perona ulaştım ve kılpayı yetiştim. Soluğum yavaşladı. Bulunduğum vagonda sadece bir avuç insan vardı ve hiçbirinin beni tedirgin edecek bir tarafı yoktu. Elleri kolları alışveriş torbalarıyla dolu iki genç kız, eski bir Ikea torbasında televizyon taşıyan bir adam, yirmili yaşlarda, kulaklıklarını iPhone'una bağlamış bir kadın. Crystal Palace'a vardığımızda cebimdeki anahtarı bıraktım ve göğsümdeki ağırlık kalkmaya başladı.

Perona ayak bastığım anda ağırlık hissi geri geldi, bu defa hiç şüphem yoktu. Biri beni izliyordu. Beni takip ediyordu. Çıkışa doğru yürürken bunu biliyordum. Her nasılsa *biliyordum*. Biri trenden benimle birlikte inmiş, arkamdan yürüyordu. Arkamı dönmedim. Yapamazdım. Cebimde anahtarı buldum ve parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Adımlarımı sıklaştırdım, derken so-

ğukkanlılık numarasını bir yana bırakıp hayatım söz konusuy-muşçasına koşmaya başladım. Çünkü şu anda gerçekten hayatım söz konusu olabilirdi. Kesik kesik soluyordum, aldığım her nefes-te göğsüme şiddetli bir ağrı saplanıyordu. Peşimde ayak sesleri duydum; bu ayaklar da koşuyordu. Betona çarpan deri. Sert ve hızlı.

Vedalaşmak üzere olan bir çifti yarıp geçtim, arkamdan öf-keli nidalar yükseldi. Artık çıkışı görebiliyordum; metro kapısı, kararmakta olan gökyüzünü çerçeveliyordu. Daha da hızlı koş-maya başladım ve neden hiç kimsenin bağırmadığını, neden hiç kimsenin bir şeyler yapmadığını merak ettim. Anladım ki hiç kimse bir terslik olduğunun farkında bile değildi.

Karşımda Megan'ı gördüm. Bana baktı ve yüzündeki gülüm-seme donup kaldı. Koşmaya devam ettim. Başım öndeydi, kolla-rım iki yanımda savrulup duruyordu. Megan çalmayı kesti. Bana bir şeyler söyledi ama duymadım. Durmadım. Sadece koşmaya devam ettim. Bu sırada da çantamı açtım elimi içine soktum ve polis alarmini bulmak için karıştırdım. Alarmı Kelly Swift'in tembihlediği gibi cebimde taşımadığım, üzerimde bir yere tak-madığım için sövdüm kendime. Buldum ve iki yanındaki iki düğmeye birden bastım. Eğer işe yaradıysa alarm şimdiden tele-fonumla bağlantıya geçmiş, 999'u tuşluyor olmalıydı.

Arkamda bağırırlar oldu. Bir çarpma sesi, bir çığlık ve beni dönüp bakmaya iten bir kargaşa. Gerekirse her an koşabilecek şekilde duruyordum hâlâ. Artık polisin dinlemekte olduğunu, cihazdaki GPS'e bakılırsa bir devriye aracının yola çıktığını bildi-ğim, öyle umduğum için daha rahattım.

Gördüğüm şey karşısında kalakaldım.

Megan pardösülü ve şapkalı bir adamın tepesinde dikiliyor-du. Normalde Megan'ın yanında, korkuluklara dayalı duran gitar kılıfı adamın altındaydı, bozukluklar ise asfalta saçılmıştı.

"Beni bilerek düşürdün!" diyordu adam. Tekrar istasyona doğru yürümeye başladım.

Megan bana, "İyi misin?" diye seslendi ama gözlerimi yerde-ki adamdan ayıramıyordum. Şimdi doğrulmuş, dizlerindeki tozu silkeliyordu.

"Sen," dedim. "Sen ne halt ediyorsun burada?"

Görünüşe göre yaşlı kadınlara ciddi bir talep var. Onların sayfaları da genç kadınlarınkiler kadar çok görüntüleniyor, profilleri aynı sıklıkla indiriliyor. Her iş kolundaki gibi burada da yönelimlere karşılık vermek, müşterilere doğru ürünleri sunmak önemli.

Kısa süre içinde analiz yapmaya takıntılı biri haline geldim. Gözlerimi ekrandaki rakamlara dikip siteye kaç kişinin baktığını, herhangi bir bağlantıyı kaç kişinin tıkladığını, kaç kişinin devam edip profil indirdiğini anlamaya çalışıyorum. Sitedeki her bir kadının popülaritesi üzerine düşünüyorum ve ilgi çekmeyenleri acımadan siliyorum. Her birinin bir maliyeti var sonuçta; profillerini güncel tutmak, tariflerinin geçerli olmasını sağlamak, rotalarının değişmediğine emin olmak zaman alıyor. Zaman para demektir derler. Benim kızların da çevrimiçi konumlarını hak etmeleri gerekiyor.

Pek çoğu hak ediyor da. Zevkler ve renkler tartışılmaz, üstelik bu, ne olursa olsun, satıcı tekelindeki bir piyasa. İnsanlar bu türden bir eğlenceyi başka hiçbir yerde bulamazlar, bu yüzden de zor beğenmek gibi bir lüksleri yok.

Bu senin için iyi haber, öyle değil mi? Dışlanmış hissetmene gerek yok. Genç ya da yaşlı, şişman ya da zayıf, sarışın ya da esmer olman fark etmez... Seni de isteyen çıkacaktır.

Kim bilir? Belki de şu anda birisi senin profilini indiriyordur.

27

“Pekâlâ çocuklar, beni dinleyin. Bugün 1 Aralık Salı, toplantı konusu FURNISS Operasyonu.”

“Bugün Aslında Düdü” filmi gibi, diye düşündü Kelly. Her sabah, her akşam aynı grup, aynı odada toplanıyordu. Ekibin büyük bölümü yorgun görünse de Nick’in enerjisi asla azalmıyordu. Tania Beckett’in cesedi bulunalı tamı tamına iki hafta olmuş, bu süre içerisinde Nick sabahları ofise herkesten önce gelip geceleri herkesten sonra çıkmıştı. Yine bu iki hafta içerisinde FURNISS Operasyonu üç cinayet ve altı cinsel saldırı vakasının yanı sıra bir düzineden fazla takip, saldırı girişimi ve şüpheli olay ihbarı tespit etmişti. Hepsi de **esinibul.com** ile bağlantılıydı.

“Maidstone’daki tecavüz olayı üzerinde çalışan herkese tebrikler. Tillman aşağılığın tekiydi ve çabalarınız sayesinde sokakları ondan kurtardınız.” Nick’in gözleri Kelly’i aradı. “Bilgisayar hareketleriyle ilgili son gelişmeler neler?”

Kelly daha önce Andrew Robinson’la yaptığı görüşmenin notlarına bakarak, “Siber Suçlar, Tillman’ın izlerini silmek için herhangi bir girişimde bulunmadığını söylüyor,” dedi. “Kurbanla ilgili bilgileri indirmiş ve kendine e-posta olarak göndermiş; muhtemelen telefonunda görüntüleyebilmek için. Biz de telefonda bulduk zaten.”

“Başka kimsenin bilgilerini satın almış mı?”

"Hayır. Fakat pek çok kişiye bakmış. Önbellekteki dosyalara göre on beş kadar kadının profilini görüntülemiş ama Kathryn Whitworth'ten önce hiçbirinin bilgilerini satın almamış."

"Çok mu pahalıymış?"

"Bunun onun için sorun olacağını sanmıyorum. Siteye eylül ayında gümüş üyelik alarak katılmış ve ödemeyi, burası önemli, şirket kredi kartıyla yapmış."

"Güzel."

"Silinmiş dosyaları arasında bir hoş geldin mektubu bulduk. Takma isimle hesap oluşturduğumuzda aldığımız mektubun ay-nısı, sadece parolası farklı. Görünüşe göre sitenin güvenlik ayar-ları düzenli olarak değiştiriliyor. Harris'in söylediği gibi, ilanlar-daki telefon numarası en son parolanın şifrelenmiş haliymiş."

"Sen de zekice bir hamleyle şifreyi çözdün," dedi Nick.

"Tillman tembel biri," dedi Kelly sesli düşünerek. "İşe ara-bayla gidiyor, sitede kayıtlı kadınların çoğunu bulabilmek için yolunu değiştirmek durumundaydı. Bana kalırsa sitede sadece sinsice dolaşıyordu, hatta belki bundan cinsel bir haz alıyordu. Kathryn Whitworth'ün profilinde Maidstone'u gördü; konferans için oraya gideceğini biliyordu, bu yüzden onu seçti."

"Plakasını Otomatik Plaka Tanıma Sistemi'nde taratın. Teca-vüzden önceki günlerde aracı Maidstone yakınlarında görülmüş mü, bakın."

Kelly defterine OPT yazıp altını çizerken Nick salondakileri bilgilendirmeye devam etti.

"Siber Suçlar Tillman'ın bilgisayar analizi sırasında sabit diskte yüz altmış yedi adet uygunsuz fotoğrafın bulunduğu şif-reli bir dosyaya rastladı. Söz konusu fotoğrafların büyük bölümü Pornografik Görüntüler Bulundurma Kanunu'nun 63. Maddesi kapsamında suç sayılıyor. Tillman öyle çabucak çıkamayacak bu-radan."

Kelly, Kathryn Whitworth'ü arayıp Tillman'ı tecavüz suçla-masıyla tutukladıklarını ve uygunsuz görüntüler bulundurma-kla da suçlanacağını bizzat bildirmek istemişti. Onu durduran Lu-cinda olmuştu.

"Bırak da Kent'teki Cinsel Suçlar Birimi yapsın bunu. Kadın-la iletişim halinde olan onlar."

“Onlar vakayla ilgili hiçbir şey bilmiyorlar,” diye karşı çıkmıştı Kelly. “Ben ararsam Kathryn’in sorularını cevaplayabilirim. Ona moral verebilirim.”

Lucinda bildiğinden şaşmamıştı. “Kelly, herkesin işini yapmaya çalışmayı bırak. Kent’e bağlı birim, kurbanı bilgilendirir. Senin burada yapacak işlerin var.”

Cinayet Bürosu dedektifleri sivil personel hakkında sürekli şakalar yapsalar da Lucinda’nın yetenek ve tecrübesi, birlikte çalıştığı bütün dedektiflerden saygı görmesini sağlıyordu. Kelly de onlardan biriydi. Kathryn’i bilgilendirecek kişilerin bunu şefkat ve anlayışla yapacaklarına inanmak zorundaydı. Kadının önünde uzun bir dava süreci vardı ve bu hiç kolay olmayacaktı.

Nick ekibi bilgilendirmeye devam ediyordu. “Muhtemelen biliyorsunuzdur, dün Kelly ve ben sitenin diğer bir kullanıcısı olan Luke Harris’i tutukladık. Harris önce indirdiği tek profilin Zoe Walker’inki olduğunu iddia etti ama gözaltındayken ifadesini değiştirdi.”

Luke Harris cinayete teşebbüsten tutuklanmanın dehşetiyile tam anlamıyla çark etmiş, tüm hesap parolalarını vermiş ve **esinibul.com**’daki dört kadının daha bilgilerini indirdiğini itiraf etmişti. Kadınların her birinde buzları kırmak için “beyaz atlı prens” taktiğini uygulamış, onları güvenli kalabalığın dışına ittikten sonra öne çıkarak iyi olup olmadıklarını sormuştu. Bu yöntem ona pek bir başarı getirmemişti. Kadınlardan biriyle içtiği minnettarlık kahvesi ve ardından yediği yemek hiçbir sonuç vermeden, çabucak geçmişti.

“Harris yanlış bir şey yapmadığını savundu,” dedi Nick ekibe. “Takip ettiği kadınlardan hiçbirine zarar vermek niyetinde olmadığını, başından beri tek amacının bir ilişki kurabilmek olduğunu iddia etti.”

“Hepimiz gibi üniforma nokta kom’u⁽¹⁾ kullansa olmuyor muymuş?” diye seslendi birisi. Nick kahkahaların durulmasını bekledi.

(1) Özellikle üniformalı çalışanların eş bulmaları için hizmet veren popüler çöpçatanlık sitelerinden söz ediliyor. (ç.n.)

“Çöpçatanlık sitelerinin ‘çaresizlik koktuğu’ ortada,” dedi Nick, Harris’in kullandığı ifadeyi tekrarlayarak. “Luke Harris kendi tabiriyle ‘kovalamacanın heyecanını’ tercih ediyor. Artık bunu eskisi kadar heyecan verici bulacağından şüpheliyim.”

Kelly’nin telefonu çaldı. Ekrana Lexi’nin adını görmeyi bekleyerek baktı ama arayan Cathy Tanning’di. Nick’e açıklama yapmak için telefonu kaldırarak, “Bir görgü tanığı,” dedi. “İzninizle.” Odadan çıkıp masasına doğru ilerlerken telefonu açtı.

“Selam Cathy, iyi misin?”

“İyiyim, teşekkür ederim. Artık Epping’de olmadığımı haber vermek için aramıştım.”

“Taşındın mı? Ani olmuş.”

“Pek sayılmaz. Çoktandır Londra’dan gitme fikri kafamı kurcalıyordu zaten. Derken bir yer çıktı karşıma, üstelik dünyanın öbür ucu da değil, Romford. Kilitleri değiştirdikten sonra bile o evde bir türlü huzur bulamadım.”

“Ne zaman taşınyorsun?”

“Taşındım bile. Bir ay öncesinden bildirmem gerekiyordu aslında ama ev sahibi evi yeniden dekore edip ilan vermek istiyor-muş, o yüzden erken çıkmamı kabul etti. Her şey yolunda gitti.”

“Sevindim.”

“Aslında aramamın tek sebebi bu değil,” dedi Cathy. Duraksadı. “İfademi geri çekmek istiyorum.”

“Birisi canını mı sıktı? *Metro*’daki makale sorun mu çıkardı sana? Yani eğer tehdit filan ediliyorsan...”

“Hayır, öyle bir şey değil. Sadece olanları geride bırakmak istiyorum.” İç geçirdi. “Kendimi kötü hissediyorum. Anahtarımı alan kişiyi bulmak için ne kadar çok uğraştığını biliyorum, eve birinin girdiğini söylediğimde de harika davrandın bana.”

“İnternet sitesini yöneten kişiyi bulmaya çok yaklaştık,” diye araya girdi Kelly. “İlgili kişileri suçlarken senin tanıklığına ihtiyacımız olacak.”

“Ama başka tanıklarınız da var, değil mi? Başka suçlar? Öldürülen o zavallı kızlar. Asıl önemli olan suçlar onlar, benimki değil.”

"Hepsi önemli Cathy. Buna inanmasaydık diğerlerini soruşturmazdık."

"Teşekkür ederim. Eğer işin benim tanıklığımla çözüleceğini bilseydim ifade verirdim, inan bana. Ama öyle olmayacak, değil mi?"

Kelly cevap vermedi.

"Geçen seneki bir olayda ifade veren bir arkadaşım vardı," dedi Cathy. "Saldırganın ailesi tarafından aylarca rahatsız edildi. İşlerin ona benzer biçimde kızışmasını istemiyorum. Anahtarları başka kimsede olmayan yeni bir evde yepyeni bir başlangıç yapma fırsatı var önümde. Başıma gelen korkunç bir şeydi ama bir zarar görmedim. Tek istediğim olanları unutmak."

"Birilerini tutukladığımız zaman sana haber verebilir miyim en azından? Fikrini değiştirirsen diye?"

Uzunca bir sessizlik oldu.

"Olabilir. Ama fikrimi değiştirmeyeceğim Kelly. Birini parmaklıklar ardına koymanın önemli olduğunu biliyorum ama benim hislerim de önemli, değil mi?"

Mesele başından beri kurbanlar zaten, diye düşündü Kelly öyle olmadığı yönündeki imaya kızarak. Cathy'nin bu vakadaki güvenilir tanıklardan biri olduğunu düşünmüş, yanıldığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Cathy'i tanıklığı reddetmesinin karşı taraf lehine davranış sayılabileceği, bu nedenle mahkemece hakir görülebileceği konusunda uyaracak oldu.

Derken vazgeçti. Adalet arayışı, bir kurbanı suçluymuş gibi davranmayı haklı çıkarır mıydı? Aklına birden Lexi gelmişti. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Önemli olan tek şey kurbanların hissettikleri. Haber verdiğin için sağ ol Cathy." Kelly aramayı sonlandırdı, duvara dayanıp gözlerini kapadı; duygularını kontrol altına aldığından emin olmadan da olay masasına dönmedi. Toplantı bitmiş, Cinayet Bürosu yine koşuşturmacayla uğuldamaya başlamıştı. Yan yana oturmuş Andrew Robinson ve Nick'e doğru ilerledi, yandaki bir masadan sandalye alıp onlara katıldı.

"Hâlâ parayı mı takip ediyoruz?" diye sordu Kelly, Siber Suçlar dedektifinin son görüşmelerinde söylediği şeyi hatırlayarak.

"Aynen öyle yapıyoruz. Müfettiş, Gordon Tillman ve Luke Harris'in hepsi bir PayPal hesabına yapılan kredi kartı ödemelerinin izini sürüyorum. Şöyle." Andrew yazıcıdan boş bir kâğıt alıp üç isim yazdı: RAMPELLO, TILLMAN, HARRIS. "Para bu üç kaynaktan..." İsimlerin her birinden oklar çıkardı. "Buraya gidiyor." Andrew "PayPal" sözcüğünü kutu içine aldı. "Sonra da buraya." Bir ok ve bir kutu daha; bu kez "Banka Hesabı" sözcüklerinin etrafına.

"Bu hesap da bizim saldırgana ait. Doğru mu?" dedi Nick.

"Tam üstüne bastın."

"Ayrıntılara ulaşabilir miyiz?"

"Ulaştım bile." Kelly'nin umut dolu ifadesi Andrew'un gözünden kaçmamıştı. "Mai Suo Li adında birinin öğrenci hesabı bu. Açılışında kullanılan kimlik belgelerinin kopyalarını aldım, hepsi temiz. Pasaport kontrolü, Mai Suo Li'nin bu sene temmuz ayının sonunda İngiltere'den ayrılıp Çin'e gittiğini ve bir daha dönmediğini doğruluyor."

"Siteyi Çin'den yönetiyor olabilir mi?"

"Bu mümkün ama şimdiden söyleyeyim, Çinli yetkililerle bu işte hiçbir yere varamayız."

Tüm bunlar Kelly'nin başını ağrıtıyordu.

"Bu arada saldırganın PayPal'den banka hesabına para aktarımını bir Samsung cihaz kullanarak yaptığını söyleyebilirim. Telefon mu, tablet mi, yoksa dizüstü bilgisayar mı bilemiyorum ama taşınabilir bir şey olma ihtimali çok yüksek."

"Nereden biliyorsun?" dedi Kelly.

"Telefonun her açıldığında Wi-Fi ya da Bluetooth taraması yaparken sinyaller gönderir. Eğer bir ev bilgisayarı olsaydı sabit bir konumu olması gerekirdi ama eldeki sonuçlar tespit edilmek için çaba sarf edildiğini gösteriyor." Andrew, Nick'e bir kâğıt uzattı. Nick sandalyesinin yerini Kelly'nin de kâğıdı görebileceği şekilde değiştirdi. "Wi-Fi sürekli açık olsaydı daha yüzlerce konum olması beklenirdi ama gördüğünüz gibi az sayıda konum var ve birbirlerinden uzaktalar. Bu da cihazın sadece özel amaçlar için açıldığını düşündürüyor; bu amacın da PayPal'den hesaba

para aktarmak olduğu kesin gibi. Bana kalırsa gizli bir telefon bu, kendi telefonu değil.”

Kâğıtta bir konum listesi vardı. En üsttekinin altı çiziliydi.
Espress Oh!

“Bu nedir?”

“Leicester Meydanı yakınlarındaki bir kafe. Adamımızın gizli telefonunu kullanmak için tercih ettiği konum. Geçen ay içerisinde üç defa PayPal’dan hesabına para aktarmak için onların Wi-Fi ağını kullanmış. Aşağıda tarih ve saatleri görebilirsiniz.”

“İyi iş çıkarmışsın,” dedi Nick.

“Korkarım ki bundan sonra iş eski usul polis yöntemlerine kaldı.” Andrew kendinden memnun görünüyordu, öyle olmakta da haklıydı. Kelly ile müfettişin ayakları yere daha sağlam basıyordu artık. Leicester Meydanı gibi kalabalık bir yerdeki kafenin güvenlik kamerası olacaktı mutlaka, hatta belli bir günde gelmiş belli bir müşteriye tanıyacak dikkatli çalışanları da olabilirdi. Kamera görüntülerinden düzgün bir kare elde edebilirlerse böylesine ciddi bir vakayı ulusal çapta yayınlama fırsatı bulabilirlerdi.

“Efendim!” Odanın öteki ucundan sesleniyorlardı. “Acil müdahale ekibi Crystal Palace’a doğru yola çıktı. Zoe Walker’ın alarmı devreye girmiş.”

Nick ceketini almıştı bile. Kelly’e baktı. “Gidelim.”

28

“Beni sen düşürdün!” dedi Isaac başını kaldırıp Megan’a bakarak. Bir elini yere dayayıp doğruldu. Kargaşayı seyretmek için toplanan küçük kalabalık dağılmaya başlamıştı.

“Evet,” dedi Megan. Eğilip yola saçılmış bozuklukları toplamaya başladı. Ben de sırf olanlar karşısında hem utanmış hem de eğleniyor gibi görünen Isaac’e bakmaktan kendimi almak için Megan’a yardım ettim. “Onu kovalıyordun,” diye ekledi Megan, başka çaresi olmadığını ima edercesine omuz silkerek.

“Ona yetişmeye çalışıyordum,” dedi Isaac. “İkisi farklı şeyler.” Ayağa kalktı.

“Megan, bu benim kızımın...” Isaac’i nasıl tanıtacağımı bilemeyerek sustum. “Birbirimizi tanıyoruz,” diye tamamladım sözümü.

“Evet.”

Megan mahcup olmuşa benzemiyordu. Belki de onun gözünde Isaac ile birbirimizi tanımamız hiçbir anlam ifade etmiyordu. Isaac yine de beni kovalıyor olabilirdi.

Yine de beni kovalıyor olabilirdi.

Bu düşünceyi saçma bularak kafama yerleşmesine fırsat vermeden savuşturdum. Tabii ki beni takip etmemiştii.

Isaac’e döndüm. “Neden buradasın?”

“Ben buranın,” dedi, “özgür bir ülke olduğunu sanıyordum.” Bunu gülerek söylese de kızgınlığını sezmiştim. Bu da yüzü-

me yansımış olacak ki Isaac ciddiyetini takınmaya karar verdi. "Katie'yi görmeye gidiyorum."

"Neden koşuyordun?" Megan'ın varlığından cesaret almıştım. Yanımızdan uzaklaşmıştı ama gitarını gevşekçe tutmuş, yaptığım sorgulamayı ilgiyle seyrediyordu.

"Çünkü *sen* koşuyordun," dedi Isaac. Bu o kadar mantıklıydı ki artık ne hissedeceğimi bilemiyordum. Uzaktan polis sirenlerini duydum. "*Gazette*'deki ilanlar yüzünden gergin olduğumu biliyordum, sonra Katie bana internet sitesinden söz etti. Koştuğunu görünce birilerinin seni korkuttuğunu sandım."

"Evet, sen korkuttun!" Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ve yaşadığım adrenalin patlamasından ötürü sersemlemiş hissediyordum. Siren sesleri yükseldi. Isaac, *ne desem olmayacak*, der gibi ellerini havaya kaldırıncı daha da öfkelen dim. Kimdi bu adam? Sirenler kulaklarımı patlatacak gibiydi. Anerley Yolu'na bakınca bir polis arabasının çakar lambasıyla bize doğru yaklaştığını gördüm. Araç on metre kadar ötemizde durdu; siren, çığlığının orta yerinde sustu.

Isaac kaçacak mıydı? Merakla beklerken kaçmasını umduğumu fark ettim. Sona ermesini istiyordum; ilanların, internet sitesinin, korkumun. Ancak Isaac ellerini ceplerine soktu ve son derece anlaşıl maz bir şey yapmışım gibi başını iki yana sallayarak bana baktı. Polis memurlarına doğru yürüdü.

"Hanımefendi birazcık korktu," diye açıkladı. Bense öylesine öfke doluydum ki konuşamıyordum bile. Kontrol kendisindeymiş gibi konuşmaya nasıl cüret edebiliyordu? Az önce yaşanan şeyi *birazcık korktu* diyerek geçiştirmeye nasıl cüret edebiliyordu?

"Adınız nedir bayım?" Polis memuru bir defter çıkardı, bu sırada iş arkadaşı, bir kadındı, yanıma yaklaştı.

"Beni kovalıyordu," dedim kadına. Sırf bunu dile getirmek bile doğru olduğuna inanmama yetti. Kadına ilanlardan bahsetmeye başladım ama zaten biliyordu. "Cannon Caddesi'nde beni takip etmeye başladı, Crystal Palace'a geldiğimizde de peşimden koşmaya başladı." Önce o mu koşmuştu, yoksa ben mi? Fark eder miydi? Polis memuru kadın notlar aldı ama ayrıntılarla pek ilgilenmiyormuş gibiydi.

Polis aracının arkasına bir araba yanaştı, direksiyon başında Komiser Rampello'yu gördüm. Memur Swift de yanındaydı. Onu az önce olanlar konusunda ikna etmek zorunda kalmayacağımı bildiğim için biraz rahatladım. Komiser Rampello polis memuru kadınla konuştu ve kadın defterini kaldırıp ortağının yanına gitti.

"İyi misin?" diye sordu Kelly.

"İyiyim. Isaac'ın aklımı almasını saymazsak."

"Onu tanıyor musun?"

"Adı Isaac Gunn, kızımın erkek arkadaşı. Kızım şu anda bir tiyatro grubunda oynuyor, Isaac de yönetmeni. Yolculuk bilgilerimi internet sitesinden indirmiş olmalı." İkisinin birbirlerine baktıklarını gördüm ve ne diyeceklerini anında anladım.

"İnternet sitesi kullanıcılarına yabancıları takip etmenin yollarını sunuyor," dedi Memur Swift. "Tanıdığın biri bunun için sitye neden kullansın ki?"

Komiser Rampello saatine baktı. "Daha öğlen bile olmadı. Yolculuk bilgilerinizde işten saat beş buçukta çıktığınız yazıyor."

"Patronum beni eve yolladı. Suç mu bu?"

Üslubum karşısında olması gerekenden daha sabırlıydı. "Elbette değil. Ama Isaac Gunn yolculuk bilgilerinizi indirmiş ve onları sizi takip etmek için kullanmış olsaydı, bugün amacına ulaşamazdı, öyle değil mi? Plana uymadınız bugün."

Sustum. Cannon Caddesi'nde duyduğum ayak seslerini düşündüm. District hattında bir an için gördüğüm pardösüyü düşündüm. O gördüğüm Isaac mıydı? Yoksa başka biri miydi? Takip edildiğim hissi, kuruntu olabilir miydi?

"Hiç değilse sorgulamalısınız onu. Neden beni takip ettiğini öğrenin, neden beni ilk gördüğünde seslenmediğini."

"Dinleyin," dedi Komiser Rampello nazikçe. "Gunn'ı gönüllü ifade için alırsınız. İnternet sitesiyle bir ilgisi olup olmadığını öğrenirsiniz."

"Bana da haber verir misiniz?"

"En kısa zamanda."

Yolun karşısında Isaac'ın polis aracına bindiğini gördüm.

"Seni eve bırakalım mı?" dedi Memur Swift.

"Yürürüm, teşekkür ederim."

Komiser Rampello ve Memur Swift arabaya binip giderken Megan tekrar yanımda belirdi. Polis geldiği anda onun ortadan kaybolduğunu ancak o zaman fark ettim. "Eee, iyi misin bari?"

"İyiym. Beni kolladığın için teşekkürler."

"Her gün beni kolladığın için sana da teşekkürler," diye karşılık verdi gülümseyerek.

Megan bir Bob Marley şarkısı çalmaya başlarken gitar kılıfına bir bozukluk attım.

Akşamüstü hava ayazdı. Günlerdir kar bekleniyordu ve sanırım bu gece yağacaktı. Tepemde ağır, beyaz bulutlar asılıydı ve yol, erkenden tutan buzla parlıyordu. İşten eve dönüş yolculuğumu zihnimde yeniden canlandırıp birinin beni takip ettiğini anladığım anı tespit etmeye çalıştım; koşturaya başladığım anı. Hatırlamaya çalışmak, canımı sıkan asıl şeyden uzaklaşmamı sağlıyordu. Kelly'ye ne diyecektim şimdi? Erkek arkadaşının beni sinsice takip ettiğini mi? Eve yaklaştıkça kendimle ilgili şüphelerim artıyordu.

Kapıyı açınca mutfaktaki radyonun sesini duydum. Eşlik eden Simon'ın ahenksiz sesi, sözleri bildiği yerlerde yükselip bilmediği yerlerde kesiliyordu. Onun şarkı söylediğini uzun zamandır duymamıştım.

Giriş kapısı arkamdan çarpınca Simon sustu.

"Buradayım!" diye seslendi hiç gerek olmasa da. Yanına gidince mutfak masasını öğle yemeği için kurduğunu gördüm. "Sıcak bir şeyler hoşuna gider diye düşündüm," dedi. Ocakta fokurdayan bir tencere vardı; karidesli risotto, kuşkonmaz ve limon. Mis gibi kokuyordu.

"Erken geleceğimi nereden bildin?"

"İşyerini aradım, patronun seni eve yolladığını söyledi."

Her adımımı izleyen birileri olmadan yaşamayı ne kadar çok istediğimi düşündüm ve aynı anda kendimi nankör biri gibi hissettim. Polis, Graham, Simon; hepsi beni güvende tutmak istiyorlardı sadece.

"Beni kovacağını sandım."

"Denesin de görelim. Haksız işten çıkarma davası açar, 'ev göstermeye' gidemeden gününü gösteririz ona." Kendi şakasına sıırttı.

“Çok neşelisin. İş görüşmesi iyi mi geçti acaba?”

“Daha metro istasyonuna varmadan aradılar. Yarın ikinci görüşme için çağırdılar beni.”

“Harika! Sen beğendin mi onları? İş iyi gibi mi?” Oturdum ve Simon masaya buharı tüten iki kâse risotto koydu. Yüksek adrenalinin ardından gelen o ani açlık hissi vardı üzerimde ama ilk lokmam taş gibi mideme oturdu. Katie’ye söylemek zorundaydım. Isaac’i bekleyecek, nerede olduğunu merak edecekti. Belki de endişelenecekti.”

“Yaş ortalaması on iki falan herhalde,” diyordu Simon, “tiraj sadece sekiz bin ve işi gözüm kapalı yapabilirim.” Katie’yi sormak için ağzımı açtım ama Simon beni yanlış anlayıp araya girdi. “Ama dün dediğin gibi iş iştir. Hem çalışma saatleri *Telegraph*’takinde iyi olacaktır. Hafta sonu çalışmak yok, haber masası için mesaiye kalmak yok. Bu da bana kitabım üzerinde çalışma fırsatı verecek.”

“Bu müthiş bir haber. Bir şeyler çıkacağını biliyordum zaten.” Bir süre sessizce yemeğimizi yedik. “Katie nerede?” dedim o anda aklıma gelmiş gibi.

“Odasındadır herhalde.” Bana baktı. “Bir terslik mi var?”

İşte o anda Simon’a söylememeye karar verdim.

Evde kalıp benimle ilgilenmesi gerektiğini düşünmeden yarınki görüşmeye odaklanması daha iyi olacaktı. Katie’nin potansiyel bir tacizciyle ilişkisi olduğunu düşünüp kaygılanmasına gerek yoktu. Kafamın içindeki ısrarcı sesi duymazdan geldim; ona anlatmak istemediğimi, çünkü haklı olup olmadığımı benim bile bilemediğimi söyleyen sesi.

Merdivendeki tıkırtıları, sonra da Katie’nin olduğu şüphe götürmeyen ayakkabıların mutfığa doğru yaklaşan sesini duydum. Katie telefonuna bakarak içeri girdi. “Selam anne. Erken gelmişsin.”

Bir ona, bir Simon’a baktım; yaklaşan bir arabanın önünde kalmış tavşan gibi ne yana kaçacağımı bilemiyordum. Katie su ısıtıcısının düğmesine bastı; kaşlarını çatarak telefonuna baktı.

“Her şey yolunda mı canım?”

Simon merakla bana döndü ama bir şey söylemedi. Sesimdeki kaygı tınısını duyabildiyse de bunu son günlerde yaşananlara

yoracaktı. Graham'ın bana izin vermesine neden olan "strese" yoracaktı.

"Isaac gelecekti ama mesaj atmış, bir işi çıktığını söylüyor," dedi Katie. Üzölmüşten çok şaşırılmış gibiydi ve bunun hayal kırıklığına uğratılmaya alışık olmamasından kaynaklandığını biliyordum. Bunu ona yaşatan kişi olduğum için de kendimden nefret ediyordum.

Polisin Isaac'ın telefonuna derhal el koyacağını düşünmüştüm. Polis arabasındaki, gözaltı odasındaki konuşmaları hayal ettim.

Kız arkadaşşıma mesaj yollamam gerek.

Bir tek kısa mesaj. Sonra telefonu ver.

Belki hiç de böyle bir ortam yoktu. Belki de gayet iyi anlaşıyorlardı: Isaac kadın memuru büyölüyor, ortağı erkek memurla ise ahabap oluyordu.

Olanları kız arkadaşşıma haber vermeliyim, gerçekten, yoksa meraklanır. Annesini gördünüz, kadın kendinde değil...

"Ne işi çıktığını söylemiş mi?" diye sordum Katie'ye.

"Yok. Gösteriyle ilgili bir şey olsa gerek. Sürekli çalışıyor, kendi işinin patronu olunca öyle gerekiyor herhalde. Umarım her şey yolundadır, yedi saat sonra perde açılacak!" Bir kutu hazır erişte alıp yukarı çıktı, bense çatalımı kâsemin kenarına bıraktım. Bu gece açılış gecesiydi. Bunu nasıl unutmuştum? Isaac hâlâ polis merkezindeyse ne olacaktı?

"Aç değil misin?" dedi Simon.

"Üzgünüm."

Kendimi nasıl çözeceğimi hiç bilmediğim bir karışıklığın içine atmıştım. Günün geri kalanını evde dolanıp Katie'ye içmek istemediğı çaylar ikram ederek, bana Isaac'ın bir polis arabasıyla götüröldüğünü bildiğini söyleyeceğı anı tetikte bekleyerek geçirdim.

Gönüllü ifade, diye hatırlattım kendime. Isaac tutuklanmamıştı.

Fakat aradaki farkın Isaac için pek bir şey ifade etmeyeceğini biliyordum. Ya da Katie için. Saat beşte Matt onu tiyatroya götürmek için geldi.

"Eşyalarını alıyor," dedim. Matt basamakta dikiliyordu, açık kapıdan içeriye giren soğuğu hissedebiliyordum. "Seni içeri davet ederdim ama... biliyorsun, tuhaf durumlar."

"Ben arabada bekliyorum."

Katie merdivenleri koşarak inerken bir yandan da kabanını giydi. Beni öptü.

"Şeytanın bacağı kır canım. Öyle denir, değil mi?"

"Teşekkürler anne."

Matt arabayı çalıştırırken telefonum çaldı. Ekranda Memur Swift'in numarası yanıp sönüyordu. Telefonu aldım ve merdivende Justin'e çarpınca alelacele, "Pardon," deyip yukarı çıktım. Simon'ın ofisine girdim, kapıyı kapadım.

Kelly Swift hal hatır sormaya yeltenmedi. "Onu saldı."

"Ne söyledi?"

"Sana söylediklerini. Seni metroda görmüş, gergin görüldüğünü düşünmüş. Etrafına bakıp durduğunu söyledi; ürkek bir halin varmış."

"Peşimden geldiğini kabul etti mi?"

"Kızınla görüşeceğini, doğal olarak seninle aynı yöne gittiğini söyledi. Sen koşmaya başlayınca meraklanmış, bu yüzden sana yetişmek için koşmuş."

"Neden gelip benimle konuşmamış?" diye sordum. "Beni metroda gördüğü zaman? O sırada bana yetişebilirdi."

Memur Swift duraksadı. "Ondan hoşlanmadığını sanıyor anlaşılan." Simon'ın bilgisayar ekranındaki yapışkanlı not kâğıdı kalkmıştı, başparmağımla kenarlarına bastırdım. "Isaac'in telefonunu ve bilgisayarını aldık Zoe, onları bize verirken gayet rahat ve ilk bakışta onun eşini bul ile bağlantılı olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadık. Siber Suçlar önümüzdeki saatlerde daha detaylı inceleyecek, herhangi bir şey çıkarsa sana mutlaka haber vereceğim." Kelly yine duraksadı, konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. "Zoe, onun internet sitesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Ah, Tanrım, ne yaptım ben?" Her şeyi mahvettiğim gerçeğini kafamdan atmama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi sımsıkı kapadım. "Kızım bu yaptığımı asla affetmeyecek."

“Isaac bu yanlışlık konusunda son derece anlayışlıydı,” dedi Memur Swift. “Senin büyük baskı altında olduğunu biliyor. Durumun aranızda kalmasından memnun olacağı izlenimini edindim ben.”

“Katie’ye söylemeyecek mi yani? Bunu neden yapsın ki?”

Memur Swift derin bir nefes verdi ve sesinde bıkkınlık sezdim. “Belki de o iyi adamlardan biridir Zoe.”

Ertesi gün uyandığımda ev sessizdi. Yatak odamız alışılmadık biçimde aydınlıktı. Perdeyi açınca beklenen karın geldiğini gördüm. Yollar temizlenmişti; çakıllar ve trafik, geceki yağışın etkilerini çabucak silmişti ama kaldırım ve bahçeler, çatılar ve park halindeki araçlar beş santimetrelik yumuşak, beyaz karla kaplıydı. Yeni kar taneleri camın önünde uçuşup kapı girişindeki ayak izlerini örtüyordu.

Simon’ı dudaklarından öptüm. Dışarı çıkıp oynamak isteyen bir çocuk gibi, “Kar yağıyor!” diye fısıldadım. Simon gözlerini açmadan gülümsedi ve beni tekrar yatağa çekti.

İkinci defa uyandığımda kar durmuştu. Justin’in kafede yine uzun bir vardiyası vardı, Katie ise açılış gecesinin yorgunluğunu atmak için uyuyordu. Su ısıtıcısının yanına benim için bir not bırakmıştı.

Salon tamamen doluydu! Isaac şimdiye kadarki en müthiş seyirci olduğunu söyledi! Öpüyorum.

Isaac ona söylememişti. Derin bir oh çektim.

Onunla konuşmalıydım. Özür dilemeliydim. Ama bugün olmazdı.

“Görüşmen saat kaçta?” diye sordum Simon’a.

“İkiye kadar boşum ama sabahtan gidip eski sayılardan birkaçını alayım, öğle yemeğinde biraz inceleyeyim diyorum. Senin için sorun olmaz, değil mi? İdare eder misin?”

“Beni merak etme. Katie evde. Ben de ortalığı toplanım halinde.” Ev darmadağın haldeydi. Daha iki hafta önce etrafında toplandığımız yemek masası her zamanki karışık haline geri dönmüştü. Dün gece Graham’in bana verdiği fatura ve fişleri or-

taya dökmüştüm ama etrafı toparlamadan onun muhasebe işlerine başlayamazdım.

Simon giderken beni öptü, ben de ona bol şans diledim. Ön kapının kilidini açarken ısıklık çaldığını duydum ve kendi kendime gülümsedim.

Katie saat on bir gibi uykusundan uyandı. Gözlerinin altındaki torbalara ve tam silmediği kaleme rağmen ıslık ıslık görünüyordu.

“İnanılmazdı anne.” Ona uzattığım çayı aldı ve peşimden yemek odasına geldi. Bir sandalye çekip oturdu, dizlerini göğsüne doğru çekti. Ayaklarında kocaman, pofuduk ev ayakkabıları vardı. “Bir tek sufleye bile ihtiyaç duymadım ve sonunda biri ayakta alkışladı! Isaac’ın tanıdığı biriydi galiba ama olsun.”

“Bu durumda eline biraz para geçer, değil mi?”

“Geçecek. Tiyatro kirasını ve gişe bedellerini filan ödememiz gerekiyor önce.” Bir şey söylemedim. Isaac kendi payını peşinen almış mıydı acaba? Katie birden bana döndü.

“Sen neden işte değilsin?”

“Hastalık izindeyim.”

“Anne, neden söylemedin? O zaman bunlarla uğraşmaman lazım. Bırak, ver bana.” Ayağa fırlayıp dosya tomarlarını benden aldı, etrafa bakındı ve sonunda onları masadaki eski yerlerine bıraktı. Fişlerden biri masadan havalanıp yere indi.

“Öyle bir hastalık değil. Graham bana biraz kafa izni verdi. Polis şu internet sitesi saçmalığını çözünceye kadar.” Bu meseleyi saçmalık diyerek geçiştirmek hoşuma gitmişti. Melissa bunun “güçlendirici” bir söyleyiş olduğunu söylerdi. Masanın altına düşen fişi almak için eğildim.

Diyet Kola £2.95

Muhasebe dosyalarının arasından mı çıkmıştı, yoksa masanın üstüne attığımız fişlerden biri miydi, bilmiyordum.

Fiş, *Espress Oh!* adında bir yere aitti. Bir kafe için berbat bir isim olduğunu düşündüm. Fazla zorlamaydı; insanı karşı taraf adına utandıran şu ucuz kelime oyunlarından biriydi. “Saç Saça Baş Başa” kuaför salonu ya da E16 yolu üzerindeki salata dükkânı

“YE-şillik” gibi. Fişin arkasını çevirince tanımadığım bir elyazısıyla yazılmış “0364” rakamlarını gördüm. PIN kodu muydu acaba?

Fişi bir kenara koydum. “Sen bunları bırak canım,” dedim Katie’ye. Hâlâ yardımsever bir gayretle kâğıtları oradan oraya koyuyordu ama pek faydası olmuyordu. “Kendim yaparsam daha kolay olur. Böylece karışıklık olmaz.” Açılış gecesiyle ilgili anlatıklarını; *Time Out*’un dört yıldızlı yorumunu, seyirciyi ikinci kez selamlamaya çıktıklarında nasıl heyecanlandığını dinlerken bir yandan da yemek masasının üzerindeki kâğıtları toparlayıp ayırdım ve yeniden düzenledim. Bunu yapmak sakinleşmemi sağladı. Sırf evi toparlamak bile hayatımı biraz olsun kontrol edebildiğimi hissettirdi adeta.

Graham’dan bana izin vermesini istememiştim ama emriva-ki yaptığı için minnettardım ona. En azından polis bu işi çözmek için çalışırken ben evimde kalabilecektim. Dedektiflik yapmayı bırakmışım. Riski onlar alacak, bense burada, güvende olacaktım.

29

Espress Oh! camındaki tabelada yazan “Londra’nın en iyi kahvesi” iddiasını inandırıcılıktan uzaklaştıran sevimsiz bir görünüşe sahipti. Kapı biraz takıldı, sonra öyle bir kuvvetle açıldı ki Kelly içeri girerken az kalsın düşecekti.

Kelly, Nick’e duvardaki *Kameraya gülümseyin!* yazısını gösterdi ve bir zafer ifadesiyle, “Güvenlik kamerası,” dedi. Kafenin içi ilk bakışta tahmin edilenden çok daha büyüktü. Etraftaki tabelalar müşterilere üst katta başka masalar da olduğunu bildiriyordu ve spiral bir merdiven, Kelly’nin sürekli gidip gelen insanlardan anladığı kadarıyla tuvaletlere iniyordu. Ortam epey gürültülüydü; konuşmalar, tezgâhın arkasındaki gümüş rengi, dev kahve makinesinin uğultusuyla yarışıyordu.

“Müdürle görüşebilir miyiz lütfen?”

“Şanslısınız?” Kasadaki kız Avustralyalıydı ve aksanı, her söylediğini bir soru cümlesine çeviriyordu. “Şikâyetle bulunmak istiyorsanız bunun için bir formumuz var, ha?”

“Bugün buradan kim sorumlu?” dedi Kelly kimliğini açıp rozetini göstererek.

Kız pek ürkmüşe benzemiyordu. Ağır ağır, telaşsızca etrafa bakındı. Kafede iki barışta daha vardı; biri masaları siliyor, öteki kahve fincanlarını sanayi tipi bir bulaşık makinesine yerleştiriyordu. Bunu öyle büyük bir hız ve şiddetle yapıyordu ki Kelly fincanların kırılmamasına hayret etti. “Ben sorumluyum herhalde?”

Adım Dana." Ellerini önlüğüne kuruladı. "Jase, kasaya sen bakar mısın biraz? İsterseniz yukarı çıkalım."

Kafenin birinci katı deri kanepelerle doluydu; rahat görünüşlerine rağmen insanın uzun süre oturmak istemeyeceği kadar sert ve parlaktılar. Dana merakla bir Nick'e, bir Kelly'ye baktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kafede Wi-Fi var mı?" diye sordu Nick.

"Elbette. Şifresini ister misiniz?"

"Şu anda değil, teşekkürler. Müşterilerinizin kullanımına açık mı?"

Dana başını evet anlamında salladı. "Aslında şifreyi arada bir değiştirmemiz gerekiyor ama ben geldiğimden beri aynı, devamlı müşteriler öyle istiyor. Sürekli şifre sormak sıkıntı oluyor onlara, hem çalışanlara da daha çok iş çıkıyor, anlatabiliyor muyum?"

"Ağınıza birkaç defa giriş yapmış birini bulmamız gerekiyor," dedi Kelly. "Son derece ciddi bir suçla ilgili olarak aranıyor bu kişi."

Dana'nın gözleri büyüdü. "Endişelenmeli miyiz yani?"

"Sizler için herhangi bir tehlike olduğunu sanmıyorum ama bu kişilerin izini olabildiğince çabuk bulmamız hayati önem taşıyor. İçeri girerken güvenlik kameranız olduğunu gördüm, mümkünse görüntülere bakabilir miyiz?"

"Tabii ki. Müdürün odasında, bu taraftan." Dana'nın peşi sıra odanın diğer tarafındaki bir kapıya gittiler. Dana kapının çerçevesine monte edilmiş bir tuş takımına hızla numaralar girdi. Onları kilerden biraz daha büyük bir odaya buyur etti. İçeride bir masa, üzerinde ise bir bilgisayar, tozlu bir yazıcı, fatura ve teslimat fişleriyle dolu bir evrak dosyası vardı. Bilgisayarın üzerindeki rafta siyah beyaz bir ekran, güvenlik kamerasının titrek görüntülerini yansıtıyordu. Kelly aşağıda gördükleri tezgâhı ve ışılı kahve makinesini tanıdı.

"Kaç tane kameranız var?" diye sordu Kelly. "Diğer açılara da bir göz atabilir miyiz?"

"Sadece bu var, bilirsiniz?" dedi Dana.

İzlerken Kelly, Dana'nın yerini devrettiği delikanlı Jase'in siyah bir tepsie buharı tüten bir latte koyduğunu gördü. Tam Jase'in müşterisi yandan bir anlığına görünecekken ikisi de dön-

düler. "Tek kamera kasaya mı bakıyor?" dedi Kelly durumu netleştirmek için.

Dana mahcup görünüyordu. "Kafenin sahibi hepimizin para aşırıldığını düşünüyor. Zincirin tamamında durum aynı. Geçen sene rahatsız olunca kamerayı ön kapıya çevirmiştik. Patron kúp-lere bindi. Biz de vazgeçtik artık. Başımıza iş almayalım, değil mi?"

Nick ile Kelly asık yüzlerle birbirlerine baktılar.

"Geçen ayki görüntülerin tamamına el koymak durumunda-yım," dedi Kelly. Komiser'e döndü. "Gözetim?" Nick başını sallayarak onayladı.

"Çok ciddi bir saldırı olayını soruşturuyoruz," dedi Nick, Dana'ya. "Birkaç haftalığına ek kameralar yerleştirmemiz gerekebilir. Bunu yaptığımız takdirde müşterilerinizin durumu bilmemeleri gerekecek, yani..." Dana'ya ciddi bir ifadeyle baktı. "Personelden ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Dana dehşete kapılmış görünüyordu. "Kimseye söylemem."

"Teşekkür ederiz, gerçekten çok yardımcı oldunuz," dedi Kelly ama yüreği eziliyordu. Ne zaman internet sitesini yöneten kişiyle ilgili sağlam bir ipucu bulsalar boşa çıkıyordu. Saldırganın müşterilerden aldığı parayı transfer etmek için Wi-Fi bağlantısını kullandığı zamanların kamera görüntülerine bakabilirlerdi belki ama kadrajın yüzde doksanını personel ve kasa işgal ederken kimlik tespiti yapabilme ihtimalleri çok düşüktü.

Kafeden çıkarken Kelly'nin cep telefonu çaldı. "Zoe Walker'dan," dedi Kelly mesajı okurken. "Bir süreliğine evden çalışacakmış. İşyeri telefonuna cevap veremeyeceğini bildirmek istemiş."

Nick, Kelly'ye ikaz niteliğinde bir bakış attı. "Eğer sorarsa önemli bir gelişme yok, tamam mı?"

Kelly derin bir nefes aldı ve soruyu sakince cevaplamaya çalıştı. "Zoe'ye siteye nasıl erişebileceğini anlattım, çünkü kendi yolculuk bilgilerini görmeye hakkı olduğunu düşündüm."

Nick hızlı adımlarla arabaya yürüdü, arkasını döndü ve giderayak lafı yapıştırdı. "Çok fazla düşünüyorsun Memur Swift."

*

Balfour Caddesi'ne geri dönünce Kelly kafenin güvenlik kamerası görüntülerinin bulunduğu sürücüyü delil inceleme memuruna götürdü. Tony Broadstairs, Suç Araştırma ve Cinayet Araştırma'da yirmi beş yıldan uzun süre dedektiflik yapmıştı ve Kelly'ye ne sorduğu ne de ihtiyaç duyduğu öğütler vermeye bayılıyordu. Bu defa da delil zincirinin önemini vurgulamayı görev edinmişti kendine.

"Bu delili bana teslim ettiğine dair imza vermen gerekiyor," dedi kalemini delil künyesinin üzerinde döndürüp ilgili bölümü göstererek. "Ben de teslim aldığıma dair imza atacağım."

Son dokuz yıldır delil alıp veren Kelly başını sallayarak, "Anladım," dedi. "Teşekkürler."

"Bu imzalardan biri bile eksik olursa mahkemeye çıkınca davana güle güle demek zorunda kalabilirsin çünkü. Dünyanın en suçlu adamını yakalasan bile savunma, prosedürdeki bir yanlışlığın kokusunu aldığı anda dava fırından erken alınmış bir sufle gibi sönüp gider."

"Kelly."

Kelly arkasını dönünce Başkomiser Digby'nin üzerinden çıkarmadığı pardösüsüyle onlara doğru yaklaştığını gördü.

"Geldiğinizi bilmiyordum efendim," dedi Tony. "Biriktirdiğiniz dünya kadar izni kullanmaya devam ediyorsunuz sanıyordum. Bugün golf oynayasınız yok muydu?"

"Kendi isteğimle gelmedim Tony, emin olabilirsin." Kelly'ye gülümsemeden baktı. "Ofisime gel, hemen." Komiser'e seslendi. "Nick, sen de."

Kelly'nin delil teslimatı konulu dersi daha fazla dinlemek zorunda kalmadığı için duyduğu rahatlama, Başkomiser'in yüzündeki ifadeyi görünce çabucak kayboldu. Başkomiser'in ardı sıra koşturarak ortak çalışma alanından ofise ilerledi. Başkomiser odanın kapısını açtı ve Kelly'ye oturmasını söyledi. İçini korku saran Kelly denileni yaptı. Başkomiser'in onu böyle teklifsizce odasına çekmesine ve bunun için izin gününde gelmesine başka bir açıklama bulmaya çalıştı ama dönüp dolaşıp aynı yere geldi.

Durham.

Bu kez gerçekten işleri berbat etmişti.

“Senin için risk aldım Kelly.” Diggers oturmamıştı, küçük odanın bir ucundan diğerine gidip geliyor, Kelly’yi ona bakmakla kürsüdeki bir sanık gibi önüne bakmak arasında kararsız bırakıyordu. “Bu görevlendirmeyi kabul ettim, çünkü sana inanmıştım, sana güvenebileceğime ikna etmiştin beni. Seni savundum ben Kelly!”

Kelly’nin midesi korku ve utançla sancıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Geçen sefer işini kaybetmekten kılpayı kurtulmuştu. Üzerine atladığı şüpheli, Diggers onu mümkün olduğunca az dikkat çekmesi gerektiğine ikna ettiği için dava açmaktan vazgeçmişti. Disiplin soruşturması bile Diggers’ın amiriyle yaptığı bir başka sessiz sohbet sayesinde Kelly’nin lehine sonuçlanmıştı. *Ailevi geçmişe bağlı hafifletici nedenlerle*, diyordu rapor. Ancak Kelly bunun sadece bir kere oynayabileceği bir kart olduğunu gayet iyi biliyordu.

“Dün gece bir telefon aldım.” Başkomiser nihayet oturmuş, koyu renkli meşe masada iyice öne eğilmişti. “Durham Polis Teşkilatı’ndan bir komiser yardımcısı, geçmişteki tecavüz olaylarını araştırdığımız bilgisini almış. Yardım edebilecekleri başka bir şey var mı diye sormak istemiş.”

Kelly, Başkomiser’in gözlerine bakamıyordu. Solundaki Nick’in bakışlarını üzerinde hissediyordu.

“Tabii bu benim için çok büyük sürpriz oldu. Emeklilik için gün sayıyor olabilirim Kelly ama ofiste ne tür işlerle uğraşıldığından yine de haberdar olduğumu sanıyordum. Ve bu işlerden hiçbirinin...” Yavaş yavaş konuşmaya başladı, kelimeler arasında durup her birini daha da vurgulayarak, “Durham Üniversitesi ile bir ilgisi yok. Mümkünse bana ne halt ettiğini açıklar mısın?” dedi.

Kelly başını yavaşça kaldırdı. Diggers’ın gözünü kör eden öfke sönmüş gibiydi, başta olduğundan daha az ürkütücü görünüyordu şimdi. Buna rağmen Kelly’nin sesi titriyordu, güçlükle yutkunup kendini toparlamaya çabaladı.

“Kız kardeşimin başına gelen olayla ilgili herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istemişim.”

Diggers başını iki yana salladı. “Bu yaptığının ciddi bir disiplin suçu oluşturduğunu söylememe gerek yoktur herhalde. Kişi-

sel Verilerin Korunması Kanunu'nu ihlal etmenin yasal sonuçlarının ötesinde, bir polis memuru olarak görevini kişisel çıkarlar için suistimal etmek, işten atılma gerekçesi olabilecek bir suç."

"Biliyorum efendim."

"O zaman ne halt etmeye..." Diggers ellerini iki yana açtı, hiç anlayamadığı yüzünden okunuyordu. Sözüne devam ettiğinde sesi daha yumuşaktı. "Kız kardeşinin başına gelen olayla ilgili bir gelişme *var mıymış* bari?"

"Sayılır. Ama benim beklediğim türden bir şey değil efendim." Kelly boğazındaki koca düğümün çözülmesini dileyerek yeniden yutkundu. "Kardeşim... soruşturmadan desteğini çekmiş. Gelişmelerle ilgili bilgi almak istemediğini kesin olarak bildirmiş, üstelik saldırganın yakalanıp yakalanmadığını bilmek de istemiyormuş."

"Sen bunu yeni öğrendin herhalde?"

Kelly başını evet anlamında salladı.

Uzun bir sessizliğin ardından Diggers yeniden konuşmaya başladı.

"Cevabı zaten biliyorum sanırım ama yine de sormalıyım: Başka bir birimden böyle bir şey talep etmenin profesyonel bir nedeni var mı?"

"Bunu ondan ben istedim," dedi Nick. Kelly hayretini gizlemeye çalışarak dönüp ona baktı.

"Kelly'den kız kardeşinin başına gelen eski bir tecavüz olayı hakkında Durham ile irtibat kurmasını mı istedin?"

"Evet."

Diggers, gözlerini Nick'e dikti. Kelly onun gözlerine bakınca bu haberin onu eğlendirdiğini düşündü ama Diggers'ın dudaklarında sert bir ifade vardı. Kelly yanlış gördüğüne karar verdi. "Nedenini açıklaman mümkün mü?"

"FURNISS Operasyonu'nun beklenenden daha geniş çaplı olacağını anladık efendim. Maidstone'daki tecavüz olayı, saldırıların M25'le sınırlı olmadığını gösteriyor. Ayrıca ilanlar daha eylül ayında verilmeye başlamış olmasına rağmen söz konusu suçların tam kapsamı henüz kesin olarak bilinmiyor. Şimdiye dek asli fail hakkında ipucu bulmakta zorlandık, ben de gizli takip içeren tecavüz vakalarına daha kapsamlı olarak bakmanın iyi bir

fikir olduğunu düşündüm. Aynı kalıpların farklı şehirlerde de tekrarlanabileceğini düşündüm.”

“On yıldan uzun süre önce?”

“Evet efendim.”

Diggers gözlüğünü çıkardı. Nick’i iyice bir süzdükten sonra Kelly’ye baktı. “Neden bana bunu baştan söylemedin?”

“Ben... Bilmiyorum efendim.”

“FURNISS Operasyonu ile Durham arasında bir bağlantı bulmadınız sanırım?” Soru Kelly’ye sorulmuştu ama cevap veren Nick oldu.

“İptal ettim,” dedi Nick. Kelly’nin tereddüdünden eser yoktu onda.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Diggers bir Kelly’ye, bir Nick’e bakıyordu. Kelly nefesini tuttu. “Benzer suçlara dair geçmiş dönem araştırmasını bitmiş kabul edebilir miyiz?”

“Başüstüne efendim.”

“İkiniz de işinizin başına.”

Kapıdan çıkmışlardı ki Diggers, Kelly’ye seslendi. “Bir şey daha var...”

“Buyurun efendim?”

“Saldırganlar, polisler, tanıklar, kurbanlar... hepsi için geçerli bir şey var Kelly. Kimse kimseye benzemez. Her kurban yaşadıklarıyla başka türlü başa çıkar. Kimi intikam için yanıp tutuşur, kimi adalet ister, kimi konuyu kapatmak ister, kimi de...” Kelly’nin gözlerinin içine baktı. “Kimi de sadece hayatına devam etmek ister.”

Kelly, Lexi’yi düşündü, Cathy Tanning’in anahtarları başka kimsede olmayan bir evde her şeye yeniden başlama arzusunu düşündü. “Evet efendim.”

“Bizim istediğimizden başka şeyler isteyen kurbanlara takılıp kalma. Bu onları haksız kılmıyor. Sen enerjini, dikkate değer yeteneğini tamamıyla bu vakaya yönelt. Dışarıda bir yerde onlarca kadına yönelik tecavüz, cinayet ve gizli takip olaylarının sorumlusu bir seri suçlu var. Bul onu.”

İnsanlar ihmalkâr davrandıklarında yakalanırlar.

Benim adımları esinibul.com'a uzanan dijital yolda bulmak mümkün değil. Sadece cüzdanlardan, kaban ceplerinden aldığım başka isimleri kullandım şimdiye kadar.

Old Gloucester Caddesi'nde bir posta kutusu ve London Gazette'ye verilen ilanların parasının ödendiği bir kredi kartının sahibi olduğundan habersiz James Stanford. Eve dönüş uçağına yetecek kadar nakit para karşılığında İngiltere'deki banka hesabını memnuniyetle devreden Çinli öğrenci Mai Suo Li.

Başkalarının isimleri. Benimki değil.

Ama şu fiş. O ihmalkârlıktı işte.

El altındaki en yakın kâğıt parçası üzerine hiç düşünmeden karalanmış, her şeyin sonunu getirebileceğine ihtimal dahi verilmemiş bir kapı şifresi. Şimdi düşününce, bu ihmalkârlığı düşününce, öfkeden deliriyorum. Büyük aptallık. O fiş olmasaydı her şey kusursuzdu. İz sürülmesi imkânsızdı.

Fakat daha bitmedi. Köşeye kısıtılınca yapılacak tek şey vardır. Sonuna kadar çarpışmak.

30

Öğlen olduğunda yemek masası eskisi gibi temizlenmiş ve ev biraz düzenli bir görüntüye kavuşmuştu. Masada oturup Graham'ın muhasebe evraklarını teker teker inceledim, taksi ve öğle yemeği ücretlerini düzenleme süreci tuhaf biçimde rahatlatıcı geldi bana. Telefonum Memur Swift'ten gelen mesajla çaldı; ona gönderdiğim mesaja cevap yazmıştı.

İletişime geçemediğim için kusura bakma. Kısaca bilgi vereyim, *daha sonra aramaya çalışırım. Saldırganın internet sitesiyle ilgili işlerini Leicester Meydanı yakınlarındaki Espress Oh adlı bir kafeden yürüttüğünü sanıyoruz, araştırma sürüyor. Luke Harris'in şartlı tahliyesi halen devam ediyor, savcılığın kararını sana bildiririm. Evden çalışmak doğru bir hamle olmuş. Kendine iyi bak.*

Mesajı iki kere okudum. Sonra masadan muhtelif evrak dosyasını aldım ve Espress Oh! fişini çıkardım. Arkasına yazılı numaraya baktım, fişin tarihini aradım. Alt tarafın mürekkebi dağılmıştı, okunmuyordu. Ne zamandan beri buradaydı bu fiş? Ev soğuk değildi ama ben titriyordum, fiş de elimde çırpınıyordu. Mutfağa gittim.

"Katie?"

"Hı?"

Tezgâhın üstünde ekmeğe tereyağı sürüyordu, tabak almamıştı. Kırıntıları eliyle sıyırdı ve lavaboya silkeledi. "Özür dilerim." Yüzümü görmüştü. "Biraz kırıntıdan bir şey olmaz anne."

Fişi ona uzattım. "Buraya hiç gittin mi?" Uzun süre nefessiz kalmışım gibi sersemlemiş hissediyordum. Nabzımın atışlarını duyabiliyordum, yavaşlatabilmek için her atışı saymaya başladım.

Katie yüzünü buruşturdu. "Sanmıyorum. Nerede ki?"

"Leicester Meydanı yakınlarında." Tehlikeyle karşı karşıya kalınca insan bedeni iki yoldan birini izler: savaş ya da kaç. Oysa benim bedenim ikisini de yapmıyordu. Donup kalmıştı, kaçmak istiyor ama hareket edemiyordu.

"Ah, biliyorum! Yani galiba biliyorum. Oraya gitmedim ama önünden geçmiştim. Neden merak ettin ki?"

Katie'yi telaşlandırmak istemiyordum. Ona Memur Swift'in dediklerini pek önemli bir şey değilmiş gibi sakince anlattım. Kulaklarımdaki uğultu şiddetleniyordu. Tesadüf değildi bu. Biliyordum.

"Alt tarafı bir fiş. İlle de siteyi yöneten kişiye ait olması gerekmiyor. Öyle değil mi?" Gözleri yüzümde geziniyor, aklımdan geçenleri okumaya, ne kadar endişeli olduğumu ölçmeye çalışıyordu.

Öyle değil.

"Evet, öyle tabii."

"Herhangi birine ait olabilir; bir kaban cebinden, eski bir torbadan, her yerden çıkmış olabilir." İkimiz de bu masum bir şeymiş gibi yapıyorduk. Bir çorap tekiymiş gibi. Bir sokak kedisiymiş gibi. Evimizle manyağın teki arasında bir şekilde bağ kurmuş bir fiş değil, başka bir şeymiş gibi. "Ben de fişleri hep torbada bırakırım."

Katie'nin haklı olmasını istiyordum. Kim bilir kaç kere lavabonun altına tıklmış onlarca torbadan birini alıp içlerinde eski alışverişlerden kalma fişler bulduğumu düşündüm.

Katie'nin haklı olmasını istiyordum ama ensemdeki ürperti-den biliyordum ki haklı değildi. O fişin evimizde bulunmasının tek sebebi, birinin onu eve getirmiş olmasıydı.

"Ama büyük bir tesadüf değil mi sence de?" Gülümsemeye çalıştım fakat gülüşüm dağılıp bambaşka bir şeye dönüştü.

Korkuya.

Kafamın içinde dinlemek istemediğim bir ses vardı; yanıtın burnumun dibinde olduğunu söyleyen sinsi bir dehşet hissi.

"Bu konuyu mantıklı düşünmemiz gerek," diyordu Katie. "Son zamanlarda eve kim girip çıktı?"

"Sen, ben, Justin ve Simon elbette," dedim, "sonra Melissa ile Neil. Dün gece masaya koyduğum, Graham'e ait evrak yığını var; fatura ve makbuzlar."

"Fiş Graham'in olabilir mi?"

"Belki." Graham'in masasındaki *Gazette* istifini düşündüm, sonra son derece mantıklı açıklamasını hatırladım. "Ama Graham son zamanlarda çok destek oldu bana, izin verdi. Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünemiyorum." Bir düşünce giriverdi aklıma. Polis Isaac aleyhinde herhangi bir delil bulamamış olabirdi ama bu bulamayacağı anlamına da gelmiyordu. "Geçen ayki pazar yemeğinden önce masayı temizlemiştik. O yemekte Isaac de vardı."

Katie'nin ağzı açık kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim ama bana bile ikna edici gelmedi bu. "Bir şey demek istemiyorum. Son zamanlarda eve girip çıkan kişileri sayıyorum sadece."

"Isaac'in bu meseleyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor olmazsın herhalde? Anne, tüm bunlar başladığında daha onu tanı mıyordum bile. İlanların eylül ayından beri yayınlandığını kendin söylemiştin."

"Isaac senin fotoğrafını çekti Katie. Haberin olmadan. Bu sence de tekinsiz bir şey değil mi?"

"Oyunculardan birine göndermek için çekti! İnternet sitesinde kullanmak için değil." Bana bağıırıyordu; öfkelenmiş, savunmaya geçmişti.

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdım ben de.

Bir sessizlik oldu, bu sırada ikimiz de hatamızı fark ettik.

"Herhangi birinin olabilir," dedi Katie inatçı bir tavırla.

"O halde evi arasak iyi olur," dedim. Başını sallayarak onayladı.

"Önce Justin'in odası."

"Justin mi? Sen onun böyle bir şey..." Yüzündeki ifadeyi gördüm. "Tamam."

Justin küçücükken bile bilgisayarları kitaplardan daha çok severdi. Bir yerde hata yaptığımı, çok fazla televizyon seyretmesine izin verdiğimi düşünürdüm. Fakat Katie doğup tam bir kitap kurdu olunca anladım ki bunun tek nedeni, ikisinin birbirinden farklı iki çocuk olmasıydı. Onlar küçükken evimizde bilgisayar bile yoktu ama Justin'ın okulda ilgilendiği tek ders Bilişim ve İletişim Teknolojileri olmuştu. Matt'le bana kendine ait bir bilgisayar için yalvarmış, almaya gücümüz yetmeyince harçlığından biriktirip parça parça satın almış, korunaklı posta zarfları içinde gelen bu parçaları Meccano setleri ve Lego figürleriyle birlikte yatağının altında saklamıştı. İlk bilgisayarını kütüphaneden çıkışını aldığı talimatlara bakarak kurmuş; zaman içerisinde daha geniş bir bellek, daha büyük bir sabit disk, daha iyi bir ekran kartı eklemişti. Justin on iki yaşındayken bilgisayarlar ve internet hakkında benim otuz yaşında olduğumdan daha çok şey biliyordu.

Bir gün okuldan geldiğinde üst kata koşup kim bilir hangi oyun ağına bağlanmadan önce onu karşıma oturtmuştum. Ona sanal alemde kendini çok fazla ele vermenin tehlikelerini, saatlerce sohbet ettiği gençlerin aslında genç falan değil, tuş takımına salyalarını akıtan elli yaşında sapıklar olabileceğini anlattığımı hatırlıyorum.

"Pedofiller için fazla zekiyim ben," demişti gülerek. "Beni asla yakalayamazlar."

Etkilenmiştim galiba. Oğlumun bilgisayardan bu kadar iyi anlaması, teknoloji konusunda benden çok daha bilgili olması gururlandırıyor beni.

Justin'ın sanal bir saldırı kurbanı olabileceğinden endişelenerek geçirdiğim onca yıl boyunca onun bir saldırgan olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Olamaz zaten, diye düşündüm hemen. Olsaydı anlardım.

Justin'ın odası sigara ve çorap kokuyordu. Yatağın üstünde önceki gün koyduğum temiz çamaşırlar vardı. Justin onları kaldırmaya ya da kenara çekmeye zahmet etmeden uyumuş, itinayla katladığım eşyalar yana doğru devrilmişti. İçeri ışık girsin diye perdeleri açtım ve ortalıkta üçü küllük olarak kullanılmış altı fincan buldum. Bir çakmağın yanında düzgünce sarılmış esrarlı bir sigara duruyordu.

"Çekmecelerine bak," dedim kapıda dikilen Katie'ye. Yerinden kıpırdamadı. "Çabuk! Ne kadar vaktimiz var bilmiyoruz." Yatağa oturup Justin'in dizüstü bilgisayarını açtım.

"Anne, bana doğru gelmiyor bu."

"Kadınların yolculuk bilgilerini, onlara tecavüz etmek ya da öldürmek isteyen adamlara satan bir internet sitesi yönetmek doğru mu peki?"

"Justin böyle bir şey yapmaz!"

"Yapacağını ben de sanmıyorum. Ama emin olmamız lazım. Odayı ara."

"Ne arayacağımı bile bilmiyorum ki," dedi Katie ama Justin'in giysi dolabını açıp rafları karıştırmaya başladı.

"Başka Espress Oh! fişleri mesela," dedim suç sayılabilecek şeyleri düşünmeye çalışarak. "Kadın fotoğrafları, yolculukları hakkında bilgiler..." Justin'in bilgisayarında güvenlik parolası vardı. Gözlerimi ekrana diktim; Justin'in kullanıcı adı *Game-80y_94*, avucunu kameraya doğru tuttuğu küçük kullanıcı fotoğrafının yanından bana bakıyordu.

"Para?" dedi Katie.

"Kesinlikle. Alışılmadık herhangi bir şey. Justin'in parolası ne olabilir?" Doğum tarihini deneyince ekranda **GİRİŞ İŞLEMİ BAŞARISIZ: İKİ DENEME HAKKINIZ KALDI** ibaresi belirdi.

Katie bir kez daha, "Para," deyince bunun bir soru olmadığını anladım. Başımı kaldırdım. Elinde bir zarf tutuyordu. Justin'in kira için verdiği, para koyduğu zarfın aynısıydı bu. On ve yirmi sterlinlik banknotlarla o kadar doluydu ki zarfın ağzı kapanmıyordu. "Kafeden aldığın paralar mıdır dersin?"

Katie, Melissa'nın elden para verip vergi kaçırdığını bilmiyordu ve umurunda olacağını hiç sanmasam da ona söylemeye niyetim yoktu. Ne kadar çok kişi bilirse Gelir İdaresi'nin öğrenme ihtimali o kadar artardı ve böyle bir sıkıntıya ne Melissa'nın ihtiyacı vardı, ne de benim.

"Öyledir bence," dedim tereddüt içinde. "Yerine koy."

Justin'in parolası için bir deneme daha yaptım. Bu kez adresimizle onun ilk evcil hayvanının adını karıştırdığım bir parola girdim. Gerald adında bir çöl faresiydi bu hayvan; kaçıp birkaç ay boyunca banyo karolarımızın altında yaşamıştı.

GİRİŞ İŞLEMİ BAŞARISIZ: BİR DENEME HAKKINIZ KALDI.

Bir daha denemeyi göze alamazdım. "Dolapta başka bir şey var mı?"

"Benim görebildiğim bir şey yok." Katie şifoniyere geçti; çekmeceleri teker teker açıp elini her birinin altında ustalıkla gezdirdi ve bir şey yapıstırılmış mı diye kontrol etti. O Justin'in kıyafetlerinin üzerlerini yoklarken ben de bilgisayarı kapattım ve bulduğum gibi olmasını umarak yatağa bıraktım. "Bilgisayarda ne var?"

"Giriş yapamadım."

"Anne..." Katie bana bakmadan konuşuyordu. "Fiş Simon'ın da olabilir, biliyorsun."

Anında cevap verdim. "Simon'ın değil."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim." Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Simon beni seviyor. Bana asla zarar vermez."

Katie çekmecelerden birini çat diye kapatınca yerimden sıçradım. "Isaac'i suçlayacaksın ama Simon'ın bu işe karışmış olabileceğini düşünmeyeceksin bile, öyle mi?"

"Isaac'le daha dün tanıştın sen."

"Adil olan bu anne. Eğer Justin'in eşyalarını karıştırıyor, Isaac'i suçluyorsak Simon'ı da düşünmek zorundayız. Odasını aramamız gerek."

"Simon'ın odasını filan arayacak değilim Katie! Sonra bana güvenmesini nasıl bekleyebilirim?"

"Bak, onun bu işle ilgisi olduğunu söylemiyorum. Hatta o Espresso Oh! fişinin ona ait olduğunu bile söylemiyorum. Ama olabilir de." Ben başımı sağa sola salladım, Katie ise ellerini havaya savurdu. "Anne, olabilir! En azından bir düşün bunu."

"Eve gelene kadar bekleriz, sonra da hep birlikte yukarı çıkarız."

Katie kararlıydı. "Hayır anne. Şimdi."

Tavan arasına çıkan merdiven dardı, birinci katın sahanlığındaki kapısı ise ardında olsa olsa bir dolap, en fazla bir banyo ya

da küçük bir yatak odası varmış izlenimi veriyordu. Simon yanımıza taşınmadan önce orayı bir kaçış yeri olarak kullanırdım. Doğru düzgün mobilya yoktu ama içeriye minderler yığmıştım; kapıyı kapatıp yarım saat uzanır, yalnız bir ebeveyn olmanın hayhuyundan kaçıp kendime zaman yaratırdım. Bu gizlilik hissi çok hoşuma giderdi. Oysa şimdi tehlikeli geliyor, çıktığım her basamak beni evin açık, güvenli alanından uzaklaştırıyordu adeta.

“Ya Simon eve gelirse?” dedim. Simon ile birbirimizden saklayacak hiçbir şeyimiz yoktu ama ikimiz de yetişkindik ve kendimize ait alanlara sahip olmanın önemi konusunda daima hemfikir olmuştuk. Kendi hayatlarımız olmalıydı. Şimdi gelip Katie ile beni ofisini kolaçan ederken görse ne derdi kim bilir.

“Yanlış bir şey yapmıyoruz. Fişi bulduğumuzu bilmiyor. Sakin kalmak zorundayız.”

Sakinlik şu anki halimi anlatacak en son kelimeydi.

“Noel süslerini indiriyoruz,” dedim birden.

“Ne?”

“Gelip ne yaptığımızı sorarsa diyorum. Saçaklardaki süsleri indirmek için geldik buraya.”

“Anladım, tamam.” Katie’nin pek umurunda değildi ama ben hazırda bir mazeretim olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum.

Merdivenlerin alt tarafındaki kapı öyle bir çarptı ki irkildim. Böyle çarpan tek kapıydı bu; yangın yönetmeliğine uyumlu biçimde kapatma sistemi olan tek kapı. Simon otomatik kapatmayı çıkaralım istemişti. Kapının açık olmasının hoşuna gittiğini, böylece aşağıdaki hayatın koşuşturmasını duyabildiğini söylemişti. Bense kalması için ısrar etmiştim; yangın endişelendiriyordu beni, ailemi tehdit edebilecek her şey endişelendiriyordu.

Peki asıl tehdit bunca zamandır yanı başımızda duruyor olabilir miydi?

Evimizde yaşıyor olabilir miydi?

Midem bulandı, boğazımdaki safrayı yutmaya, on dokuz yaşındaki kızımın gösterdiği metaneti biraz olsun örnek almaya çalıştım. Katie odanın ortasında dikilmiş, acelesiz, dikkatle etrafa bakıyordu. Tavandan yere eğimli olarak inip odanın ortasın-

da ayakta durulabilecek daracık bir alan bırakan duvarlar boştu. Odanın tek çatı penceresinden içeri giren kış güneşi yetersizdi, ben de tavan lambasını yaktım.

“İşte.” Katie, Simon’ın Samsung tabletinin durduğu dosya dolabını gösterdi. Tableti bana uzattı. Kararlı, hatta neredeyse hırçındı. Aklından geçenleri bilmek isterdim.

“Katie,” dedim, “Simon’ın böyle bir şey yapabileceğine gerçekten...” Cümlemi tamamlamadım.

“Bilmiyorum anne. Arama geçmişine bak.”

Kılıfı kaldırıp Simon’ın parolasını yazdım, sonra da tarayıcıyı açtım. “Nelere baktığını nereden göreceğim?”

Katie omzumun üzerinden ekrana baktı. “Şuraya tıkla.” Eliyle işaret etti. “Ziyaret edilen sitelerin listesi çıkacak, yaptığı aramalar da.”

Derin bir oh çektim. Göze çarpan hiçbir şey yoktu. Haber siteleri, bir iki tane de tatil acentesi. Sevgililer Günü için hafta sonu kaçamağı. Simon bunca borç içindeyken tatil rezervasyonu yapmayı nasıl düşünebilmişti acaba? Emlak sitesinde gezinip almayı hayal bile edemeyeceğim milyon dolarlık mülklere bakarak geçirdiğim akşamları düşününce onun yaptığı da vitrin bakmak gibi bir şey herhalde, diye düşündüm.

Katie dosya dolabının çekmecelerine tekrar bakıyordu. Bir kâğıt çıkardı. “Anne,” dedi yavaşça, “Simon doğru söylemiyor-muş.”

Midemdeki bulantı geri dönmüştü.

“Sayın Bay Thornton,” diye okudu Katie, “Bu mektup, İnsan Kaynakları Birimi ile yapmış olduğunuz görüşmeye istinaden resmi işten çıkarılma bildirimi olarak gönderilmiştir.” Bana baktı. “Ağustosun birinde gönderilmiş.”

Birden rahatlayıverdim.

“İşten çıkarıldığını biliyordum. Sana söylemediğim için üzgünüm. Ben de bir iki hafta önce öğrendim daha.”

“Biliyor muydun? O yüzden mi evden çalışmaya başladı?” Başımı salladım. “Peki öncesinde? Ağustostan beri yani? Her gün takım elbise giyip evden çıkıyordu...”

Simon’a olan sadakatim, o haftalar boyunca hepimize yalan söyleyip işe gidiyormuş numarası yaptığını itiraf etmeme izin

vermiyordu ama gerek de kalmamıştı zaten. Katie'nin yüzünden her şeyi anladığını okuyabiliyordum.

"Ama kesin olarak bilmiyorsun, değil mi?" dedi. "Ne yaptığını, yani *gerçekte* ne yaptığını bilmiyorsun. Sadece sana söylediği kadarını biliyorsun. Belki de o zamanı metroda kadınları takip ederek geçirmiştir. Fotoğraflarını çekerek. Bilgilerini internete yükleyerek."

"Simon'a güveniyorum." Sözlerim bana bile yavan gelmişti.

Katie dosya dolabını aramaya, dosyaları yere fırlatmaya başladı. Üst çekmece Simon'ın evraklarıyla doluydu; iş sözleşmeleri, hayat sigortası... Başka neler olduğunu bilmiyordum. Orta çekmecedeki evle ilgili tüm evrakları tutuyordum; konut ve eşya sigortası, ev kredisi hesap özetlerim, içinde bulunduğumuz tavan arasının dönüştürülmesi için gerekli yapı denetim belgeleri. Başka bir dosyada çocukların doğum belgeleri, benim boşanma belgem ve hepimizin pasaportları vardı. Üçüncü bir çekmecedeki ise başka ne yapacağımı bilmediğim için sakladığım banka dökümleri duruyordu.

"Masaya bak," dedi tıpkı benim ona Justin'in odasını aramasını emrettiğim gibi. Belgelere tek tek bakmanın uzun zaman almasından bunalarak dosya dolabının çekmecesini çıkardı ve içindekileri yere döktü. Bir eliyle hepsi görünecek şekilde yaydı onları. "Bir şey çıkacak, biliyorum."

Kızım güçlüydü. Cesurdu.

Katie önünde salladığım yemek dolu kaşığı inatla reddettiğinde ya da minik bacakları daha dengede duramazken çarşıya yürüyerek gitmekte direttiğinde Matt, "Sana çekmiş," derdi. Bunu hatırlamak içimi acıttı. Silkinip kendime geldim. Yetişkin olan bendim. Güçlü olan bendim. Bu benim hatamdı. Simon'ın ilgisi ve cömertliğiyle gururu okşanan, ona aldanan bendim.

Cevap istiyordum ve bu cevabı derhal istiyordum.

Masanın birinci çekmecesini açtım ve içindekileri çıkardım. Dosyaları yere atıp sayfalar arasında sıradan evraklar dışında dikkat çekecek bir şey var mı diye salladım onları. Katie ile göz göze geldik; katı bir ifadeyle başını sallayıp onayladı beni.

"Bu çekmece kilitli." Çekmecenin kulpunu gürültüyle salladım. "Anahtarı nerededir bilmiyorum."

“Zorlayabilir misin?”

“Uğraşıyorum.” Bir elimle masanın üstüne dayandım, diğeriyle ise çekmecenin kulpunu sertçe çekiştirdim. Kıpırdamıyordu bile. Simon’ın anahtarı nereye koymuş olabileceğini düşünerek karman çorman masaya bakındım. Kalemliği döktüm ama bir sürü ataş ve kalemtıraştan başka bir şey çıkmadı. Katie’nin Justin’in şifoniyerini ararken yaptığını hatırladım ve anahtarın bantla yapıştırılmış olma ihtimaline karşı elimi masanın altında gezdirdim. Aynı şekilde açık çekmecelerin altlarına da baktım.

Hiçbir şey yoktu.

“Kilidi sivri bir şeyle açmamız gerekecek.” İçimde, sesimdeki kadar güven yoktu; hayatımda hiç bu şekilde kilit açmamıştım. Çekmecedan yere atılmış sivri bir makası aldım ve ucunu kilide sokuşturdum. Hiçbir yöntemim olmadığı halde makasın uçlarını sertçe sağa sola, sonra yukarı aşağı oynatırken bir yandan da kulpu çekiştiriyordum. Küçük bir çıtırtı geldi ve çekmece beni hayretler içinde bırakarak açıldı. Makası yere attım.

Çekmece boş olsun istiyordum. İçinde tozlu bir ataş ve kırık bir kurşunkaleminden başka bir şey olmasın istiyordum. Katie’ye ve bana Simon’ın internet sitesiyle hiçbir ilgisi olmadığını ispatlasın istiyordum.

Boş değildi.

Çekmecenin bir tarafında spiralli bir defterden koparılmış sayfalar masumca duruyordu. Üstteğine *Grace Southard* başlığı atılmış, altına maddeler sıralanmıştı.

36

Evli?

Londra Köprüsü.

Kâğıt tomarını elime alıp ikincisine baktım.

Alex Grant

52

Kısa kır saçlı. Zayıf. Kot pantolon yakışıyor.

Kusacak gibiydim. Simon’ın yemeğe çıktığımız gece ilanlar konusunda çok endişelendiğimde beni nasıl da rahatlattığını hatırladım.

Kimlik hırsızlığı, başka bir şey değil.

“Ne buldun anne?” Katie yanıma yaklaştı. Kâğıtları çevirdim ama çok geçti, görmüştü bile. “Aman Tanrım...”

Çekmecede bir şey daha vardı. Birlikte geçirdiğimiz ilk Noel’de ona hediye ettiğim Moleskine defter. Defteri aldım, yumuşak derisine dokundum.

İlk sayfadan bir şey anlaşılmıyordu. Yarım yamalak cümleler, altı çizili sözcükler, kutu içine alınmış bir isimden diğerine uzanan oklar. Defterin sayfalarını karıştırınca bir şema çıktı karşıma. Ortasına elle bir bulut çizilmiş, içine “Nasıl?” yazılmıştı. Etrafında ise her biri bulutlar içindeki başka sözcükler vardı.

Bıçaklama.

Tecavüz.

Boğulma.

Defter elimden kurtulup küt diye açık çekmeceye düştü. Katie’nin boğuk iniltisini duyunca onu teselli etmek için arkamı döndüm ama daha bir şey söyleyemeden anında tanıdığım bir ses duydum. Donakalıp Katie’ye baktım. Sesi onun da tanıdığını yüzünden anladım.

Merdivenlerin aşağısındaki kapı çarpmıştı.

31

“Kahve.”

“Hayır, teşekkür ederim.” Kelly sabahtan beri hiçbir şey yemişti ama midesinin kaldıracağını da sanmıyordu. Diggers onu odasından gönderdikten sonra yarım saat kadar oyalanmış, sonra da emekliliğine ramak kalmış, fazla mesai karşılığında birikmiş bir sürü izin günü olan bir Başkomiser ne yaparsa onu yapmak üzere çıkıp gitmişti. Kelly ile başka bir şey konuşmamıştı. Çıkarken Nick’in masasında durmuş, ikisi Kelly’nin kendisi hakkında olduğuna emin olduğu mırıltılı bir konuşma yapmışlardı.

“Teklif değildi,” dedi Nick. “Montunu al, yolun karşı tarafına gidiyoruz.”

Balfour Caddesi üzerindeki Starbucks, kafeden çok paket servis noktasıydı ama cam kenarına iki yüksek tabure koymuşlardı. Nick içecekleri alırken Kelly tabureleri kaptı. Canı birden tatlı, rahatlatıcı bir şey istemiş, sıcak çikolata söylemişti. Sıcak çikolatası, Nick’in *flat white* kahvesinin yanında utanç verecek kadar abartılı görünen kremşanti süslemesi ve üzerine serpiştirilmiş çikolata parçacıklarıyla geldi.

Konuyu Nick’in açmayacağı anlaşılınca Kelly, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bir sonrakileri de sen alırsın,” dedi Nick.

“Beni kurtardığınız için demek istemişim.”

"Ne demek istediğini biliyorum." Gülümsemeden gözlerini dikip ona baktı. "Bundan sonra işleri mahvedersen, aptalca bir şey yaparsan ya da başka bir nedenden ötürü kurtarılman gerekecek gibi olursa Tanrı aşkına söyle bana. Başkomiser'in ofisine gidip oturana kadar bekleme."

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Şüphem yok."

"Ve çok minnettarım. Bunu yapmanızı beklemiyordum."

Nick kahvesinden bir yudum aldı. Sırıttı. "Dürüst olmak gerekirse ben de beklemiyordum. Ama bugüne kadar çalıştığım en iyi dedektiflerden birinin..." Kelly ne kadar memnun olduğunu saklamak için başını sıcak çikolatasına doğru eğdi, kişisel bir meseleyi çözmek için mesleğini kullanmak gibi muazzam bir aptallık yaparak işten çıkarılmasına seyirci kalamadım. Tam olarak ne yapmaya çalışıyordun sen?"

Kelly'nin Nick'in iltifatı karşısında duyduğu tatlı heyecan kaybolup gitmişti.

"Bana hiç değilse bir açıklama borçlu olduğunu düşünüyorum."

Kelly ılık kremadan bir kaşık alıp ağzına attı ve dilinde eridiğini hissetti. Konuşmadan önce sözlerini kafasında kurdu. "Kız kardeşim Durham Üniversitesi'ndeki ilk senesinde tecavüze uğramıştı."

"O kadarını anladım. Saldırgan hâlâ yakalanamadı mı?"

"Hayır. Tecavüzden önce birkaç şüpheli olay olmuştu; Lexi posta kutusunda kendi gardırobunda olan belli giysileri giymesini söyleyen kartlar bulmuştu, bir keresinde de birisi kapısının önüne ölü bir saka kuşu bırakmıştı."

"İhbar etti mi?"

Kelly başını evet anlamında salladı. "Polis ilgilenmedi. Takip edildiğini anlattığında bile sadece bunu dikkate alacaklarını söylemekle yetindiler. Bir perşembe akşamı dersi vardı, kimsenin dönüş yolu onunkine uymuyordu, bu yüzden tek başınaydı. Olay gecesi benimle telefonda konuşuyordu. Huzursuz hissettiği için aramıştı, yine arkasında ayak sesleri duyduğunu söylemişti."

"Sen ne yaptın peki?"

Kelly gözlerinin yanıp yaşlarla dolmaya başladığını hissetti. Yutkundu. "Kuruntu yaptığını söyledim." Lexi'nin sesi hâlâ kulaklarındaydı; yurduna doğru yürürken nefes nefese kalmıştı.

"Peşimde biri var Kelly, yemin ederim. Geçen haftaki gibi."

"Lex, Durham'de bin yedi yüz öğrenci okuyor, arkada hep birileri olacak tabii."

"Bu başka. Görülmemeye çalışıyor." Lexi telaşlı bir fısıltıyla konuşuyor, Kelly söylediklerini duymak için çabalıyordu. "Az önce dönüp baktığımda arkamda yürüyen kimseyi görmedim ama birileri var, biliyorum."

"Boş yere kaygılanıyorsun. Varınca beni ara, tamam mı?"

Kelly dışarı çıkmaya hazırlandığını hatırlıyordu. Saçını yaparken müziğin sesini iyice açmış, yatağın ucundaki yığına beğenmediği bir başka elbiseyi atmıştı. Lexi'nin aramadığını fark etmemişti bile. Ta ki telefonu tanımadığı bir numarayla çalınca kadar.

"Kelly Swift? Ben Durham Polis Merkezi'nden Dedektif Barrow-Grint. Yanımda kız kardeşiniz var."

"Senin suçun değil bu," dedi Nick yumuşak bir sesle. Kelly başını iki yana salladı.

"Telefonu kapatmasaydım saldıramazdı ona."

"Bunu bilemezsin."

"Saldırса bile duyardım, hemen polisi arayabilirdim. Lexi olaydan iki saat sonra bulundu, öyle kötü dayak yemişti ki önünü bile göremez haldeydi ve o zamana kadar saldırgan çoktan gitmişti."

Nick karşı çıkmadı ona. Kahve fincanını sapı kendisine dönene kadar tabakta çevirdi, ellerini etrafına sardı. "Lexi olanlar için seni suçluyor mu?"

"Bilmiyorum. Suçlamalı."

"Sormadın mı ona?"

"Bu konuyu konuşmuyor. Benim konuşmama da sinir oluyor. Aylarca olayın etkisinde kalacağını düşündüm, hatta sonsuza kadar, ama her şeyin üstüne bir çizgi çekmişti sanki. Kocasıyla tanıştığında onu karşısına alıp, 'Sana söylemem gereken bir şey var,' demiş ve ona her şeyi anlattıktan sonra bir daha bu konuyu açmaması için söz verdirmiş."

“Güçlü bir kadınmış.”

“Öyle mi dersiniz? Ben bunun sağlıklı bir şey olduğunu düşünmüyorum. Travmatik bir olayla başa çıkmanın yolu hiç olmamış gibi davranmak değildir.”

“Travmatik olaylarla başa çıkmanın yolu *senin* için bu değil yani,” dedi Nick.

Kelly ona ters ters baktı. “Bunun benimle alakası yok.”

Nick kahvesini bitirdi, fincanı tabağa itinayla yerleştirdi ve Kelly’nin gözlerinin içine baktı. “Aynen öyle.”

İşe geri döndüklerinde Kelly’nin cep telefonu çaldı. Hareketli Cinayet Bürosu’nun gürültüsünden kaçmak için merdivenlerin başında durdu. Arayan kapalı devre kamera merkezinden Craig’di.

“Kelly, İngiliz Ulaştırma Polisi’nin bugünkü bilgilendirme yazısını gördün mü?”

Görmemişti. İşiyile ilgili dünya kadar e-postaya yetişmek yeterince zordu zaten, biriminin gündelik mektuplarını okumaya fırsat kalmıyordu.

“Buranın kapalı devre kamera odasında güvenlik ihlali olmuş. Geçen gün Londra Emniyeti’ndeki işinle ilgili anlattıklarını göz önünde bulundurarak seni aramam gerektiğini düşündüm.”

“İzinsiz giriş mi?”

“Daha kötüsü. Bilgisayar korsanlığı.”

“İmkânsız değil miydi bu?”

“İmkânsız diye bir şey yoktur Kelly, bunu biliyor olmalısın. Sistem birkaç haftadır yavaştı; bir mühendis çağırdık, gelip baktığında kötü amaçlı yazılım tespit etti. İnternet üzerinden korsanlığı imkânsıza yakın kılan bir güvenlik duvarımız var ama bu, birilerinin sisteme doğrudan virüs bulaştırmasını önlemiyor.”

“İçeriden destekli bir iş mi yani?”

“Amir bu sabah tüm personeli sırayla sorguya aldı ve temizlikçilerden bir kadın her şeyi anlattı. Bir USB belleği ana bilgisayara yerleştirmesi için rüşvet almış. Elbette yaptığı şeyin ne olduğunu hiç bilmediğini iddia ediyor.”

“Kimden rüşvet almış peki?”

“Adamın adını bilmiyor, tahmin edileceği üzere görünüşünü de hatırlamıyor. Bir gün işe gelirken biri yanına yanaşıp birkaç dakikalık iş için bir aylık maaşından daha fazlasını teklif etmiş.”

“Ne kadar büyük bir korsanlık bu?”

“Zararlı yazılım, korsanın bilgisayarıyla iletişim kurup tüm sistemi kopyalayan bir program içeriyor. Kamera yönünü kontrol edemiyorlar ama sonuçta bizim kontrol odasının gördüğü her şeyi korsan da görebiliyor.”

“Aman Tanrım.”

“Senin üzerinde çalıştığın vakayla ilgisi olabilir mi?”

“Gayet olası.” Kelly, Craig ile aralarındaki iyi iş ilişkisi rağmen gerekenden fazla bilgi paylaşırsa Diggers’ın neler söyleyebileceğini tahmin ediyordu. Bu iki vakanın birbiriyle bağlantılı olduğuna hiç şüphesi olmasa da bir kez daha azar işitmek, istediği en son şeydi.

Kelly ofise girip Nick ile Lucinda’nın konuşmasını bölerek, “Saldırganımız kadınları gizlice izlemek için Londra Metrosu’nun kameralarını kullanıyormuş,” diye ilan etti. Craig’den aldığı telefonla ilgili bilgi verdi onlara. “Ulaştırma Polisi’nin Siber Suçlar birimi orada şimdi. Zararlı yazılımı tespit etmişler ama temizlemek pek kolay değilmiş.”

“Sistemi tamamen kapatamıyorlar mıymış?” diye sordu Lucinda.

“Kapatabilirler ama öyle bir durumda bütün şehir potansiyel risk altında olur, şey yerine—”

“Kesin risk altında olan az sayıda kadın yerine,” diye tamamladı Nick. “İki arada bir dereye kaldık.” Ayağa kalktı, bedeni enerji yüklenmişti adeta. Kelly onun hareketli bir soruşturmanın açığa çıkardığı adrenalinden nasıl da beslendiğini fark etti. “Pekâlâ, kamera sistemindeki şu tanıdığından bir ifade almamız gerek. O temizlikçinin de suç işleme kastıyla bilgisayar sistemine izinsiz girişten tutuklanmasını istiyorum.” Eylem planını önündeki dizüstü bilgisayara yazmaya çoktan başlamış HOLMES⁽¹⁾ veri giriş uzmanına baktı. “Andrew Robinson’ı da buraya getirin. Kapalı devre kamera verilerinin nereye kopyalandığını öğrenmek istiyorum, hem de hemen.”

(1) İngiltere’de polis kuvvetlerinin önemli suç araştırmalarında kullandığı bilgi işlem sistemi. (ç.n.)

32

Öylece dikilip Simon'ın merdivenleri çıkmasını beklemekten başka hiçbir şeye vakit yoktu.

Katie'nin eline uzandım, o da benim elime uzanmıştı. İyice sıktım elini, o da benimkini sıktı. Katie küçükken, birlikte okula yürürken yaptığımız bir şeydi bu. Ben bir defa sıkardım, o da aynısını yapardı. O iki defa sıkar, ben de aynen karşılık verirdim. Anne ve çocuğu arasında bir tür Mors alfabesiydi bu.

"Üç defa sıkınca, 'Seni seviyorum,' demek," demişti bir kere-sinde bana.

Ahşap basamaklardaki ayak seslerini dinlerken Katie'nin hatırlayıp hatırlamayacağını bilmesem de üç kere sıktım elini. Mesajıma anında karşılık verince gözlerimin yaşlarla yandığını hissettim.

Sahanlıktan buraya on üç basamak vardı.

Giderek yaklaşan adımları saydım. On bir, on, dokuz.

Katie'nin elindeki elim buz gibi terlemişti. Kalbim öylesine hızlanmıştı ki atışları arasındaki boşlukları ayırt edemiyordum bile. Katie parmaklarımı tüm gücüyle sıktı, canım acısa da aldırış etmedim. Ben de onunkileri aynı şekilde sıktım.

Beş, dört, üç...

"Anahtarımı girdim, sorun değildir umarım."

"Melissa!"

"Aman Tanrım, az kalsın kalp krizi geçirecektik." Öylesine rahatlamıştık ki Katie de ben de delicesine kahkaha atmaya başladık.

Melissa tuhaf tuhaf baktı bize. “Neler peşindesiniz siz? Seni işyerinden aradım ama patronun hastalık izninde olduğunu söyledi. Ziyaret edip hatırını sorayım dedim, kapıyı açmayınca da meraklandım.”

“Duymadık kapıyı. Biz...” Katie ne kadarını anlatması gerektiğini bilemeyerek susup bana baktı.

“Kanıt arıyorduk,” dedim Melissa’ya. Birden sakinleşerek Simon’ın masasının yanındaki koltuğa bıraktım kendimi. “Kulağa çılgınca geliyor ama şu kadınların yolculuk bilgilerini, benim yolculuk bilgilerimi internete yükleyen kişi Simon galiba.”

“Simon mı?” Melissa’nın yüzünde, kendi yüzümden de hâlâ silinmediğini bildiğim inanamaz, şaşkın bir ifade gördüm. “Emin misin?”

Ona Espress Oh! fişini, Memur Kelly Swift’ten gelen e-postayı anlattım. “Simon ağustosta işten çıkarılmış, ilanlar verilmeye başlamadan hemen önce. Bu konuda bana yalan söylemiş.”

“Siz hâlâ burada ne halt ediyorsunuz peki? Simon nerede şimdi?”

“Olympia’da bir görüşmesi vardı. Saat kaçtaydı, tam bilmiyorum, öğle yemeğinden sonra demişti galiba.”

Melissa saatine baktı. “Her an gelebilir. Bana gelin, polisi oradan ararız. Hiç akla gelir miydi? Yani... Tanrım, Simon!” Kalp atışlarımın yeniden hızlandığını hissettim; kalbim göğüs kafesimi dövüyor, nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Birden buradan çıkamayacağımıza inanıvermişim. Biz hep birlikte tavan arasındayken Simon eve gelecekti. İfşa olduğunu öğrenince kim bilir neler yapardı? Tania Beckett’i, Laura Keen’i, Simon’ın hastalıklı sanal krallığının talihsiz kurbanlarını düşündüm. Fazladan üç ölü onun için fark eder miydi ki? Ayağa kalkıp Katie’yi kolundan tuttum. “Melissa doğru söylüyor, buradan çıkmamız lazım.”

“Justin nerede?” Korku beni ele geçirmişti. Ailemin bir arada olmasını istiyordum, çocuklarımın ikisinin de güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Simon her şeyi bildiğimizi anlayınca kim bilir neler yapardı.

“Sakin ol, Justin kafede,” dedi Melissa. “Ben de oradan geliyorum zaten.”

Duyduğum rahatlama sadece bir an sürdü. “Orada kalamaz. Simon onu orada bulabileceğini biliyor. Yerini başka birinin devralması gerek.”

Melissa iş bitirici tavrını takınıvermişti. Pratik çözümleri, yatıştırıcı sözleriyle büyük bir felaket sırasında çalışan bir sağlık görevlisini andırıyordu. “Ben onu arayıp dükkânı kapatmasını söylerim.”

“Emin misin? Şey de yapabiliriz–”

Melissa yüzümü ellerinin arasına aldı. Yüzünü, yüzüme yaklaştırıp söylediklerine odaklanmaya zorladı beni. “Buradan çıkmamız gerek Zoe, anlıyor musun? Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyoruz.”

Üçümüz birlikte merdivenleri paldır küldür indik, halıyla kaplı birinci kat sahanlığından geçip hiç durmadan zemin kata devam ettik. Holde Katie ile tırabzana fırlattığımız kabanlarımızı aldık. Çantama bakınırken Melissa durdurdu beni.

“Vaktimiz yok. Katie ve sen sağ salım yan tarafa geçince ben gelip alırım.”

Ön kapıyı sertçe çektik ve kilitlemekle uğraşmadan dışarı koşturup hemen Melissa’nın bahçesine girdik. Melissa kapının kilidini açıp bizi mutfağa yönlendirdi.

“Kapıları kilitlememiz lazım,” dedi Katie. Korkusu yüzünden okunuyordu, bir bana, bir Melissa’ya baktı. Alt dudağı titriyordu.

“Simon buraya girmeye çalışacak değil canım, burada olduğumuzdan haberi bile yok.”

“Evde olmadığımızı görünce ilk işi buraya bakmak olur mutlaka. Kapıyı kilitleyin, ne olur!” Ağladı ağlayacaktı.

“Bence haklı,” dedi Melissa. Ön kapıyı iki kere kilitledi. Katie’ye söylediklerime rağmen kilidin sesini duymak beni de rahatlatmıştı.

“Arka kapı ne olacak?” dedi Katie. Zangır zangır titriyordu. İçim öfkeyle doldu. Simon kızıma bunu yapmaya nasıl cüret ederdi?

“Orası hep kilitli duruyor. Neil hırsızlar konusunda parano-yaktır. Anahtarları bahçeden görülebilecek yere bile koymaz hiç.”

Melissa kolunu Katie'ye doladı. "Artık güvendesiniz tatlım, inan bana. Neil bu hafta iş için dışarıda olacak, yani burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Haydi siz suyu ısıtın, ben de Memur Swift'i arayıp bulduğunuz fişi anlatayım ona. Telefon numarası var mı?"

Cebimden telefonumu çıkarıp kilidini açtım, ekranı kaydırarak Kelly Swift'in numarasını buldum. Telefonu Melissa'ya verdim. Ekranı dikkatle baktı.

"Üst katta daha iyi çekiyor. İki dakikaya dönerim. Bana bir iyilik yapın da kahve hazırlayın, olur mu? Kapsüller makinenin yanında."

Kahve makinesinin düğmesine bastım; sütü köpürtüp içine kapuçino ve ne olduğunu hiç bilmediğim başka bir şey katan, gıcır gıcır, krom bir makineydi bu. Katie mutfakta ilerledi. Çift kanatlı kapıdan bahçeye baktı, kapı kolunu yokladı.

"Kilitli mi?"

"Kilitli. Korkuyorum anne."

İçten içe duyduğum telaşa çelişen, sakın bir sesle konuşmaya çabaladım. "Buradayken bize bir şey yapamaz canım. Memur Swift gelip bizimle konuşacak, sonra da polisler Simon'ı tutuklayacaktır. Bize zarar veremez."

Kahve makinesinin önünde dikilip ellerimi tezgâha dayadım; granit yüzey avuçlarımın altında soğuk ve pürüzsüzdü. Evden sağ salım çıkınca korkum öfkeye dönüşmeye başlamıştı ve bunu sinir krizinin eşğine gelmiş Katie'den gizlemek için savaş veriyordum. Simon'ın çalıştığını sandığım aylar boyunca bana söylediği yalanları düşündüm, haftalar önce eve *Gazette*'yi getirdiğimde ısrarla fotoğrafın bana ait olmadığını söyleyişini düşündüm. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Simon'ın biriktiğini iddia ettiği borçları düşündüm. İnternet sitesi *Telegraph*'ta kazandığından çok daha fazlasını getiriyor olmalıydı. Başka bir işe girmemesine şaşmamalıydı, ne diye zahmet edecekti ki? Bugün ikinci görüşmeye çağırıldığı pozisyon... Öyle bir pozisyon olduğundan bile şüpheliydim. Simon'ı bir kafede oturmuş, görüşmesine hazırlanmak yerine telefonunda kadın fotoğraflarına bakınırken, işe gidiş geliş yolculuklarının ayrıntılarını defterinden internet sitesine yüklerken gözümün önüne getirdim.

Katie huzursuzdu. Melissa'nın uzun beyaz masasıyla pencere arasında gidip geliyor, duvar raflarına konmuş şeyleri kurcalıyordu. "Dikkatli ol," dedim, "muhtemelen bir servet değerindedir onlar."

Üst kattan Memur Swift'le konuşan Melissa'nın sesini duyuyordum ara ara. "Tehlikedeler mi?" diye sorduğunu duyunca Katie'nin buna daha fazla kafa yormasını istemeyerek yüksek sesle öksürdüm. Katie elindeki vazoyu yerine bırakmış, camdan bir kâğıt tutucuyu almıştı; pürüzsüz yüzeyinde parmağını gezdiriyordu.

"Lütfen canım, beni geriyorsun."

Kâğıt tutucuyu bırakıp mutfağın diğer tarafına, Melissa'nın masasına doğru yürüdü.

Kahve makinesinin yeşil ışığı göz kırparak suyun ısındığını söylüyordu. Başlatma tuşuna bastım ve koyu renkli sıvının hazır bekleyen fincana püskürüşünü seyrettim. Kokusu keskindi, her şeyi bastırıyordu. Genelde kahve içmezdim ama bugün ihtiyacım vardı galiba. Bir kapsül daha çıkardım. "Sen de ister misin?" diye sordum Katie'ye. Cevap vermedi. Dönünce masadaki bir şeye baktığını gördüm. "Canım, lütfen Melissa'nın eşyalarını karıştırmayı bırak." Polisin gelmesi ne kadar sürecekti acaba. Çıkıp Simon'ı arayacaklar mıydı, yoksa eve dönmesini mi bekleyeceklerdi?

"Anne, bunu görmen lazım."

"Neymiş o?" Sahanlıkta Melissa'nın ayak seslerini duydum. Kahvesini arkamdaki mutfak adasına koydum. Kendi kahveme bir şeker atıp karıştırdım, yudumlayınca dilim yandı.

"Anne!" Katie ısrarcıydı. Canını böylesine sıkın şeyin ne olduğunu görmek için masaya doğru ilerledim. Londra Metrosu haritasıydı bu, Melissa'nın muhasebe kayıtlarını alırken gördüğüm harita. Katie haritayı açmıştı, şimdi masanın tamamını kaplıyordu. Metronun tanıdık renk ve güzergâhlarına oklar, çizgiler ve notlardan oluşan bir ağ eklenmişti.

Gözlerimi haritaya diktim. Katie ağlıyordu ama onu teselli etmeye kalkışmadım. Ezbere bildiğim bir güzergâhı arıyordum; Tania Beckett'ın işe gidiş yolunu.

Kuzey hattıyla Highgate'e, oradan da 43 numaralı otobüsle Cranley Gardens'a.

Rota sarı bir keçeli kalemle işaretlenmişti ve sonunda elle yazılmış bir not vardı.

Artık aktif değil.

İnsan kafelerde bir sürü şey duyuyor.

Yoğun bir kafede çalışmak barmen ya da kuaför olmaya benziyor bence. Müşterilerimizin yüzlerinde gündelik yaşamın güzel ve kötü anlarını görüyoruz; arkadaşlar arasındaki sohbetlerin son sözlerini duyuyoruz. İkramiyelerinizden faydalanıyoruz, gıcır gıcır yirmi sterlinlik banknotlarla ödenmiş bir öğle yemeği, masaya ilgisizce atılmış bir sterlinlik bozukluk. Siz normalden küçük kahveniz için bozuklukları sayarken, tezgâhtaki bahşiş kutusunu görmemiş gibi yaparken biz kötü geçmiş bir ayın sonuçlarına katlanıyoruz.

Yükli miktarlarda nakit parayı bir yerden bir yere aktarmak gerektiğinde bir kafe, kusursuz bir finansal deterjan işlevi görüyor. Dükkâna gelen müşteri sayısını kim takar? Görünmez müşteriler de faturaları ödeyebilir. Para kirli girer, temiz çıkar.

Zaman içerisinde müdavim müşteriler boşboğazlık etmeye başlarlar. Sırlarınızı, amaçlarınızı, banka hesaplarınızı biliriz. Geçici müşteriler sırlarını paylaşırlar; tezgâh, bir terapi koltuğu görevi görür. Siz konuşursunuz, biz dinleriz.

Yeni kızlar bulmak için kusursuz bir ortamdır, yeni müşteriler bulmak için de. Uygun bir adamın cebine gizlice konulan bir kart. Kasadaki kız hakkında yaptığı bel altı yorumlarla hevesini ortaya koymuş, ince çizgili takım elbisesi ve pantolon askıları ile parası olduğunu belli eden bir adamın. Daha sonra cebindeki daveti görecektir ve gururu okşandığı için açıp bakacak bir adamın.

Seçkin bir kulüp. En güzel kızlar.

Şehrin başka hiçbir yerinde bulamayacağı bir hizmete erişim. Size erişim.

33

Melissa mutfağın hole açılan kapısında dikiliyordu. Katie'nin yüzündeki dehşet ifadesini, elimdeki açık metro haritasını gördü ve yüzündeki gülümseme ağır ağır kayboldu. İnkâr etmesini, elimde tuttuğum kanıtı makul bir açıklama getirmesini umduğumun farkına vardım.

Melissa buna yeltenmedi bile. Bu yaptıklarımız aşırı derecede sıkıcıymış gibi derin bir iç geçirdi.

"Başkasının özel eşyalarını karıştırmak çok yanlış bir davranış," dediği anda gelen özür dileme dürtümü bastırmak zorunda kaldım. Topuklu ayakkabılarını zeminde tıkırdatarak mutfağa yürüdü ve metro haritasını elimden aldı. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ama nefes vermeye çalıştığım da başaramadım; göğsüm biri üzerine bastırıyormuş gibi sıkışmış haldeydi. Melissa'nın haritayı yeniden katlayışını, kat yerlerinden biri ters tarafa kıvrılınca söylenişini seyrettim. Ancak telaşlı değildi, biraz olsun paniğe kapılmamıştı. Sakinliği karşısında kafam karışınca eldeki kanıtların su götürmez olduğunu kendime hatırlatmam gerekti. İnternet sitesinin, *London Gazette*'deki ilanların arkasındaki kişi Melissa'ydı. Londra'da kadın avlayan, onlar da avlayabilsinler diye yolculuk bilgilerini erkeklere satan kişi Melissa'ydı.

"Neden?" diye sordum ona. Cevap vermedi.

Uzun beyaz masayı işaret edip, "Otursan iyi olur," demekle yetindi.

"Hayır."

Melissa bıkkınlıkla iç geçirdi. "Zoe, bu işi olduğundan daha zor hale getirme. Otur."

"Bizi burada tutamazsın."

Bunun üzerine kahkaha attı; canı ne isterse yapabileceğini söyleyen, neşesiz bir kahkahaydı bu. Kahve makinesi ve ocağın yanındaki bıçak seti dışında hiç kesintiye uğramadan uzanan siyah granit mutfak tezgâhına doğru birkaç adım attı. Eli bıçak setinin üzerinde bir anlığına asılı kaldı; işaretparmağı sessizce ya şundadır ya bunda oynadıktan sonra yaklaşık on beş santimetre uzunluğundaki siyah saplı bir bıçağı çekip çıkardı.

"Tutamaz mıyım?" dedi.

En yakın sandalyeye yavaşça bıraktım kendimi. Katie'yi kolundan çektim, bunun üzerine o da oturdu.

"Yaptıkların yanına kalmayacak Melissa," dedim ona. "Polisin gelmesi an meselesi."

"Hiç sanmıyorum. Son birkaç haftadır büyük bir yardımseverlikle paylaştığın bilgilere bakılırsa polis son derece beceriksiz olduğunu kanıtladı."

"Ama Memur Swift'e yerimizi söyledin. Birazdan..." Daha Melissa'nın yüzündeki küçümser ifadeyi görmeden sustum. Ne kadar aptaldım. Melissa, Kelly Swift'i aramamıştı tabii. Bunu anlamak karnıma bir yumruk yemek gibiydi. Birden tükenmiş hissederek sandalyemde öne eğildim. Polis falan gelmiyordu. Panik alarmım evde, çantamın içindeydi. Burada olduğumuzu kimse bilmiyordu.

"Hastasın sen," diye haykırdı Katie, "ya da delisin. Ya da her ikisi." Sesinde öfkeden fazlası vardı. Katie'nin yıllardır bu mutfakta geçirdiği onca zamanı düşündüm; kek pişirerek, ödevlerini yaparak, ne kadar yakın olsalar da bazen bir anneyle kızı arasında konuşulmayacak şeyleri Melissa'yla konuşarak. Katie'nin şu anda hissettiklerini hayal etmeye çalıştım, derken aynı hisler içinde olduğumu fark ettim. Kandırılmış. Kullanılmış. İhanete uğramış.

"Hiçbiri değilim. Bir iş fırsatı gördüm ve değerlendirdim." Melissa bıçağı yemek hazırlarken gelip işini bölmüşüz gibi gelişigüzel tutarak bize doğru yürüdü.

"İş falan değil bu!" dedim. O kadar öfkeliydim ki kekeliyordum.

"Kesinlikle bir iş, hem de çok başarılı bir iş. İnternet sitesini kurduktan iki hafta sonra elli müşterim vardı, her gün de yenileri katılıyordu." Bayilik fırsatı reklamı gibiydi söyledikleri; kafe zincirine yeni halkalar ekleyişini böbürlenerek anlatıyormuş gibi.

Karşımıza oturdu. "Çok aptallar. Yolcular. Onları her gün görüyoruz, dünyadan bihaber haldeler. iPod'larını dinliyor, gözlerini telefonlarına dikeyor, gazetelerini okuyorlar. Her gün aynı yoldan gidiyor, aynı koltuğa oturuyor, peronun aynı yerinde dikiliyorlar.

"İşe gidiyorlar sadece," dedim.

"Aynı tipleri her gün görüyorsun. Bir keresinde kadının birini seyretmiştim, Central hattında makyaj yapıyordu. Onu birkaç defa görmüştüm, her seferinde aynı şeyleri yapıyordu. Holland Park'a kadar bekliyor, sonra makyaj çantasını çıkarıp yüzünü sıvamaya başlıyordu. Önce pudra, sonra göz farı, rimel, ruj. Tren Marble Arch'ta yavaşlarken makyaj çantasını kaldırıyordu. Bir keresinde onu seyrettim, başımı çevirirken başka bir adamın da onu seyretmekte olduğunu gördüm. Gözlerinde kadının yüzünden daha fazlasını hayal ettiğini açığa vuran bir ifade vardı. İşte ilk o zaman aklıma geldi bu fikir."

"Neden ben?" dedim sormayı ancak akıl ettiğime şaşarak. "Beni neden siteye koydun?"

"Birkaç orta yaşlı kadına ihtiyacım vardı." Omuz silkti. "Zevkler tartışılmıyor."

"Ama ben senin arkadaşını!" Daha söylerken kulağa ne kadar ezik geldiğini fark edip sinir oldum kendime; okul bahçesinde kim kiminle oynayacak diye didişmek gibiydi.

Melissa'nın dudakları gerildi. Birden ayağa kalkıp uzun adımlarla çift kanatlı kapıya yürüdü ve bahçeye baktı. Konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye geçti.

"Hayatı hakkında senin kadar sızlananını görmedim." Başka bir şeyler duymayı bekliyordum; yıllar önce yapılmış bir düşüncesizlik gibi. Bunu değil. "Çok genç yaşta çocuk sahibi oldum," dedi beni taklit eder gibi.

"Ben hiç öyle bir şey söylemedim." Katie'ye baktım. "Sizi doğurduğuma asla pişman olmadım. İkinizi de."

"Örnek bir kocayı, para kazanan, neşeli, çocuklar konusunda sorumluluk sahibi birini terk ettin ve yerine aynı derecede örnek birini koydun."

"Matt ile evliliğimin nasıl olduğunu hiç bilmiyorsun. Simon'la olan ilişkimin de öyle." Simon'ı düşününce içimi suçluluk kapladı. İnternet sitesinin sorumlusunun o olduğunu nasıl düşünebilmişim? Simon'ın çekmecesinde bulduğum isimleri ve hızlıca yazılmış tehditleri düşününce bir an için kendimden şüphe ettim, derken ne olduklarını anladım: araştırma notları. Moleskine defteri tam da amacına uygun kullanmıştı; romanını kurgulamak için. Rahatlayarak gülümsediğimde Melissa kin dolu gözlerle baktı bana.

"Senin için her şey çok kolay, değil mi Zoe? Yine de sızlanmayı bir türlü kesmiyorsun."

"Kolay mı?" Elinde tepe camından gelen ışığı yakalayıp etrafa gökkuşakları savuran bıçak olmasaydı kahkaha atacaktım.

"Yan tarafa taşındığından beri *zavallı ben* hallerindesin. Faturaları ödemekte güçlük çeken, ikide bir gözyaşlarına boğulan yalnız anne."

"Zor bir dönemdi," diye savunmaya geçtim. Melissa'dan çok Katie'ye konuşuyordum. Katie elime uzanıp ihtiyacım olan desteği sessizce verdi bana.

"Ne istediysen verdim. Para, iş, çocukların bakımında yardım." Melissa birden arkasını döndü, topuklarının yer karolarındaki gıcırtısını duydum. Üzerime eğildi, saçları saçlarıma düşmüştü. Dişlerini sıkıp kulağıma fısıldadı. "Sen bana ne verdin peki?"

"Ben..." Aklım durmuştu. Bir şeyler yapmış olmalıydım herhalde? Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Melissa ile Neil'in çocukları, bakılacak evcil hayvanları, tatile çıktıklarında sulanacak bitkileri yoktu. Gerçi arkadaşlık bundan öte bir şey değil miydi? Arkadaşlıkta terazinin iki kefesi bu kadar kesin bir dengede olmak zorunda mıydı? "Kıskanıyorsun," dedim ama böylesine büyük, böylesine dehşetli bir durumu haklı çıkaramayacak kadar anlamsız bir söz gibi geldi kulağıma.

Melissa bastığı pis bir şeymişim gibi baktı bana. "Kıskanıyorum? Seni?"

Ancak bu fikir kök saldı. Doğru olduğunu sezdirecek biçimde serpildi.

"Benden daha iyi bir anne olabileceğini düşünüyorsun."

"Daha minnettar bir anne olurdum, orası kesin," diye karşılık verdi hemen.

"Ben çocuklarımı seviyorum." Bunu sorgulamasını aklım almıyordu.

"Onları görmüyordun bile! Usandığında bana yollayıp kurtulduğun bir yükü onlar senin için. Katie'ye yemek pişirmeyi öğreten kimdi? Justin'i okuldaki hırsız çocuklardan uzaklaştıran kimdi? Ben olmasaydım şimdiye hapisaneyi boylamıştı!"

"Onlarla birlikte olmanın seni mutlu ettiğini söylüyordun."

"Çünkü bana ihtiyaçları vardı! Başka neleri vardı ki? Durmadan çalışan, durmadan sızlanan, durmadan ağlayan bir anneleri."

"Haksızlık ediyorsun Melissa."

"Hoşuna gitse de gitmese de gerçek bu."

Katie yanımda sessizdi. Dönüp bakınca şiddetle titrediğini gördüm, yüzü bembeyaz kesilmişti. Melissa doğruldu. Gidip masasının yanındaki döner koltuğa oturdu ve bilgisayarını açtı.

"Bırak gidelim Melissa."

Kahkaha attı. "Ah, yapma ama Zoe, o kadar da aptal değilsin. Artık internet sitesini biliyorsunuz, ne yaptığımı biliyorsunuz. Sizi öylece salamam."

"Bizi burada bırak o zaman!" diye haykırdım birden başka bir çözüm yolu daha olduğunu fark ederek. "Sen git, hemen git. Bizi içeriye kilitle. Nereye gittiğini bilmeyiz, bize anlattığın hiçbir şeyden polise bahsetmeyiz. Bilgisayarından her şeyi silebilirsin!" Kendimi kaybetmiş gibi konuştuğumun farkındaydım. Ne için yaptığımı hiç bilmeyerek de olsa ayağa kalktım.

"Otur."

Bacaklarımı hissetmiyordum ama otomatik adımlarla Melissa'ya doğru ilerlediler.

"Otur!"

"Anne!"

Her şey o kadar ani oldu ki karşılık vermeye fırsat bulamadım. Melissa koltuğundan kalkıp üzerime atıldı, ikimizi birden yere devirdi ve üzerime çıkıp beni zemine adeta çiviledi. Sol eliyle saçıma yapışıp çekerek çenemi yukarı kaldırdı, sağ eli ise bıçağı boğazıma dayadı.

“Sıkılmaya başlıyorum artık Zoe.”

“Bırak onu!” diye haykırdı Kelly. Onu ceketinden çekip karnına isabetli bir tekme indirdi. Melissa hiç orali olmadı, bıçak ağzının etimdeki baskısını hissettim.

“Katie.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Dur.” Tereddüt etti, derken geri çekildi. Öyle şiddetli titriyordu ki dişlerinin tıkırdadığını duyabiliyordum. Boynumda bir yanma hissi vardı.

“Anne, kanıyor!”

Islaklığın boynumun yan tarafından sızdığını hissettim.

“Söz dinleyecek misiniz?”

Başımı evet anlamında salladım. Bu minik hareket, boğazımdaki kesikten yeniden kan sızmasına neden oldu.

“Şahane.” Melissa ayağa kalktı. Dizlerini silkeledi, sonra da cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp bıçağın ağzını itinayla temizledi. “Otur bakalım.”

Dediğini yaptım. Melissa masasına geri döndü. Tuşlara bastı ve eşini bul sitesinin tanıdık arka planını gördüm. Melissa bir kullanıcı adı ve parola girdi ama site farklı görünüyordu. Onun yönetici olarak giriş yaptığını hatırladım. Pencereyi küçülttü, bir yenisini açtı ve hızla bir şeyler tuşladı. Bir metro peronu görüyordum. Kalabalık değildi; ayakta bir düzine kadar insan vardı, alışveriş arabası olan bir kadın ise banklardan birinde oturuyordu. Bu gördüğümüzün bir fotoğraf olduğunu sandım önce, derken alışveriş arabalı kadın ayağa kalkıp peronda ilerlemeye başladı.

“Güvenlik kamerası mı?”

“Evet. Kameralar benim değil, sadece görüntüleri kullanabiliyorum. Kendi kameralarımı yerleştirmeye niyetlendim aslında ama o zaman kendimi sadece birkaç metro hattıyla kısıtlamak zorunda kalacaktım. Bu şekilde ise bütün metro ağını görebiliyoruz. Burası Jubilee hattı.” Yine hızlı tuş darbelerinin ardından başka bir peron geldi ekrana; bir avuç insan tren bekliyordu. “Metro

ağının tümünü birden görüntüleyemiyorum ve sinir bozucu biçimde kameraların yönünü kontrol etme imkânım yok, sadece operatörlerin gördüklerini görebiliyorum. Ama bu, operasyonu çok daha kolay ve tabii daha ilginç hale getirdi.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Katie.

“Ağa erişimim yokken kadınlara ne olduğunu bilmiyordum. Profiller satıldığında onları siteden çıkarmak zorunda kalıyordum; ayrıca yeni bir işe girip girmediklerini, işe gidiş rotalarında değişiklik olup olmadığını kontrol ediyordum. Bazen bir kadının yeni bir kaban giydiğini fark etmem bile günler sürebiliyordu. Bu iş açısından iyi olmuyor. Kapalı devre kamera sistemi, onları ne zaman istersem izleyebilmemi sağlıyor. Başlarına ne geldiğini görmemi sağlıyor.”

Tuşlara vurmaya devam etti, sonra da abartılı bir hareketle giriş butonuna bastı. Bize doğru dönerken yüzüne ağır ağır bir gülümseme yerleşti.

“Evet, bir oyun oynamaya ne dersiniz?”

34

Kelly masasındaki telefona baktı ve numarayı çevirmek için kendini hazırladı. Daha önce birkaç kez denemiş, her seferinde daha çalmaya başlamadan iptal etmiş, bir kere de tam cevap verildiği anda kapamıştı. Fikrini yine değiştirmeden telefonu kaldırdı ve numarayı çevirdi. Ahizeyi omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp sinyal sesini dinledi. Bir yandan arama sesli mesaja düşün istiyor, bir yandan da halledip kurtulmak istiyordu. Nick on dakika sonra herkesin toplantı odasında olmasını söylemişti ve Kelly muhtemelen epey uzun süre boyunca kişisel telefon görüşmesi yapma fırsatı bulamayacaktı.

“Alo.”

Lexi’nin sesini duyunca Kelly’nin dili tutuldu birden. Etrafında herkes toplantıya hazırlanıyor, not defterlerini alıyor, masalarına eğilip son dakika e-postalarını okuyordu. Kelly telefonu kapatmaya niyetlendi.

“Alo?” Ama bu defa sesi sinirli geliyordu. “Alo?”

“Benim.”

“Ah. Neden bir şey söylemedin?”

“Kusura bakma, hatta bir sorun oldu galiba. Nasılsın?” Kelly’nin mesaj kutusuna bir e-posta düştü, Kelly fareyi oynatarak postayı açtı. Komiser’den gelmişti. *Duyduğum su ısıtıcısının kaynama sesi mi?* Kelly toplantı odasının açık kapısından, Nick’in BlackBerry’sini elinde tuttuğunu görebiliyordu. Nick başını kaldırıp sırttı ve boştaki eliyle bir şey içiyormuş gibi bir hareket yaptı.

“İyiyim. Sen?”

“İyiyim.” Komiser’i başıyla onayladı ve bir dakika sonra orada olacağını belirtmek için parmağını kaldırdı ama Komiser başını çevirmişti bile.

Kelly aralarında sürüp giden bu yapmacık sohbete daha fazla dayanamadı.

“Aslında ben yarın iyi vakit geçirmeni umduğumu söylemek için aramıştım.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Yarın mı?”

“Mezunlar günü yok muydu? Durham’de?” Sesi hevesli çıkmış mıydı acaba? Kelly öyle olduğunu umuyordu. Lexi’nin yenisinden o kampüste olacağını düşünmek canını ne kadar sıkırsa da, kendisi bunu hiç istemese de Lexi’nin yıllardır söylediği şeyi kabul etmek zorundaydı. Bu onun hayatıydı.

“Evet.” Lexi’nin sesinde hâlâ bir şüphe tınısı vardı. Haksız da sayılmazdı.

“Şey, umarım eğlenirsin. Bahse girerim ki arkadaşlarından bazıları hiç değişmemiştir. İkinci senende birlikte yaşadığın şu kız kimdi, hani sosisten başka bir şey yemeyen?” Çok hızlı konuşuyor, coşkulu sözleri birbiri ardına sıralıyor, Lexi Durham’e gideceğini söylediğinde olması gerektiği gibi sevinçli, destekleyici olmaya çalışıyordu.

“Gemma’ydı galiba.”

“Aynen öyle. Ne acayıptı!”

“Kardeşim, ne oluyor? Neden aradın gerçekten?”

“Özür dileyecektim. Hayatına burnumu soktuğum için, kararlarını sorguladığım için.” Derin bir nefes aldı. “Ama en çok o gece telefonda kalmadığım için.”

Lexi hafif bir ses çıkardı; gırtlaktan, boğuk bir inilti. “Yapma Kelly, ne olur. Yine aynı şeyleri...”

Sesi öylesine çileden çıkmış gibiydi ki Kelly, Lexi’yi incittiği için kendine kızarak susacak oldu. Fakat bunu söylemek için yeterince uzun süredir bekliyordu. “Sadece sonuna kadar dinle, sonra bir daha asla bu konuyu açmayacağıma söz veriyorum.” Lexi’nin sessizliğini evet cevabı olarak kabul etti. “Telefonu kapattığım için üzgünüm. Korkmuştun ama ben senin yanında olmadım. Bu yüzden suçluluk duymadığım bir tek günüm yok.”

Telefonun ucunda öyle büyük bir sessizlik oldu ki Kelly, Lexi'nin kapattığını düşündü. Lexi nihayet konuştu.

"Senin suçun değildi Kelly."

"Ama eğer ben –"

"Telefonu kapatmak senin suçun değildi, tek başıma yürümek benim suçum değildi. Seni suçlamıyorum, polisi de suçlamıyorum."

"İlk ihbarlarını daha ciddi değerlendirmeleri gerekirdi."

"Kelly, o gece tecavüze uğramamın tek nedeni, adamın bunu yapmayı kafasına koymuş olmasıydı. Daha önce böyle bir şey yaptı mı, o zamandan sonra yaptı mı, bilmiyorum. İster doğru, ister yanlış olsun, umurumda da değil. Hayatımdaki bir geceydi, bir saatti sadece. Ben ışık, mutluluk ve keyifle dolu daha binlercesini yaşadım." Tam da o anda Kelly arkada gülüşen yeğenlerini duydu; yüreğini ısıtan, bulaşıcı, kontrol edilemez kıkırtılarını. "Kimsenin suçu değildi Kelly."

"Peki." Kelly hüngür hüngür ağlamaktan korktuğu için başka bir şey diyemedi. Keşke herkesin onu görebileceği bu masaya mahkûm kalmak yerine Lexi'yi cep telefonundan aramış olsaydı. Gözlerini kapatıp elini alnına koydu. Arkada Fergus ile Alfie oyun oynamaya devam ediyorlardı; kıkırtıları şimdi oyuncağın küskün bağırıışlarıyla kesintiye uğramıştı. Kelly, Lexi'nin mutfakta dikildiğini görebiliyordu adeta; oğlanlar okulda, kreşte geçen koca bir güne rağmen hâlâ enerjile dolulardı, Lexi'nin ayağının dibinde Lego parçaları vardı. Lexi hayatındaki hiçbir şeyi geçmişle tanımlamıyordu; o, bugünde yaşıyordu. Kelly'nin de aynı şeyi yapma zamanı gelmişti. Kendini topladı ve ikisi aynı anda konuştular.

"Sence ne giyeyim?"

"Buluşmada ne giyeceksin?"

Kelly okulda birbirlerinin cümlelerini tamamladıkları zamanları hatırlayıp gülümsedi. Lexi ikisinin özel ikiz güçleri olduğunu iddia ederdi ama aslında birlikte çok fazla zaman geçirdikleri içindi sadece. Onları dostlukların en büyüğüydü.

Kelly, Nick'in yine az önceki kahve içme hareketini yaptığını görünce, "Şimdi kapatmak zorundayım," dedi. "Bir toplantıya gi-

receğim. Buluşmanın nasıl geçtiğini haber ver bana. Gemma'nın son zamanlarda sosis dışında bir şey yiyip yemediğini de."

Lexi güldü. "Aradığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum, biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum."

Kelly attığı her adımda fena halde sallanan yamuk tepsiyi düşürmemeye çalışarak geri geri toplantı odasına yanaştı, kapıyı kalçasıyla itip içeri girdi. "Poşet çayımız bitmek üzere Lucinda, ben de senin bitkisel çaylardan birini yaptım, olur mu?" Analist karşılık vermedi, hatta kimse başını kaldırıp bakmadı. "Bir şey oldu, değil mi?" dedi Kelly.

"Siber Suçlar yeni profil bildirimini almış," dedi Nick. Sandalyesini çekip Kelly'ye yer açtı, Andrew Robinson ise önündeki dizüstü bilgisayarı gösterdi.

"Nick'in üyeliği iptal edildikten sonra onun talimatına uyarak yeni bir hesap oluşturmuştuk," dedi Andrew. "On beş dakika önce bu geldi."

E-posta kısaydı; üstte bir satır yazı, yanında da sarışın bir kadının küçük profil fotoğrafı vardı.

Yeni kayıt: Bugüne özel olarak ÜCRETSİZ.

"Diğerleri arasında ücretsiz olan var mıydı?" diye sordu Kelly.

"Sadece platin üyelere. Profillerin hiçbiri iki yüz sterlinden ucuz değildi. Ayrıca ilk kez yeni kayıt bildirimini alıyoruz. Şimdiye kadar gördüğümüz kadarıyla bildirimler sadece *Gazette*'deki ilanlar üzerinden yapılıyordu."

Kelly profil bilgilerini okudu.

Beyaz.

18 yaşında. Uzun sarı saçlı, mavi gözlü.

Kot pantolon, kısa gri botlar, siyah V yakalı tişört, dökümlü gri hırka, beli kemerli. Diz boyunda beyaz şişme mont, beli kemerli. Altın rengi zincirli siyah çanta.

Beden: 36-38

15:30: *Crystal Palace metro istasyonuna giriyor. Canada Water tramvayına biniyor, ilk vagonu tercih ediyor, kapının yanında oturuyor. Jubilee hattına aktarma yapıyor, peronda ilerleyip metro haritasının yanında, 6 numaralı vagon kapılarının açılacağı yerde duruyor. Vagon-da oturup dergi okuyor. Waterloo'da inip sağa dönüyor, merdivenleri inip Kuzey hattı kuzey yönündeki 1 numaralı perona gidiyor. Peronda ilerleyip ortalarda, sarı çizginin silik yerine yakın duruyor. Tam karşısında açılan vagona biniyor. Kapının yanında, ayakta durup Leicester Meydanı'nda iniyor. Yürüyen merdivene gidiyor, sonra da üç numaralı kapıdan Charing Cross Caddesi'ne çıkıyor.*

Erişilebilirlik: SADECE BUGÜN.

Süre: 45 dakika.

Zorluk derecesi: Aşırı derecede zor.

"Üyelerin hepsine gönderilmiş," dedi Andrew imleci adres bölümüne sürükleyerek. "Alıcı" kutusu, söylediği şeyi aynen doğruluyordu. İnsanlar esinibul'un artık kaç kişiye tüm üyelerinin bu kadının profiline tıklayıp yolculuk bilgilerini indirmesinin ne anlama gelebileceğini ölçüp tartarken bir sessizlik oldu. Daha şimdiden bilgisayarları karşısında oturmuş, telefonlarına bakan, Kelly'nin az önce okuduğu şeyi okuyan kaç adam vardı kim bilir? Ve bunu okuyup kızın izlendiğinden habersizce Londra'da gezeceğini bilen kaç, işi bir adım öteye taşıyacaktı?

"Şu fotoğrafı büyütebiliyor musun?" diye sordu Kelly. Andrew isteğini yerine getirerek az önce gördükleri resmi ekranı kaplayacak şekilde büyüttü. Bir selfiydi bu; genç kız kameraya dudaklarını büzerek bakmıştı, gölgeli sarı saçları, gözlerinin üzerine tutam tutam dökülmüştü. Görüntüyü bulanıklaştıran filtreye bakılırsa Instagram'dan ya da başka bir sosyal medya sitesinden alınmıştı.

Kelly fotoğrafı ilk kez görüyordu ama aynısı kız için geçerli değildi. Daha önce Kelly'ye verilen, içinden daha küçük bir görüntü kesilmiş örnek fotoğrafta vardı bu kız. Kelly FURNISS Operasyonu dosyasını satır satır okumuştü. Bu kızı daha önce gördüğüne emindi. Aynı sarı saçlar, aynı ifade.

Dönüp Nick'e baktı. "Tanıdım onu. Zoe Walker'ın kızı."

35

“Nasıl bir oyun?” dedim. Melissa gülümsedi. Hâlâ masasında oturuyordu, bizi görebilmek için koltuğunu döndürdü. Bilgisayar ekranına baktı.

“Şimdiden yüzden fazla tıklandı.” Katie’ye baktı. “Popüler bir kızsın.”

Mideme bir sancı girdi. “Onu o siteye koymayacaksın.”

“Koydum bile.” Melissa bir daha tıklayınca ekranda Katie’nin fotoğrafını gördüm; içinde bulunduğumuz durumla tamamen çelişen ölçüsüz bir özgüvenle dudaklarını büzmüştü bize. Katie çılgık attı, kolumu koluna dolayıp onu öylesine sertçe kendime doğru çektim ki sandalyesinin ayağı zemini kanırttı.

“Şimdi, şöyle olacak.” Melissa iş bitirici sesini kullanıyordu; tedarikçilerle telefonda konuşurken ya da banka müdürünü yeni bir krediye razı ederken takındığı şu sesini. Bana bu sesle konuştuğunu ilk kez duyuyordum ve kanım donmuştu. “Katie’nin profilini kısa süreliğine ücretsiz yaptım, bağlantıyı da tüm üyelere gönderdim.”

Bilgisayardan yeni bir bildirim sesi geldi; bir bildirim kutusu açıldı, sonra bir diğeri, sonra bir tane daha.

İndirildi.

İndirildi.

İndirildi.

“Gördüğünüz gibi hızlı davranıyorlar. Normalde beş yüz sterline varabilen paralar ödediklerini düşününce bu şaşırtıcı sa-

yılmaz, üstelik indirdikleri kişiler hiç bu kadar şey değil..." Doğru kelimeyi seçmekte acele etmedi, sonunda midemi bulandıran bir tane seçti. "Kışkırtıcı."

"Katie hiçbir yere gitmiyor."

"Ah, haydi ama. Macera ruhuna ne oldu? Müşterilerimin hepsinin kötü emelleri yok, bilirsin. Bazıları gerçekten epey romantikler."

"Gitmeyecek."

"Bu durumda işler ikiniz için de çok kötü sonlanacak maa-
lesef."

"Ne demek istiyorsun?"

Sorumu duymazdan geldi. "Kurallar şöyle. Katie normal işe gidiş yolunu izleyecek. Herhangi bir... kesintiye diyelim... uğramadan lokantaya ulaşırsa kazanırsınız ve sizi bırakırım. Eğer ulaşamazsa... o zaman ikiniz de kaybedersiniz."

"Hastasın sen," dedi Katie.

Melissa alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Ah, yapma Katie, spot ışıkları altında olma fırsatını tepecek değilsin herhalde."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Gösterinin yıldızı olma şansı bu senin için. Hepimiz ilgi odağı olmadıkça mutlu olamadığını biliyoruz. Justin de bir şans istiyor olabilir ya da arkadaşlarından biri. Ama boş ver onları. Olay hep sen olmak zorundasın, öyle değil mi? Anasına bak, kızını al."

Sesindeki hıncı beni hayrete düşürmüştü. Katie de benim kadar şaşkıncı, ağlıyordu.

"İşte," dedi Melissa, "oyun bu. Oynamaya hazır mısınız? Yoksa doğruca ikinizin de kaybettiği bölüme mi geçelim istersiniz?" Bıçağın ağzını başparmağının tırnağında denedi, o kadar keskindi ki Melissa'nın hep sürdüğü kırmızı ojenin üzerinde yağ gibi kaydı.

"Kızımı hastalıklı bir sürü herife yem etmeyeceksin. Ölürüm daha iyi."

Melissa omuz silkti. "Sen bilirsin." Ayağa kalktı ve bıçağı bana doğrultarak yanıma yaklaştı.

"Hayır!" diye haykırdı Katie. Bana sımsıkı sarıldı, gözyaşları sel gibi akıyordu. "Yapacağım, gideceğim... Canını yakmasına izin vermeyeceğim."

"Katie, asıl ben bunu yapmana izin vermeyeceğim. Ya senin canın yanarsa?"

"Eğer yapmazsam ikimizin de canı yanacak! Anlamıyor musun? Delirmiş!"

Melissa'ya bir göz attım ama Katie'nin ithamı karşısında hiç istifini bozmamıştı. Yüzünde ne gerginlik ne de öfke belirtisi vardı ve bu, yaptıklarını çok daha korkunç kılıyordu. Anlamıştım ki o bıçağı bana saplardı, kılı bile kıpırdamazdı. Arkadaşım olduğunu sandığım kadının, tanıdığımı sandığım kadının, aslında bambaşka biri olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyordum. Benden nefret eden biri olduğunu, anneliğimden ötürü bana derin bir öfke duyan, bu yüzden beni incitmeye, kızımı incitmeye hazır biri olduğunu kabullenemiyordum.

Katie omzumu sıktı. "Bunu yapabilirim anne. Metro kalabalık olacak, her yerde insanlar olacak. Kimse bana zarar vermeyecek."

"Ama Katie, onlara zarar verdiler! Kadınlar öldürüldü. Tecavüze uğradılar! Gidemezsin." Bunu söylerken bile diğer seçeneği düşünüyordum. Katie burada kalırsa ne olacaktı ona? Melissa'nın beni öldüreceğine şüphem yoktu artık ama Katie'yi de öldürmesine izin vermeyecektim.

"Diğer kadınlar izlendiklerini bilmiyorlardı. Ben biliyorum. Ben avantajlıyım. Hem ben o güzergâhı biliyorum anne. Biri beni takip ederse anlarım."

"Hayır Katie."

"Bunu yapabilirim. Yapmak istiyorum." Artık ağlamıyordu; yüzünde çok iyi tanıdığım o kararlı ifadeyi görünce nefesim keşildi. Beni kurtardığını sanıyordu. Bu oyunu gerçekten oynayabileceğini, Londra'nın bir ucundan diğerine yakalanmadan gidebileceğini ve bu oyunu kazanırsa Melissa'nın beni bırakacağını sanıyordu.

Yanılıyordu. Melissa gitmeme izin vermezdi ama o beni kurtarmaya çalışırken ben onu kurtarabilirdim. Dışarıda mücadele etmek için bir şansı olacaktı. Burada kalmak zaten ölmek demekti.

"Tamam," dedim ona. İhanet etmiş gibi hissettim.

Katie ayağa kalkıp Melissa'ya baktı. Başını cüretkâr bir ifadeyle dikleştirtince birden tiyatro oyunundaki karakteri geldi aklıma. Erkek giysileri ve zekice sözleriyle kimliğini saklayışı. Katie korkuyorsa bile hiç belli etmiyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece işe gitmen gerekiyor. Bu kadar basit. Buradan..." Bilgisayar ekranına göz attı. "Beş dakika sonra çıkıyor ve her zamanki yolunu izleyerek lokantaya gidiyorsun. Telefonunu bana veriyorsun, durmuyorsun, yolunu değiştirmiyorsun ve yardım istemek ya da polisi aramaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmıyorsun."

Katie cep telefonunu ona verdi. Melissa masasına gidip birkaç tuşa bastı. Bilgisayar ekranında tanıdığım bir yerin renkli güvenlik kamerası görüntüsü belirdi; kamera, Crystal Palace Metro İstasyonu'nun önüne bakıyordu. Solda taksi sırasını ve bildim bileli orada olan grafitileri görebiliyordum. Biz izlerken bir kadın, saatine bakıp istasyona doğru koştu.

"Planın dışına çıkarsan," diye devam etti Melissa, "anlarım. Ve öyle bir durumda annenin başına gelecekleri tahmin etmek için dâhi olmana gerek yok."

Katie dudağını ısırды.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim yumuşak bir sesle.

Katie saçını savurdu. "Sorun yok. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğim anne. Sana da." Gözlerinde katı bir kararlılık ifadesi vardı ama kendine gerçekten bu kadar güvendiğine inanmayacak kadar iyi tanıyordum onu. Rolünü oynuyordu ama bir tiyatro oyunu değildi bu. Melissa adına ne derse desin, bir oyun değildi. Ne olursa olsun, birileri zarar görecekti.

"Gitme vakti," dedi Melissa.

Katie'ye öyle sıkı sarıldım ki ciğerlerim patlayacak gibi oldu. "Dikkatli ol." Anne olduğumdan beri aynı şeyi ona binlerce kere, her seferinde başka bir şeyi kastederek söylemiş olmalıydım.

Katie on aylıkken, mobilyaların etrafında dolanırken, "Dikkatli ol," aslında *bir şey kırma*, demekti. Şu vazoya dikkat et.

Bisiklete binmeyi öğrendiğinde, "Dikkatli ol," yerine *arabalara dikkat et*, desem de olurdu.

İlk kez bir erkek arkadaşıyla ilgili ciddi düşündüğünde, “Dikkatli ol,” derken *incinme*, demek istemiştim. *Hamile kalma*.

Şimdi de, “Dikkatli ol,” diyordum. *Seni yakalamalarına izin verme. Gözünü dört aç. Onlardan daha hızlı ol. Hızlı koş.*

“Olurum. Seni seviyorum anne.”

Gözlerim yaşlarla dolarken, sıradan bir günmüş gibi davran, dedim içimden. Katie işe gidiyormuş gibi düşün, akşama eve gelecekmış, Netflix’ten *Umutsuz Ev Kadınları*’nı açıp pizza yiyecekmişiz gibi. Bu onu son görüşün değilmiş gibi yap. Artık açıkça ağlıyordum, Katie de öyle. Geçici cesaret gösterisi, böyle bir duygu seli karşısında ayakta kalamayacak kadar kırılgan çıkmıştı. Katie’ye, “Benden sonra Justin’e göz kulak ol, Matt onun yoldan çıkmasına izin vermesin,” demek istiyordum ama bunu yapmak, aklına düşmesini hiç istemediğim bir şeyi kabullenmek demekti: Döndüğünde burada olmayacaktım. Eğer dönerse tabii.

“Ben de seni seviyorum.”

Katie’ye dair tüm ayrıntıları aklıma yazdım: saçının kokusunu, dudağının kıvrımındaki parlaticı lekesini. Onu hafızama iyice kazıdım; artık biliyordum ki o bir saat içerisinde ne yaşarsa yaşansın, ölürken gözümün önüne gelecek yüz, onun yüzü olacaktı.

Küçük kızımın yüzü.

“Yeter artık.” Melissa mutfak kapısını açtı ve Katie dar koridordan evin ön tarafına doğru ilerledi. Tek şansım bu, diye düşündüm. Ön kapı açılırken Katie’nin ardı sıra hamle yapmayı, kendimizi dışarı atıp koşmayı geçirdim aklımdan. Kurtuluşa koşmayı. Fakat Melissa bıçağı indirmiş olmasına rağmen öyle sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Kullanması an meselesiydi.

Bıçaklar.

Bunu ilk anda düşünmem gerekirdi. Sakinlerinden biri ekilmiş olan bıçak setinde hâlâ bir et bıçağı ve büyükten küçüğe sıralanan üç sebze bıçağı vardı. Kilitte dönen anahtarın sesini duydum ve kapı anında sertçe geri kapandı. Katie’nin metro istasyonuna doğru yürüyen görüntüsü belirdi gözümün önünde. Tehlikeye doğru. *Kaç*, diye yalvardım içimden. *Diğer tarafa git. Bir telefon kulübesi bul. Polise anlat.*

Bunu yapmayacağını biliyordum. Tam sekiz dakika sonra o güvenlik kamerasında görünmezse Melissa'nın beni öldüreceğini düşünüyordu.

Ben dediğini yapsa bile Melissa'nın beni öldüreceğini biliyordum.

Melissa geri döndüğünde kapıyla mutfak masasının tam arasına gelmiştim. Melissa'nın elinde koridordan aldığını tahmin ettiğim bir şey vardı. Bir koli bandı.

"Nereye gidiyorsun? Geç şuraya." Bıçağın ucuyla işaret etmişti, ikna olmam için bu kadarı yeterliydi. Melissa sandalyemin yerini bilgisayarına bakacak şekilde değiştirdi. Oturdum.

"Ellerini arkana koy."

İtaat ettim ve koli bandının şeritler halinde açılırken çıkardığı o kendine özgü sesi duydum. Melissa şeritlerden birini ellerime doladı, sonra da bandı sandalyenin ahşap sırtına sardı, artık kollarımı oynatamıyordum. İki parça daha bant koparıp ayak bileklerimi sandalyenin ayaklarına sabitledi.

Ekranın sağ köşesindeki saate diktim gözlerimi.

Altı dakika kalmıştı.

Katie'nin işe kalabalık güzergâhlar üzerinden gittiğini ve havanın henüz aydınlık olduğunu düşünmek rahatlatıyordu beni. Köşeye kısırılabilceği karanlık ara sokaklar olmayacaktı ve paniğe kapılmazsa başına bir şey gelmeyecekti. Kurban kadınlar; Tania Beckett, Laura Keen, Cathy Tanning, hedef alındıklarının farkında değillerdi. Katie ise biliyordu. Bir adım öndeydi.

"Gösteriye hazır mısınız?" dedi Melissa.

"Ben seyretmiyorum." Fakat kendime engel olamadığımı fark ettim. Katie bebekken onu hastaneye götürdüğüm bir gün geliverdi aklıma. Şiddetli bir mide enfeksiyonu sonrası su kaybettiği için minik eline serum iğnesi takılırken bakmaya zorlamıştım kendimi. Hastalığını söküp almayı delicesine istemiş, fakat bunu yapamıyorsa bile en azından acı çektiğini görerek acısına ortak olabilir, bunu onunla beraber atlatabilirim diye düşünmüştüm.

Boynumdaki çizik kabuk bağlamaya başlamıştı bile; derim geriliyor, kaşınıyordu. Kaşıntı hissini hafifletmek için boynumu esnetince yaradan taze kan süzülüp kucağıma damladı.

Dört dakika.

Sessizce ekrana bakıyorduk. Öğrenmek istediğim bir sürü şey vardı ama Melissa'nın sesini duymak istemiyordum. Polisin şimdiden Anerley Yolu'na doğru doludizgin ilerlediği bir düş kurarak kendimi eğledim. Polis memurlarının ön kapıyı kırdıklarını duymam an meselesiydi. O kadar gerçekçi bir düştü ki bu, polis sirenlerini duymak için kulak kabarttım. Ses yoktu.

İki dakika.

Katie'nin güvenlik kamerasında belirlediğini görmemiz yüz-yıllar sürdü sanki. Katie durup beklemedi ama yaklaşırken başını kameraya doğru kaldırdı, altından geçip gözden kaybolana kadar öylece baktı. *Seni görüyorum*, dedim sessizce dudaklarımı kıpırdatarak. *Yanımdayım*. Gözyaşlarımı tutamadım.

"Ne yazık ki bilet turnikesinden geçerken takip edemiyoruz onu." Melissa'nın ses tonu birlikte bir proje üzerinde çalışıyormuş gibi samimiydi, adeta sohbet eder gibiydi. Sinir bozucuydu bu; bağırса, tehdit etse daha iyiydi. "Ama perona geldiğinde tekrar yakalarız."

Melissa imleci ekranda gezdirdi ve kameraların listesi olduğunu tahmin ettiğim bir şey takıldı gözüme: *Aldgate East – giriş; Angel – giriş; Angel – güney yönü peronu; Angel – kuzey yönü peronu; Bakerloo – bilet turnikeleri...* Liste uzayıp gidiyordu.

"Önceki profillerin pek çoğu erişim sağlayabildiğim kameraların sınırları dışında kalıyor," diye açıkladı Melissa. "Ama Katie'nin yolculuğunun büyük bölümünü görebileceğiz. Bak, orada işte."

Katie peronda duruyordu, ellerini ceplerine sokmuştu. Et-rafına bakınıyordu; kameraları aradığını, beraber yolculuk ettiği kişilerden hangilerinin tehdit oluşturabileceğini çözmeye çalıştığını umdum. Takım elbise ve pardösü giymiş bir adamın ona yaklaştığını gördüm. Katie hafifçe geri çekildi, bense adamın adımlarını yavaşlatmadan geçip gittiğini görene kadar tırnakla-rımı avuçlarıma batırdım. Kalbim küt küt atıyordu.

"Küçük aktrisimize bak sen."

Melissa'ya aldırış etmedim. Tramvay geldi ve Katie bindi; kapılar kapanıp onu çabucak yutuverdi. Melissa'nın sıradaki ka-

meraya tıklamasını istiyordum ama buna yeltenmedi. Ceketinden bir pamuk topağı koparıp kaşlarını çatarak baktı, sonra da kopardığı parçayı parmaklarının arasından yere doğru süzülme-ye bıraktı. Kurduğum düş değişmişti: Simon'ın görüşmeden döndüğünü hayal ettim; evi boş, kapıyı kilitlenmemiş buluyor ve bir şekilde bitişikte olduğumu anlıyordu. Beni kurtarıyordu. Hayallerim azalan umuduma ters orantılı bir ayrıntı ve mantıksızlıkla büyüyordu.

Kimse gelmeyecekti.

Burada, Melissa'nın evinde ölecektim. Acaba cesedimden kurtulacak mıydı, yoksa beni burada, Neil'in iş seyahatinden döndüğünde bulacağı şekilde çürümeye mi terk edecekti?

"Nereye gideceksin?" diye sordum ona. Dönüp bana baktı. "Beni öldürdükten sonra. Nereye gideceksin?" Ölmeyeceğime dair bir şey söyleyecek oldu, derken vazgeçti. Gözlerinde saygıya benzer anlık bir bakış belirdi, sonra kayboldu. Melissa omuz silkti.

"Kosta Rika. Japonya. Filipinler. Suçluların iadesi anlaşması olmayan bir sürü ülke var hâlâ."

Beni bulmaları ne kadar sürerdi acaba? Melissa o zamana kadar başka bir ülkeye gitmeyi başarabilir miydi? "Pasaport kontrolünde durdururlar seni," dedim olduğumdan daha kendinden emin bir tavırla.

Bana küçümser gibi baktı. "Kendi pasaportumu kullanırsam eğer."

"Nasıl..." Söyleyecek söz bulamıyordum. İnsanların etrafa bıçak savurdukları, sahte pasaport kullanıp arkadaşlarını katlettikleri bir paralel evrene düşmüştüm. Birden bir şeyi fark ettim. Melissa zekiydi ama bu kadar da zeki değildi. "Tüm bunları nereden öğrendin sen?"

"Tüm bunlar derken?" İlgişi dağılmıştı, bilgisayarın tuşlarına basıyordu. Sohbetten sıkılmıştı.

"Güvenlik kameraları, sahte pasaport. Memur Swift ilanları veren kişinin erkek olduğunu söylemişti; adına kayıtlı bir posta kutusu varmış. İnternet sitesinin izi sürülemiyor. Yardım aldın, almış olmalısın."

“Bu büyük hakaret Zoe. Beni hafife alıyorsun anlaşılan.” Yüzüme bakmıyordu, bense yalan söylediğini biliyordum. Bu işi tek başına yapmış olamazdı. Neil gerçekten iş seyahatinde miydi? Yoksa üst katta mıydı? Bizi dinlemek için. Destek gerekene kadar beklemek için. Gerilerek tavana göz attım. Döşemelerden gelen sesi kafamda mı kurmuştum?

“On beş dakika oldu,” dedi Melissa birden saatine bakarak. “Tramvay hattı trenlerine erişemiyorum ama bir sonraki kamera Canada Water’da aktarma yaparken yakalayacaktır onu.” Sonraki kameraya tıkladığında başka bir peron gördüm; bir grup okullu çocuk, neon renkli önlükler giymiş üç öğretmen tarafından peronun kenarından uzaklaştırılıyordu. Bir tren yanaştı ve ekrana dikkatle bakıp Katie’yi aradım ama bulamadım. Kalp atışlarım daha da hızlandı. Daha şimdiden bir şey mi gelmişti başına? Crystal Palace’tan Canada Water’a kadarki o kısa yolculukta? Derken beyaz bir şişme mont takıldı gözüme. Oradaydı işte, elleri hâlâ ceplerindeydi, başı hâlâ sağa sola dönüyor, yanından geçtiği herkese bakıyordu. Epeydir tuttuğum nefesimi salıverdim.

Katie gözden kayboldu ve Melissa iki farklı kamera görüntüsü daha açtığı halde bir daha görmedik onu. Ta ki Jubilee hattı peronunda beklemeye başlayana kadar. Peronun kenarına yakın bir yerde dikiliyordu. Geri çekilmesini, birinin onu trenin önüne itebileceğini söylemek geliyordu içimden. Onu bir güvenlik kamerasından bu şekilde seyretmek, başrol oyuncusunun başına korkunç bir şeyin gelmek üzere olduğunu bildiğim, ona aptallık etmemesini haykırdığım bir film seyretmek gibiydi.

Dışarı çıkma, duyduğun o sesi duymazdan gelme... senaryoyu okumadın mı sen? Az sonra olacakları bilmiyor musun?

Kendime Katie’nin senaryoyu okuduğunu hatırlattım. Tehlikenin ne olduğunu biliyordu, tam olarak nereden geleceğini bilmiyordu sadece.

Katie’nin arkasında, sol tarafta dikilen bir adam vardı. Onu seyrediyordu. Adamın yüzünü göremiyordum, kamera çok uzaktaydı, ama başı Katie’ye dönüktü ve onu tepeden tırnağa süzerken hafifçe kıpırdıyordu. Adam bir adım yaklaşınca sandalyemin kenarına yapıştım ve daha iyi görebilmek için beyhude bir

abayla ne eğildim. Peronda başkaları da vardı. Neden doğru yöne bakmıyorlardı? Adam bir şey yaparsa grmeyeceklerdi. Oysa metroda kendimi çok güvende hissederdim ben. Bir sürü kamera, etrafta bir sürü insan. Ama kimse bakmıyordu, gerçek anlamda bakmıyordu. Her biri kendi minik baloncuğunun için- de, etrafındaki insanların başına gelenlere kayıtsız halde seyahat ediyordu.

Sessizce Katie'nin adını söyledim ve beni duymuş gibi arkasını döndü. Adama baktı. Adam ona yanaşınca Katie derhal geri çekildi. Vücut dilini okuyamıyordum, korkmuş muydu? Peronun öbür ucuna doğru yürürdü. Melissa sandalyesinde kıpırdanınca ona baktım. Gözlerini dikkatle ekrana dikmişti ama benim gibi kaskatı halde ne eğilmemişti. Arkasına yaslanmıştı, dirseklerini kolaklara dayamış, parmak uçlarını bitiştirmişti. Dudakları hafif bir gülüşle oynadıyordu.

"Büyüleyici," dedi. "Kadınların takip edildiklerini bilmeme- leri hep hoşuma gitmişti ama bu, işe çok daha ilginç bir hava kat- tı. Metroda kedi fare oyunu. Üyeler için ek bir paket olarak çok iyi iş görebilir." Arsızlığı tiksindiriyordu beni.

Perondaki adam Katie'nin peşinden diğer tarafa gitmedi. Ancak tren yanaşıp turistler ve gündelik yolcular akın akın iner- ken onun kalabalığın içinden Katie'ye doğru ilerlediğini gördüm. Yine de Katie ile aynı kapıdan binmedi, ama tam rahatladım der- ken aynı vagonu seçtiğini fark ettim.

"Trendeki kameraya erişemiyor musun? Görmek istiyorum. O trende ne olduğunu görmek istiyorum!"

"Bağımlılık yapıyor, değil mi? Erişemiyorum, denedim ama çok iyi korunuyor. şu anda Waterloo'ya ulaşmasına..." Bilgisayar- da açık başka bir pencereye göz attı. "Yedi dakika var." Parmak- larını masaya vurdu.

"Vagon kalabalık. Kalabalık bir trende kimse bir şey yapma- ya kalkışmaz." Bunu sadece Melissa'ya değil, kendime de syl- yordum.

Katie ığlık atarsa birileri bir şey yapar mıydı? Başına bir şey gelirse ses çıkarmasını tembihlemiştim ona hep. "Yaygara kopar," demiştim. "Sapığın teki sana yaslanacak olursa ona değil, herkese

söyle söyleyeceğini. 'Bana dokunmayı derhal bırak!' diye bağır. Kimse bir şey yapmasa bile herif hemen çekilecek, göreceksin."

Waterloo ile Leicester Meydanı arası sadece dört dakikaydı. Biliyordum, çünkü Melissa söylemişti; çünkü her saniye, bir saat gibi geliyordu. Katie Waterloo'daki bir Kuzey hattı trenine binip gözden kaybolduğu anda Melissa ekrana yeni bir görüntü getirdi. Leicester Meydanı'na çıkan yürüyen merdivenlerin alt tarafına bakan kameranin görüntüsü.

Katie görünene dek sessizce izledik.

"Orada işte." Melissa, Katie'yi işaret etti. Derhal peronda Katie'ye yaklaştığını gördüğüm adamı aradı gözlerim. Onu Katie'nin bir iki metre ötesinde görünce göğsüm sıkıştı.

"Şu adam..." dedim ama devam etmedim. Söylenecek ne vardı ki?

"İsrarcı çıktı, değil mi?"

"Kim olduğunu biliyor musun? Nereden geliyor? Kaç yaşında?" Tüm bunların ne önemi olduğunu da bilmiyordum gerçi.

"Profil neredeyse iki yüz kere indirildi," dedi Melissa. "Aralarından herhangi biri olabilir."

Adam, bebek arabalı bir kadını kenara itip geçti. Katie yürüyen merdivene adım attı.

Yürümeye devam et, dedim içimden ama Katie öylece durdu, adam ise sol taraftan basamakları çıkıp Katie'nin arkasına gelince sağa geçti. Elini Katie'nin koluna koyup ona doğru eğildi. Bir şey söylüyordu. Katie başını iki yana salladı, merdivenlerin üst tarafına ulaştılar ve gözden kayboldular.

"Sonraki kamera! Diğer kameraya geç!"

Buna karşılık Melissa kasıtlı bir yavaşlıkla telaşımın tadını çıkardı. Leicester Meydanı durağında bir sürü insan vardı. Melissa nihayet başka bir kamera görüntüsünü açtığında bir an için Katie'yi göremedim. Fakat sonra buldum onu; trendeki adamın yanında yürüyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Bir terslik vardı. Katie tuhaf bir açıyla, bir yana eğilerek yürüyordu. Başı öndeydi ve adama karşı koyuyormuş gibi görünmese de vücut dili her şeyiyle adamdan kurtulamadığını söylüyordu bana. Daha dikkatli bakınca adamın sağ elinin, Katie'nin sol kolunu üstten kavradığı-

nı fark ettim. Diğer eli ise Katie'nin bileğini tutuyordu. Katie'nin dengesini bozan şey kolundaki bu baskıydı işte. Adamın bir silahı vardı herhalde. Katie'yi tehdit ediyordu. Yoksa Katie bağırılmaz mıydı? Kaçmaz mıydı? Karşı koymaz mıydı?

Katie'nin adamla birlikte bilet turnikelerine doğru yürüdüğünü gördüm; kolu tuhaf bir şekilde adamın göğsüne doğru çekilmişti. Metro haritalarından birinin yanında iki bilet görevlisi sohbet ediyorlardı. Bir terslik olduğunu fark etmelerini diledim ama oralı bile değillerdi. Güpegündüz böyle bir şey nasıl olabilir-di? Neden benim gördüklerimi başka kimse görmüyordu?

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum.

Katie ile adam turnikelere ulaşınca adam Katie'yi bırakmak zorunda kalırdı herhalde, değil mi? Bu Katie'nin kaçma fırsatı olacaktı. Katie'yi tanıyordum, şu anda bunu planlıyordu mutlaka; ne tarafa koşacağını, hangi kapıdan çıkacağını. İçimde bir adrenalin dalgası hissettim. Başaracaktı, adamdan kurtulacaktı.

Ama turnikelere gitmediler. Adam onu yolcu salonunun sol tarafına, boş bir danışma masası ve üzerinde "girilmez" tabelası olan bir kapıya doğru götürdü. Gören olup olmadığını kontrol eder gibi arkasına baktı.

Sonra kanım dondu, adam kapıyı açıp Katie'yi içeri sokmuştu.

Çok ileri gittiğimi düşünüyorsun. Hiç tanımadığım kadınların hayatını tehlikeye atmak yeterince kötüydü zaten ama bu? Bu kadarı fazla. Değer vermem gereken birinin hayatını nasıl tehlikeye atarım?

Şunu anlayan gerek.

Katie bunu hak ediyor.

Oldum olası böyleydi o. İlgi odağı olmak isterdi; duyulmak, fark edilmek, sevilmek için yaygara koparırdı. Bunun başkalarına ne hissettirdiğini düşünmezdi bile.

Sürekli konuşurdu, asla dinlemezdi.

İşte şimdi dilediği şeye kavuştu.

İlgi odağı oldu.

Bugüne kadar içinde bulunduğu en önemli prodüksiyon bu; oynadığı en zorlu rol. Tüm performanslara nokta koyacak bir performans.

Seyirciye vereceği son selam.

36

"Zoe Walker'a ait hangi telefon numaraları var elimizde?" diye sordu Nick.

Lucinda dosyalarını kontrol etti. "Cep, iş ve ev."

"Hepsini arayın."

Katie, Zoe'nin cep numarasını çevirmişti bile; arama telesekretere düşünce başını iki yana salladı. "Zoe, mesajımı alır almaz Cinayet Bürosu'nu arar mısın lütfen?"

"Kızı hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Nick.

"Adı Katie," dedi Kelly, Zoe Walker'ın söz ettiği her şeyi hatırlamaya çabalayarak. "Oyuncu olmak istiyor ama şu anda Leicester Meydanı yakınlarındaki bir lokantada vardiyalı çalışıyor. Hangi lokanta olduğunu bilmiyorum." Kelly, Zoe'nin çocuklarıyla ilgili başka bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. Bir oğlu ve bir partneri olduğunu biliyordu ama vaka dışında hiçbir şeyi doğru düzgün konuşmamışlardı.

"Nick, Zoe Walker bugün işe gitmemiş," dedi Lucinda telefonu kapatırken. "Patronu dün eve yollamış onu. Zoe'nin, burasını aynen aktarıyorum, 'bu lanet olaydan başka' hiçbir şeye odaklanamayacak halde olduğunu söyledi. Bizden önce konuşurlarsa Zoe'ye bizi aramasını söylemesini rica ettim."

"Evini arayın."

"Cevap vermiyor."

"Sistemde adına kayıtlı başka numara yok mu?" Nick daha hızlı düşünmek istediği zamanlarda yaptığı gibi volta atmaya başlamıştı.

"Zoe adına da Katie adına da kayıtlı numara yok. Oğlu Justin'e ait eski bir cep numarası var. 2006 yılında bir mağaza hırsızlığı sonrası toplum düzenini bozma cezası, 2008'de ise C sınıfı uyuşturucu bulundurmaktan ötürü uyarı cezası almış. O zamandan beri bir şey yapmamış ama adına çok sayıda trafik çevirmesi kaydı var."

"Telefon İstihbarat Birimi ne dedi?"

"Ev adreslerinde Katie Walker adına kayıtlı telefon yok. Ya kontrollü hat kullanıyor ya da annesine kayıtlı telefonda ayrı bir hattı var. Araştırmalarını istedim."

"Katie Walker'ın profilinin yollandığı e-posta nereden gelmiş?" Nick bu soruyu Andrew'a sormuştu ama Andrew, Komiser'in hiddetinden ürkmemiş gibi görünüyordu.

"Aklından Express Oh! geçiyorsa yanlış. IP adresi farklı. Bir talep oluşturmam gerekecek."

"Ne kadar sürer?" Nick saatine baktı, cevap beklemeden devam etti. "Her neyse, o çok uzun sürer. İngiliz Ulaştırma Polisi, Leicester Meydanı'na doğru gidiyor ama Katie'ye zamanında yetiyeceklerinin garantisi yok, diğer yandan Zoe de tehlikede olabilir."

"Hâlâ eve gelmedi," dedi Lucinda telefonu elinden bırakırken, "cep telefonu da kapalı."

"Baz istasyonundan Zoe'nin cep telefonu izlensin. Telefonun en son ne zaman ve nerede kullanıldığını tespit edin. Kelly, Lucinda konum bilgisine ulaştığı anda memurların acilen oraya gitmelerini istiyorum."

"İlgileniyorum." Kelly gidip telefon takibi işine girişen Lucinda'nın yanına oturdu. Nick yine volta atıyor, nefes bile almadan talimatlar yağdırıyordu. Aklında bir düşünce şekilleniyordu, birinin daha biraz önce söylediği bir şey. Kelly bu düşüncüyü yakalamaya çalıştıysa da toplantı odasının giderek büyüyen kaosunda elinden kayıp gitti.

"Zoe Walker'ın faturalarından kızının cep telefonu numarasına ulaşamaz mıyız?" diyordu Nick.

"Mümkün," dedi Lucinda. "Ama uzun bir süreç bu, üstelik kesin sonuç vermez. En çok aranan numaraları inceleyip hangi-

lerinin aile üyelerine ait olabileceğine dair tahmin yürütmem gerekir.”

“Yap bunu,” dedi Nick. Sonradan aklına gelince, “Lütfen,” diye ekledi. Kelly, Komiser’i ilk kez böyle endişeli görüyordu. Kravatını çoktan gevşetmişti zaten; şimdiyse çıkarıp masaya fırlattı, gömleğinin üst düğmesini açtı ve boynunu bir sağa, bir sola esnetti.

“Andrew, gözün internet sitesinde olsun, bir şey değiştiği anda söyle bana. Şu son e-postanın nereden geldiğini bulmak için elinden geleni yap. *Espress Oh!* değilse başka bir kafedir belki. Kelly, eğer öyleyse memurları derhal oraya götür, e-posta yollandığı sırada orada bulunan müşterilere güvenlik kamerası görüntülerinden bakın.”

Espress Oh!

Buydu işte. Kelly’nin aklında dönüp duran düşünce somutlaşmıştı nihayet. Zoe ile Covent Garden’daki kafede buluşmaları. Kafe zinciri olan, Clerkenwell’de yeni işyeri açan şu arkadaşı. *Espress Oh!*’daki Avustralyalı kız ve dükkân zinciri olan, ortalıkta görünmeyen kafe sahibi. “Müşterilere değil,” dedi Kelly aradıkları kişiyi bildiğine birden emin olarak. İnternet sitesini yöneten kişiyi, o sırada on dokuz yaşındaki Katie’yi tehlikenin içine atan kişiyi ve muhtemelen Zoe Walker’ı rehin alan kişiyi.

Nick meraklı gözlerle ona baktı. Kelly damarlarına hücum eden adrenalini hissetti. “Şirket sicil kayıtlarına bakmamız gerek,” dedi. “Siteyi yönetmek için *Espress Oh!*’daki Wi-Fi bağlantısını kullanan kişi müşteri değil. Mekânın sahibi.”

37

“Katie!” diye öyle bir haykırdım ki sesim çatallandı, ağzım kuruyuverdi. Koli bandını çekiştirdim, yapışkanı kolumdaki tüyleri de çekiyordu. İçimde varlığını bilmediğim bir güç bulmuştum. Bandın bir parçasının koptuğunu hissettim. Melissa gülümsemi.

“Ben kazandım.” Koltuğunu çevirip bana döndü, kollarını kavuşturup dikkatle bana baktı. “Her türlü kazanacaktım gerçi.”

“Seni sürük. Bunu nasıl yapabildin?”

“Ben bir şey yapmadım. Sen yaptın. Tehlikenin ortasına yürümesine izin verdin; farkında olduğun bir tehlikenin. Bunu kendi kanından canından birine nasıl yapabildin?”

“Sen...” Sustum. Melissa beni zorlamamıştı. Doğru söylüyordu. Katie’nin gitmesine izin vermiştim. Benim suçumdu.

Ona bakamıyordum. Göğsümde nefes almamı güçleştiren bir ağrı vardı. Katie. Benim Katie’m. O adam kimdi? Katie’ye ne yapıyordu?

Sesimin sakın çıkması için çabaladım. Mantıklı olmaya çalıştım. “Senin de çocukların olabilirdi. Evlat edinebilirdin, tüp bebek yapabilirdin.” Tekrar ekrana baktım ama bir tür dolap ya da depo olduğunu sandığım yerin kapısı inatla açılmıyordu. Neden kimse fark etmemişti? Etraf insan kaynıyordu. Fosforlu yelek giymiş bir metro çalışanı kadın gördüm; kapıyı açmasını o kadar çok istedim ki. Katie’nin bağırışını duymasını, bir şey, herhangi

bir şey yapmasını ve küçük kızına her ne oluyorsa buna bir son vermesini.

“Neil istemedi.” Melissa ekrana bakıyordu, gözlerini göremiyordum. Gözlerinde herhangi bir duygu var mı, yoksa onlar da sesi kadar cansız mı, göremiyordum. “Başkasının çocuğunu değil, kendininkini istediğini söyledi.” Kof bir kahkaha attı. “Senin çocuklarına bakmak için harcadığımız zamanı düşününce ironik tabii.”

Ekranada hayat normal akışında devam ediyordu; insanlar birbirlerinin yoluna çıkıyor, Oyster kartlarını arıyor, trene yetişmek için koşturuyorlardı. Ama benim dünyam durmuştu.

“Kaybettin,” dedi Melissa kâğıt oynamış gibi rahat bir tavırla. “Borcunu ödeme vakti geldi.” Bıçağı alıp parmağını üzerinde gezdirdi.

Katie’nin gitmesine asla izin vermemeliydim, ne derse desin dinlememeliydim. Ona bir şans verdiğimi düşünmüştüm ama onu tehlikeye yollamıştım. Kalsa Melissa bizi öldürmeye çalışacaktı belki ama ikimiz birden ona karşı koyarken başarabilecek miydi?

Hem şimdi beni yine öldürecekti. Zaten içten içe öldüğümü hissediyordum ve bir yandan Melissa’nın bu işi bitirmesini istiyordum. Katie gittikten sonra çökmeye başlayan ve artık beni altetmek üzere kapıma dayanan şu karanlığı bir an önce içeri almasını istiyordum.

Yap haydi Melissa. Öldür beni.

Gözüm Melissa’nın masasındaki, Katie’nin ahşap atölyesinde onun için yaptığı kalemliğe takılınca içimde bir öfke dalgasının kabardığını hissettim. Katie ile Justin, Melissa’ya tapıyorlardı. Onu anne yarısı olarak, güvenebilecekleri biri olarak görüyorlardı. Melissa nasıl olur da bize böyle ihanet ederdi?

Silkinip kendime geldim. Katie ölürse Justin’e kim destek olacaktı? Bileklerimi bir kez daha zorladım, ellerimi birbirine zıt yönde çevirip bunun yarattığı acıdan sapkın bir zevk buldum. Kafamı dağıtıyordu bu acı. Gözlerim hâlâ ekrana kilitlenmiş haldeydi; sırf düşünce gücüyle o depo odasının kapısını açabilirdim şim gibi.

Belki de Katie ölmemişti. Belki tecavüze uğramış ya da dayak yemişti. Bana en çok ihtiyaç duyduğu sırada yanında olmazsam ne hale gelirdi kim bilir. Melissa'nın beni öldürmesine izin veremezdim.

Ansızın derimin küçük bir parçasının açığa çıktığını, üzerine vuran serin havayı hissettim.

Bandı gevşetiyordum. Kurtulabilirdim.

Melissa'nın pes ettiğimi sanması için başımı göğsüme doğru indirip düşünmeye başladım. Düşünceler beynimde fır dönüyordu. Kapılar kilitliydi ve genişletilmiş mutfakta uzanamayacağım kadar yüksekteki devasa tavan camları dışında pencere yoktu. Melissa'yı beni öldürmekten alıkoymanın tek yolu, benim onu öldürmemdi. Bu düşünce o kadar saçmaydı ki başımı döndürdü. Bu noktaya nasıl gelmiştim ben? Birini öldürebilecek bir kadına nasıl dönüşmüştüm?

Ama Melissa'yı öldürebilirdim. Öldürecektim de. Bacaklarım gevşetmeyi aklıma bile getiremeyeceğim kadar sıkıca bağlanmıştı; bu da hızlı hareket edemeyeceğim anlamına geliyordu. Ellerimdeki koli bandını, kollarımın üst tarafını oynatmamaya özen göstererek bir elimi yavaşça çıkarabilecek kadar gevşetmeyi başarmıştım. Planımın bir şekilde yüzümden okunacağını düşündüğüm için ekrana baktım. Katie'yi görme umudum yoktu ama yine de kapalı kapıda bir hareket belirtisi görmek için can atıyordum.

"Tuhaf," dedim aklımdan geçenleri kendime mi saklasam diye düşünemeyecek kadar çabucak.

Melissa ekrana baktı. "Ne var?"

Ellerimin ikisi de serbestti artık. Yine de arkamda birbirine kenetli halde tutmaya devam ettim.

"Şu tabela," dedim başımla ekranın sol üst köşesini işaret ederek. "Merdivenlerin başındaki. Biraz önce orada değildi." Islak zemin uyarısı için konulan, sarı plastikten, katlanabilir bir tabelaydı bu. Bir şey dökülmüştü. Ama ne zaman? Ben seyrederken olmadığı ortadaydı.

Melissa omuz silkti. "Birisi koymuş işte."

"Koymadılar. Birden beliriverdi." Katie yürüyen merdivenlerden çıktığında tabelanın orada olmadığını biliyordum, aksi

takdirde bir anlığına önünde görünürdü çünkü. Ne zaman ortaya çıktığına gelince... yani, emin olamıyordum ama Katie gözden kayboluncaya kadar gözlerimi kamera görüntüsünden en fazla bir iki saniyeliğine ayırmış, ne zaman fosforlu yelek görsem, giden kişiye Katie'nin bulunduğu odaya girmesini delicesine umarak, gözümü kırpmadan bakmıştım.

Melissa'nın gözlerine kaygının gölgesi düşmüştü. Ekrana doğru eğildi. Bıçak hâlâ sağ elindeydi. Benim ellerim ise serbestti artık. Birini yavaşça oynattım; önce sandalyenin kenarına, sonra da minik hareketlerle bacaklarıma doğru indirdim. Gözlerimi Melissa'ya diktim. Kıpırdandığı anda oturuşumu dikleştirip ellerimi arkama koydum ama çok geç kalmıştım. Hareket ettiğimi gözucuyla görmüştü.

Alnımdan boncuk boncuk ter damlıyor, gözlerimi yakıyordu.

Melissa'yı mutfak tezgâhına göz gezdirmeye sevk eden şeyin ne olduğunu anlamasam da yaptığım şeyi fark ettiğini anında anladım. Gözleri bıçak setine kaydı. Bıçakları saydı, birinin eksik olduğunu gördü.

"Kurallara uymuyorsun," dedi.

"Sen de öyle."

Öne eğilip bıçağı sapından kavradım, botumun içinden çıkarırken ayak bileğimi kesince şiddetli bir acı duydum.

İşte bu, diye düşündüm. Tek şansım bu.

38

Polis arabası çakar lamba ve sireni açık halde Marylebone Caddesi'nde hızla ilerliyordu. Madame Tussauds müzesinin yanından geçerken önlerine çıkan üstü açık otobüse çarpmalarına ramak kalmıştı. Kelly, öndeki acil müdahale memurlarının siren çığlıkları arasında o gün Old Trafford'da oynanan maç hakkındaki konuşmalarını dinliyordu.

"Rooney onu nasıl kaçırdı, anlamadım. Ben birine haftada üç yüz bin ödüyor olsam o şutu da doğru düzgün çektiririm."

"Baskı altında oynayamıyor, mesele o."

Euston Meydanı'nda kırmızı ışık yandı. Sürücü kornaya bastı, sireni daha tiz bir sese çevirdi ve öndeki arabalar sağa sola ayrılıp onlara yol vermeye başladılar. Sağdan Bloomsbury'ye doğru döndüklerinde Kelly telsizini açıp hepsinin duymak için can attığı haberi bekledi. West End'e yaklaşırlarken haber geldi. Kelly gözlerini kapatıp başını bir an için koltuğuna yasladı.

Bitmişti. En azından Katie Walker için.

Kelly ön koltukların arasına doğru eğildi. "Yavaşlarsanız da olur artık."

Sürücü gelen bilgiyi duymuş, sireni kapatıp arabanın hızını daha makul bir seviyeye düşürmeye başlamıştı bile. Artık acilen gitmek onlara bir şey kazandırmayacaktı çünkü. Kurtarılacak kimse yoktu.

Leicester Meydanı'na ulaştıklarında sürücü, Kelly'yi Hippodrome'un önünde indirdi. Kelly metro istasyonuna doğru koşup

bilet turnikelerinde bekleyen sıkkın görünümlü bir kadına alelace kimliğini gösterdi. Planladığı kapıdan değil, bir başkasından girdiği için yönünü bulma çabasıyla etrafına bakındı.

İşte.

Depo kapısının alt tarafı ayakla itilerek açılmaktan aşınmış, yolcuları şüpheli paketleri bildirmeye teşvik eden posterin köşeleri kıvrılmıştı. Kapıdaki bir levha, vatandaşlara içeri izinsiz giremeyeceğini söylüyordu.

Kelly kapıyı iki kez tıklatıp içeri girdi. Neyle karşılaşacağını bilmesine rağmen kalbi deli gibi atıyordu.

Depo odası penceresiz ve karanlıktı, bir tarafta masa ve metal bir sandalye vardı, karşı duvara ise işaret levhaları istiflenmişti. Bir köşede içi yağlı, gri suyla dolu, sarı bir tekerlekli kova duruyordu. Yanında ise genç bir kız, plastik bir kasaya oturmuş, avuçlarının arasında bir fincan çay tutuyordu. Fotoğraftaki o kendinden emin dudak büzüşü olmadan da Katie'yi tanımak çok kolaydı. Gölge gür saçları montunun omuzlarına dökülmüştü. Montun dolgulu parçaları Katie'yi Kelly'nin bildiğinden daha iri gösteriyordu.

Beyaz.

18 yaşında. Uzun sarı saçlı, mavi gözlü.

Kot pantolon, kısa gri botlar, siyah V yakalı tişört, dökümlü gri hırka, beli kemerli. Diz boyunda beyaz şişme mont, beli kemerli. Altın rengi zincirli siyah çanta.

Beden: 36-38

Katie'nin arkasında geniş omuzlu bir adam vardı, duvara yaslanmıştı. Öne çıkıp Kelly'ye elini uzattı.

"John Chandler, İngiliz Ulaştırma Polisi'nde sivil polisim."

"Kelly Swift." Kelly eğildi. "Merhaba Katie, ben Kelly. Vakayla ilgilenen dedektiflerden biriyim. İyi misin?"

"Galiba iyiyim. Annem için endişeleniyorum."

"Memurlar oraya doğru gidiyorlar şu anda." Uzanıp Katie'nin kolunu sıktı. "Çok iyi iş çıkardın." Dedektif Chandler'ın Katie'nin güvende olduğunu bildiren telsiz mesajından hemen

sonra Kelly'nin şüphelerini doğrulayan bir başka mesaj gelmişti: Zoe, Londra'da Espress Oh'nun da aralarında bulunduğu birkaç kafenin sahibi olan Melissa West tarafından alıkonulmuştu.

"Korkunçtu." Katie başını kaldırıp John'a baktı. "Sana inanam mı, inanmasam mı bilemedim. Kulağıma fısıldadığında kaçmak istedim. Ya gizli görevdeki bir polis değilse? Ya uydurduğu bir hikâyeyse bu? Bunları düşündüm. Ama sana güvenmeye mecbur olduğumun farkındaydım. Melissa'nın olanları fark edip anneme zarar vermesinden korkuyordum."

"Muhteşemdin," dedi John. "Oscarlık bir performanstı."

Katie gülümsemeye çalıştı ama Kelly onun hâlâ titrediğini görebiliyordu.

"Pek rol yapmama gerek kalmadı. Olacakları bana anlattın ama yine de beni buraya çektiğin anda söyledığın her şeyin yalan olduğuna karar verdim. Buraya kadarmış, diye düşündüm. Oyun bitti."

"Sana bunu yaşattığımız için üzgünüm," dedi Kelly. "Güvenlik kamerasının ele geçirildiğini biliyorduk ama işin boyutunu bilmiyorduk, ne kadarının izlenebildiğini tam olarak bilmiyorduk. İnternet sitesinde profilini görünce metrodan sağ salım çıkmanı, sana zarar vermek isteyebilecek kişilerden uzaklaşmanı sağlamamız gerektiğini anladık. Tabii Melissa kendisinin peşinde olduğumuzu öğrenmeden."

"Burada daha ne kadar beklememiz gerekiyor? Ben annemi görmek istiyorum."

"Üzgünüm, kontrol odasından kamera görüntüsü akışını değiştirdiklerine dair onay almamız gerekiyordu."

Kelly depo odasından çıkış sırasında Melissa'nın Katie ile Dedektif Chandler'ı görebileceği, bu durumda kimliklerinin ifşa olacağı yönündeki endişesini dile getirmiş ve Craig buna derhal çözüm üretmişti. Önceki günün aynı saatine ait görüntü kaydını canlı akışla değiştirmişti. O sırada Leicester Meydanı durağında ki kalabalık kabaca aynıydı, Melissa'nın bu geçişi fark etme ihtimali düşük olacaktı. Kelly, Craig'in haklı çıkmasını umuyordu. "Artık sorun yok, çıkabiliriz, bizi göremez."

Kelly kapıyı açarken telsizi cızırtılarla dile geldi.

“Anerley Yolu’na bir ambulans istiyoruz,” dedi sahibi belirsiz ses. “Acil.”

Katie’nin gözleri büyüdü.

“Sirensiz gitmelerini ve adrese ulaşınca beklemede kalmalarını söyle onlara.”

Genç kızın gözleri yaşlarla dolarken Kelly, “Önlem amaçlı sadece,” dedi hemen. Telsizinin sesini neredeyse duyulamayacak kadar kısıtı. “Annen gayet iyi.”

“Nereden biliyorsun?”

Kelly yine yavan sözler söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti. İşin aslı, Zoe Walker’ın hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu.

39

Her yer kan olmuştu. Melissa'nın boynundan zapt edilemez biçimde fışkırıyor, masasını kaplayıp gömleğini kırmızıya boyuyordu. Melissa'nın sağ elinin parmakları aniden açıldı ve tuttuğu bıçak gürültüyle yere düştü.

Titremeye başladım. Başımı eğince benim de kana bulandığımı gördüm. Bıçağımı hâlâ sağ elimde sımsıkı tutuyordum ama Melissa'yı bıçakladığımda hissettiğim adrenalin dalgası geçmişti. Sersem ve şaşkın halde kalakalmıştım. Melissa şu anda üzerime gelse onu durdurmayı başaramam, diye düşündüm. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Eğilip boştaki elimle ayaklarımdaki koli bandını çekiştirdim, Melissa'dan uzaklaşmanın telaşıyla sandalyeyi tekmeleyip devirdim.

Oysa endişelenmem yersizdi. Melissa ellerini boğazına kenetlemiş, parmaklarının arasından fışkırıp ellerini kaplayan kanın şiddetli akışını nafile bir gayretle yavaşlatmaya çalışıyordu. Ağzını açtı ama fokurtuya benzeyen, rahatsız edici bir ses çıktı sadece; sonra da dudaklarının arası kırmızı bir köpükle kaplandı. Melissa ayağa kalktı fakat bacakları ona itaat etmediği için sarhoş gibi sallanıyordu.

Ellerimi yüzüme kapadım. Kanlı olduklarını, bu kanın yanaklarıma bulaştığını çok geç fark ettim. Yüzümdeki kan, gözlerime soluk bir gölge düşürüyor, burnuma dolan metalik kokusu midemi bulandırıyor.

Konuşmadım. Ne diyecektim ki?

Üzgünüm mü?

Üzgün değildim. İçim hınçla doluydu.

Dostum sandığım kadını bıçaklayacak kadar büyük bir hınç. Şimdi onun soluk alabilmek için çırpınışını seyredip oralı olmayacak kadar büyük bir hınç. Dudakları morarırken, kanının aceleci akışı durulup nabızı sakın, belli belirsiz bir ritme doğru yavaşlarken yanında öylece dikilecek kadar büyük bir hınç. Seni beyazdı; gözleri, ölü bir kabukta canlı olan tek şeydi. Bu gözlerde pişmanlık ya da öfke aradım ama yoktu. Ölmüştü zaten.

Melissa dizlerinin üzerine düşmedi. Sendelemedi, filmlerdeki gibi masasına tutunmaya çalışmadı, uzanıp beni düşürmeye filan çabalamadı. Bir ağaç gibi sırtüstü devrildi. Kafası yere küt diye çarpınca budalalık edip canının acımış olabileceğinden endişelendim.

Sonra da hareketsiz kaldı. Elleri iki yana savrulmuş, gözleri kocaman açılarak kireç gibi yüzünden hafifçe dışarı fırlamıştı.

Onu öldürmüştüm.

Pişmanlık çökmeye başlamıştı işte. İşlediğim suçtan ötürü değil, kendi kanında boğulan bir kadın gördüğüm için değil. Pişmandım, çünkü mahkemede suçlarıyla yüzleşmek zorunda değildi artık. Sonunda yine o kazanmıştı.

Adeta benim de kanım çekilmiş gibi yere yığıldım. Kapının anahtarı Melissa'nın cebindeydi ama ona dokunmak istemiyordum. Hiçbir bir yaşam belirtisi kalmamıştı artık; göğsü kalkıp inmiyordu, ciğerlerindeki hava tükenmiş, can çekişirkenki hırıltısı kesilmişti ama aniden sıçrayıp kanlı elleriyle bileklerime yapışmayacağına emin olamıyordum. Melissa masayla benim aramda uzanırken oturup vücudumdaki titremenin kesilmesini bekledim. Birazdan ihtiyatlı adımlarla onun etrafından dolaşır 999'u aramam ve olanları anlatmam gerekecekti.

Katie. Onlara Katie'yi söylemeliydim. Leicester Meydanı'na gitmeleri gerekiyordu. Hayatta olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Onun da iyi olduğumu, ondan vazgeçemediğimi bilmesi gerekiyordu... Hızla yerimden kalkınca ayaklarım tüm zemini

kaplayan kanda kaydı. Bir tarafında şerit halinde bir kan lekesi olan bilgisayar ekranında güvenlik kamerası görüntüsünü görebiliyordum hâlâ. Depo odasının kapısı inatla açılmıyordu.

Dengemi bulmaya çalışırken sirenlerin uzaktan gelen çığlığını duydum. Ben kesilmesini bekledim ama sesler yükseldi, şiddetlendi, sonunda kulakları sağır edecek bir hal aldı. Bağırışlar duydum, ardından tüm evde yankılanan bir kırılma sesi.

“Polis!” dedi birisi. “Olduğunuz yerde kalın!”

Olduğum yerde kaldım. İstesem de gidemezdim zaten.

Koridorda bir gümbürtü koptu, mutfak kapısı açılıp arkasındaki duvara müthiş bir gürültüyle çarptı.

“Eller yukarı!” diye bağırdı aralarından biri. Melissa’dan yapamayacağı besbelli bir şeyi beklemenin ne kadar saçma olduğunu düşünüyordum ki beni kastettiklerini anladım. Ağır ağır ellerimi kaldırdım. Ellerimi kaplayan kan kollarıma da sıçramış, yol yol iz yapmıştı; kıyafetlerim koyu kırmızı lekelerle kaplıydı.

Görevliler koyu renkli tulumlar giymiş, yan tarafında beyaz harflerle POLİS yazan kasklar takıp siperliklerini indirmişlerdi. Başta iki kişiydiler, onların “Destek!” diye komut vermesi üzerine çabucak iki kişi daha geldi.

İlk ikisi bana yaklaşıp birkaç adım ötede durdular. Diğer ikisi odada hızlıca gezinip bağırarak birbirlerine talimat verdiler. Evin başka bir yerinde başka polislerin dolaştığını duydum. Koşturan ayakların sesleri arasına, bulunduğumuz yere doğru yaklaşan, “Burası temiz!” haykırışları karışıyordu.

“Sağlık ekibi!” diye bağırdı biri. Başka iki memur kendilerine yol açarak yerde yatan Melissa’nın yanına koştular. Biri ellerini Melissa’nın boynundaki kesiğe bastırdı. Ne diye onun hayatını kurtarmaya çalıştıklarını anlamıyordum. Bilmiyorlar mıydı? Yaptıklarından haberleri yok muydu? Gerçi boşuna bir çabaydı bu. Melissa son nefesini çoktan vermişti.

“Zoe Walker?” Adımı söyleyen kişi, karşımdaki polis memurlarından biriydi ama hangisinin konuştuğunu anlayamamıştım. Birine, sonra diğerine baktım. İki metre kadar ötede, bulunduğum yere göre biri saat on, diğeri ise saat iki yönünde durmuşlardı. Her bakımdan birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar. Bir ayak

hafifçe önde, eller açık halde belde; tehditkâr değil ama eyleme hazır. Arkalarında Melissa'nın yanına çömelmiş sağlık ekibini görüyordum. Melissa'nın yüzüne şeffaf bir aparat takmışlardı ve ekipten biri ağzına hava veriyordu.

"Evet," dedim sonunda.

"Silahını at."

Tamamen yanlış anlamışlardı. Bıçağı olan Melissa'ydı, bıçağı boğazıma derim sıyrılıncaya kadar bastıran Melissa'ydı. Öne doğru bir adım attım.

"Silahını at!" dedi polis memuru bu kez daha yüksek sesle. Onun bakışlarını takip ederek başımı sağ elime çevirdim; gümüş bıçak ağzı, bulandığı kanın içinde ısıldıyordu. Parmaklarım ne tuttuklarını henüz fark etmişçesine, kendiliğinden açılıverdi ve bıçak düşüp zeminde sekti. Memurlardan biri bıçağı ayağıyla ulaşamayacağı bir mesafeye itti, sonra da kaskının siperliğini kaldırdı. Çocuklarım kadar küçük görünüyordu.

Dilim çözüldü sonunda. "Kızım tehlikede. Leicester Meydanı'na gitmem gerek, beni götürür müsünüz?" Dişlerim birbirine çarpıyordu, yanlışlıkla dilimi ısırardım. Biraz daha kan, bu kez kendi kanım. Memur, ekip arkadaşına bakınca o da siperliğini kaldırdı. Bu memur çok daha yaşlıydı, kır sakalı güzelce tıraş edilmişti, beni teselli ederken sevecen gözlerinin etrafı kırıştı.

"Katie iyi. Yolunu kesen kişi bizim memurlarımızdan biriydi."

Tüm bedenim titremeye başladı.

"Ambulans yolda, sizi hastaneye götürüp iyileştirecekler, tamam mı?" Genç meslektaşına baktı. "Şokta," diye açıkladı ama hissettiğim şey şok değil, rahatlamaydı. Memurların arkasına doğru baktım. Bir sağlık görevlisi Melissa'nın yanına diz çökmüştü ama ona dokunmuyordu, bir şeyler yazmakla meşguldü.

"Öldü mü?" Emin olmadan bu odadan ayrılmak istemiyordum. Sağlık görevlisi başını kaldırdı.

"Evet."

"Tanrı'ya şükür."

40

“Pek matah bir kutlama değil,” dedi Lucinda, Nick’in açıp masanın ortasına koyduğu yerfıstığı paketine bakarak.

“Standartlarınıza uygun olmadığı için üzgünüm hanımefendi hazretleri,” dedi Nick. “Dog & Trumpet’te havyar ve bıldırcın yumurtası yapıyorlar mı tam bilmiyorum ama isterseniz günün özel yemeği neymiş diye bakabilirim.”

“Ha ha. Onu demek istemedim. Biraz tatsızım sadece, anlatabiliyor muyum?”

“Ben de öyleyim,” dedi Kelly. ılgınca bir şeydi; Katie Walker’a doğru sirenler eşliğinde yaptıkları yolculuk, hemen ardından Zoe’ye ulaşma yarışı, polis arabalarının kıyamet koparak Melissa’nın evinin önünde durmaları. Ambulansın Anerley Yolu’nun sonunda beklemede kalışı, hazırdaki sağlık ekibinin güvenle içeri girilebilene kadar işini yapamayışı. Kelly’nin tahminine göre son birkaç saat boyunca kalp atış hızı dakikada yüzün altına inmemiştı. Şimdiyse yıkılıyordu.

“Anı bir düşünüş yaşadınız, hepsi bu,” dedi Nick. “Yarın asıl zor işler başlayınca kendinize gelirsiniz.”

Yapılacak bir yığın iş vardı. Melissa’nın bilgisayarına erişim sağlanınca Siber Suçlar esinibul.com’u derhal kapatabilmiş ve üye listesinin tamamını ele geçirmişti. İzlerini bulmak ve işlenmiş suçlar varsa neler olduklarını tespit etmek ise biraz daha uzun zaman alacaktı.

Şirket Sicil Kurumu incelemeleri, Melissa West'in Londra'daki dört kafenin kayıtlı sahibi olduğunu ortaya koymuştu; Melissa, Melissa İki, Espresso Oh! ve Clerkenwell'in göbeğinde bulunan, henüz adı konulmamış, lavabo, buzdolabı ve pişirme malzemeleri olmadığı halde çarpıcı biçimde kâr eden bir işyeri daha.

"Para aklama," diye açıklamıştı Nick. "Kafeler bunun için biçilmiş kaftan, birçok kişi nakit ödeme yapıyor çünkü. Kadın işyerlerini zararda gösterirken günde birkaç yüz sterlini kanunlara takılmadan cebine atabilir."

"Kocası ne kadarını biliyordur sizce?"

"Adamı aldığımız zaman anlarız herhalde." Neil West, Manchester'daki bir hukuk firmasının birkaç milyon sterlinlik bilgi işlem sisteminin kurulumundan sorumluydu. Karısının bilgisayarından kolaylıkla erişilebilen ve onunla uyumlu ajandasına bakılırsa ertesi gün London City havalimanına inecek, polis de onu tutuklamak üzere orada bekliyor olacaktı. Evin üst katındaki ofiste bulunan bilgisayarında Neil'in çalışmış olduğu tüm şirketlerle ilgili dosyalar, bu dosyaların her birinde ise geniş kapsamlı iletişim bilgisi listeleri vardı. Gordon Tillman ve Luke Harris'in çalıştığı şirketlerin ikisi de geçmişte Neil'la iş anlaşması yapmıştı; dolayısıyla Neil'in kişi listesiyle Melissa'nın bilgisayarında bulunan esinibul.com müşteri listesi arasında başka benzerlikler tespit edilmesi gayet olasıydı.

"Melissa durumu kurtarmak için onu terk mi edecekti acaba?" dedi Lucinda. Zoe, Melissa'nın ülkeyi terk etme planlarını onlarla paylaşmış, Siber Suçlar ise internetten Rio de Janeiro uçuşlarına baktığını tespit etmişti.

"Muhtemelen," dedi Nick. "Melissa West'in kendinden başka kimseyi umursadığını sanmıyorum."

Kelly, Katie'nin anlattıklarını düşündü. Melissa, Zoe'nin çocuklarına bakmasından, kendi çocuklarının olmamasından öfkeyle söz etmişti. "Bence umursuyordu. Sorun biraz da bundan kaynaklanıyordu bence. İnternet sitesini kurmak sadece iş meselesiydi, peki ya Zoe ve Katie'yi dahil etmek? O biraz kişisel bir meseleydi."

"Yanına kâr kalması sinir ediyor beni," dedi Lucinda yerfıstığına uzanarak.

"Şahdamarından bıçaklanıp kan kaybından öldü," dedi Nick. "Yanına kâr kalmış sayılmaz bence."

Kelly yarım ağız gülümsedi. "Ne demek istediğini biliyorsun. Zoe ve Katie Walker'a cehennem azabı çekti, risk altında olduğundan haberi bile olmayan yüzlerce kadın ayrı bir olay zaten. Onu sanık sandalyesinde görmek isterdim." Telefonunun ışığı yanıp sönünce Kelly ekranı kaydırıp kilidi açtı ve cevaplamaya hiç de hevesli olmadığı bildirimler arasında aylak aylak gezinmeye başladı.

"Nedir bu böyle? Kutlama mı, yoksa cenaze mi?" Diggers masanın başında belirince Kelly esas duruşa geçer gibi ayaklandı. Ofisinde azar işittiğinden beri ilk kez görüyordu onu, bu yüzden göz teması kurmaktan kaçındı.

"Size bir sandalye isteyeyim mi efendim?" dedi Lucinda.

"Oturmayacağım. Size içki ismarlamak için uğradım sadece. Hepiniz müthiş iş çıkardınız. Londra Emniyet Müdürü'nden bu güzel sonuç için tebrik telefonu aldım bile. Aferin size."

"Teşekkürler patron," dedi Nick. "Ben de aynısını söylüyordum onlara."

"Sana gelince..." Diggers, Kelly'ye baktı. Kelly yüzünün kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. "Duyduğuma göre sana büyük teşekkür borçluymuşuz."

"Herkes birden çalışıyordu bu iş üzerinde," dedi Kelly tereddüt içinde başını kaldırarak. Diggers'ın yüzünde samimi bir ifade görünce rahatladı. "Ben son parça yerine otururken tesadüfen oradaydım, hepsi bu."

"Eh, öyle olsun bakalım. Yine de ekibe çok değerli bir katkıda bulundun. Evet, kim ne içiyor?" Başkomiser bara gidip bir tepsi içki ve yeni bir yerfıstığı paketiyle geri döndü. Kendine içki almamıştı. Kelly şimdi sormazsa fırsatı kaçırabileceğini fark etti.

"Efendim? Ulaştırma Polisi'ne geri dönmem gerekiyor mu?" Konuşurken bu düşünceden nasıl da korktuğunu, asıl birliğinde vaktini tüketen dedikodu ve şüphelerden uzakta, yeniden bir ekibin içinde olmaktan ne kadar mutlu olduğunu fark etti.

“Üç ay dememiş miydik?”

“Evet ama düşündüm ki Melissa öldüğüne, internet sitesi kapatıldığına göre...” Kelly yapılacak başka işler olduğunu biliyordu. Laura Keen’in katili hâlâ serbestti, Cathy Tanning’i sinsice izleyen kişi de daha yakalanmamıştı ama aklının bir köşesinde Diggers’ın ofisinde işittiği azar vardı. Bu Diggers’ın geçici görevlendirmeye son vermesi için bir fırsat mıydı acaba?

“Üç ay,” diye araya girdi Diggers. “Neil West’in sorgusunu yönetebilirsin, sonra da kariyerinle ilgili doğru düzgün konuşalım. Belki yeni bir polis kuvvetinde yeni bir başlangıç yapma zamanın gelmiştir, ha?” Kelly’ye göz kırptı, Nick’in elini sıkı ve onları yalnız bıraktı.

Büsbütün rahatlayan Kelly’nin gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırpıştırıp telefonunu aldı, kafasını dağıtmak için uygulamalarda gezindi. Ekranı kaydırarak süslü yılbaşı ağaçları ve önceki gece azıcık yağan karla yapılmış minik kardan adamlarla dolu Facebook akışına baktı. Lexi’nin durum güncellemesi takıldı gözüne.

Biraz kırışmış olsak da, diye yazmıştı, Durham çetesi hâlâ aynı!

Öğrencilik yıllarından bir fotoğrafın aynısını çekmişlerdi. Lexi ikisini yan yana koyup koymuş, etiketlediği kişilerin aile ve arkadaşlarından neşeli yorumlar yağmıştı. Lexi her iki fotoğrafta da herkesten daha kocaman gülümsüyordu. Kelly de gülümsemekten alamadı kendini.

Fotoğraflar harika, diye yazdı. Hiç değişmemişsiniz.

41

Matt arabayı itinayla kullanıyor, köşeleri yavaşça dönüyor, hız kasislerine sanki bir yerimde kırık varmış gibi yaklaşıyordu. Boynumdaki dikiş gerektirmeyen kesik sayılmazsa Melissa'nın bana dokunmadığını ısrarla söylesem de hastane beni ayrıntılı muayeneden geçirmekte diretmişti.

Geçirdiği şok nedeniyle tedavi altına alınan, bunun dışında bir zarar görmemiş olan Katie'nin yanında bir yatağa yatırdılar beni. Koğuş hemşiresi bizi ayrı tutmaktan vazgeçmiş, sonunda aramızdaki perdeyi birbirimizi görebileceğimiz şekilde açmıştı. Henüz yarım saat geçmişti ki Isaac geldi. Kapıdan koşturarak girerken her zamanki kendinden emin tavrından eser yoktu.

"Kate! Tanrım, iyi misin? Ancak gelebildim." Yatağın yanına oturup Katie'nin ellerini tuttu; gözleri ise Katie'nin yüzünde, bedeninde geziniyor, yara bere var mı diye bakıyordu. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

"İyiyim. Bu akşamki gösteri için çok üzgünüm."

"Tanrı aşkına, onu dert etme sen. Başına gelenlere inanamıyorum."

"Ama insanların biletleri--"

"Paralarını iade ederim. Oyunu boş ver Kate. Önemli olan oyun değil. Sensin." Katie'yi alından öptü ve gözüne ilk defa rol yapıyormuş gibi görünmedi. Katie'den gerçekten hoşlandığını anladım. Katie de ondan hoşlanıyordu.

Isaac başını kaldırınca göz göze geldik; o anda aradaki perdenin hiç açılmamış olmasını diledim. Isaac'ın ifadesini okuyamıyor, kendi yüzümün ise istediklerimin hepsini söyleyip söylemediğini bilemiyordum.

"Çok zor zamanlar geçirdiniz," dedi.

"Evet."

"Hepsinin sona ermesine çok sevindim." Duraksadı ve daha vurgulu biçimde devam etti. "Umarım artık unutmayı başarabilirsiniz. Yaşanan her şeyi geçmişte bırakabilirsiniz." Katie erkek arkadaşının, annesiyle neden bu kadar özenli konuştuğunu merak ettiyse bile bir şey söylemedi. Isaac iyice anlamamı sağlamak istercesine gözlerime baktı. Başımı salladım.

"Ben de öyle umuyorum. Teşekkürler."

"Geldik sayılır," dedi Matt. Taksinin arka koltuğunda yanımda oturan Simon kolunu omzuma doladı, ben de başımı göğsüne yasladım.

Hastanede internet sitesi yöneticisinin o olduğunu sandığımı söylemiştim. Söylemek zorundaydım; suçluluk duygusu bitiriyordu beni.

"Çok üzgünüm," dedim.

"Üzülme. Neler yaşadığını düşünemiyorum bile. Hiç kimseye güvenemeyeceğini hissetmiş olmalısın."

"Şu defter..." Deftere karalanmış notlar geldi aklıma; kadının adı, giysileri. Elimdekinin bir suç delili olduğuna ikna oluştum.

"Romanımla ilgili notlar," dedi Simon. "Karakterleri tasarlıyordum."

Simon'ın bunu mesele etmemesine, böylesine korkunç bir şeyle itham edildiği için hiç de gücenmiş görünmemesine sevinmiştim. Crystal Palace'a doğru yaklaşırken Simon'ın öbür yanında Katie camdan dışarı bakıyordu; Justin ise onun önünde, Matt'in yanındaki koltukta idi. Isaac hayal kırıklığına uğramış tiyatro seyircileriyle ilgilenmek ve onları Katie'nin sahneye çıkmakta son derece kararlı olduğu ertesi akşamki gösteriye gelmeye ikna etmek için şehir merkezine gitmişti.

Nasıl oluyor da her şey, sanki hiçbir şey olmamış gibi görünebiliyordu?

Erimekte olan gri kar yol kenarındaki kaldırımları kirletmişti, bina çatılarından su damlıyordu. İlkokulun etrafı duvarla çevrili bahçesinde uyduruk bir kardan adam vardı, havucu çoktan kaybolmuştu. İnsanlar gece gezmesine çıkıyordu. Kimileri ise henüz işten eve dönüyor, yürürken dünyadan bihaber, telefonlarına bakıyorlardı.

Melissa'nın kafesinin önünden geçerken kendimi tutamayıp iç çekerek hafif bir inilti salıverdim. İşten sonra çay içmek için yanına gittiğim o günler, öğle yemeği hazırlığında ona yardım edişlerim. Kafede bir ışık vardı, toparlanmamış masa ve sandalyelere vurup kara gölgeler oluştuyordu.

"Gidip doğru düzgün kapatsan mı acaba?" diye sordum Justin'e. Dönüp bana baktı.

"Oraya girmek istemiyorum anne."

Bunu anlayabiliyordum. Ben de girmek istemiyordum. Anerley Yolu'nda bulunmak bile nabzımı hızlandırıyordu zaten. Çok severek yaşadığım yere dair anılarıma leke sürdüğü için Melissa'ya karşı yeni bir hınç dalgası yükseliyordu içimde. Bir daha taşınmak aklımdan bile geçmezdi ama şimdi bunu yapsak mı diye düşünmeye başlamıştım. Simon'la ikimiz için yeni bir başlangıç. Justin ve Katie için alan ve tabii hepimiz için yeni bir sayfa.

Metro istasyonunun yanından geçtik. Katie'nin kapıya doğru yürüyüp kameralara dehşetle ama aynı zamanda başarına kararlılığıyla, beni kurtarma kararlılığıyla bakışı gözümün önüne gelmiş, gitmiyordu.

Katie'ye dönüp baktım. Aklından geçenleri merak ediyordum ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Sandığımdan çok daha güçlü bir kızdı o.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Matt. Onu aradığımda her şey bitmiş, Matt hastaneye geldiğinde eski karısı ve kızını Simon'ın evden alelacele toplayıp getirdiği tuhaf giysiler içinde bulmuştu. Polis Melissa'nın evindeyken üzerimizde olan kıyafetlere el koy-

muştı. Bu konuda çok nazik davranmış, en küçük ayrıntıları bile dikkatle incelemeleri gerektiğini, endişelenmememi söylemişlerdi. Her şey yoluna girecekti.

“Önümüzdeki hafta gönüllü ifade vermem gerekecek,” diye cevapladım, “ardından savcılık dosyaya bakıp birkaç gün içerisinde karar verecek.”

“Seni suçlamayacaklar,” diyerek yatıştırmıştı beni Memur Swift. Omzunun üzerinden arkasına attığı kaçamak bakış, bunun haddini aşan bir iddia olduğunu hissettirmişti. “Yaptığın şeyin nefsi müdafaa olduğu çok açık.” Komiser Rampello hastane koğuşunda belirince Memur Swift derhal susmuş, fakat Komiser başını sallayarak onu onaylamıştı.

“Formalite,” demişti.

Anerley Yolu’nun sonuna yaklaşıırken fosforlu yelek giymiş bir polis memurunun yolda dikildiğini gördüm. Şeritlerden biri trafik konileriyle kapatılmıştı ve iki polis arabasıyla beyaz bir adli tıp aracı bu şeritte halen park halindeydi. Polis memuru araçların teker teker geçmesine izin veriyordu. Matt eve olabildiğince yakın bir yere park etti. Arabadan inip arka kapıyı açtı, Katie’nin inmesine yardım edip ona sarıldı ve eve doğru yürüdüler. Justin de Melissa’nın evinin öne çekilmiş, rüzgârda titreşen mavi-beyaz olay yeri şeritlerinden gözlerini ayırmadan peşlerinden ilerledi.

“İnanması güç, öyle değil mi canım?” dedim. Simon’ın kollarından ayrılp Justin’in eline kaydırdım elimi. Justin o gün yaşananlara akıl erdirmeye çalışarak baktı bana.

“Melissa,” dedi ama sözleri boğazında düğümlendi. Nasıl hissettiğini biliyordum. Onun gibi ben de olaydan beri doğru sözleri bulmakta zorlanıyordum.

“Biliyorum canım.”

Evin girişinde durduk, Simon gelip kapıyı açana kadar bekledik. Melissa’nın evine bakmıyordum ama görmesem de güzel mutfağında beyaz giysili adamlar hayal edebiliyordum.

Neil burada oturmaya devam edecek miydi acaba? Kan şimdiye kurumuştur, diye düşündüm. Parlaklığı kararmaya başlamıştır, lekelerin etrafı pul pul olmuştur. Birinin orayı temizlemesi

gerekecekti; ovulup çamaşır suyuyla silindiğini hayal ettim. Zemin karoları sonsuza dek orada ölen kadının gölgesini taşıyacaktı.

Evimin ön kapısı açıldı. İçerisi sıcak ve samimiydi. Merdiven korkuluğundaki mont yığınının ve paspasın yanında dağınık halde duran bir sürü ayakkabının tanıdık görüntüsü rahatlattı beni. Simon kenara çekildi, ben de Katie'nin peşinden içeriye girdim.

"Ben sizi yalnız bırakayım o zaman," dedi Matt. Gitmek üzere arkasını döndü ama Simon durdurdu onu.

"Bizimle bir içki içmez misin?" dedi. "Hepimizin ihtiyacı var bence."

Matt tereddüt etti ama sadece bir saniyeliğine. "Tabii. Harika olur."

Koridorda bekledim, kabanımı çıkardım ve kapının yanındaki ayakkabı güruhuna bir yenisini ekledim. Justin, Katie ve Matt salona doğru ilerlediler. Matt'in ağacın ne zaman kurulacağını ve Noel için istedikleri bir şey olup olmadığını sorduğunu duydum. Simon elinde bir şişe şarap ve bir elinin parmakları arasına tehlikeli biçimde sıkıştırdığı bir avuç dolusu kadehle mutfaktan çıktı.

"İçeri gelmiyor musun?" Bana nasıl yardımcı olacağını bilemeden, kaygılı bir ifadeyle baktı. Bense onu rahatlatacak biçimde gülümseyip geleceğimi söyledim.

Kapı hâlâ aralıktı, birazcık daha açtım ve yüzüme soğuk hava vururken orada dikildim. Kendimi bitişikteki eve, Melissa'nın titreyen polis şeritleriyle çevrili ön bahçesine bakmaya zorladım.

Olanları hatırlamak için değil, artık bittiğini hatırlamak için. Sonra da kapıyı kapattım ve ailemin yanına gittim.

Sonsöz

Melissa büyüme potansiyelini bir türlü görememişti. Görememişti ya da görmemişti. Orasını bilmiyorum. Üzerinde tartıştığımız tek konu buydu. Pek çok yönden çok zeki bir kadındı; benimle çalışmaya çok istekli, kimse inanmazken bana inanmaya çok hevesli. Ama pek çok yönden de çok dar görüşlüydü.

İşlerin böyle iyi olduğunu, para kazandığınızı söylüyordu. Suyu bulandırmaya ne gerek vardı? Ama ben çok daha fazlasını yapabileceğimizi biliyor, *Melissa*’nın bunu kabul etmemesine sinir oluyordum. Böyle girişimcilik olmazdı.

Kendisini akıl hocam gibi görmek hoşuna gidiyordu ama işin aslı, o bana, benim ona duyduğumdan daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Ben olmasaydım izlerini böylesine başarılı biçimde gizleyemezdi.

Melissa bensiz bir hiçti.

Şu kedi fare oyunu, *Katie*’yi Londra’da avlamak yani, benim fikrimdi.

İkisi işin peşini bırakmıyor ve polis her seferinde biraz daha yaklaşıyordu. Son bir deneme, dedim *Melissa*’ya. Bunu yap, sonra kazandığımız paranın yüzde seksenini alıp Rio’ya kaçabilirsin, kimse seni bulamaz. İyi bir ortaklıktı ama ikimizin de yoluna devam etmesi gerekiyordu.

Evet evet, yüzde seksen.

Her zaman kendi çıkarını düşünen bir işkadını. İlanları veren, kapalı devre kamera sistemine giren, Neil’in adres defterinin de yardımıyla

müşterilere ulaşan ben olduğum halde. Peki tüm bunlar için ben ne alacaktım? Boktan bir yüzde yirmi.

Yap bunu, dedim Melissa'ya. Bu oyunu oyna, sonra da git. Benim için yap bunu. Sana yardım ettiğim için, şimdi yardım etme sırası sende olduğu için.

O da yaptı.

Katie'nin profilinin yayımlandığını gördüm ve başladığını anladım. Kanımın hızlandığını hissediyor, Melissa'nın da heyecanlı olup olmadığını merak ediyordum. Daha önce böyle bir şey yapmamıştık hiç ama doğru gibi geliyordu. İyi hissettiriyordu.

Katie'ye gelince... Bunu bir ödeme olarak düşündüm. Sadece bitmek bilmeyen ilgi ihtiyacının bedeli değil, en sevilen olmasının da bedeli olarak. Başını hiç derde sokmamasının, kapıya hiç polis getirmemesinin, okuldan hiç atılmamasının bedeli.

Aynı zamanda onun için de bir ödeme olacaktı bu.

Zoe için.

Oğlundan sevgilerle.

Onun için her şeyini feda ettiği halde babamı terk etmesinin bedeli. Beni arkadaşlarımdan ayırmasının bedeli. Yeni tanıştığı bir adamla boşanmayı bile beklemeden yatmasının, sonra da ne düşündüğüme aldırmadan onu evimize getirmesinin bedeli.

Melissa öldü diye oyunu kazandıklarını sanıyorlar. Her şeyin bittiğini sanıyorlar.

Yanılıyorlar.

Bu daha başlangıç.

Melissa'ya ihtiyacım yok, Gazette'deki ilanlara ihtiyacım yok, internet sitesine ihtiyacım yok.

Elimde fikir var, teknoloji var ve onlara sağlayabileceğim bu özel hizmet türüne ilgi duyan müşterilerin e-posta listesi var.

Tabii bir de sen varsın.

Senin gibi her gün aynı şeyleri yapan yüzlercesi, binlercesi.

Ben seni görüyorum ama seni beni göremezsin.

Ta ki ben görmeni isteyene dek.

Teşekkür

İkinci kitabı yazmanın ustalık isteyen zorlu bir iş olduğu bilinen bir gerçek. Bu kitap da pek çok cömert insanın destek, rehberlik ve yardımları olmadan hayata geçirilemezdi. Kitapla ilgili araştırmalar konusundaki yardımları için Guy Mayhew, David Shipperlee, Sam Blackburn, Gary Ferguson, Darren Woods ve Joanna Harvey'e içten teşekkürlerimi sunuyorum. Tüm hatalar bana aittir ve pek çok yerde asıl kalıpların dışına çıkmıştır. Kendisini kitaba koymama yardımcı olmak için çok vakit harcayan Andrew Robinson'a özellikle minnettarım.

Charlotte Beresford, Merilyn Davies ve Shane Kirk'e kurgu üzerine tartışmalar ve taslak okumaları için; Sally Boorman, Rachel Lovelock ve Paul Powell'a ise yardım amaçlı açık arttırmalarda karakterlerin isim haklarına cömert teklifler verdikleri için çok teşekkür ederim.

Yazarın hayatı yalnız bir hayattır. Benimki ise Twitter, Instagram ve Facebook grupları sayesinde inanılmaz zenginleşiyor. Üyeleri daima teşvik edici sözleri, sanal şampanya kadehleri ve isim önerileriyle hazır ve nazır bulunan gruplar. Hem çevrimiçi hem de gerçek yaşamımda olay yerinin cömertliği karşısında hayretler içinde kalmaya devam ediyorum; bundan daha büyük destek olamazdı. Yazarlar bir yığın harika insan.

Sektördeki en iyi temsilci olan Sheila Crowley ile çalıştığım için şanslıyım, Curtis Brown yazarlarından biri olduğum içinse

müthiş gurur duyuyorum. Rebecca Ritchie ve Abbie Greaves'e destekleri için özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Birlikte çalışmaktan mutluluk duyduğum editörüm Lucy Malagoni'nin yetenek ve içgörüsü olmasaydı yazarlıkta bugünkü halimin yarısı kadar bile olamazdım. Little, Brown'daki ekip olağanüstü; adanmışlıkları ve gayretleri için Kirsteen Astor, Rachel Wilkie, Emma Williams, Thalia Proctor, Anne O'Brien, Andy Hine, Kate Hibbert ve Helena Doree'ye teşekkür ediyorum.

Yazarların ailelerine de çalkantılı ruh hallerine, teslim tarihlerine, yanmış akşam yemeklerine ve okula geç kalıp koşturmalarına katlandıkları için ödül verilmeli. Hayatımı aydınlatan ve kitaplarımı yazmamı mümkün kılan Rob, Josh, Evie ve George'a madalya olmasa da sevgi ve minnetimi sunuyorum.

Son olarak *I Let You Go*'yu başarıya ulaşmasını sağlayacak kadar çok seven kitapçılar, kütüphaneler ve okurlara yürekten teşekkürler. Hepinize minnettarım. *Seni Görüyorum*'u da aynı derecede seversiniz umarım.

Yazar Hakkında

Clare Mackintosh, kriminal suçlar ve asayiş tim komutanlığı da dahil olmak üzere polis teşkilatında on iki yıl boyunca görev yaptıktan sonra 2011'de teşkilattan ayrılıp serbest gazetecilik ve sosyal medya danışmanlığı yapmaya başladı. Artık bütün vaktini yazmaya ayıran Mackintosh, Chipping Norton Edebiyat Festivali'nin kurucusudur, eşi ve üç çocuğuyla birlikte Cotswolds'de yaşamaktadır.